

ПАТРИША МАКДОНАЛД ТАЕН ОБОЖАТЕЛ

Превод от английски: Иванка Томова, 2000

chitanka.info

*На Дон и Роберта Вон, които тази година празнуват
златна сватба*

БЛАГОДАРНОСТИ

Специална благодарност на професионалистите: Джак Сойър, който ме посвети в мореплаването; Тед Хаусел, първи заместник окръжен прокурор на Кейп Мей; сержант Рей Луис и колегите му от Окръжния съд на Кейп Мей; и особено на съдия Кармен Алварес за проявените търпение и разбиране към всички мои въпроси и за предоставената ми възможност да надникна зад съдебните кулиси.

За всяко невярно представяне на факти или на процедури от областта на мореплаването или на съдебното право отговорността е изцяло моя.

Бележка на издателя: Този роман е плод на художествена измислица. Имената, героите, местата и събитията съществуват само във въображението на автора и всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, със събития или с места е напълно случайна.

ЧАСТ ПЪРВА. ДЕКЕМВРИ, НОЩТА СРЕЩУ НОВА ГОДИНА

ГЛАВА 1

Лунният сърп се носеше между голите клони на дърветата и докато прекосяваше затревения площад, Лаура Рийд усещаше как под краката ѝ се троши крехката пожълтяла трева. Дърветата все още бяха обкичени с малки, бели коледни свещи. След една седмица съвестните общински служители от отдел „Паркове“ в Кейп Крисчън ще свалят украсата, но сега светещите лампички напомняха за неотдавнашния празник. Лаура мушна ръце в дълбоките джобове на палтото си и потръпна. В такова време излизаше в града с яке, дебел пуловер и ботуши. Но със съпруга ѝ Джими смятаха да вечерят навън на Нова година и затова сега под вълненото палто тя беше с копринена блуза и пола, с тънки чорапи и обувки с висок ток. Декемврийският мраз пронизваше тялото ѝ.

Лаура обичаше да се разхожда из града въпреки студа. Кейп Крисчън беше малко архитектурно бижу, сякаш запазено от Викторианската епоха. Кацнало на най-южния бряг на Ню Джърси, то беше живописно по всяко време на годината.

Огромни клонести дървета се извисяваха над тихите улици и скриваха редиците стари къщи, които бяха грижливо поддържани и украсени с изкусно изработени орнаменти. От всеки ъгъл на Мейн стрийт се виждаше океанът, който оформяше източната граница на града.

През лятото тук се стичаха тълпи от туристи, които искаха, докато летуват по плажовете, да се потопят в странната атмосфера на една друга епоха. Джими Рийд беше роден и израснал в този град и когато доведе тук Лаура, я увери, че скоро и тя ще обикне това място. Лаура наистина обичаше Кейп Крисчън по всяко време на годината, но също като местните хора го обичаше най-много през зимата, когато улиците бяха пусти, а градът — притихнал край пулсиращото море.

Лаура мина покрай католическата църква в готически стил. Декорите от библейската сцена на Рождество все още бяха пред църквата, осветени от един прожектор. Тя си спомни първия път, когато дойдоха тук — на Коледа, когато Майкъл беше на две години.

Беше се загледала в една витрина, а той се отскубна от нея, стигна до яслата, взе бебето Иисус и със светнали очи се запъти обратно към нея. „Моето бебе“, извика той пред благосклонните погледи на минувачите, а тя побърза да върне куклата в яслата.

Лаура се усмихна, припомняйки си тази сцена, и продължи покрай ярко боядисаните фасади на магазините, оформящи търговската площ на Мейн стрийт. Всички витрини бяха богато украсени. Коледните празници в Кейп Крисчън се отличаваха с не по-малко оживление от летните месеци. Преди Коледа в града идваха туристи да разглеждат викторианските къщи, пищно украсени с гирлянди и запалени свещи. Понякога Лаура се чудеше как хората намират време за разходки по Коледа. Тя едва смогваше да се справи с готвенето, пазаруването и опаковането на подаръците.

Но минеше ли Коледа, Кейп Крисчън отново потъваше в зимен сън. Галерия „Рийд“, на третата пресечка на Мейн стрийт, беше слабо осветена. В шест часа вечерта преди Нова година нямаше опасност от наплив на клиенти. Джими бе отишъл в галерията късно следобед, за да довърши няколко рамки, и затова галерията беше отворена. Лаура бутна входната врата и камбанката издрънча с влизането ѝ.

Вътре бяха запалени само една-две лампи, но златистата светлина, която идваше от работилницата на Джими на горния стаж, осветяваше стълбата. Мъж с изпито лице и гъста посивяла коса седеше в инвалидна количка под една от лампите. Прелистваше някаква книга с големите си, изящни пръсти. Той вдигна поглед при отварянето на вратата. Лицето му беше без бръчки, по младежки гладко. На бледите му бузи избиха две червени петна.

— Лаура — възкликна той.

— Здравей, Гари. Каква приятна изненада — усмихна се тя, като го видя.

— С Джими трябваше да обсъдим нещо — за стипендията.

Лаура кимна. Гари Юрик беше местен художник и приятел. Джими беше убедил Гари да кандидатства за една престижна стипендия, която щеше да му даде възможност да преподава и да учи една година в Бостънския музей на изобразителното изкуство.

— Сигурна съм, че ще я получиш — каза Лаура.

— Нямам нужното образование — възрази Гари.

— Да, но си постигнал успехи, за каквито други художници могат само да мечтаят.

— Може би — каза той и се изчерви от удоволствие.

— Джими горе ли е? — попита тя.

Гари Юрик кимна и сложи книгата в скута си.

Лаура тръгна към стълбата и забеляза, че по стените са окачени няколко нови картини, а на много от старите платна са сложени сини стикери, което означаваше, че са продадени. Джими откри галерията в много подходящ момент. През последните две години и туристите, и местните хора проявяваха огромен интерес към изкуството и потокът от любопитни клиенти не секваше.

— Аз съм — извика тя.

— Сега идвам — провикна се Джими.

Лаура кимна и се върна при Гари. Придърпа едно ниско сгъваемо столче и седна до него. Веднъж Гари бе казал, че мрази хората да го гледат отвисоко, когато говорят с него. Лаура го разбираше. Нищо не ѝ струваше да седне, за да се чувства той по-добре.

— Какво си зачел? — попита тя, сочейки книгата в скута му.

— Не ти ли е позната? — протегна той книгата към нея.

Лаура я пое и видя. Беше новата ѝ книга „Раул и конят от небето“, четвъртата книга от нейната вече известна детска поредица за Раул и неговите извънземни приятели.

— Няма ли обложка? — попита тя.

— Тук някъде е — отвърна Гари, избягвайки погледа ѝ. — Тази е на Джими. Мисля, че е най-добрата ти книга, що се отнася до илюстрациите. Конят е направо като жив — каза сериозно той.

— О, благодаря, Гари — отвърна тя, искрено зарадвана. — Това е истински комплимент, щом ти го казваш.

Гари се усмихна и пак се изчерви. Беше малко по-млад от Джими, около трийсетгодишен, но отдалеч, в инвалидната количка и с посивялата коса, изглеждаше много по-възрастен. Джими ѝ беше казал, че косата му е посивяла на седемнайсет години, след катастрофата. Лаура обаче смяташе, че когато се усмихва така, изглежда като младеж.

Тя посочи една нова негова картина на стената — окъпан в светлина лиричен акварел, изобразяващ „Дормли“, големия стар викториански хотел на плажа.

— Красота — каза тя. — Как успяваш да предадеш светлината по този начин?

— В главата ми винаги е лято — каза той.

Лаура се засмя разбиращо, а Гари обърна количката и се загледа в другите картини.

— Джими е изложил обещаващи художници.

Лаура се засмя и поклати глава. Гари знаеше много добре, че никой от тези художници не го конкурира, но като на всеки творец самочувствието му можеше лесно да бъде накърнено. Гари беше една от безспорните находки на Джими в галерията. Двамата бяха приятели от деца. Гари винаги се беше увличал по изкуството, но когато остана прикован за инвалидната количка след автомобилната катастрофа, се захвана сериозно с рисуване.

Когато се върна в града и откри галерията, Джими веднага си даде сметка за търговската стойност на красивите акварели на Гари, който рисуваше прекрасните викториански сгради на града. Идеята да се отпечатват картини на Гари върху листа за писма, календари и чаши за чай беше на Джими. Серията от акварели започваше да се превръща в задължителен сувенир за туристите в Кейп Крисчън. Това сътрудничество носеше финансов успех и на двамата.

— Мислиш ли, че ще предпочете други художници пред нас? — попита тя замислено Гари.

Гари стреснато я погледна. У него имаше нещо невинно, което винаги разнежваше Лаура.

— Така ли смяташ?

— Шегувам се — отвърна тя. — Макар че сигурно вече му е време да си намери ново протеже. Просто няма как. То си му е в природата.

Гари кимна и каза:

— Роден е за меценат.

— Чакай малко — възрази Лаура, — меценатът е човек, който има много пари.

— Права си. По-правилно е да се каже наставник.

— Аз нямаше никога да направя тези книги, ако не беше той да ме прищпорва — каза през смях тя.

Лаура беше учила изкуство, но винаги с намерението да стане учителка по рисуване. Джими обаче не я оставяше на мира и я

насърчаваше, докато завърши първата си книга. Джими беше този, който изпрати книгата на литературни агенти и издатели. След всеки отказ тя изпаднаше във все по-голямо отчаяние, а той ставаше все по-решителен. И накрая неговата вяра в нея се оправда.

— Много е сигурен във вкуса си — каза Гари.

— Да, когато хареса нещо, смята, че е само въпрос на време светът също да го хареса — усмихна се иронично Лаура.

Гари плъзна поглед по стените и каза:

— Сигурно е прекрасно да си толкова уверен.

Камбанката отново издрънча и вратата се отвори. В галерията влезе жена на средна възраст, увита с шал и дебело вълнено палто. Имаше измъчено лице и рядка прошарена коса, небрежно вдигната на кок. Погледна мрачно Лаура и Гари и без предисловие каза:

— Свърших с пазаруването.

— Здравейте, мисис Юрик — поздравя я Лаура.

Всеки път, когато видеше Ванда Юрик, ѝ ставаше мъчно за нея. Струваше ѝ се, че Ванда винаги е разстроена или че ще избухне в плач. Лаура знаеше от Джими, че Ванда е поела изцяло бремето на семейния живот, когато Гари е бил малък, и грижите по него след катастрофата. Бащата на Гари, Карл Юрик, бил некадърен чаровник и алкохолик, който изчезвал, когато му скимне, и никога не поемал отговорност за семейството си. След катастрофата не се мяркал в продължение на няколко години. Много хора, включително Джими, намираха кусури на Ванда и смятаха, че е прекалено грижовна, но Лаура си представяше как самата тя би се чувствала на мястото на Ванда, ако нещо подобно се случеше със собствения ѝ син Майкъл. Как може една майка да се примири с такова нещо?

— Здравейте — отвърна лаконично Ванда. — Гари, ще те чакам отзад.

— Добре — отговори той.

Без да каже нещо повече, Ванда се обърна и излезе.

Гари сякаш се притесни.

— Майка ми ме докара днес — обясни той. — Моята кола е на ремонт. — Гари имаше специална кола, приспособена за инвалиди, която управляваше само с ръце. — Трябва да вървя — добави той, оглеждайки се за палтото си.

Лаура го видя праметнато на един стол и му го подаде.

— Радвам се, че се видяхме — каза тя. — Ела да вечеряме заедно другата седмица. Свободен ли си във вторник?

— Ще видя — отвърна ядосано той. — Благодаря за поканата. Как е Майк?

— Добре е — усмихна се Лаура.

— Кажи му, че ще дойда да го повозя. — Майкъл обичаше да се вози в инвалидната количка в скута на Гари и искаше от него да кара все по-бързо. Първия път, когато Майкъл се покатери в количката, Лаура се ужаси, но Гари само се разсмя. На него изглежда му харесваше.

Гари облече палтото си и подкара количката. Джими беше монтирал по една наклонена плоскост на задния вход в галерията и дома си, за да може Гари лесно да влиза и излиза. Той спря количката при стълбата, извика „Довиждане, Джим“ и се запъти към задната врата.

— Горے главата, мой човек! — провикна се Джим и после извика на Лаура: — Затвори си очите и не ги отваряй, докато не ти кажа.

— Защо? — засмя се Лаура, но си затвори очите.

Чу тежките стъпки на Джими по стълбите, усети силната мъжка миризма, която излъчваше, и след това чу как оставя нещо тежко на бюрото.

— Хайде, отвори си очите — каза той.

Лаура погледна и радостно възкликна. Той беше поставил в рамка обложката на новата ѝ книга.

— Един закъснял коледен подарък — въздъхна той. — Нямах възможност да го направя по-рано. Бързах да приключа с поръчките.

Лаура се усмихна на съпруга си. Той беше едър мъж с широки рамене и безгрижна увереност на човек, който винаги се е радвал на много обич. Беше един от любимците на Кейп Крисчън, представил се отлично и на академичната, и на футболната сцена, и в гимназията, и в колежа, а когато тя се запозна с него в Сан Франциско, беше на път да стане силен играч в бизнеса с произведения на изкуството. Всички се изненадаха от решението му да се откаже от обещаващата си кариера, да се върне на Източния бряг и да открие малка галерия в родния си град. Но той вложи в галерията огромния си капацитет за работа и усета си за изкуство. Нищо чудно, че жънеше успехи.

— Прекрасна е — каза тя. — Благодаря ти. — Стана от стола и го целуна по брадясалата буза. Харесваше ѝ, че си пуска брада. Смяташе, че е по-привлекателен така, а освен това той вече не се оплакваше, че трябва да се бръсне. Тя погледна отново подаръка и прокара леко пръст по рамката. — Много красива рамка си направил.

— Много хубава снимка за рамката — каза той, надвесен над рамото ѝ. Нейната снимка върху обложката на книгата беше направена от него предишното лято на плажа.

Като повечето хора, Лаура беше критична към собствената си външност. Но точно тази снимка ѝ харесваше.

— Хубава е — призна тя.

— В действителност обаче си много по-хубава — отвърна той.

— Между другото, Марта ми се обади днес — каза Лаура. Марта Еберхарт беше редакторката на Лаура, която преди три години измъкна ръкописа ѝ заедно с илюстрациите от купищата сладникаво-глуповати писания и направи от нея авторка. Лаура изпитваше дълбока лоялност и признателност към Марта.

— Така ли? Какво каза? Как върви книгата? — попита Джим.

— Изглежда върви много добре — каза Лаура. — Тя, изглежда е доволна.

— Чудесно.

— Миналия месец говорила с някакъв човек от „Книжен свят“, който иска да напише материал за мен — каза Лаура, горда от тази новина. — Някакъв човек, който се казва Боб Гърстър. Исква да дойде тук, да направи снимки, да вземе интервю...

— Това е чудесно — отговори Джими, който не пропускаше нито една възможност за реклама. — Може да му покажем къщата, галерията, всички картини!

— Чакай да видим — отвърна предпазливо Лаура. — Още не е се е обадил. Може да се е отказал.

— Всъщност не знам — каза шеговито Джим. — Сега като си помисля, не съм сигурен, че искам някой друг да ти прави снимки. И после разни книгомани да примират, като те видят.

— С тези ласкателства... ще си спечелиш една много специална вечер — изгледа го тя, вдигнала вежди.

Джими се усмихна. Обичаше да гледа съпругата си. Винаги казваше, че се е влюбил в нея от пръв поглед. В действителност

първото нещо, което си бе помислил за нея, беше, че за жалост не е достатъчно талантлив, за да я нарисува. Тя имаше млечна кожа, тъмносиви очи, които винаги гледаха спокойно и замислено, високи скули и широка уста. Такова лице не се забравяше, то се открояваше още повече със сребристорусата коса, която падаше с мека извивка на раменете ѝ.

— Това е много по-хубав подарък от рибарските принадлежности, които аз ти подарих за Коледа — каза тя, изчервявайки се под неговия изпитателен поглед.

— Но аз точно това исках. Дано само да имам възможност да ги използвам през лятото... да излезем с лодката с теб и с Майкъл.

Лаура го разбираше много добре. Той си купи рибарска лодка, когато се върнаха да живеят тук, но лятото беше най-натовареният сезон за него. Нямаше почти никакво свободно време.

Джими припряно събираше нещата от бюрото си, където беше работил през деня.

— Ей сега свършвам — каза той. — Запазил съм маса в „Мари“.

— Добре. Аз съм готова за италианска кухня.

— Заведе ли Майкъл при майка ми?

— Сидни дойде и го взе — обясни тя.

Сидни Барън беше втори баща на Джими. Джеймс Рийд старши, полицай от Кейп Крисчън, беше починал от инфаркт, когато Джими беше на три години. Майката на Джими, Долорес, бе отгледала сама сина си. Чак когато Джими навърши шестнадесет години, тя се омъжи за Сидни, кротък вдовец, който снабдяваше със спално бельо и покривки за маси хотелите и ресторантите на Атлантик Сити. Джими не можеше да приеме Сидни като баща, но за Майкъл той беше единственият дядо — любимият Попи.

— Видях за малко Гари. И майка му — каза тя.

Джими се намръщи и каза:

— Не мога да понасям тази жена. Държи се с Гари като че ли той е дете в бебешка количка, а не възрастен мъж.

— Всеки път, като я видя, се сещам за онази мъдрост: „Внимавай какво ще си пожелаеш“ — каза замислено Лаура. — Нали знаеш, всяка майка в някакъв момент иска децата ѝ да останат завинаги при нея. Но не по този начин. Това, което в действителност майката иска, е те да пораснат, да бъдат щастливи, да се сбъднат мечтите им...

— Това ти го искаш — каза Джими. — Но не с всички е така. Въпросът е, че Гари би могъл да се отдели от нея и да заживее нормален живот, но тя му пречи. Понякога си мисля, че на нея така ѝ харесва.

— Това не е ли малко несправедливо?

— Не знам. Може би. Виж какво...

— Какво?

— Ричард се отби днес...

— И?

— И попита дали ще излизаме тази вечер...

— Не ми казвай, че... — прекъсна го Лаура.

— Той и Канди искат да дойдат с нас...

— О, не. Джими...

— Какво можех да направя? Нямах как да се измъкна.

— Можеше да му кажеш, че е Нова година и искаш да бъдем само двамата.

— Права си — кимна Джими. — Ще му се обадя.

Лаура въздъхна. Знаеше, че го поставя в неловко положение. Ричард Уолш беше техният адвокат и съдружник на Джими в галерията. Беше местен човек, друг приятел на Джими от детинство, демонстрирал впечатляващо умение да печели пари. По професия беше юрист, но хобито му беше да прави инвестиции и в това си занимание постигаше забележителни успехи. И говореше само за това. Но имаше чувство за хумор и Лаура го харесваше. Обаче едва издържаше жена му Канди.

Канди беше спечелила някога конкурс за красота и основното ѝ занимание беше да се мотае в голямата си модерна къща в съседното градче Рок Харбър и да купува бижута по интернет или да действа с уредите си за фитнес. Канди Уолш беше последният човек, с когото Лаура би искала да прекара вечерта.

— Помниш ли му телефона? — смотоледи Джими.

Лаура знаеше, че той се чувства задължен на Ричард, който беше инвестирал средства в галерията и бе предоставил финансова подкрепа, за да превърне Джими галерията в място, което привлича погледа на всеки минувач. На Лаура никак не ѝ се искаше да поставя Джими в неловко положение.

— Остави! — каза тя. — Хайде да вървим.

— Сигурна ли си? — попита неуверено той.

— Да, да, само че побързай, преди да съм си променила решението.

— Ще ти се реванширам, скъпа — погледна я с благодарност Джими.

— Само да не забравиш — отвърна тя.

ГЛАВА 2

Канди Уолш се протегна като котка и замърка.

— Другата седмица по това време ще работя върху тена си. Ще попивам слънчевите лъчи по монокини. — Погледна към Джими и Ричард, очаквайки да види как двамата се разнежват, представяйки си полуголото ѝ тяло, излегнато под слънцето, но мъжете бяха навели глави над сметачната машинка, чиито бутони Ричард трескаво натискаше. Канди се нацупи.

— Къде ще ходиш? — попита от учтивост Лаура.

— В Насау. Винаги там ходим. Там се пазарува най-добре. Нямаш представа какви порцеланови и кристални сервизи има — заяви Канди, която не готвеше и никога не канеше гости. — И бижута. Този часовник е оттам. — Тя протегна меката си, изящна ръка, натежала от обсипания с диаманти часовник.

— Много е хубав — отвърна Лаура без всякакъв ентузиазъм.

— И какви казина, разбира се. Толкова често ходим в Насау, че Ричард смята да си купим къща там. Нали така, скъпи?

Ричард спря да обяснява инвестиционните стратегии и се усмихна на жена си. Канди леко му намигна, като внимаваше да не се размаже гримът ѝ.

Лаура въздъхна.

Канди изтълкува погрешно въздишката.

— Вие сигурно не можете да пътувате много заради детето и малката галерия и всичко останало — каза съчувствено тя.

— Мен пътуването не ме привлича толкова много — отвърна Лаура. — Прекарала съм цялото си детство в пътуване. Баща ми служеше във флота и на всеки две години трябваше да се местим. А аз исках да живеем на едно място.

— Да, да се мести човек с родителите си е досадно — каза Канди. — Но да ходиш на курорт в най-красивото кътче на света, е различно. Къде живеят родителите ти сега? Ако са на някое хубаво място, можеш да им ходиш на гости.

— Те не са живи — отговори рязко Лаура. — Загинаха в самолетна катастрофа — добави тя и за миг изпита неестествено удоволствие от смутения израз на Канди, която без съмнение си представяше как лети със самолета за Насау.

— Много жалко — каза Канди.

Лаура сви рамене и си допи кафето, гледайки безизразно пред себе си. Джими погледна жена си, а после — часовника си.

— Май трябва да тръгваме — каза той.

— Ще си мисля за вас на плажа — заяви весело Канди.

— Чудесно — отвърна троснато Лаура.

Джими стана и издърпа стола ѝ.

На вратата Мари Ванезе извади две тъмnochрвени рози от вазата на масата и, както правеше при специални случаи, даде по една роза на дамите.

— Рози за прекрасните дами — каза тя с дрезгавия си глас.

— Благодаря, Мари — възкликна Лаура, като пое цветето с дълга дръжка и вдъхна аромата на кадифените кървавочрвени листенца.

— О-о-х — извика Канди и облиза показалеца си с идеално направен маникюр. — Този трън ме убодете. Ричард, вземи цветето.

Ричард пое розата в месестата си ръка и се опита да я закрепят, докато загръщаше Канди в коженото ѝ палто.

— Всичко беше прекрасно, както винаги — каза Джими на Мари, докато навличаше палтото си. — Благодаря, че ни сместихте.

По смуглото лице на Мари грейна усмивка.

— Радвам се, че ви беше приятно — отговори хрипливо тя.

Заведението на Мари с украсените със свещи маси винаги имаше клиенти, но беше особено натоварено в студените зимни вечери през празниците, когато повечето от другите ресторанти бяха затворени; в такива дни пикантните ястия на Мари сякаш успокояваха душата. Брат ѝ Доминик държеше един известен ресторант, за който се носеха слухове, че е свърталище на хора, свързани с организираната престъпност в Атлантик Сити, но никой не обелваше и дума за това пред Мари, която със своето достолепно и благопристойно държане беше типична представителка на Кейп Крисчън. Тя живееше кротко и тихо с една пенсионирана библиотекарка и двете жени гледаха три котки. Когато не беше в ресторанта, Мари събираше миди по плажа; от тях правеше колажи, които излагаше по летните базари.

— Облечете се добре, преди да излезете на студа. И пак да дойдете — каза тя, изпровождайки ги в мразовитата декемврийска вечер.

Канди, която бе взела розата от Ричард, след като си беше сложила кожени ръкавици, си играеше кокетно с цветето и се усмихваше на Джими.

— Какво ще кажете да отидем до Атлантик Сити и там да посрещнем Новата година — предложи любезно Ричард. — Да пийнем по нещо, да видим някое представление?

Лаура знаеше от Джими, че Ричард обича оживлението на Атлантик Сити. За нея обаче нямаше нищо по-досадно от това да пуска монети в някоя игрална машина и да гледа как хората пилеят парите си, като хвърлят карти или зарове. Тя отправи предупредителен поглед към мъжа си.

— Няма как, Ричард. Трябва да вземем Майкъл от майка ми — каза Джими.

— На връх Нова година? Сега е само десет часът. Хайде да вървим — подкани Ричард. — Той ще остане при майка ти тази нощ.

Джими поклати глава и каза:

— Не, не, трябва да го вземем. Родителско задължение, нали разбираш.

Канди ги погледна съжалително.

— Е, добре — примири се Ричард. — Ще трябва да се справим сами. Много се радвам, че се видяхме.

Лаура се насили да се усмихне.

Канди потропваше с крака, обути с обувки „Ферагамо“.

— Измръзвам, Ричард. Хайде да тръгваме.

Последваха сбогувания, после Лаура се притисна към Джими и двамата забързаха към колата. Когато седна на предната седалка и затвори вратата, зъбите й тракаха.

— Ей сега ще се стопли — каза Джими, като запали мотора и включи отоплението. — Вечерята беше хубава, нали?

— Много вкусна — съгласи се Лаура, — само че в един момент се уплаших, че ще трябва да посрещнем Новата година в Трамп Касъл.

— Слава богу, че имаме Майкъл — засмя се Джими. — Чак ме е срам, че го използвах като претекст да се измъкнем.

— Видя ли я как ни погледна? — поклати глава Лаура. — Все едно че ѝ каза, че отиваме да ни вадят нерв без упойка.

— Знаеш ли, аз мисля, че на Ричард наистина му се иска да има деца, но ще му е много трудно да убеди Канди.

— Тежко и горко на децата, затова дано не успее да я убеди — каза Лаура.

— Съжалявам, че трябваше да бъдем с тях тази вечер — каза той.

— Няма значение.

— Чудя се дали Майкъл е заспал. Надявам се, че вече спи — продължи той и добави, вдигнал подканващо вежди: — Може да изпием по чаша шампанско в нашия будоар.

— Карай сега — отвърна тя.

Изминаха краткото разстояние до крайбрежния квартал Сийшел в приятно мълчание. Облицованите с камък вили оформяха голям жилищен комплекс, който някога беше огромен хотел. Долорес и Сидни имаха удобен двустаен апартамент. Едната стая беше подредена с всички удобства, за които можеше да мечтае едно момче на възрастта на Майкъл.

„Тази стая е по-хубава от моята у дома“, каза веднъж той и тогава на Лаура ѝ стана неприятно. Знаеше, че той не влага нищо лошо в това, но все пак се засегна. Непрекъснато имаше чувството, че води някаква некоректна конкуренция със свекърва си. Така беше от момента, в който се запознаха.

Джими натисна звънеца на входната врата и Долорес им отвори. Тя ги чакаше на площадката пред апартамента, облечена в светлосин костюм за джогинг и снежнобели маратонки, фризура беше превърнала побелялата ѝ коса в захаросан кошер, а широкото ѝ лице беше внимателно гримирано. На главата си имаше карнавална шапка от станиол. Щом ги видя, тя наду срещу тях една свирка.

— Честита Нова година! — извика Долорес. Протегна ръце към Джими и той я прегърна, надвесен над нея като мечка.

— Още не е полунощ, мамо — каза Джими. — Суеверен съм.

Лаура се вмъкна покрай тях и влезе в апартамента.

Сидни седеше на тумбест бамбуков стол и четеше „Атлантик Сити Прес“. В ъгъла зад гърба му коледната елха все още

припламваше с разноцветни светлинки. Сидни вдигна поглед над очилата си.

— Здравей, Лаура. Как беше вечерята?

— Добре — отговори тя. — Бяхме с Ричард и Канди Уолш.

— Голяма красавица е тази Канди — каза Долорес, която в този момент влезе, хванала собственически Джими под ръка. Гривните ѝ издрънчаха като коледни звънчета. — Винаги е толкова добре облечена. Винаги е с прическа.

Лаура веднага си даде сметка, че на чорапа ѝ се е пуснала бримка и че след вечерята не си е сложила червило.

Сидни тактично се намеси, обръщайки се към Джими:

— Джим, смяташ ли, че „Флайърс“ ще се отърват от този треньор?

— Ако искат пак да спечелят, по-добре е да се отърват — отвърна Джими.

Той често се чудеше защо Сидни обича толкова много спорта, при положение че не разбира кой знае колко от нито един спорт. Според Лаура обаче Джими не забелязваше с каква лекота Сидни успява да общува с него. От бейзбол на футбол, от баскетбол на хокей, от отбор на отбор, от играч на играч, Сидни поддържаше един спокоен диалог, който беше интересен и за двамата. Това сигурно е било необходима тактика, когато е влязъл в тази къща, намествайки се между Джими и майка му.

— Как е Майкъл? — попита Лаура.

Сидни се засмя доволно.

— Направо се беше развихрил тази вечер. — И той като Долорес се радваше на радостната суматоха, която Майкъл създаваше при честите си посещения.

— Дано не ви е създал много неприятности.

— Никакви неприятности не ни е създал. Като ангелче се държа — възрази Долорес.

— Заспал ли е вече?

— Спи дълбоко в стаята си — отвърна тя. — Нищо не може да го събуди. Защо не го оставите тук тази нощ?

— Трябва да ходи на неделно училище утре — каза Лаура.

— Не може ли аз да го заведа на неделно училище? Всяка седмица в продължение на дванадесет години съм водила сина си на

неделно училище. И всеки ден на редовно училище. И през цялото време ходех на работа.

Лаура долови скритата критика в думите ѝ. Долорес смяташе, че нейните детски книги са само едно несериозно развлечение, едно извинение да не работи, особено сега, когато единственото им дете вече ходеше на училище. Вярно, че Лаура не трупаше пари от книгите си, но нали имаше доход. Освен това обичаше да си е вкъщи и да се грижи за домакинството. Но какъв смисъл имаше да се оправдава? Ако ходеше на работа, Долорес сигурно щеше да каже, че не се грижи за семейството си.

— Вие двамата трябва да отидете в „Мари“ — каза Джими. — Чудесен ресторант.

— Получавам киселини от такава храна — заяви Долорес.

Лаура едва се въздържа да не каже нещо. Не можеше да разбере защо свежърва ѝ оспорва или намира кусур на всичко, което се каже. Джими обаче изобщо не се дразнеше от това. Тези неща му минаваха край ушите. Засмиваше се и казваше, че тя си е просто такава.

— Майкъл яде да? — попита Лаура.

— Дали е ял? — засмя се Долорес. — И още как. Ние си направихме тук новогодишно парти. Първо яде кренвирши, после пуканки, сладолед, торта. Какво друго, Сид?

— Поничка със сладко — поклати глава Сидни.

— А, да, беше останала от закуска. Яде сякаш дни наред не е ял като хората.

— Дано не му стане нещо на стомаха — подразни се Лаура. Няколко пъти след гостуване у баба си Майкъл се оплакваше, че го боли коремът.

— Нищо няма да му стане — отвърна безгрижно Долорес. — Не е лошо от време на време да яде това, което му харесва. Всичката тази здравословна храна не е чак толкова добра за децата. Освен това бабите и дядовците трябва да глежат внуците си. Нали така, Сид? Ние сме му единствените.

Сид кимна и потупа жилавата ѝ ръка, която тя бе положила на рамото му.

На Лаура ѝ идеше да изпищи. Долорес винаги се държеше така, сякаш у нейните родители имаше нещо подозрително, тъй като и двамата бяха починали преди Лаура да се запознае с Джими. Лаура

искаше да ѝ каже, че ако е зависело от тях, нямаше да е така. Веднъж Долорес я попита защо подписва книгите си с бащиното си име. Когато се опита да ѝ обясни, че по този начин изразява уважение към паметта на родителите си, Долорес скептично я погледна. И попита какъв смисъл има това. Нали са умрели. Защо не изрази уважение към съпруга и към сина си, които могат да оценят жеста.

— Направила съм кафе — каза Долорес. — Защо не седнете?

— По-добре да не сядаме, мамо — отвърна Джими. — Утре трябва да ставаме рано, нали разбираш.

— Добре, добре — каза Долорес.

Джими докосна Лаура по ръката.

— Ще отида да го взема.

— Аз ще му събера нещата — добави Долорес и тръгна след сина си. — Няма да се оправяш в тъмното.

Лаура седна срещу Сидни. Знаеше, че Джими все още гледа на него като на някакъв натрапник в семейството. Също както Долорес гледаше на нея. Заради това чувстваше, че нещо я свързва със Сидни. Не познаваше толкова кротък, толкова добродушен човек. Понякога се възхищаваше на постижението му да спечели обичта на Долорес. Сигурна беше, че под външността му се крие решителност, която малцина долавяха. Не можеше да си обясни защо изобщо е държал толкова много да спечели Долорес. Е, това не е съвсем справедливо. Долорес беше напориста и много енергична жена. Тя обичаше мъжете в живота си със страстна преданост. Можеше да се лиши единствено от снаха си.

— Когато си играя с твоя син на пода, се чувствам двадесет години по-млад — каза Сидни.

— Защото кипи от енергия — отвърна усмихнато Лаура.

— Така е, а като си отиде, се чувствам двадесет години по-стар, отколкото съм.

Лаура се засмя.

— И знаеш ли, вече четете доста добре. Тази вечер ми помагаше, докато му четях приказка, преди да заспи. Днешните деца отрано се научават да четат.

— О, да — отговори Лаура. — Знаят азбуката, преди да тръгнат на училище.

— Страхотно дете е.

— И много те обича — добави искрено Лаура.

— И аз го обичам — каза Сидни.

Лаура за миг съжали, че не може да говори със свекърва си така спокойно, както говореше със Сидни. Всеки разговор с Долорес приличаше на боксов мач.

Тя се изправи, щом Джими влезе в стаята с петгодишния им син, който продължаваше да спи на рамото му. Червената бейзболна шапка на Майкъл, която Джими му беше купил на един мач миналото лято, стоеше килната върху меката му кестенява коса. Лаура пристъпи към мъжа си и прокара пръст по зачервената пълничка буза на Майкъл. И се намръщи. Стори й се, че е топъл, но реши да замълчи.

Протегна ръка и взе раничката с патока Доналд, която Долорес държеше.

— Благодаря ти, че го гледа тази вечер, Долорес — каза тя.

— Глупости. Нали ми е внук? Ако можеше, всяка вечер щях да го гледам. Жалко само, че нямам още трима такива като него.

Лаура обърна гръб на познатия рефрен, в който долавяше обвинение, и каза:

— Лека нощ, Сид.

Джими се наведе и целуна майка си по бузата.

— Започни Новата година както трябва. Обръсни тази брада, чуваш ли? — каза Долорес. — Приличаш на скитник с нея.

Джими се засмя.

Лаура отвори вратата и излезе в коридора.

ГЛАВА 3

Докато Джими си вземаше душ, Лаура отвори гардероба, за да намери нещо по-прозрачно и дантелесто. През зимата обикновено спеше с памучна нощница. Ветровитата стара селска къща, която купиха, когато се преместиха в Кейп Крисчън, е била някога лятна вила. Макар че сега беше пригодена за живеене през зимата, тя просто не беше строена така, че да задържа топлина. Имаше много прозорци и остъклени врати, които дрънчаха от вятъра. Но Лаура обичаше тази къща. Смяташе, че двамата с Джими са постъпили правилно, влагайки нейното скромно наследство в единственото материално нещо, за което беше мечтала от дете — собствен дом.

Лаура напипа копринената черна нощница, която Джими ѝ подари след раждането на Майкъл, когато вече можеше да влиза в дрехите си. Спомни си, че когато ѝ я подари, двамата се пошегуваха, че ако използва тази нощница, много скоро пак ще забременее. Нещата обаче не се развиха така. Лекарите казваха, че няма медицински проблем. Съветите им не помагаша. Може би прекалено много се стараете, бе казал грубо един от тях. Той обаче не можа да отговори на въпроса как човек да не се старее да получи нещо, което иска с цялото си сърце. На всички, които питаха, а те бяха много, просто казваха, че се надяват, че ще имат още деца. Долорес обаче така и не можа да повярва. Миналата година в Деня на благодарността Лаура влезе в кухнята и чу как Долорес казва на своя роднина: „Първия път веднага забременя, ама нали тогава искаше да впримчи сина ми да се ожени за нея“.

Лаура затвори шумно вратата на гардероба и седна на ръба на леглото. На тази жена не можеше да се угоди. Никога нямаше да прости на Лаура, че е „откраднала“ сина ѝ. Един общ приятел запозна Лаура и Джими в Сан Франциско. Лаура беше начална учителка по рисуване, а Джими беше куратор на един от големите музеи в града. Отначало тя нямаше желание да се запознае с него. Представяше си го като слабоват мъж с папийонка и беше приятно изненадана, когато установи, че той прилича по-скоро на бейзболен защитник, какъвто е

бил в колежа, отколкото на специалист по история на изкуството. Общителен и експанзивен, Джими умееше да убеждава ценителите на изкуство да се разделят със своите колекции, поради което гледаха на него като на човек, успешно навлизащ в бизнеса с художествени произведения.

Лаура беше привлечена от неговата сърдечност и самоувереност и отношенията им бързо се задълбочиха. Когато обаче въпреки предпазните мерки тя забременя, Джими изобщо не се поколеба. Той настояваше, че единственото, което трябва да направят, е да се оженят и то колкото се може по-бързо. Лаура не държеше да вдигат пищна сватба. Тя беше единствено дете и две години преди това нейните родители бяха загинали. Нямаше кой да ѝ се радва като булка или да се суети край нея. Тогава си мислеше, че може би майката на Джими ще се засегне, ако я изключат от събитието. Джими обеща, че ще ѝ обясни всичко и няколко седмици по-късно двамата склучиха брак в общината. Много скоро след това обаче Долорес прие обяснението по телефона с гръм и трясък. Джими увери Лаура, че Долорес ще преглътне това. Как можах да го послушам, чудеше се тя сега.

Идеята да дойдат в Кейп Крисчън и да открият художествена галерия беше на Джими. Той отдавна се дразнеше от големия бизнес в изкуството и когато Майкъл навърши три години, на Джими вече му беше дотегнало да живее в големия град и да се чувства откъснат от жена си и от детето си заради все по-големите служебни ангажименти. Каза на Лаура, че иска сам да си е началник, да отгледа сина си в малък град и да се посвети на откриването на художници. Тревожеше се как ще реагира тя, но Лаура прие идеята с ентузиазъм. Беше ходила в Кейп Крисчън една Коледа, за да види Майкъл баба си и дядо си и тогава градчето ѝ беше харесало много. Долорес се държа ледено с нея, но това изглежда беше най-добрият начин да излекува старите си рани. Опиянена от собственото си щастие, Лаура наивно смяташе, че свекърва ѝ ще бъде доволна и всичко ще бъде простено. Но не се получи така.

Сега, като се замислеше, Лаура разбираше защо Долорес е реагирала така. Всяка майка щеше да се разстрои, ако нейният син се ожени, има дете и реши да захвърли кариерата си, без изобщо да я попита за мнението ѝ. По-лесно е да обвиниш за всичко това съпругата, отколкото да си признаеш, че синът ти е избрал нов живот,

без да е получил твоето одобрение или дори без изобщо да те е информирал. Така че независимо от приказките на Джими, Долорес си оставаше убедена, че Лаура е забременяла, за да накара Джими да се ожени за нея и след това се е заела да провали кариерата му.

Ох, няма да мисля за нея, каза си Лаура. Ще ми се развали настроението. Съблече си дрехите и прекара хлъзгавата нощница през главата си. Макар че беше настръхнала от студ в стаята, нощницата прилепна приятно към кожата ѝ. Няма никакво значение кой какво казва или мисли. Дватамата с Джими постъпиха правилно, направиха правилния избор. Бракът им беше стабилен и щастлив, имаха син, когото обожаваха. Джими беше доволен, че е собственик на галерия и че може да работи на две крачки от дома си. През лятото тримата прекарваха часове наред в галерията, през зимата разполагаха с достатъчно свободно време — седяха сгушени пред камината или се разхождаха на снега. Лаура се радваше на всеки ден, прекаран с мъжа си, имаше дом и семейство, за каквито винаги беше мечтала.

Лаура дръпна завивките и намали светлината на лампата — в стаята притъмня. Мушна се в леглото и щом чу стъпките на Джими в коридора, смъкна тънката презрамка от рамото си. Моят съпруг, каза си тя. Сърцето ѝ преливаше от любов към него.

Джими влезе в стаята, разтривайки гладко избръснатата си брадичка.

Лаура рязко се изправи в леглото и втренчи поглед в него.

— Хм-м — промълви той, загледан в нощницата ѝ, и съблече хавлията си. — Я да видим какво има тук?

При вида на голобравото му лице целият любовен порив на Лаура се изпари.

— Обръснал си си брадата — каза тя обвинително.

— Да, омръзна ми вече. Не е моят стил. — Той се настани в леглото и като се подпря на лакът, потърка в рамото ѝ току-що избръснатата си буза.

— Не, недей — каза студено тя, отдръпвайки се от него.

— Какво има? — изправи се Джими. — Нали не си се облякла така за друг мъж? — пошегува се той. Лаура продължи упорито да мълчи. — Хайде де. Какво има? — попита той.

— Обръсна си брадата, защото майка ти нареди, нали така?

— Не, разбира се, че не е така. Хайде стига! — Той се протегна да я хване за ръката, но тя се дръпна. Изведнъж усети, че е измръзнала от студ. Измъкна се изпод завивките, пресегна се за дебелия си плюшен халат в долния край на леглото и го облече.

— Не ти ли се струва малко странно, че щом майка ти каже, че трябва да си обръснеш брадата, ти веднага го правиш?

Джими се отпусна тежко на възглавницата си.

— Тя повтаря това от шест месеца, ако си спомняш. Просто вече не ми се ходеше с брада. Толкова ли съм отблъскващ без нея?

— Въпросът не е в това и ти го знаеш.

— В какво е въпросът?

— В това, че си на тридесет и три години и продължаваш да правиш това, което нареди майка ти.

— Трябва ли да започваме отново? — въздъхна Джими.

— Защо не? За мен въпросът винаги е на дневен ред, щом е свързан с Долорес.

— Работата е там, че приемаш навътре всичко, което тя каже. И си мислиш, че аз правя същото. Но аз не я вземам толкова на сериозно. Знам, че в повечето случаи тя не мисли това, което казва. Понеже говори без заобикалки...

— Много меко се изразяваш — тросна се Лаура.

— Виж какво, знам, че понякога се засягаш от нейните думи. Съгласен съм, че не е тактична. Но какво мога да направя? Израснал съм с нея. Цял живот съм я гледал как се разпорежда. За разлика от теб тя не мисли, преди да си отвори устата. Просто изрича всичко, което ѝ дойде на ум. Но не иска да каже нищо лошо.

— Мрази ме и винаги ме е мразила.

— Не те мрази.

— Държи ме отговорна за това, че не си станал милионер. Продължава да си мисли, че съм те подмамила да се ожениш за мен и съм ти провалила живота.

Джими се подпря на лакът и се усмихна.

— Скъпа, какво значение има какво си мисли? До гуша ми беше дошло да се подмазвам на богати колекционери, за да измъкна по някоя картина. И те обичах. И още те обичам. Тя може да си мисли каквото си иска.

— Но защо не можеш да я накараш да разбере? — попита умолително Лаура.

— Защото тя никога няма да се промени — отговори спокойно той. — Сигурно заради всичко онова, което преживяхме, когато бях още дете — смъртта на баща ми, когато бях толкова малък — тя просто има по-силно развито чувство на собственост от някои други майки. Щеше да намери кусури на всяко друго момиче, в което бих се влюбил. Не може да го преодолее. Но аз винаги съм знаел това. Когато се запознах с теб и си дадох сметка, че съм срещнал единственото момиче, което е за мен, направих единственото нещо, което можех. Убедих те да се оженим и след това, когато станах готов, поех удара. Няма друг начин с Долорес. Цял живот така съм се справял с нея. Изслушвам я, потупвам я по рамото, съгласявам се и после си правя каквото знам. Винаги е било така и винаги ще бъде така.

Лаура усети, че гневът ѝ стихва. Знаеше, че той е прав. Джими беше твърдоглав и упорит като майка си. В известен смисъл тази му способност да действа като булдозер я беше привлякла; това качество вероятно бе резултат от дългогодишната му борба с Долорес. Ако той беше друг, тя нямаше да го обича. Погледна искрящите му кафяви очи, видя замислената усмивка на широкото му, избръснато лице.

— Казах ѝ, че те харесвам с брада. Не трябваше да го правя — призна тъжно тя.

Джими вече се смееше. Пресегна се и я придърпа към себе си.

— Утре ще си пусна бакенбарди. Щом това те възбужда...

— Възбужда ме — отвърна тя, преструвайки се, че се съпротивлява.

— Междувременно обаче, мислех, че... — Джими задърпа полека ръкавите на халата ѝ, докато той се свлече на пода до леглото.

Тя се притисна в обятията му и смеейки се, каза:

— С теб не може да се спори.

— Не може и това е положението — отвърна той и започна да я целува.

Познатата топлина на устните му, притиснатото му към нея тяло започнаха да изтласкват изминалия ден и света, който я заобикаляше. Тя чувстваше, че се отпуска в прегръдките му, че се потапя в нежните му ласки. Детският плач внезапно прекъсна любовния унес:

— Мамо... не ми е добре.

Лаура се отскубна от Джими, погледна го ядосано, но на устните ѝ трепна усмивка.

— Ето до какво води калоричната храна на майка ти.

— Дългата ръка на Долорес се протяга през целия град и стига до спалнята ни — поклати глава Джими.

Лаура въздъхна и стана; навлече топлия халат и обу старите си пантофи.

— Съжалявам, скъпи. Връщам се веднага.

Лаура излезе в коридора. Стаята на Майкъл беше в другия край на къщата.

— Идвам, миличък. — Когато влезе в стаята му и запали нощната лампа Мечо Пух, видя, че Майкъл се е изправил в леглото, присвил лице в гримаса. Тя седна до него и отметна меката му коса от челото. — Какво има, мойто момче?

— Лошо ми е.

— Коремът ли?

— Боли ме — отговори той.

— Разбрах, че си ял много неща у баба си.

Майкъл кимна сериозно. Очите му бяха като шоколадови топчета, косата му — мека като коприна.

— Не ми е добре.

— Виж какво, ще сляза долу и ще ти направя от онзи специален чай, съгласен ли си? След това ще ти разтрия корема.

— Добре — каза жално той.

Лаура излезе в коридора. Джими стоеше облегнат на вратата на тяхната стая, облечен само с долнището на пижамата си, скръстил голите си ръце на широките си, мускулести гърди.

— Боли го коремът — каза Лаура. — Отивам да му направя чай. Ще се забавя малко.

— Ще отида да го видя — кимна Джими. Лаура заслиза по стълбите и той извика след нея: — Отлагаме мероприятиято, нали така?

Тя се обърна да го погледне и кимна.

— Обичам те — каза той.

— И аз те обичам — усмихна се тя и тръгна към кухнята.

* * *

Билковият чай с мед помогна както винаги, когато Майкъл го заболеше коремът. Лаура обаче подозираше, че помагат не толкова билките, колкото сладкото и топлото, а също и фактът, че мама е станала и е направила чая, от който му минава.

Тя сложи празната чаша на нощното шкафче, оправи възглавниците и се сви на тясното легло до Майкъл. Той се сгуши под завивката, привлечен от топлината на старата, позната хавлия. Тя започна да го разтрива по корема, описвайки с ръка кръг след кръг. Майкъл се отпусна и успокои до нея.

— Мамо, изпей ми „Палечка“ — каза той със сънен глас.

Като продължаваше да го гали по корема, тя тихичко запя. Толкова ѝ беше приятно — разбира се, че не защото Майкъл се е разболял, а защото иска да бъде прегърнат и утешен. Напоследък той беше станал толкова независим, че моменти като този бяха много скъпи за нея. За кратко време той ставаше отново нейното бебе.

— Пак я изпей — прошепна той, когато тя свърши.

— Как е коремът?

— По-добре — отвърна той. — Ще я изпееш ли?

Лаура го притисна силно към себе си и го целуна по главата.

— Разбира се — каза тя и се прозя.

Затвори очи и запя отново; гласът ѝ секваше всеки път, щом дрямката я връхлетеше. Майкъл довършваше прекъснатата фраза. В един момент тя чу дълбокото му, равномерно дишане. Някъде по средата на песента гласът ѝ замря и тя също заспа, обвила ръце около него.

Не можеше да каже какво точно я е събудило. Дали беше сподавен вик или силен удар — нещо я накара да седне в леглото на Майкъл, нащрек, обзета от ужас. Майкъл се обърна, спеше непробудно, след като се беше затоплил и отпуснал.

Лаура седеше в тъмното, опряла неудобно врата си в таблата на леглото, и чакаше пак да чуе онзи звук. Чудеше се дали Джими го е чул. Той обикновено спеше дълбоко. Здравият му, спокоен сън беше за нея още едно доказателство за неговата увереност. Той работеше здравата, играеше здравата, спеше здравата. Такъв беше Джими. Но онзи удар се чу силно, каза си тя. Достатъчно силно, за да събуди дори

него. Той сигурно ще стане и ще види какво има. Тя наостри уши, но не чу нищо повече. Може би така ѝ се е сторило. Или е сънувала нещо. Но скована от страх, знаеше със сигурност, че действително е чула нещо.

Не е задължително обаче да е нещо лошо, каза си Лаура. Някоя катеричка, която е скочила на покрива. Вятърът, който шумно е отворил и затворил вратата на лятната баня зад къщата. Шум от минаваща кола. Или нещо... някой. Искеше да забрави за това, пак да заспи, но цялото ѝ тяло вече беше настръхнало. Освен това трябваше да се върне в стаята си. Ще събуди Джими. А това не е лесна работа. Но той ще слезе долу и ще провери. Няма да позволи тя да прави това. Но още докато вземаше решението да стане, Лаура се поколеба, усети как сърцето ѝ се разбива и стомахът и се свива. Измъкна долния край на халата си изпод малкото свито телце на Майкъл и стана от леглото. Това не наруши съня му. Часовникът на бюрото му показваше 2:30 часа. Лаура излезе на пръсти от детската стая и затвори вратата.

Като се изключи слабата светлина над вратата на банята, коридорът тънеше в мрак. Лаура тръгна към спалнята. Щом стигна до стълбата, се обърна и погледна назад. На долната площадка имаше един прозорец от цветно стъкло, който пропускаше сноп лунна светлина. Иначе долу беше тъмно и тихо. Тя се ослуша, после пристъпи към стаята си. Едва направи няколко крачки, когато пред нея изникна една тъмна фигура, която излезе в коридора през вратата на спалнята.

Като видя мъжа в коридора, Лаура се опита да поеме дъх, после изпищя. Сърцето ѝ бясно заби, а косата ѝ настръхна от страх.

— Джими — прошепна тя, но знаеше, че това не е Джими. — Кой е? — извика тя, но думите прозвучаха като хленч.

Мъжът пристъпи към нея. Беше облечен в черно и носеше маска на лицето си. Когато приближи, тя видя, че държи нещо в ръката си, облечена в ръкавица.

Лаура се олюля и замръзна на място, с широко отворени очи и сковани от ужас крака.

— Джими — извика тя със слаб глас. — Помощ!

Преди да успее да помръдне, преди някаква мисъл да мине през главата ѝ, мъжът се хвърли върху нея. Тя се опита да отстъпи, търсейки перилото на стълбата, но зад нея бяха само стъпалата. Мъжът

светкавично замахна с ръка и я удари. Тя пое удара с главата си. Помъчи се да се хване за нещо, но не можа и започна да пада.

ГЛАВА 4

Лаура отвори очи, усети остро пулсиране в главата си, а когато се опита да помръдне, силна болка проряза глезена ѝ. Беше паднала на долната площадка, изтъркала се по стъпалата. Къщата все още тънеше в мрак и тишина. Усети нещо мокро и лепкаво на челото си и на едната си буза. Дори в тъмното можеше да види тъмни петна отпред на белия си халат.

В първия момент не можа да се ориентира. После изведнъж образът на нападателя нахлу в съзнанието ѝ. Тя отвори уста да извика, спомни си и сподави вика. Ами ако е още тук и я чуе? Какво търсеше тук? Къде е Джими? Защо не идва? А Майкъл? О, господи!

Мисълта за беззащитното ѝ дете я изправи на крака, но докато се надигаше, извика от болка. Вкопчи се в перилото за опора и преодоля стъпалото. Джими, Майкъл. Шепнеше имената им, сякаш казваше молитвата, докато изкачваше стъпалата едно по едно. На всяка крачка поглеждаше назад към тънещата в мрак стълба, очаквайки да види там облечената в черно фигура, която я гледа с невиждащи очи. Още ли е там? Сърцето ѝ биеше, сякаш щеше да се пръсне. Там ли е? В къщата ли е? Мислите ѝ се насочиха към Джими. Защо не идва? Ако можеше да дойде, нямаше ли да дойде? Искаше да го извика, но не смееше. Онзи човек може би е долу. Ще я чуе. И ще се върне.

Лаура изкачи стъпалата и спря, колебаеща се в коя посока да тръгне. По-близо беше спалнята, където беше Джими. Където трябваше да бъде. Може би спи. Или е ранен. Или... Не искаше да мисли повече. Тревожеше се повече за детето си, за рожбата си, за най-уязвимото същество. Детската стая беше в дъното, но отстрани имаше парапет, на който можеше да се подпира. Това не беше въпрос на избор. Трябваше да отиде при Майкъл.

След като успя да се придвижи бавно покрай парапета, тя стигна до дъното на коридора и се свлече пред вратата на Майкъл. Той беше там, в леглото си. Лаура бързо претърси с поглед ъглите на стаята. Беше тъмно, виждаха се само неясни очертания, може би играчки или мебели, а може би нещо друго. Мина ѝ през ум как понякога Майкъл

се разплакваше, уплашен, че някакво чудовище се крие в ъгъла. Тогава двамата с Джими палеха лампата и му показваха, че няма от какво да се страхува. Тя напипа с треперещи пръсти електрическия ключ, но не посмя да запали лампата. Ако мъжът е още в къщата, внезапно появилата се светлина може да привлече погледа му. Тя стигна с куцукане до леглото и се строполи на него. Майкъл се размърда и промърмори нещо.

— Не... — Дъхът му я погали като пролетно ухание. Лаура зарови лице в горнището на пижамата му.

— Слава богу — прошепна тя. — Благодаря ти, Господи.

Лаура вдигна глава, огледа се, но стаята беше тиха. Прегърна здраво Майкъл, усети дишането му и го благослови. После го разтърси и прошепна:

— Майкъл, миличък, събуди се. Трябва да дойдеш с мама.

Майкъл изсумтя, недоволен, че го будят, след това отвори очи.

Лаура се опита да се усмихне и каза шепнешком:

— Хайде, миличък. Трябва да станеш.

Той запремига, разтърка очи и попита с ясен глас:

— Защо шепнеш?

— Ш-т, миличък — отвърна тя настойчиво. — Моля те, не вдигай шум. Ела с мама.

Все още много сънен, той послушно стана от леглото и високо попита:

— Къде отиваме?

— Тихо, миличък — повтори умолително тя. — Трябва да ми помогнеш. Трябва да ми помогнеш да отидем в спалнята на мама и на татко. Ударих си крака.

Той кимна важно и много сериозно каза:

— Трябва да си взема мечката.

— Добре, вземи си мечката. Хайде — пошепна настойчиво тя.

Стиснал под мишница едно рошаво мече, той я хвана за ръка. Двамата прекосиха бавно коридора. Лаура стискаше зъби на всяка крачка. Най-после стигнаха вратата на спалнята. Тя беше открената, но не се виждаше какво има вътре.

— Добре — каза тя. — Майкъл, стой така. Чакай тук, където мога да те виждам. И не мърдай!

Той понечи да се възпротиви, но тя приклекна, хвана го здраво за лактите и го погледна предупредително в очите.

— Добре — каза той, преглъщайки възмущението си.

С трепереща ръка Лаура бутна вратата и погледна в стаята. Горните чекмеджета на бюрото бяха отворени. Кутията ѝ с бижута беше преобърната. Лунната светлина влизаше през прозорците и осветяваше леглото. Джими лежеше на леглото. Единият му крак висеше. Беше разперил ръце, обърнал лице към прозореца. Той никога не спеше така.

А може би понякога спи така. Може би спи точно така. Може би докато аз спя, той всяка нощ се обръща по този начин, каза си Лаура. Едно тъничко уплашено гласче някъде дълбоко в нея повтаряше „Не, не“, но тя го заглуши в отчаяния си стремеж да се хване като удавник за сламка. Може би точно така спи. А може би крадецът е ударил и него. Ударил го е по главата, за да загуби съзнание, докато ограбва къщата им. Да, сигурно точно това е станало. Затова тя няма да обръща внимание на ледените клещи, които стискаха сърцето ѝ. Няма да обръща внимание на настръхналите косъмчета по врата си, на ужасното усещане в стомаха си. Ще се прави, че в стаята няма никой.

Не ставаше дума за нападателя. На лунната светлина ясно се виждаше, че той вече не е тук. Имаше обаче нещо друго, чието присъствие се налагаше със своята безмълвност, бездиханност, непоправимост. Лаура не искаше да признае, че го има. Довлече се до спалнята, където лежеше нейният съпруг, молейки се, умолявайки Господ. Само да е добре. Само да е в безсъзнание, просто да е заспал и аз ще... ще направя... всичко, каквото и да е... обещавам... всичко.

Очите му бяха отворени, изцъклени. Едната половина на главата му и възглавницата представляваха тъмна, лепкава маса. Тя го докосна, лицето му беше студено.

— Джими — прошепна тя. — Аз съм. Лаура. Кажи ми нещо. — Окървавената му глава увисна като глава на парцалена кукла. Безжизнените му очи бяха обърнати към друг свят. Гледката, която той представляваше, внезапно я изпълни с ужас. Тя поклати глава и започна да отстъпва назад. — Не-е-е — изпищя тя. — Не-е-е... Джими, не-е-е...

— Мамо! — пребледнялото, стреснато лице на Майкъл, застанал на вратата, и пискливият му уплашен глас ѝ подеждаше като

плесница. — Мамо, какво е станало? Какво му е на татко?

Лаура се обърна и видя, че Майкъл влиза в стаята. Видя го като на забавен кадър как бута вратата и тръгва към нея с увисналото под мишница мече, викайки баща си. Инстинктивно, без дори да чувства болката в глезена си, тя прекоси стаята, грабна го и го повлече по пода, за да му попречи да види.

— Какво му е на татко? — попита умоляващо той.

Една мисъл само пронизваше ума ѝ. Трябва да го изведе оттук. Трябва да го изведе от стаята. Не мога да го оставя да види. Точно до леглото имаше телефон и тя едва се удържаше да не вдигне слушалката, но протегнеше ли ръка, Майкъл щеше да се освободи и да види баща си. Да го види как лежи целият в кръв. Гледка, която ще го преследва цял живот. Трябва да мисля, каза си тя. За Майкъл.

Много искаше да сграбчи телефона. Ами ако мъжът е още там, пред вратата, и ги чака да излязат? Но Майкъл вече плачеше. Бореше се с нея да отиде при Джими. Отскубваше се от ръцете ѝ. Лаура го стисна толкова силно, че той извика:

— Боли ме така.

— Помогни ми — каза шепнешком тя. — Трябва да ми помогнеш. — В съседната стая, в кабинета ѝ имаше телефон. — Помогни ми! Хайде, по-бързо! — прошепна тя.

— Нека да събудим татко — изплака той. — Татко може да ти помогне.

— Не, само ти можеш. Помогни ми да отидем в другата стая — подкани го настоятелно тя. — Не мога да ходя сама.

— Защо не можеш?

— Майкъл, чуваш ли! — изкрещя тя.

По бузите на детето рунуха сълзи. Нейното лице остана сухо. Баща ѝ беше потомствен военен и Лаура беше научена да преглъща сълзите си и да ги крие, както се крие нещо срамно. Нейният баща я беше лишил от толкова естествения начин на разтоварване, какъвто са сълзите. Тя знаеше, че той не го прави от жестокост. Просто не можеше да се държи по друг начин. Затова и на погребението му тя не пророни нито една сълза, точно както би искал той. Но се закле да не постъпва така със собственото си дете.

Подсмърчайки, Майкъл я остави да се подпре на рамото му и стисна здраво халата ѝ в малкия си юмрук. Тя влезе с куцане в

кабинета си, увери се, че в стаята няма никой и заключи вратата. Добра се до бюрото и запали лампата, която висеше над дъската за рисуване.

— Мамо, цялата си в кръв! — изпищя Майкъл.

— Ела при мен — каза Лаура.

Той поклати глава. След като видя кръвта по халата ѝ, не искаше да отиде при нея. Тя се свлече на стола пред бюрото, стиснала силно малката му ръка, и вдигна слушалката.

— Не мърдай! — заповяда му тя и усети как той целият отново се разтрепери.

После набра номера на полицията.

— С какво мога да ви помогна? — чу се женски глас.

За миг Лаура помисли, че ще припадне. Не отместваше поглед от Майкъл. Той плачеше и малките му рамене се тресяха. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че отначало не можа да проговори.

— Мога ли да ви помогна? — повтори жената.

— Помогнете ми! Мъжът ми — прошепна тя. — Някой се вмъкна вкъщи. Целият е в кръв. Мисля... мисля... че е умрял.

ГЛАВА 5

Винсънт Мур се обърна в топлото легло и ръката му се отпусна върху Ингрид, която спеше до него. Пронизителното иззвъняване на телефона го събуди. Той отвори очи и за миг, преди да вдигне слушалката, се опита да събере мислите си.

Кейти, помисли си той и усети как го обзема ужас. Дъщеря му, която живееше в Олбъни, караше тежка бременност в четвъртия месец. Кървеше, трябваше да лежи, получи всички възможни усложнения.

Винс вдигна слушалката.

— Шефе?

Винс изпита облекчение, като чу гласа на Джерилин Конлън, опитната диспечерка от полицейската телефонна централа. Присви очи и погледна електронния часовник до главата си: 3:45 сутринта. Сигурно е нещо сериозно, щом го търсят по това време. Явно не е пожар. Досега сирената да е завила. Нощта срещу Нова година. Може би автомобилна катастрофа. Сигурно някой гуляйджия е прекалил с пиенето.

— Да, какво се е случило? — надигна се той и успя да седне.

Ингрид се обърна към мъжа си и премигна в тъмното.

— Кейти ли е? — попита уплашено тя.

Винс поклати отрицателно глава и запали нощната лампа.

— Слава богу — каза Ингрид. Изправи се и придърпа завивките към гърдите си, гледайки как лицето на съпруга ѝ придобива пепеляв цвят.

— Ясно — промълви Винс. — Ясно. Хората от „Бърза помощ“ там ли са? Добре. Обади се на Рон Ленард, следователя от окръжната прокуратура, и му кажи, че искам да го видя там, колкото се може по-скоро. Също и на лекаря, който е установил смъртта... А, така ли? Ясно, добре. Искам всички служители, които са на разположение, всички до един да бъдат изпратени в района. Трябват ми заподозреният и оръжието... Какво?... Преди един час? О, боже мой. Добре. Джерилин, слушай, това е важно. Искам да намериш Боби Маккандълс и да го изпратиш да вземе семейство Барън. Живеят на Бийч Роуд в

комплекса Сийшел. Кажи му да не включва никакви сирени. Те ще умрат от страх, само като чуят звънеца на вратата.

Ингрид го погледна изумена.

— Точно така — продължи Винс. — Той е най-подходящият. От години познава семейството. Добре. Аз тръгвам.

Винс затвори телефона, стана от леглото и нахлузи панталоните си, преметнати на стола.

— Защо пращаш Боби при Долорес? — попита тревожно Ингрид. — Какво се е случило, Винс?

— Джими Рийд е застрелян, убит е — каза без заобикалки Винс.

Ингрид изпищя.

— Трябва да вървя — каза Винс.

* * *

— Мисис Рийд — каза ясно и силно жената от спешното медицинско звено. Лаура лежеше на носилка. — След малко ще ви закараме в спешното отделение. Разбирате ли какво ви казвам?

Сега цялата къща беше осветена и вътре кипеше оживена дейност. По стълбите отекваха стъпки. Трима души се занимаваха с нея — един млад мъж и две жени. Мереха пулса и кръвното ѝ налягане, обездвижваха крака ѝ.

Лаура протегна ръка и сграбчи края на якето на едната жена, която почистваше раната на главата ѝ. На картончето пишеше, че се казва Кара.

— Мъжът ми — опита се да каже Лаура, но зъбите ѝ тракаха. — Майкъл.

— Завий я с още едно одеяло — нареди Кара на мъжа зад нея. — Налягането пада. Не бива да изпада в шок. — Жената погледна спокойно Лаура в очите и каза: — Синът ви е тук, при вашата съседка мисис Гарити. Тя ще се погрижи за него.

Лаура видя лицето на Пам Гарити над себе си. Смътно си даде сметка, че Пам е облякла тъмночервеното яке върху нощницата си. Очите на Пам плуваха в сълзи, докато се взираше тревожно в лицето на Лаура.

— Лаура — каза тихо тя. — Ще заведе Майкъл у нас. Ще го сложа в стаята на Луис. Ще бъдат под постоянна охрана.

Лаура поклати глава. Искаше да каже: *Не. Спрете. Какво става?* Но всичко беше много неясно и далечно. Бяха ѝ сложили инжекция и пред очите ѝ започваше да пада мъгла.

— Искам да остана с мама — чу тя плача на Майкъл.

Лаура изви глава на носилката, за да го види.

— Майка ти трябва да отиде в болницата, за да я прегледаме там — обясни едната жена. После се обърна към Лаура: — Прегледахме го. На него му няма нищо. Нито драскотина.

Лаура протегна ръце към Майкъл, той я прегърна и притисна глава в бузата ѝ. Съсредоточи се, каза си тя. Заради Майкъл.

— Иди с Пам сега — пошепна тя през напуканите си устни. — Поиграй с Луис, докато се върна.

Сълзите му намокриха лицето ѝ.

Пам стисна ръката ѝ и решително каза:

— Аз поемам грижата за него.

Лаура кимна, имаше чувството, че се отдалечава от тях на плаващ леден къс.

— Хайде, миличък — пошепна тя на сина си и усети как ръчичките му се отделят от нея.

— Трябва да я изнесем оттук — каза жената на име Кара.

Лаура изведнъж усети, че каиши стягат тялото ѝ и че някой вдига носилката.

— Тръгваме — каза младият мъж, изправен над нея.

— Не-е-е — простена Лаура, щом носилката се заклати, но те не обърнаха внимание на нейните безпомощни викове. Пренесоха я до стълбата. Тя изви глава и видя полицаи, струпани пред вратата на спалнята, и светкавици от фотоапарати вътре в стаята. Чу гневни мъжки гласове. — Джими! — извика Лаура. Той беше още там. Тя знаеше. Лежеше на леглото, съвсем сам, докато тези непознати хора обикаляха из стаята им.

След това почувства, че се накланя и че я свалят по стълбите. Зърна парче тапет, отлепил се от най-горния ъгъл на тавана над стълбата.

Мина ѝ през ум, че Джими ще трябва да се качи на стълбата да го залепи. Но в следващия миг сякаш нещо силно я блъсна в гърдите и

тя осъзна всичко. Никога, никога вече.

— Леко на ъгъла — каза младият мъж отпред. — Тук става по-стръмно.

Заслизаха по стълбите. Зъбите на Лаура потракваха при всяко стъпало. Болка опасваше цялата ѝ глава. Обезболяващите лекарства помагаха, но болката все още не беше изчезнала. Очите ѝ пареха, но не можеше да заплаче.

— Направете път — извика мъжът с носилката на полицаите пред вратата. Те веднага се отдръпнаха.

— Един момент. — Хората от „Бърза помощ“ спряха и Лаура видя едно познато лице, надвесено над нея.

Тя облиза пресъхналите си устни и прошепна:

— Винсънт Мур. — Тя протегна ръка и се опита да хване ръкава му, но пръстите ѝ бяха безчувствени и не можеха да се свият.

— Дадохте ли ѝ успокоителни? — попита той Кара.

— Да, сър. Обезболяващи и успокоителни. Беше силно възбудена. Трябва да бъде под наблюдение заради раната на главата.

Един мъж пристъпи до Мур. Беше по-млад и носеше сив костюм с тъмна вратовръзка. Докато се взираше в Лаура, на лицето му се изписа странно изражение.

Мур се надвеси над Лаура.

— Това е детектив Ленард. Той ще ни помогне да открием кой е извършил това — каза мрачно Мур, като изговаряше бавно думите, сякаш тя беше глуха.

Изведнъж мъжът в сивия костюм дръпна Винс настрана и тихо му заговори. Полицейският началник направи гримаса на отвращение. После мрачно кимна. Обърна се и каза на Кара, която водеше екипа на „Бърза помощ“:

— Трябва да ѝ вържем ръцете — обясни той. — Кажете им да направят парафинов тест в болницата.

Кара вдигна вежди и погледна скептично към Лаура. После се отдалечи от носилката, докато следователят Ленард, приклепнал до носилката, надяна две пластмасови торбички на ръцете на Лаура и ги залепи със скоч на китките.

— Добре ли ги чувствате? — попита той Лаура.

Тя кимна, вцепенена, безчувствена.

Кара се наведе и пхна ръцете на Лаура под тънките одеяла.

— Ще дойда да те видя в болницата — каза Винс. Потупа Лаура по рамото и се изправи. — Хайде, водете я — добави той.

Лаура усети, че пак се движат. Външната врата беше отворена и нахлулият студен въздух се смеси с топлината във входното антре. Точно когато понечиха да я изнесат навън, някой внезапно препречи пътя им. Долорес и Сидни, с раздърпани дрехи и разрошени коси, изникнаха пред тях, следвани от полицаи Маккандълс.

Долорес гледаше като обезумяла Лаура, прикована към носилката, с обездвижен в гипс крак, с толкова пребледняло лице, че почти се сливаше с бялата превръзка на главата ѝ. При тази гледка очите на Долорес се наляха със сълзи. Тя нежно отметна един влажен кичур от студеното чело на Лаура.

— Горкото ми момиче — прошепна тя. Погледът ѝ се плъзна уплашено по струпалите се полицаи в къщата и спря върху началника им, който ги бе видял, че идват. Той се изправи срещу тях. — Къде е внукът ми? — попита тя.

— При съседката, мисис Гарити. Там е в пълна безопасност. Къщата ще бъде охранявана цяла нощ.

Сидни изохка, сякаш едва сега започваше да разбира.

— Винсънт — извика Долорес, пресягайки се да хване ръката на стария си приятел. — Божичко, кажи ми, че не е истина.

Трупаният дълги години опит в полицията този път не можа да помогне на Винсънт Мур.

— Съжалявам, Дий — каза той и очите му се замъглиха от сълзи.

ГЛАВА 6

Докато я прегледаха в спешното отделение и я закараха с количка в самостоятелна стая, утрото настъпи. Една сестра ѝ помогна да се прехвърли от количката и да легне между колосаните чаршафи на леглото. Преди сестрата да пусне щорите, Лаура забеляза, че денят е сив и мрачен. Когато остана сама, видя, че пред вратата стои полицай.

Изпадна в полусън, изпълнен с ужасни видения. Всеки път щом задремеше, сестрите я разтърсваха — изглежда заради раната на главата. Гълтна с готовност предложените ѝ болкоуспокояващи лекарства и отказа няколкото лъжици супа и крем, които ѝ донесоха. Лекарите идваха и си отиваха, преглеждаха я, задаваха въпроси. Зашеметена, безчувствено равнодушна към състоянието си, тя им отговаряше.

По едно време през деня, който не се отличаваше много от нощта, дойде началникът на полицията Мур, седна до леглото и я накара да му разкаже какво се е случило. Докато изреждаше събитията, в долния край на леглото стоеше лекар, който мрачно следеше дали ще ѝ стигнат силите. Със запъване Лаура разказа на полицейския началник за шума, за мъжа в тъмното и за удара по главата. Когато стигна до момента, в който беше открила Джими, дишането ѝ се затрудни. По настояване на лекаря Мур каза да пропусне този момент. След това тя разказа за Майкъл и за обаждането в полицията. Сякаш разказваше за нещо, случило се на някой друг. Мур не остана дълго. Когато си отиде, лекарят нареди да ѝ дадат още едно хапче за успокоение.

Не пускаха посетители при нея, но вечерта ѝ позволиха да говори с Майкъл по телефона. Тъничкият му гласец сякаш стигаше до нея от друга планета. Лаура му изтананика нещо. Някаква песничка. Когато свърши, слушалката падна от ръката ѝ.

Полусънното състояние, в което бе изпаднала, продължи до среднощ, когато най-после ѝ позволиха да заспи — опасността от раната на главата беше преминала. Сънят я захвърли в черна бездна, където нито чуваше, нито усещаше нещо.

* * *

— Събуди се, мила — каза сестрата.

Лаура отвори очи и се огледа. През щорите, които бяха наполовина вдигнати, в стаята влизаше сива светлина. Денят беше започнал. Новата година бе дошла. Сърцето ѝ се сви при мисълта за този ден. За тази година, за предстоящите години, за живота си сега. За живота си без Джими. Само преди един ден тя беше нормална, щастлива жена. А сега започваше живот на вдовица. Лаура зарови лице във възглавницата с надежда да се върне в съня на забравата. Да заличи всичко.

— О, не, недей така — каза сестрата. — Трябва да се измиеш. Ще имаш посещение.

— Не искам никакво посещение — каза равнодушно Лаура.

Но сестрата, без да проявява милост, продължи да я подканя и Лаура стана, а после направи някакъв вял опит да се поизмие, като се подпираше на патериците, докато тътреше гипсирания си крак. Накрая се строполи изтощена на леглото и отпи малко топла вода през сламка от чашата на нощното си шкафче. Сестрата събра използваните хавлиени кърпи и чаршафи и излезе от стаята, разменяйки закачливи поздрави с полицая на вратата.

Лаура лежеше в леглото и отправила невиждащ поглед в щорите, се чудеше как ще се справи. Как ще работи? Как ще живее? Как ще отгледа сина си без баща? И нейният, и неговият живот се въртяха около Джими. Те бяха неговите две планети. Той беше тяхната звезда. Техният източник на топлина и светлина. Затвори очи и видя лицето му. Изведнъж вратата на стаята се отвори. Лаура обърна глава да види кой е.

В стаята влезе Винсънт Мур, следван от млада униформена полицайка и от един облечен с костюм мъж, който изглеждаше смътно познат.

— Мисис Рийд, как се чувствате? — попита Мур.

— Нали си говорим на „ти“ — напомни му Лаура, обърквана от официалния му тон.

Мур кимна и продължи:

— Това е полицай Хейл. Тя ще записва разговора ни. — Полицайката кимна и седна на стола в ъгъла на стаята, като извади нещо от една чанта. — А това е следователят Ленард — продължи Мур, сочейки мъжа със сресаната назад руса коса и спокойни сиви очи.

— Вие бяхте у дома — каза безизразно тя.

Следователят Ленард кимна.

— Хванахте ли го? — попита Лаура и усети една искрица, разпалваща... гняв или отмъщение. — Убиецът на мъжа ми?

— Още не — отговори неловко полицейският началник.

Лаура се отпусна тежко на възглавницата. Значи той е на свобода. Някакво чудовище, което беше влязло в къщата им като диво животно и разбило на парченца нейния живот, е все още на свобода. Как ще спи пак в тази къща? Как ще се чувства в безопасност? Тя изведнъж осъзна почти шокирана, че иска да види убиеца мъртъв. Никога не си беше мислила, че е отмъстителна, но сега разбра, че е точно такава. Искаше този човек, който и да е той, да го няма. Да е заличен от лицето на земята.

— Лаура — каза полицейският началник Мур, — дошли сме, защото трябва да изясним някои неща.

— Добре — въздъхна Лаура и кимна. — Както кажете, стига това да помогне.

— Мисис Рийд — започна Рон Ленард, — защо не сте била в леглото при съпруга си, когато е станало нападението?

Резкият му тон ѝ подеждва така, сякаш някой я заля с кофа ледена вода. Откакто се бе случило нещастиято, всички се държаха мило с нея, говореха внимателно, като че ли тя беше от стъкло. Този човек обаче беше различен. Изглеждаше враждебно настроен. Сякаш би могла да предотврати убийството на Джими, ако беше останала в леглото си. Може би е така, каза си тя. Щеше ли да бъде по-различно? Щеше ли Джими да е още жив? Когато отговори, гласът ѝ трепереше:

— Казах на началника на полицията. На сина ми му беше лошо. Бях при него в стаята му.

Рон кимна.

— Колко лошо му беше? Повръщаше ли?

— Не, беше му зле на стомаха. Разтривах му корема.

— Значи не му е било толкова зле, че да извикате лекар например.

Лаура уморено се усмихна.

— Не. Никой не вика лекар посред нощ за дете, което го боли корем. Освен ако не е нещо наистина сериозно.

— Щом не е било сериозно, защо тогава сте спала в стаята на детето? — попита намръщено Рон Ленард.

— Заспала съм, както го бях гушнала. Вие имате ли деца, мистър Ленард?

Следователят не отговори на въпроса ѝ, а продължи:

— Значи причината не е била, че, да речем, сте се скарали със съпруга си?

Лаура поклати глава, обидена от въпроса му. Изведнъж си даде сметка, че започва да се оправдава, като си припомни разговора за брадата на Джими и за Долорес. Господи, сега това ѝ се струваше толкова дребнаво, толкова тъжно. Последните ни мигове заедно... и да пропилеем някои от тях в заяждане за неговата брада.

— Не. Искам да кажа, че всъщност имахме един малък спор, но това изобщо не беше важно. — Тя погледна към Винс за подкрепа. Той избягна тъжния ѝ поглед. — Изобщо не беше важно. Вече... се бяхме сдобрили, когато Майкъл ме извика.

Рон Ленард погледна бележките си и каза:

— Разговаряхме с мисис Канди Уолш. Вие и вашият съпруг сте вечеряли със семейство Уолш въпросната вечер.

— Да.

— Мисис Уолш каза, че може би сте се скарали със съпруга си. Според нея сте била в лошо настроение.

Лаура усети, че лицето ѝ пламва от възмущение. А може би направо от гняв. Но в същото време ѝ идваше да се разсмее.

— Канди Уолш — възкликна тя, клатейки глава. — Тази... — понечи да продължи, но се въздържа да каже нещо лошо за Канди. — Нищо чудно. Канди никога не би допуснала, че самата тя може да е причина за нечие лошо настроение.

Преди да успее да поясни какво има предвид, следователят Ленард попита:

— Разбрахте ли се със съпруга си?

— Да, разбира се — отговори ядосано Лаура. — Защо ме питате за такива неща? Как ще ви помогне това да хванете убиеца?

— Знаете ли някой, който би искал да убие съпруга ви?

— Не — отвърна глухо Лаура. — Никой. Съпругът ми беше... — Болката отново стисна като в обръч главата ѝ. — Всички го обичаха — побърза да добави тя.

— Имаше ли други жени? — попита спокойно той.

Лаура се изправи и гневно го изгледа.

— Не, разбира се — обърна се тя и намести възглавницата зад гърба си.

— Ако не възразявате, ще ви кажа, че при такава загуба очаквах да ви видя, че плачете — каза следователят Ленард.

— Възразявам. И то много — изгледа го гневно Лаура. — Повярвайте ми, че ако можех, щях да плача.

Той веднага смени тактиката.

— Знаете ли какво правеше този човек в дома ви?

— Дали знам...? — попита объркано Лаура. Гневът ѝ към този човек я правеше язвителна. — Предполагам, че е крадял. Изхождам от факта, че имаше пистолет, че носеше маска на лицето, че домът ни беше обран, а съпругът ми — убит.

— Фактически домът ви не е обран. Няколко чекмеджета са отворени и съдържанието им е разхвърляно. Двамата със съпруга си имате ли скъпи бижута?

— Не — изгледа го Лаура и поклати глава.

— Притежавате ли пистолет, мисис Рийд?

— Не, не притежавам.

— Знаете ли да стреляте с пистолет?

— Какво значение има това? — Лаура усети, че кожата ѝ настръхва.

— Знаете ли да стреляте?

Лаура погледна към началника на полицията Мур. Не го познаваше добре, макар че се бяха виждали неведнъж. Той и съпругата му бяха стари приятели на семейството на Джими. Тя смяташе, че Винсът Мур трябва да се намеси заради Джими, ако не заради нея. Следователят сякаш не си даваше сметка, че тя току-що е загубила съпруга си.

— Винсът, не му ли каза на този човек какво се случи?

Началникът на полицията Мур не откликна на приятелския тон.

— Със следователя Ленард сме малко объркани от фактите около убийството на съпруга ви. Преди да продължим, мисис Рийд, трябва да

ви уведомя, че имате право да изисквате присъствието на адвокат по време на разпита. Ако искате адвокат, може да отложим въпросите, докато той дойде.

— Адвокат — възкликна Лаура. — Нямам нужда от адвокат. Не ставайте смешни. Защо ми е адвокат?

— Тогава да продължим — каза Рон Ленард. — Можете ли да стреляте с пистолет?

— Да, мога — отвърна предизвикателно Лаура. — Баща ми беше военен във флота. Научи ме да стрелям с пистолет, когато бях на десет години. И ако имах пистолет, щях да застрелям този мръсник в лицето.

— Кой мръсник? — попита Рон Ленард.

Теб, помисли си Лаура и прехапа език, за да не го каже.

— Как смеете? — попита гневно тя.

Рон Ленард кимна и я изгледа хладно с неумолимите си сиви очи.

— Какво казват лекарите за състоянието ви?

Лаура се смути от внезапната промяна в тона му.

— Че е добро. Надявам се, че ще мога да си отида у дома... — И си представи къщата... без Джими. — Да се върна при сина си — промълви тя. — Може би още днес.

— Разбрахме, че сте си изкълчили глезена.

— Да, когато ме блъсна по стълбите.

— Имате и рана на главата. Повърхностна.

Лаура го изгледа с присвити очи.

— Ако беше на вашата глава, нямаше да говорите така.

Рон Ленард се засмя, но не изглеждаше развеселен.

— Такава е медицинската диагноза.

— Бях цялата в кръв. Изпаднах в безсъзнание.

— Раните по главата кървят силно, колкото и да са малки. А вие казвате, че сте изпаднала в безсъзнание, защото сте си ударили главата, когато сте паднала. Че фактически сте била в безсъзнание близо час. Искам да кажа, че има един час, за който не се знае нищо, от момента, в който мъжът ви е бил убит, до момента, в който сте се обадила в полицията.

— Е, и? — попита Лаура.

— Значи този убиец... — изговори той бавно думата, — е застрелял мъжа ви от упор, а вас само ви е чукнал по челото, след което вие сте паднала и толкова.

Лаура се обърна към полицейския началник Мур.

— Какви ги приказвате? Да не би аз да съм виновна колко силно ме е ударил онзи? Да не си мислите, че искам да съм жива? — извика тя. Но си помисли за Майкъл и изпита вина. *Да, искам да съм жива заради Майкъл.* — Вижте какво — каза тя по-спокойно, — не знам защо не уби и мен. Може би бързаше, може би имаше такова намерение. Не знам. Не знам какво правеше този мъж...

— Ако изобщо е имало мъж — каза Рон Ленард.

Тя го изгледа втренчено. Кръвта сякаш се смрази в жилите ѝ.

— Как така „ако“? — попита тя.

— Знаете ли каква застраховка имаше съпругът ви, мисис Рийд?

— Ако изобщо е имало мъж...?

— Аз ще ви кажа за каква сума е бил застрахован. Джеймс Рийд младши е направил неотдавна застраховка за петстотин хиляди долара. Това е голяма сума за толкова млад човек. И с малък бизнес.

Главата на Лаура се завъртя.

— Ричард ни посъветва... беше застраховка за определен период от време. Ричард Уолш... каза, че е важно да сме осигурени, докато Майкъл порасне. Попитайте го. Той ще ви каже.

— Говорихме с мистър Уолш. Той каза, че съпругът ви не е бил склонен да прави такава голяма застраховка, но вие сте го убедила...

— Той мен ме убеди — извика Лаура. — Ричард каза, че така трябва да направим, заради Майкъл...

Рон Ленард взе да пресмята нещо в бележника си.

— Убийството сега се приема като случайна смърт. При двойно обезщетение това прави един милион долара, мисис Рийд. Вие сте една доста богата млада жена.

Лаура погледна полицейския началник Мур, но лицето му, което обикновено беше приветливо, сега остана мрачно. Обърна глава и срещна невъзмутимия поглед на Рон Ленард. Сърцето ѝ се разби. Усети как кръвта нахлува в главата ѝ като отприщена вълна.

— Какво искате да кажете? — попита тя. Но разбра. Умът не ѝ го побираше, но разбра.

Лицето на Рон Ленард остана безизразно, но в гласа му прозвуча безмилостна нотка.

— Искам да кажа, мисис Рийд, че има известни неточности във вашия разказ.

— В моя разказ? — пое въздух тя. Все едно че беше написала художествен разказ. Стисна здраво леглото отстрани. Стаята се завъртя пред очите ѝ.

ЧАСТ ВТОРА. МАЙ

ГЛАВА 7

Винсънт Мур, началник на полицията в Кейп Крисчън, притисна телефонната слушалка с рамото си и широко усмихнат загледа снимките със спящото бебе.

— Получих снимките тази сутрин — каза той на жена си Ингрид, с която говореше по телефона. — Каква кукла е само. Как е Кейти днес? — Ингрид беше в Олбъни и помагаше на Кейт, която след трудна бременност бе родила без усложнения второто си дете — момиченце. Винс и Ингрид имаха и син — Роби, който живееше във Филадельфия. От него те имаха един внук, така че сега внуците им ставаха трима.

Ингрид го увери, че Кейт е добре и в момента спи.

— Кажй й, че ще се обадя по-късно — поръча Винс. Жалко че не можеше да отиде да види бебето; трябваше да изчака до септември, когато излезе в отпуска. През май започваше оживеният курортен резон в Кейп Крисчън. Нямаше как да се измъкне. — Ти кога се връщаш? — попита той замислено Ингрид.

Жена му обеща, че ще се върне до края на седмицата. Докато му разказваше какви планове има за следващите два-три дни, Винс отпи кафе от картонената чаша и погледът му обходи цялото помещение. Видя на вратата една позната фигура.

Винс се изправи на стола си и с една книжна салфетка заличи следите от кафе, които чашата беше оставила на бюрото му.

— Трябва да свършваме — прекъсна той Ингрид. — Долорес е при мен. — Ингрид разбра, двамата си казаха набързо довиждане и Винс даде знак на Долорес да влезе при него.

Винс Мур се познаваше с Долорес и с покойния ѝ съпруг Джим Рийд от деца. Помнеше родителите и на двамата. Беше присъствал на сватбата им и нямаше да забрави нощта, когато се роди Джим младши. Със смъртта на Джим Рийд старши той сякаш загуби роден брат. Винс и Ингрид запазиха близките отношения с вдовицата на Джим и с малкия им син. През лятото Ингрид и Долорес водеха заедно децата на

плаж и седяха под съседни чадъри, а Джими, Роби и Кейт си играеха на пясъка.

Винс въздъхна. Чувстваше се ужасно, докато Долорес пристъпваше към бюрото му. Чувстваше се ужасно, защото пак беше с празни ръце. Знаеше какво иска Долорес, но засега не можеше да направи нищо. Не можеше да нареди някой да бъде арестуван.

Винс, Рон Ленард и окръжният прокурор Клайд Джаксън, представителен чернокож мъж, възпитаник на Принстън, който имаше слабост към ушити по поръчка костюми, посветиха безброй часове на анализиране на фактите. И тримата, макар и в различна степен, имаха едно и също подозрение, но официално версията на Лаура не можеше да бъде оборена. Официално те все още търсеха маскиран нападател, който бе влязъл в къщата на семейство Рийд през един незатворен прозорец и беше застрелял Джеймс Рийд младши в леглото му. И освен това беше откраднал един часовник „Ролекс“ и няколко бижута. Нямаше никакви свидетели, а и не бяха намерили оръжието на убийството — 38-калибров пистолет „Смит и Уесън“. Местният печат съответно отрази случая като случаен обир, завършил с убийство. Седмици наред Винс трябваше да праща вечер хората си да придружават възрастни жени до домовете им и да ги кара да проверяват всеки шум и всеки отворен прозорец.

Много хора в градчето Кейп Крисчън обаче изглежда споделяха тайните подозрения, които пазителите на реда и закона имаха по този случай. Джими Рийд беше местен човек, а жена му идваше от друго място. Той беше убит в леглото си, а тя, без косъм да падне от главата ѝ, остана да се радва на неочаквано наследство от един милион долара. При такива убийства представителите на закона задължително насочваха подозрението си към съпруга или съпругата. Никой от квартала не беше видял подозрително лице наоколо. В къщата нямаше никакви следи от мистериозния нападател — никакви влакна, никакви косми. Убиец, който не оставя никакви следи след себе си, е наистина нещо странно. Между времето на смъртта на Джими и обаждането на Лаура в полицията имаше един час. Един час, през който Рон, Винс и Клайд Джаксън подозираха, че оръжието на убийството и една малка кутийка с бижута са били хвърлени в морето и отнесени от прилива.

Доказателства обаче нямаше. Нямаше никакви улики, които да бъдат представени на съдебен процес. Парафиновият тест, направен на

Лаура, показваше, че тя не е стреляла с пистолет. Или поне не е стреляла с голи ръце. Пренебрегвайки съвета на адвокатата си, Лаура се подложи на детектора на лъжата и премина успешно проверката. Тя очакваше, че резултатите ще я оневинят в представите на полицията и на местните хора. В това отношение обаче се лъжеше.

Долорес се настани на стола до Винс и сложи на бюрото му парче кейк, увито в пергаментова хартия.

— Това е за твоята диета — каза тя.

— Много ти благодаря — каза унило Винс, потупвайки отпуснатия си корем. Напоследък, когато идваше в участъка, Долорес често му носеше нещо за ядене. Вече не идваше всеки ден, но все още от време на време го посещаваше. През първите седмици след смъртта на Джими Долорес беше постоянно тук — ту разплакана, ту възмутена, тя настояваше да получи информация, безмълвно подкрепяна от втория си съпруг Сидни. Тези дни идваше с грижливо направена прическа и внимателно облечена, както винаги, но под очите ѝ имаше тъмни кръгове, които гримът не можеше да скрие. Сякаш се бе съсухрила напоследък, беше остаряла само за няколко месеца. Всички знаеха колко много скърби за сина си и колко дълго още ще скърби.

— Ингрид още ли е в Олбъни при Кейт? — попита Долорес.

Винс кимна и гордо подаде цветните снимки през бюрото.

— Тази сутрин ги получих.

Долорес разгледа снимките с жаден поглед. На устните ѝ трепна усмивка, но очите ѝ останаха тъжни.

— Каква красавица — възкликна тя. — Това ти е третото внуче, нали? — попита тя.

Винс кимна.

— Прекрасно — въздъхна тя и се облегна на стола.

— Как е твоят внук?

— Майкъл? — сви устни Долорес. — Майкъл е просто един ангел. Добре е. Но нали знаеш какви са децата. Големи актьори. Могат да се преструват, че нищо лошо не се е случило.

— Как да не знам? — кимна мрачно Винс.

— Правим всичко възможно да му помогнем. Всички ние. Мъжът ми и аз. Приятелите ни. Нали разбираш.

— Снаха ти няма нищо против да го виждате, нали?

Щом стана дума за Лаура, лицето на Долорес прие каменно изражение.

— Сидни отива да го вземе. Аз не говоря с нея. Сидни е посредникът. Той е светец. Нямам представа как изобщо издържа да говори с нея, но го прави, за да мога аз да виждам Майкъл.

Винс знаеше много добре как се чувства Долорес. Отначало тя отхвърляше предположението, че Лаура е извършила престъплението. Лаура е съпруга и майка. Това е немислимо. Но Долорес остана дълбоко потресена, когато видя, че вдовицата на сина ѝ не се разплака на погребението. Хората се опитваха да ѝ обяснят. Казваха, че снаха ѝ е изпаднала в шок. Че е като замаяна. Самата Лаура се извини, като обясни, че нейният баща ненавиждал плача и изисквал да сдържа сълзите си. Долорес обаче не можа да приеме това. Някога тя също остана млада вдовица. Знаеше какво значи да скърбиш за любимия. След това дойде сянката на съмнението, хвърлена от Рон Ленард с неговите разнищващи въпроси, и тя започна да се чуди дали Лаура казва истината. Започна да споделя тревогите си в полицията, после със Сидни, докато накрая той направо се изтощи да я слуша. Но с всеки изминал ден нейните подозрения се засилваха. И тя намрази снаха си.

Винс от своя страна не можеше да вземе категорично становище. Знаеше фактите не по-зле от всички, но някъде дълбоко в себе си искаше да повярва на младата жена. Тя беше мълчалива и сериозна, макар че беше трудно да се каже каква е била преди трагедията. Вярно, че никой никога не я беше видял да плаче, дори на погребението, но той беше сигурен, че тя скърби. След смъртта на Джими, винаги когато я видеше, си спомняше един стих от баладата „Прекрасната дама, която не знае милост“ — „чезна в самота и бледност“, защото му се струваше, че се отнася за нея. Разбира се, когато сподели това с Ингрид, която беше гимназиална учителка по английска, тя тактично му напомни, че думите в баладата на Кийтс се отнасят за рицаря, а не за дамата. Изоставен е рицарят, който бленува за жестоката девица.

— Лаура беше тук преди малко — каза Винс. — Искаше да знае дали има нещо ново.

— Не се и съмнявам, че иска да знае — светнаха гневно очите на Долорес.

Винс се престори, че не е разбрал. Лаура не беше обвинена в никакво престъпление. Все пак той трябваше да бъде обективен.

— Има няколко обаждания след появата на постерите. Такава голяма награда е много съблазнителна за хората — каза Винс.

Лаура беше обявила награда от 250 000 долара от застраховката на Джими за информация, която би помогнала за залавянето на убиеца му. Постерите, които веднага привличаха погледа, бяха дело на Гари Юрик. До този момент обажданията не бяха довели до нищо.

— Е, нали не рискува нищо с тази награда? Няма защо да се тревожи, че някой ще я получи — каза горчиво Долорес.

— Долорес — започна Винс, като леко я потупа по ръката, — не бива да губиш надежда. Ако онзи тип се подвизава някъде, един ден ще го намерим.

— А ако няма такъв тип?

— Разследването продължава — заяви твърдо Винс.

— Е, исках да се отбия днес, преди да заминем. Заминаваме със Сидни за няколко седмици. Един от неговите големи клиенти — собственикът на „Стела ди Маре“ в Атлантик Сити — ни предложи вилата си във Флорида и Сидни каза, че ако не отидем да починем малко, щял да се разведе с мен — засмя се глухо тя.

— Много добра идея — каза искрено Винс. — Заминете. Сменете обстановката.

— Това е телефонният номер във Флорида. Ако има някакви новини... каквото и да е... — Долорес му подаде лист хартия.

Винс стисна ръката ѝ, поемайки листчето, и каза:

— Ще ти се обадя веднага. Обещавам ти, Дий.

— Добре, Винс — отвърна уморено тя и се изправи. — Трябва да се прибирам да си приготвя багажа.

Винс стана и я хвана за ръката.

— Опитай се да прекараш добре там, а аз ще държа фронта тук. Джими не ми излиза от ума. Няма да се успокоим, докато не хванем убиеца. Разбра ли?

— И аз няма да се успокоя — отвърна мрачно тя.

— Благодаря за кейка — каза Винс.

— Много здраве на Ингрид и Кейти, като ги чуеш.

— Ще им кажа — обеща Винс.

Той я проследи с поглед, докато тя излизаше с приведени рамене, сякаш понесла голям товар, и изпита познатото терзание. Помнеше как понякога се чувстваше уморен от работата и мечтаеше да се пенсионира, а след това да си купят с Ингрид каравана. Но след онази кошмарна новогодишна нощ мечтаеше само за едно — да намери онова изплъзващо се важно доказателство, което да изправи пред съда убиеца, отнел живота на Джими Рийд. Ако този убиец е Лаура Рийд, ще намерят начин да го докажат. Той дължеше това на Долорес и на нейния внук, както и на приятеля си Джими Рийд, когото беше загубил. Това престъпление го отвращаваше и като полицай, и като човек, не му даваше мира. Не може един невинен човек да бъде убит в леглото си и никой да не бъде наказан за това.

ГЛАВА 8

Пролетта шумно напираше през отворения прозорец. Слънцето и песента на птиците нахлуваха в къщата, а въздухът ухаеше на люляк. *Ела навън да си играем*, мамеше я денят. Но най-настоятелен беше Майкъл, който ѝ повтаряше, че му е обещала да го заведе на пристанището да види яхтите. Накрая тя се съгласи. Беше взела решение и днес щеше да го изпълни.

Лаура присви очи към прозореца, откъдето я гледаше неканеното слънце. Зимата беше идеалният сезон за нея — тънък, сив плащ, под който трепереща можеше да се скрие. Тя излизаше само когато се налагаше — да напазарува, да прибере Майкъл от училище. През повечето време от деня събираше смелост да излезе от къщи. В студения, ранно падащ мрак можеше да се загърне с нещо, да се скрие от злобните погледи, от съскащите думи, изречени шепнешком зад гърба ѝ. Но през април още с първите плахи слънчеви дни депресията ѝ като че ли се засили. Дневната светлина сякаш се задържаше прекалено дълго и когато трябваше да излезе в града, тя се чувстваше много уязвима без прикритието на тежко палто или на плътно нахлупена шапка на главата. Хората можеха свободно да я зяпат в лицето, да гледат как потръпва от студените им погледи. Достатъчно тежко ѝ беше, че остана вдовица, че трябва да живее ден след ден без Джими. Но да я подозират...

Звънецът на входната врата я стресна.

— Аз ще отворя — извика Майкъл, но Лаура скочи и го дръпна назад.

— Не! — извика тя, после добави по-спокойно: — Аз ще отворя.

Честният стрийт се къпеше в светлина. Беше от онези красиви дни, когато хората излизат навън да се разхождат. Лаура се запита дали някога ще може отново да се чувства в безопасност. В тази къща няма да може. През първите два месеца къщата се охраняваше нощем. Тя се премести да спи срещу стаята на Майкъл. Каза на Ричард Уолш, че иска да обяви къщата за продан, но той я посъветва да не предприема нищо точно сега. Щяха да я нападнат любопитни хора и сеирджии, но

никой нямаше да иска да я купи. Всички знаеха, че в къщата е извършено престъпление — един мъж е бил убит в леглото си.

Лаура откряна едва-едва вратата и видя едно момче, което държеше стъклена ваза с букет цветя. Колата на цветарския магазин на Скот беше спряла до бордюра. Лаура даде бакшиш на момчето и му благодари, внесе цветята вътре и ги сложи на масичката в антрето. Отвори картичката, макар че знаеше какво пише на нея: „От един приятел“. След смъртта на Джими получаваше тези букети два пъти месечно. Когато пристигна първият букет, се озадачи, в първия момент дори се изплаши от анонимния подател. Но почти веднага разпозна картичката и се успокои. Гари Юрик беше един от малцината в града, които все още се държаха добре с нея, които не допускаха, че тя е убийца. Но когато се опита да му благодари, той се изчерви и се направи, че не знае нищо за цветята.

Може би трябва да се отбием при него на път за пристанището, помисли си тя. Последния път, когато разговаряха, той я покани да види новите му картини, преди да бъдат изложени в галерията. Ричард Уолш беше поел галерията. Лаура нямаше нищо против. И без друго не можеше да си представи, че някога ще влезе пак в нея. Знаеше обаче, че Гари искрено цени мнението ѝ. Сега, когато я нямаше подкрепата на Джими, и двамата се чувстваха несигурни, лишени от най-доверения си критик и поддръжник. Лаура не беше хващала писалка или четка за рисуване от деня, в който Джими умря.

— По пътя може да се отбием да видим чичо Гари — каза Лаура на Майкъл.

— Добре. Може ли да отидем сега? — попита Майкъл.

Лаура въздъхна. За повечето хора една разходка с две почивки по пътя не е голямо изпитание, но за нея това беше сложна мисия. Цяла сутрин Майкъл игра тихо, не искаше да я ядосва, страх го беше да не би тя пак да се свие в черупката си. Предната вечер говориха, че ще отидат на пристанището и за да се подготви, Лаура си изми косата. През последните месеци често забравяше да я мие. Но тази сутрин за малко да се откаже от решението си. Майкъл я придума, използвайки всичките си детски хитрини.

Лаура облече дълга сива рокля на дребни цветчета. Това беше любимата пролетна рокля на Джими. Денят беше прекрасен. Нямаше никакво извинение да отлага повече. Сложи широкополата сламена

шапка, която висеше на една кука. Когато я видя, че си слага шапката пред огледалото в антрето, Майкъл заряза влаковата композиция, грабна бейзболната шапка и я нахлупи на главата си.

В този момент телефонът иззвъня и двамата впериха очи в него. После се спогледаха, Лаура — изтощена, Майкъл — стиснал решително устни. Той скочи, изтича до телефона, вдигна слушалката и бързо каза:

— Не можем да говорим сега. Точно излизаме.

— Майкъл — скара му се Лаура, — дай ми телефона.

Майкъл неохотно ѝ подаде слушалката.

— Ало? — каза предпазливо Лаура.

— Разбрах, че се обаждам в неудобно време — каза Марта Еберхарт.

Лаура се усмихна, като чу гласа на редакторката си. За щастие Марта беше от хората, които изявлението на Майкъл може само да развесели, а не да обиди.

— Обещала съм му да отидем на пристанището — обясни Лаура. — А той е сигурен, че ще се отметна. — Деловите отношения на Лаура и Марта отдавна бяха прераснали в непринудено приятелство въпреки голямото разстояние, което ги делеше. — У дома ли си? — попита Лаура, представяйки си Марта в нейния едностаен апартамент, обзаведен елегантно в бяло и бежово със скъпи мебели, по които са нахвърляни дрехи, обувки и книги.

— У дома съм — въздъхна Марта. — И само си мечтая някой красавец като Майкъл да ме заведе на някое пристанище. И затова отивам да играя аеробика за жени при бивш треньор от морския флот. Виж какво, няма да ви задържам, исках само да разбера как си.

Лаура погледна Майкъл, който се беше оттеглил на пода и ядосано се саморазправяше с войниците си.

— Добре съм. Още не съм започнала да работя, но...

— Не се обаждам за това. Днес е събота. Не съм на работа. Хайде тръгвайте. Знам, че онзи малчуган вече губи търпение.

— Така е — каза Лаура.

Как ѝ се прииска да се озове по някакъв магически начин на остров Манхатън, където можеше да потъне в канапето на Марта, да пийне малко вино и да говори с приятелката си часове наред, после двете да излязат да вечерят навън и накрая да заспи на разтегателния

диван на Марта. Веднъж или два пъти, когато още беше жив, Джими настоя тя да направи точно това. После се оказа, че пътуването е било прекрасно бягство от всекидневието. *От това имам нужда сега*, каза си замислено Лаура. *Как ми се иска да се махна оттук. От този град. От всичко.*

От всичко, освен от сина си, каза си тя и погледна тъжно и любвеобилно главата му, наведена над враждуващите войници.

— Трябва да тръгвам — каза Лаура.

— Пази се — поръча Марта, преди да затвори.

— Хайде, готова съм — каза тихо Лаура на детето, приклекло сред играчките.

Майкъл я погледна и широко се усмихна.

— Добре — каза той, изправи се и я хвана за ръка, сякаш за да ѝ даде кураж.

Двамата излязоха навън.

* * *

Къщата, в която живееха Гари Юрик и майка му, беше сива, облицована с избелели кедрови греди, кацнала самотно над залива Кейбъл. Построена през 50-те години, голямата ферма сега беше изцяло ремонтирана, за да отговаря на нуждите на Гари. Беше много по-хубава, отколкото къщата, в която Гари беше израснал. Застраховката, изплатена след злополуката, им даде възможност да се преместят тук. Четири момчета имаше в колата в онази снежна нощ на катастрофата. Джими и още едно момче се отърваха невредими. Момчето, което шофираше, загина на място, а Гари остана за цял живот инвалид. Делото на Гари се проточи няколко години, но сега той и майка му живееха сравнително добре. Лаура знаеше, че някои хора дори им завидват за къщата и подмятат, че той добре си е уредил нещата. Хората в този град понякога са толкова жестоки и тесногръди, помисли си тя. Сякаш един чек може да компенсира загубата на краката ти или на любимия ти човек.

Тя почука на вратата, докато Майкъл се мотаеше по стълбите. Отвори ѝ Ванда Юрик, която имаше толкова раздърпан вид, сякаш току-що се беше измъкнала от отломките на разрушена сграда, макар

че отвътре се чуваше телевизорът — вървеше едно сутрешно популярно предаване. Ванда изгледа безизразно Лаура, сякаш не я познаваше. За Ванда това беше нещо обичайно. Сякаш умът ѝ постоянно бе ангажиран с нещо.

— Гари тук ли е? — попита Лаура.

— Че къде може да бъде? — попита обвинително Ванда.

Къде ли не, помисли си раздразнено Лаура. Та той е на инвалидна количка, а не на апарат за изкуствено дишане. Тя си спомни мнението на Джими за Ванда. Ванда иска той да бъде безпомощен, смяташе Джими, който обикновено имаше точна преценка за хората. В случая обаче Лаура мислеше, че той греши. Ванда никога не изглеждаше щастлива от живота, който води. Винаги се държеше така, сякаш бе обречена до края на дните си на тежко и трудно съществуване.

— Може ли да го видим? — попита с въздишка Лаура.

— В ателието е — отвърна Ванда, отмествайки поглед от нея.

Лаура беше идвала тук само веднъж или два пъти. Огледа се несигурно и Ванда посочи към дъното на къщата. Лаура подкани Майкъл да върви пред нея, решена да се оправи сама и да не иска допълнителна информация от негостоприемната Ванда.

Оказа се обаче, че не е трудно да намерят ателието. Някога помещението сигурно е било веранда, която сега беше закрыта. Остъклените стени гледаха към морето. Задният двор на къщата представляваше една дюна, осеяна със скали и обрасла с трева. Далечният ѝ край беше превърнат в кей, който се врязваше в спокойните води на залива. Днес морето беше тъмносиньо и чайките се носеха над него, а виковете им се чуваха през прозорците. Гари, който рисуваше на масата си, когато те влязоха, се обърна и ги поздрави, усмихнат срамежливо, но радостно. Майкъл се втурна към него и се покатери на скута му.

— Майкъл, спри — скара му се Лаура, но Гари вече беше нахлупил шапката на очите му и го гъделичкаше под мишниците. Виковете на Майкъл изпълниха тихата стая. Лаура се усмихна.

Гари взе кутия с флумастери и лист хартия, подаде му ги и каза:

— Я ми нарисуй онзи фар там.

Майкъл отпрати поглед към залива, където сочеше Гари, разположи се на пода и се захвана за работа.

— Тръгнали сме към пристанището и решихме да се отбием да видим новите картини — обясни набързо Лаура.

Гари кимна. Знаеше, че напоследък Лаура води живот на затворник. Тя говореше така, сякаш беше съвсем нормално, че е излязла с Майкъл. И някога това беше съвсем нормално. Но не и след смъртта на Джими.

— Хубаво е, че си излязла — каза той. — Знам колко е трудно, когато имаш чувството, че всички те гледат и те сочат зад гърба ти. Тогава изобщо не ти се иска да излезеш от къщи.

Лаура го погледна признателно. Даде си сметка, че в известен смисъл те си приличат — животът и на двамата им бе станал подвластен на жесток инцидент, над който те нямаха контрол.

— А ти защо не ме сочиш с пръст като останалите?

Гари сви рамене, придвижи количката до стената, където бяха подпрени няколко платна, и каза:

— Аз те познавам. Знам каква си.

Лаура го последва и седна на един дървен стол с облегалка до стената. Започна да разглежда картините. Вместо познатите, окъпани в светлина акварели, тези творби бяха красиви, но мрачни пейзажи на блатистите местности, типични за околността. Земята се сливаше с водата, а водата се смесваше с небето. Мрачна блатиста местност, населена с крайбрежни птици, лишена от човешко присъствие заради коварството на измамно спокойната си повърхност.

— Какво мислиш? — попита той.

— Ами, едва ли ще станат по-популярни от предишната серия на архитектурна тематика — отговори тя. Загледан в платната, Гари се мъчеше да потисне импулсивното си желание да защити творбите си. — Мисля обаче, че това са най-красивите картини, които си нарисувал досега.

Той я погледна със светнало лице, бузите му поруменияха като на дете, на което току-що са подарили кученце.

— Не се изненадвай толкова много — каза тя. — Сигурно знаеш, че са много добри.

— Не бях сигурен — отвърна той.

— Много са хубави — каза тихо Лаура. — Макар че са по-меланхолични в сравнение с другите ти картини.

— Има нещо печално и тъжно в блатата. С колата мога да стигна до резервата за птици. Там никога няма хора. Трябва обаче много да внимавам, когато карам по дървените мостове. Ако затъна в тая пролетна кал, може да мине цяла седмица, докато някой ме открие — засмя се той.

— Може би не трябва да ходиш сам — каза тя.

— Аз обичам да съм сам — отвърна решително той.

Ванда Юрик влезе в ателието, огледа се и без всякакви заобикалки каза:

— Правя сандвичи с риба тон за обяд. С бял или с ръжен хляб ги искаш?

Лицето на Гари помръкна.

— Искате ли да останете за обяд? — попита той с надежда в гласа.

Лаура скочи от стола, като видя как Ванда сви устни при тази нежелана покана.

— Трябва да тръгваме. Хайде, Майкъл.

Майкъл вдигна листа и го размаха победоносно към тях.

— Вижте моята картина.

— Много добре, Майкъл — каза Гари, разглеждайки рисунката.

— Бял или ръжен хляб? — повтори настоятелно Ванда.

— Ръжен — каза тихо Гари, без да я погледне.

Ванда се обърна и излезе от ателието.

— Благодаря ти, че ми показа картините — каза Лаура.

— Ти кога ще ми покажеш нещо твое? — попита тихо Гари.

— Не знам — поклати глава Лаура. — Марта ми се обади тази сутрин, но тя е много внимателна и никога не пита. Имам договор за още една книга, но съм като вцепенена, Гари.

— Знам — кимна Гари. — Но ако се опиташ да поработиш, може би лошите мисли ще се разсеят. Аз с удоволствие ще погледна скиците. Не че мога да заместя Джими, но...

— О, много ще се радвам на помощта ти — увери го тя. — Може би точно от това имам нужда. Сигурна съм, че си прав. Всички тези книги за Раул са плод на детските ми фантазии. Искам да кажа, че като дете бях самотна. Баща ми беше доста по-възрастен от майка ми и... не че искаше да бъде строг, но беше корав човек, много взискателен, бих казала. Знам, че ме обичаше — никога не съм се съмнявала в това,

но животът в нашия дом не беше весел или безгрижен. И тъй като все се местехме, нямах близък приятел. През повечето време живеех в собствения си малък свят. И за мен този свят беше щастлив. Но едно е да се криеш в него като дете, а съвсем друго, когато си възрастен.

— Така е. Разбирам.

— Сега просто се опитвам да живея ден за ден.

— Ако започнеш нещо, ще се радвам да го видя. Животът продължава, нали знаеш.

— Така казват — въздъхна тя. — Но наистина много ти благодаря, Гари. Благодаря ти, че остана приятел през цялото това време.

За миг настана неловко мълчание. После Лаура каза:

— Трябва да вървим. Майкъл, кажи довиждане на чичо Гари, защото тръгваме.

— Ще окача тази рисунка на дъската — каза сериозно Гари, който все още държеше в ръка творението на Майкъл. — Приятно прекарване на пристанището. Но ако искате, мога да дойда с вас.

— Това е нещо, което трябва да направя сама — заяви мрачно Лаура.

— О, нямах предвид... — побърза да каже той.

— Просто трябва да го направя — продължи Лаура. — Да докажа, че мога.

— Разбирам — кимна той.

Знам, помисли си тя.

Майкъл целуна Гари по бузата и изхвърча през вратата. Лаура се наведе и го целуна по другата буза.

— Може би следващия път — отговори тя. В този момент Ванда отново се появи. — Довиждане, мисис Юрик — каза Лаура.

— Довиждане.

След като Лаура и Майкъл излязоха, Ванда се обърна към сина си:

— Тук ли искаш да ядеш, или в кухнята?

— Ще дойда в кухнята — отвърна той.

— Само си губиш времето да любезничиш с нея и с детето. Държиш се като кученце в нейно присъствие.

— Мамо, те са ми приятели. На теб това не ти влиза в работата.

— Хората разправят, че тя го е убила. А аз казвам: И какво от това? По-добре без такъв като него.

— Да не си посмяла да говориш така — изръмжа Гари.

— Защо да не говоря? Това е истината. Джими Рийд те сложи в тази количка.

— Беше катастрофа, мамо. Не искам да слушам такива приказки.

— Това е истината и ти я знаеш — извика Ванда. — Той опропасти целия ни живот, а след това замина да си гледа кефа. Никога пет пари не е давал за теб. Мен ако ме питаш, Джими Рийд си получи заслуженото.

— Не те питам. И никога повече недей да говориш така — каза Гари, стискайки дръжките на количката си, докато пръстите му побеляха.

— Никога няма да разбереш — поклати глава Ванда.

ГЛАВА 9

Майкъл подскачаше по дъсчения кей и радостно подвикваше на яхтите, но въодушевлението му се дължеше и на красивия ден, и на крехкото присъствие на майка му, която крачеше бавно след него. Небето беше пастелносиво, осеяно с пухкави облачета. Водата имаше сапфирен цвят, а закотвените една до друга яхти блестяха ослепително на тъмния морски фон.

Майкъл спря и изчака Лаура да го настигне.

— Жалко, че вече нямаме лодката на татко — каза той.

— Да, жалко — отвърна тя. Лодката на татко, усмивката на татко, животът на татко. Ако можехме само да си ги върнем. — Но аз не мога да карам лодка, Майкъл. А и ти си още малък да бъдеш капитан.

— Да, знам — каза той.

Лаура не направи опит да продаде лодката след смъртта на Джими. Беше толкова разстроена и обърквана, че не можеше да предприеме нищо такова. Но Ричард Уолш отдавна търсеше да купи на баща си лодка като тази на Джими и предложи добра цена, затова Лаура се съгласи да я продаде. Отначало искаше да я запази за Майкъл, когато порасне, но Сидни внимателно ѝ обясни, че е по-лесно да се купи нова лодка, когато му дойде времето, отколкото години наред да се пази лодката на Джими.

— Сигурна съм, че когато пораснеш, ще имаш лодка — опита се тя да отговори насърчително. Майкъл кимна, но бойкото му настроение се бе изпарило. — Искаш ли сладолед? — попита без да мисли Лаура, като видя тъжния му поглед.

— Преди обяд? — попита изненадано Майкъл.

— Да — каза тя. Пред перспективата да яде сладолед Майкъл забрави за лодката. В действителност те почти не бяха използвали лодката. Все не намираха време за това. — Хайде — подкани го Лаура и той пое доверчиво протегнатата ѝ ръка.

Двамата закрачиха към магазина на пристанището, наречен Боут Пийпъл, чиито предприемчиви и неуморни собственици Уендъл и Фани Кларк бяха натрупали цяло състояние. Лаура се поколеба, преди

да влезе. Уендъл и Фани изкараха цялата зима във Флорида, но от април бяха тук. Без съмнение бяха чули всички приказки и сигурно вече имаха мнение по всички въпроси, свързани с нея.

Стига, каза си тя. Синът ми е тъжен и иска сладолед. Това е единственото важно нещо. Отвори вратата и направи път на Майкъл, после махна с ръка на Уендъл Кларк, който стоеше зад щанда.

Уендъл сякаш пребледня, като ги видя. Засуети се край рафтовете, надявайки се, че те ще си тръгнат, без да се наложи да говори с тях. Но Майкъл се запъти право към хладилника със сладоледа.

— Здравейте, мистър Кларк — каза той, без изобщо да се притеснява.

Уендъл, който имаше внуци, се обърна и погледна тъжно детето.

— Здравей, Майкъл — каза той. После направи опит да се усмихне на Лаура. Тя видя познатото смущение, изписано на лицето му. Понякога това не беше враждебност. Понякога хората просто не знаеха какво да кажат.

— Какъв прекрасен ден, нали? — каза Лаура.

— Наистина е прекрасен — отвърна Уендъл, видимо облекчен.
— С какво мога да ви услужа?

Лаура поиска една фунийка сладолед за Майкъл и му я подаде.

— Това е от мен — настоя Уендъл и отхвърли всички възражения.

Лаура му благодари и се обърна към Майкъл.

— Внимавай да не капе — напомни му тя.

— Ще внимавам — обеща сериозно Майкъл. — Може ли да изляза навън?

Лаура се поколеба. В този момент от склада излезе Фани Кларк. Тя ги погледна, после се обърна към мъжа си, вдигнала вежди като две малки предупредителни флагчета.

— Здравей, мойто момче — каза тя на Майкъл. — Здравей, Лаура. Как си?

— Здравейте, мисис Кларк. Мамо, моля те, може ли да изляза?

Сладоледът вече започваше да се стича по ръба на фунийката и Лаура тревожно огледа магазина, който само на пръв поглед изглеждаше най-обикновен, но всъщност беше скъп магазин. Искаше да избяга и топящият се сладолед на Майкъл беше прекрасно

извинение за това. Нужно беше само да каже: *Трябва да тръгваме. Извинявайте.* Но едно упорито вътрешно гласче настоятелно повтаряше: *Не трябва да се извиняваш. Ти си жертва на ужасно престъпление. Искаш ли синът ти да гледа как се промъкваш покрай хората? Сякаш двамата сте виновни за нещо?* Не, каза си тя. В никакъв случай.

— Излез навън и седни отпред на пейката да си изядеш сладоледа — каза спокойно тя.

— Добре — извика Майкъл и затвори шумно вратата зад себе си.

Тя го придружи почти до вратата, видя го как седна доволен на пейката, клатейки обутите си в гуменки крака, загледал лениво олюляващите се яhti.

— Всеки път, като го видя, разбирам колко е пораснал — каза Фани и мина пред щанда. — Все повече заприличва на баща си.

— Да, така е — кимна Лаура. — Той ми е утехата.

— Ужасно съжаляваме за Джими — каза Фани.

— Благодаря. Цветята, които изпратихте, бяха прекрасни.

— Това беше най-малкото, което можехме да направим. Познаваме Джими от дете — поклати глава Фани. — Просто не мога да повярвам, че такова нещо се е случило.

Това защо ли ми звучи като обвинение, каза си Лаура, след като е просто една констатация. При това вярна. Аз самата не мога да повярвам.

— Знам. Беше истински кошмар.

— И то точно тук, в Кейп Крисчън. Такова нещо човек очаква да се случи във Филадельфия или някъде другаде. Но не и тук. — Фани поклати глава. — Значи, нахлу в къщата ви и застреля Джими в леглото...

— Точно така — каза смутено Лаура.

— Не мога да си представя как още живееш в тази къща. Ако с Уендъл се беше случило такова нещо, щях да се махна още на другия ден. Нищо нямаше да може да ме задържи.

Освен ако не съм го убила аз, нали, искаше да каже Лаура. И усети, че отново я обзема гняв. *Но къде да отида,* запита се тя. *При кого?*

— Не е лесно, но се опитваме да се справим — успя да каже тя колкото се може по-спокойно.

— Изглеждаш много добре — каза Фани и този път Лаура долови безпогрешно неодобрителната нотка в гласа на по-възрастната жена.

— Благодаря. А вие добре ли изкарахте зимата? — попита учтиво Лаура, решена да не отстъпва.

— О, нали знаеш колко много обичаме Флорида. Децата дойдоха и беше много хубаво. Но се радваме, че се върнахме. На мен ми доскучава. Магазинът ми липсва.

Лаура се усмихна леко и кимна с глава.

— Обещах на Майкъл да отидем да погледаме яхтите — каза тя и тръгна към вратата. Едва издържаше в магазина. Още преди да излезе, се опита да намери с поглед пейката. Видя я, но не видя сина си. Втурна се към вратата и я отвори. На пейката нямаше никой.

— Майкъл — извика тя.

— Какво има? — попита Фани.

— Няма го — извика Лаура. — Майкъл — изкреця тя. Втурна се навън с разбито сърце. Слънчевата светлина я заслепи след полумрака в магазина. Лаура засенчи очи и обезумяла огледа кея.

От Майкъл нямаше и следа.

— О, господи, не — каза тя шепнешком. *Не, не е възможно.*

— Успокой се — каза Фани зад гърба ѝ. — Понякога децата просто се отдалечават.

— Той не може да плува — извика Лаура. — Защо го пуснах навън? О, Господи, моля те, недей...

— Аз не чух нищо — каза Фани, запазвайки присъствие на духа. — Щяхме да чуем, ако беше скочил във водата или ако беше извикал. — Уендъл, чул тревожните им гласове, излезе навън при тях.

Слънцето сякаш ѝ се присмиваше. Да не би някой да ме е проклед, каза си Лаура. Трябва ли да загубя тук всички, които обичам? Ще се разделя ли днес с единственото, което ми е останало? Възможно е. Може и това да стане. Немислимото може да се случи ей така, изведнъж. Тя вече знаеше това много добре.

— Майкъл! — изкреця тя. Обърна се към Уендъл и го сграбчи за ризата. — Помогнете ми — извика тя. — Направете нещо. Извикайте полицията.

— Успокой се — каза Уендъл, но лицето му преbledня. — Ще се върне. Майкъл! — извика силно той и гласът му потрепери.

— Ето ме, мамо — чу се едно гласче.

От облекчението, което изпита, на Лаура ѝ се подкосиха краката. Значи това не е краят на света. Животът ще продължи. От месеци насам за първи път се зарадва на този факт. Завъртя се с цялото си тяло по посока на гласа, а Уендъл я потупа по рамото и тръгна обратно към магазина. Майкъл стоеше прав на кърмата на огромна яхта, закотвена малко по-надолу на кея.

Лаура се втурна към него.

— Какво правиш на тази яхта? — извика тя. — Веднага слизай.

— Той ме покани — каза Майкъл, сочейки към мъжа, който се появи от остъклената каюта.

Лаура вдигна Майкъл и силно го притисна, преди да го пусне да стъпи на земята. След това се обърна и загледа мъжа, излязъл от каютата. Той имаше стегнато мускулесто тяло, а движенията му излъчваха някакво напрежение, което не бе типично за моряк. Очите му бяха ясносини, а черната му коса тук-там сребрееше. Беше облечен с памучна сиво-кафява риза и джинси, ръцете му бяха загорели, а обветреното му лице говореше, че дълго време е бил на открито. За миг тя си помисли, че го познава. Нещо в него смътно ѝ напомни за позната мелодия, която обаче бързо заглъхна.

— Извинете, случило ли се е нещо? — попита той. — Синът ви се възхищаваше на яхтата и аз го поканих да я разгледа.

Лаура притисна Майкъл към себе си и извика:

— Поканили сте го на яхтата? Как може такава нещо? Вие луд ли сте? Та това е петгодишно дете!

Мъжът вдигна безпомощно рамене.

— Той ми каза, че сте в магазина. Не сме излезли в морето, че да...

Лаура се разтрепери.

— Не ви ли мина през ум, дори за миг, че може да се разтревожа?

— Съжалявам — каза мъжът. — Наистина не помислих, че...

— Разбира се, че не сте помислил — прекъсна го Лаура. — Аз си представих, че е паднал в морето и се е удавил — добави тя и гласът ѝ секна.

Мъжът внимателно я наблюдаваше.

Лаура преглътна сълзите си, както я бяха учили. Клекна пред Майкъл и го погледна в очите.

— Казала съм ти, че никога, ама никога не бива да ходиш с непознат човек.

— Никъде не съм ходил — възрази Майкъл.

— Само не се преструвай, че не разбираш какво искам да кажа. Милион пъти съм ти повтаряла и в мига, в който обърна гръб...

— Съжалявам... — наведе глава Майкъл.

— Направи ли ти нещо? — попита тя.

— Ей, чакайте — извика ядосано мъжът от яхтата.

— Не — каза жално Майкъл. — Само ми показваше яхтата.

— Нищо му няма — намеси се решително Фани и погали Майкъл по косата. — Това е най-важното.

— Хайде. Тръгваме — каза рязко Лаура.

— Ами яхтите? — възропта Майкъл.

— Недей да спориш. Тръгваме. За днес вече видя достатъчно яхти.

— Мамо — започна умолително той.

— Никакво *мамо*. Хайде.

Лаура се обърна към Фани, но едва успя да се усмихне и сковано да каже:

— Благодаря, че ми помогнахте.

— Няма нищо — измърмори Фани. — Радвам се, че всичко е наред.

Лаура поклати глава и бързо закрачи, влачейки Майкъл зад себе си.

Мъжът слезе от яхтата и застана до Фани. Гледаше с тревога как Лаура се отдалечава с Майкъл.

— Не го приемайте лично — посъветва го Фани. — Тя просто не мисли с главата си.

— Нищо лошо не исках да направя — каза той. — Сигурно постъпих глупаво, но детето каза, че майка му е тук...

Лаура и Майкъл се скриха от погледа им и Фани въздъхна.

— Нямате вина. Просто нервите й са много опънати. Какво само преживя... Мъжът й го убиха минала зима. В нощта срещу Нова година. Може би сте чели във вестника. Казваше се Джими Рийд.

— Не, бях на Карибските острови тогава — каза мъжът и добави: — Боже мой, това е ужасно.

Фани кимна, доволна от ефекта, който бе постигнала с тази ужасяваща история. Всички се шокираха, като я чуеха.

— Застрелян в леглото. Тя го намерила мъртъв.

— Горката жена — каза той.

— Да — кимна Фани. — Някои хора обаче разправят...

— Какво разправят? — погледна я с любопитство мъжът.

— Разправят, че не само го е намерила...

— Не ви разбирам.

— Тя казва, че в къщата влязъл крадец с пистолет, само че... никой не е арестуван — сви рамене Фани.

Мъжът изгледа Фани, след това насочи поглед натам, където Лаура и Майкъл вече не се виждаха.

— Искате да кажете... те смятат, че тя го е убила? Тази красива жена?

— Хората приказват какво ли не — поклати глава Фани. — Нали разбирате. Малък град.

— И вие ли така смятате? — попита той и в тона му прозвуча неодобрение.

— Аз смятам, че човек никога не може да бъде сигурен — каза твърдо Фани. — Във всеки случай детето е единственото, което ѝ остана. Затова е толкова настръхнала.

— Разбира се, че ще е настръхнала. Аз нямах представа — каза той.

— Как можехте да знаете? Вие просто проявихте любезност.

— Въпреки това се чувствам неудобно — каза той.

— О, не се тревожете. Между другото, казвам се Фани Кларк. С мъжа ми държим магазина тук. Забелязах ви онзи ден. Яхтата ви е много хубава — каза любезно Фани. — „Тартан 3800“, нали? Тук рядко идват толкова големи яhti.

— Да, благодаря — отвърна разсеяно той, загледан в кея, сякаш все още можеше да види Лаура.

— Откъде идвате?

Мъжът насочи отново вниманието си към Фани и каза:

— От Барбадос. Бях на островите тази зима. Казвам се Иън Търнър — протегна той ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Иън — каза Фани. Тя беше свикнала с непринудените обноски на моряшката общност. — Ще

останете ли тук?

Иън се загледа в кея и каза:

— Не знам. Карам ден за ден. Знаете ли, има нещо в тази жена.

Стори ми се, че я познавам.

— Тя не е оттук — каза Фани.

— И аз не съм оттук — отвърна Иън.

— Откъде сте? — попита любезно Фани.

— От Кънектикът. Но купих лодката в Бриджтаун, в Барбадос и обикалям крайбрежието.

— Ако имате нужда от нещо, с Уендъл ще се радваме да ви услужим.

— Благодаря — каза Иън.

— Защо не дойдете да се запознаете със съпруга ми Уендъл?

Мъжът кимна и прехапа устни.

— И без това трябва да си купя батерии — каза той.

— Имаме всякакви батерии — каза Фани. — И стига вече сте се притеснявали. Лаура просто не е на себе си след всичко, което се случи. Всеки друг би разбрал, че просто се държите любезно.

— Сигурно — отвърна замислено той. — Тя просто ми се стори... позната. Като малък познавах едно момиче... То също се казваше Лаура. Лаура Хейстингс.

— Това е тя — възкликна Фани. — Пише книги под това име, книги за деца.

Мъжът изгледа изумено Фани. После погледът му отново се насочи към безлюдния кей, по който Лаура си бе отишла.

— Не може да бъде. Не мога да повярвам. Същото момиче?

— О, да — каза доволно Фани. — Тя е — и като се приближи към него, добави с дяволита усмивка: — Личеше ли си по нещо, че като порасне, ще убие мъжа си?

— Лаура Хейстингс — поклати Иън недоумяващо глава. След това изразът му се смени и той погледна Фани с такава ненавист, че тя веднага съжали за предизвикателния си въпрос. — Мисля, че не — каза хладно той. — Лаура Хейстингс ми спаси живота.

ГЛАВА 10

Лаура седна на леглото на Майкъл и нежно отметна меката коса от челото му. На слабата светлина на нощната лампа тя виждаше как тъмните му мигли потрепват. След смъртта на Джими той искаше да спи със запалена лампа, макар че преди никога не се страхуваше от тъмното. Искаше също майка му да стои при него всяка вечер, докато заспи, и Лаура с удоволствие оставаше, а после с нежелание излизаше от стаята и слизаше долу в самотната празна къща, тънеща в тишината.

— Спи ли ти се? — попита го тя шепнешком.

— Малко — призна той.

— Съжалявам, че разходката ни на пристанището днес завърши по този начин. Но ужасно се уплаших, когато не те видях на пейката.

— Знам — каза той.

— Разбираш ли защо не бива да се качваш в чужда яхта? Защо е опасно да се качваш не само в кола с непознат?

— Знам, мамо — каза сериозно той. — Съжалявам, че се уплаши. Никога вече няма да правя така.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Тя го повдигна и го прегърна. Мъчно ѝ беше, че светът е станал толкова опасно място. Погледът ѝ се спря на малката снимка на баща му, която след онази нощ той държеше до леглото си в рамка.

— Обичам те повече от всичко — каза тя. Ръчичките на Майкъл силно я притискаха. Тя не искаше той да види болката, изписана на лицето ѝ. — Пак ще отидем — добави Лаура. — И ще бъде много похубаво. Нали?

Майкъл кимна сънливо.

— Хайде сега, заспивай — каза тя и той се отпусна на възглавницата си.

Майкъл се обърна под завивките и се намести в удобна поза. Лаура изчака, докато затвори очи и равномерното му дишане изпълни стаята. Той поне можеше да спи. Нейните нощи бяха мъчителни. Лежеше в тъмното с широко отворени очи и мислеше за хапчетата за

сън, към които не искаше да се пристрастява. Беше благодарна, че Майкъл имаше спокоен сън.

Когато чу дълбоката му въздишка, с която още от бебе обявяваше, че е дълбоко заспал, тя внимателно стана от леглото, притвори вратата и още веднъж го погледна. „Спи, ангел мой“, прошепна тя, излезе от стаята и слезе по стълбите.

Големият часовник в антрето тиктакеше силно, но иначе къщата беше притихнала както обикновено. Лаура влезе във всекидневната и погледна без всякакъв интерес купчината книги, които се канеше да прочете. Не можеше да си обясни защо се чувства така — не я свърташе на едно място, не се задържахше за миг седнала. Погледна вестника с програмата на телевизията и нетърпеливо го захвърли. Разбира се, че имаше работа, която трябваше да свърши, но беше много уморена. Отиде при бюрото, където стояха натрупани съобщения за неплатени сметки. *Трябва да ги оправя*, помисли си тя. *Да свърша с тази работа*. Въздъхна, запали лампата с копирения абажур с ресни и придърпа кожения стол към бюрото.

Точно се канеше да седне и звънецът на входната врата я стресна. Извънпяването я уплаши. Понякога и звънът на телефона я плашеше. *Стига*, каза си тя. *Стегни се*. Но веднага се запита дали винаги ще бъде така. Дали всеки път, щом тръгне из собствената си къща, ще очаква да види непознат човек — престъпник, влязъл незабелязано в дома. *Ще събуди Майкъл*, помисли си ядосано тя, когато звънецът отново извънпя. През цветните стъкла на входната врата видя силуета на мъж, когото не познаваше. Сърцето ѝ подскочи от страх при мисълта, че на входа стои непознат човек, но след това изведнъж си даде сметка кой е той.

Лаура отвори вратата и без да каже нищо изгледа мъжа, застанал на прага. Мъжът от яхтата. Той беше с чиста риза и косата му блестеше на светлината, която хвърляше лампата над вратата. Ухаеше на сапун.

Той се опита да се усмихне и каза:

— Надявам се, че не ви притеснявам, Фани Кларк ми каза къде живеете.

Лаура не отговори. След миг колебание той продължи:

— Трябва да се представя. Казвам се Иън Търнър.

Думите му прозвучаха по-скоро като въпрос и той я загледа с очакване и надежда.

Лаура го погледна озадачено.

Иън сви вежди, като видя, че името му не ѝ говори нищо.

— Дойдох, защото искам още веднъж да се извиня за това, което се случи следобед.

— Вече се извинихте — каза хладно тя. — Повече извинения не са нужни.

— Аз мисля, че са нужни — отвърна твърдо той.

— Сигурна съм, че просто искахте да бъдете любезен със сина ми — каза Лаура. Въздържа се да добави: „Въпреки че такава проява на любезност е осъдителна“, но малко оставаше да го каже. И нетърпеливо завъртя топката на вратата.

— Точно така, но имах чувството, че съм постъпил наистина глупаво. След това Фани ми каза за съпруга ви.

Бледото лице на Лаура поруменя от възмущение.

— Какво ви каза за съпруга ми? — попита направо Лаура. *Че съм го убила ли*, искаше да попита тя. *Искате да видите отблизо една жена, която може би е убила съпруга си?*

— Просто си помислих, че след като човек го сполети такава ужасна загуба... може да стане някак... свръхпредпазлив...

— Искате да кажете, че реагирах неадекватно? — изгледа го Лаура с присвити очи.

— Не, съвсем не. Просто исках да кажа, че...

— За ваше сведение, едното няма нищо общо с другото. Аз съм родител. Майкъл ми е дете. Всеки родител би реагирал по същия начин. — Усети, че я обзема раздражение. Този човек си прекарваше времето, като обикаляше моретата с яхта. Как да обясниш на такъв човек отговорността, която поемаш, когато станеш майка, и страховете, които развиваш, че отвсякъде те дебне опасност? — Няма значение — каза уморено тя и се помъчи да се раздели учтиво с него, като добави: — Нека просто да забравим за случилото се. Благодаря, че дойдохте.

— Вижте — започна той, — разбирам, че искате да си отида. Аз наистина дойдох да се извиня, но... има и друга причина.

Лаура го изгледа изпитателно.

— Имам чувството, че сме се срещали и преди.

— Да не би да се познаваме отнякъде? — попита саркастично Лаура. Но сарказмът ѝ само прикриваше факта, че неговата

настоятелност я плашеше.

— Знам, че нещо по-банално от това трудно може да се измисли — каза той, — но говоря сериозно. Не ви ли изглеждам познат?

Лаура поклати глава, но отговаряйки отрицателно на въпроса му, си спомни, че сутринта на кея си беше помислила точно това.

— Живели ли сте някога като дете в Ню Брайтън, Кънектикът?

Изненадана, тя се вгледа в лицето му и кимна.

— Живяла съм на много места — възрази тя.

— Фани ми каза, че сте писателка. Че издавате книги под името Лаура Хейстингс. Аз познавах едно момиче на име Лаура Хейстингс. Преди много години. Когато бях съвсем малък. Косата и очите й...

Лаура се взря в него, мъчейки се да вдигне завесата на времето, но не успя. Имаше нещо познато в лицето му, но чертите му й убягваха, сякаш го гледаше през калейдоскоп. Неясен образ от миналото.

— Малко ми е неудобно да говоря за това — каза той. — Веднъж бях изпаднал в беда... бях паднал... и едно момиченце... Лаура Хейстингс... вие... ме намерихте.

Тя изведнъж си спомни. Нищо чудно, че не бе разпознала тези искрящи очи. Някога той носеше очила. Тъмната му пухкава коса беше късо подстригана. Малко, слабичко момче с мръсна тениска на райета, с лице, изцапано от кал и сълзи.

— Момчето в ямата — възкликна тя.

Иън кимна и по лицето му се разля широка усмивка.

— Ето че си спомнихте — извика тържествуващо той. — Когато Фани каза името ви, направо се побърках, защото в мига, в който ви видях, бях сигурен. Искан да кажа... не че не сте се променила, но косата и това красиво лице... толкова се зарадвах, като ви видях.

Лаура го гледаше и клатеше глава. Беше на шест години тогава. Играеше сама под дърветата недалеч до тяхната къща. Като дете често оставаше сама. Нямахте братя и сестри. Местеха се от къща на къща, все под наем. През повечето време тя живееше в свой въображаем свят. А близката гора беше идеално място, където даваше воля на фантазиите си. Веднъж обаче чу странни, жални викове, които я уплашиха до смърт. Трябваше да събере целия си детски кураж, за да не избяга, а да тръгне в посоката, откъдето те идваха.

— Стъмваше се, когато чух, че някой вика.

Иън се усмихна и ентузиазирано продължи:

— Мислех, че никой няма да ме чуе. Бях тръгнал да обикалям из гората, но паднах и си счупих крака. Струваше ми се, че от часове викам за помощ. И тогава вие се надвесихте над мен със същата тази руса коса. А аз си помислих, че сте ангел или нещо такова.

Лаура се засмя, припомняйки си случая.

— Майка ви ми даде един долар, затова че съм ви намерила.

— Съвсем в стила на майка ми — отвърна той, клатейки глава.

— Да, разбира се — каза Лаура. Облегна се на рамката на вратата и го загледа, удивена, че този мъж, този човек от далечното минало се появява пред нея по този начин. — Какво странно съвпадение — добави тя.

— Така е — съгласи се веднага той. — Аз самият не можех да повярвам. Каква е вероятността... Затова трябваше да дойда тази вечер...

— Това беше толкова отдавна — каза замислено тя. — Ти беше в по-горен клас. Иън... точно така. Беше много умен.

— Остави тия работи. Бях откачалката на класа. Искаш ли да седнем и да поговорим малко? Да видим с кого какво се е случило.

Лаура веднага застана нащрек. Вярно, че си припомни всичко. Но той все пак беше непознат.

— Не знам. Късно е вече — каза тя.

Иън нежно я погледна и съвсем спокойно каза:

— Както искаш. За нищо на света няма да се натрапвам. Но в края на краищата ти дължа живота си, Лаура Хейстингс.

Въпреки страховете си думите му я трогнаха, изпълниха я с признателност, защото той я помнеше с нещо добро. Помнеше я като ангел, дошъл да го спаси. А тя бе свикнала напоследък да виждат в нея престъпник.

— Искам да кажа само, че на яхтата е ужасно самотно — добави замислено той.

Самотно, помисли си тя. Той изобщо не знае какво е самота. Притихналата зад гърба ѝ къща мълчеше заплашително. Тя взе решение и каза:

— Добре, защо не. Заповядай, седни.

— По-добре се наметни с нещо — каза той. — Навън е красиво, но е хладно. — Тя долови в гласа му нотка на загриженост и понечи да

възрази, но се размисли.

— Сега ще се върна — каза Лаура. Влезе в антрето, свали от закачалката бродираното си джинсово яке и за миг се погледна в огледалото. Лицето ѝ беше поруменяло, а в очите имаше блясък и възбуда. Прокара пръсти през косата си и облече якето. *Толкова съм отвикнала да имам компания*, помисли си Лаура. Беше станала като отшелник през последните няколко месеца.

Като излезе на верандата, видя, че той седи на перилото, загледан в тъмната улица. Стори ѝ се напрегнат и уморен — състояние, което ѝ беше добре познато. Но това беше странно за човек, който си губи времето да се разхожда с яхта. Иън не беше мъж с класическа хубост, но чертите му излъчваха една тъжна изящност, която привличаше погледа. Лаура седна на люлеещия се стол и усети, че той я гледа. Тя потръпна и като мушна ръце в джобовете на якето си, каза:

— Хладно е. Искаш ли нещо за пиене?

— Не — отвърна той. — Няма да се застоявам.

Тя изпита едновременно облекчение и разочарование.

— Чувствам се някак странно — каза той, — защото знам, че като ме гледаш сега, виждаш в мен онова дребно кльоцаво момче с очила и счупен крак.

Лаура се засмя, после попита:

— Семейството ти още ли живее в Ню Брайтън? Имаше брат, нали? Той ми беше връстник.

— Джейсън — кимна Иън. — Още е там. Пожарникар е. Има две деца. Майка ми живее при него.

— А баща ти? Не си спомням...

Лицето на Иън се изопна, погледът му стана безизразен.

— Почина — отговори лаконично той. — Беше учител по музика в гимназията.

— Точно така — каза Лаура. — Съжалявам. — Тя смътно си спомняше мистър Търнър. Едър мъж с много бледо лице. Със същата тъмна коса като на Иън.

— А твоето семейство? — попита той. — Вие се преместихте. Баща ти служеше във флота, нали?

Лаура кимна и взе да брой на пръсти.

— Втори клас. Преместихме се във Вирджиния. После в Тексас. После в Калифорния. И така нататък, и така нататък.

— А сега? Те къде са сега?

— Загинаха в самолетна катастрофа — отговори Лаура.

— Ужасно — сви вежди Иън. — Значи сега си съвсем сама, така ли?

Най-неочаквано и необяснимо Лаура изпита признателност към него за това, че той разбира. Имаше чувството, че тя е паднала в ямата, а той се е надвесил над нея и я гледа с очи, преливащи от състрадание.

— Да. Съвсем сама — каза тя.

И двамата замълчаха. Лаура знаеше, че той иска да попита за Джими, да разбере какво се е случило, но не ѝ се искаше да говорят за това.

— Накъде си тръгнал с яхтата? — попита тя.

Той извърна поглед намръщен и каза:

— Просто плавам. Без посока.

Лаура кимна и каза:

— Не е лошо да живееш така, стига да можеш. — Не искаше думите ѝ да прозвучат неодобрително, но така се получи.

— И аз така мислех — каза той. — В един момент ми се струваше, че точно това трябва да направя.

— Но не си се правил през цялото време на моряк — погледна го с любопитство Лаура.

Той се извърна и улови погледа ѝ.

— Не — каза той. — Бях истински човек.

Лаура се изчерви от упрека му.

— Не исках да кажа това.

— Няма нищо. Важното е, че е вярно — отвърна той.

— Много хора мечтаят да се качат на яхта и да отплават нанякъде — опита се да възрази Лаура. — Мисля, че желанието да избягаш с много разпространено. Да отлетиш, да отплаваш, да се махнеш. Повечето хора обаче не го правят. Само си остават с фантазиите и те им помагат да преодолеят най-трудното. Ти какъв беше като истински човек? — попита бавно тя и се усмихна.

Настана неловко мълчание. Накрая той каза:

— Работех на базата в Ню Брайтън. Изследовател съм. Ядрен физик.

— Какво съвпадение — каза закачливо Лаура. — Също като мен!

Иън се усмихна малко срамежливо и каза:

— Това е вид специализирана...

— Значи реши да замениш физиката с живот в открито море?

— Не е точно така — започна той. — Загубих...

Тя видя как той търси думите и изведнъж се уплаши, сякаш беше навлязла много навътре срещу прилива.

— Жена ми и синът ми загинаха. Той беше само на седем години. Просто не виждах повече смисъл...

Лаура усети, че лицето ѝ пламва.

— О, господи — извика тя. — Много съжалявам. — Изпита срам от арогантното си държане, от думите си, че само един родител може да разбере...

— Не исках да те разстройвам — каза той.

— Не, не — отвърна тя. — Аз не трябваше да говоря така.

— Просто исках да разбереш, че... днес, когато не можа да намериш детето си... аз знаех как се чувстваш. Знаем и как се чувстваш заради съпруга си. Аз не съм някакъв безделник, който се шляе по плажовете и обикаля с яхта крайбрежието...

— Господи, чувствам се ужасно, Иън — каза Лаура. — Моля те, извинявай.

— Не се чувствай ужасно — отговори той. — Просто не исках да си мислиш, че... Но нямам нищо против да говоря за това... с теб — добави той.

Искаше ѝ се да скочи от стола и да избяга. Ако Джими не беше умрял, може би щеше да избяга. Но сега вече се беше научила да страда. Не се плашеше така, както се плашеха онези, чийто живот все още не е съсипан. Някои хора приемаха мъката на другите като болест, от която може да се заразят, ако се доближат много близо. Тя обаче знаеше, че това не е така. Знаеше, че мъката е като клуб, в който се влиза по принуда. Клуб, чиито членове са преминали през най-жестоки изпитания.

— Кога се случи това? — попита тихо тя.

Иън въздъхна, после се замисли, сякаш пресмяташе нещо.

— Филип умря... през септември. Той и жена ми загинаха при пожар, когато къщата ни беше запалена. В района на Ню Брайтън се подвизаваше един сериен подпалвач. Най-накрая го хванаха, но... — Поколеба се, сякаш искаше да обясни как е станало, но се отказа. — Все едно, Габриела умря в пожара, Филип се мъчи известно време в

Центъра по изгаряния. — Той закима, както правят хората, когато се мъчат да се хванат за някакъв факт, за да преглътнат сълзите си. — След това започнах да си мисля за всички неща, които искахме да правим заедно един ден, когато имаме време...

— Колко ужасно. Много съжалявам — каза Лаура.

Настъпи мълчание, но то вече не беше неловко. Сякаш и двамата се взираха в една и съща черна бездна.

— Бях започнал да казвам нещо друго и не знам как стигнах до това — каза рязко той.

— Говореше за яхтата — припомни му тихо тя.

— Точно така. Значи, всички се опитваха да ме убедят да не напускам работа, но аз все си мислех, че животът е много кратък, че човек трябва да живее сега, да улови момента, както се казва... В края на ноември отидох на Карибските острови и купих яхтата. И оттогава плавам.

— Доволен ли си, че го направи? — попита тя.

— Човек не може да избяга от мъката си — усмихна се тъжно Иън.

— Да, мисля, че не може — съгласи се Лаура. — Макар че аз бих опитала.

— Има и някои положителни страни. Например наблюдавах разкошни залези. Прочетох много и то хубави книги. Освен това срещнах интересни хора.

Сякаш решила да се отпусне, Лаура облегна глава на люлеещия се стол и затвори очи. Но в притихналия мрак тя беше напълно будна и все още трепереше, макар че не беше студено.

— Изглежда си постъпил правилно — каза тя.

— И аз така смятах — отговори той. — Но вече започвам да се уморявам. Прекалената свобода сама по себе си ограничава.

— Хм-м-м... — Лаура се потопи в собствените си мисли. Разговорът бе поел в много мрачна посока и тя не знаеше как да я промени. Накрая, опитвайки се да се усмихне, каза: — Каква весела двойка сме двамата, нали?

— Трябва вече да тръгвам — каза рязко той. — Достатъчно приказки наприказвах. Нямах намерение да говоря за всичко това. Просто беше важно да дойда и да разбера ти ли си истинската Лаура Хейстингс. Момичето, което ме спаси.

Лаура се усмихна. Колко е хубаво, когато не те гледат със страх или презрение.

— Радвам се, че разбра — каза искрено тя.

— Благодаря за гостоприемството — каза той и мускулестото му тяло се отдели от перилото на верандата.

Лаура се смути и неловко се засмя.

— Какво гостоприемство? Не можа дори на удобен стол да седнеш.

— Това няма значение. Повярвай ми.

Тя го проследи с поглед, докато той слизаше по стълбите. Иън спря на най-долното стъпало и се обърна към нея.

— Ако искаш утре да доведеш сина си да разгледа яхтата, с удоволствие ще му я покажа — каза той. — Ще ви разходя и двамата. Момчетата се интересуват от яхти, а и на мен ще ми бъде приятно. Наистина ще се радвам на неговата компания. Също и на твоята.

В първия миг тя се зарадва и си помисли: *Да, добре*. След това ентусиазмът ѝ помръкна.

— Не, не мога — каза Лаура.

— Защо не можеш? — попита я спокойно той. — Страх те е какво ще си помислят хората ли?

В същия миг тя си даде сметка колко абсурдно е това. Хората в този град не можеха да си помислят за нея нещо по-лошо, отколкото вече си мислеха. А фактът, че двамата се знаеха от деца, правеше познанството им приемливо. Майкъл щеше да се зарадва. Ставаше дума за няколко часа извън къщи. Щеше да им се отрази добре. Това не беше любовна, а приятелска среща. Разходка заради Майкъл.

— Елате в единайсет часа — каза той. — Тогава започва приливът. — После погледна критично балетните пантофки на краката ѝ и добави: — Обуй нещо с гумени подметки.

Не знам, мислеше тя, докато той се отдалечаваше. Може би не трябва да го правя.

Той се обърна и видя колебанието, изписано на лицето ѝ.

— Нали имаш гуменки?

— Да, имам гуменки — отвърна Лаура и без да иска се засмя.

— Добре, до утре тогава — каза той.

— Добре, до утре — каза тя безпомощно.

ГЛАВА 11

Тя стоеше на върха на някакъв хълм и гледаше надолу към една цъфнала ливада с детелина и полска шипка. На безоблачното небе слънцето грееше ярко и тя се потеше от топлината, която то излъчваше. В полите на хълма имаше езеро, в което се оглеждаше синьото небе. Езерото я изкушаваше с прохладната си бистра вода. Тя отправи поглед към водната повърхност и видя, че някой плува. Плувецът вдигна глава и махна с ръка. Беше Джими. Сърцето ѝ сякаш запя. Боса, като дете, тя се спусна по хълма. Отначало вървеше бавно, но после, обзета от желание да стигне до Джими, да се гмурне в примамливата вода при него, започна да тича. Беше почти на брега, разперила ръце да се хвърли в езерото, когато чу вик.

Викът не беше в съня ѝ. Чу го до ухото си, силен и отчаян. Лаура се изправи в леглото като стрела, цялата обляна в пот. „Какво?“, извика тя, вирайки се като обезумяла в тъмните ъгли на стаята, опитвайки се да види нещо в тъмното.

В стаята нямаше никой. Беше сама. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх. *Майкъл*, каза си тя.

Скочи, грабна халата, който бе оставила в долния край на леглото, втурна се към вратата и я отвори. Къщата беше притихнала. Навлече припряно халата върху нощницата си и хукна през коридора към стаята на сина си.

Отвори вратата и погледна вътре. Той спеше по гръб, с отворена уста, вдигнал ръце над главата, напълно отдаден на съня. Тя се промъкна до леглото и коленичи до него, после го погали по косата и го целуна по пълничката буза. Майкъл се размърда, но не се събуди.

Не е бил Майкъл, каза си Лаура, и сърцето ѝ, което лудо биеше, започна да се успокоява — топлината, която излъчваше детското телце, я убеди, че той е в безопасност. Какво беше това тогава? Сънувала съм, каза си тя. Просто някакъв странен сън. Може би някой е минавал по улицата и е извикал. И аз съм го чула в съня си. Когато времето се стопли, навън винаги става шумно, чуват се невъздържани подвиквания на млади хора, които се прибират късно вечер от барове и

клубове. Сигурно това е било. Тя с нежелание се откъсна от сина си, отиде при прозореца и вдигна пердето от домашно памучно платно.

Улицата беше безлюдна. Луната и светлината на уличните лампи хвърляха върху чакълената настилка бледосиви неясни сенки. Зад извилото се като дъга улично осветление къщи, храсти и дървета тънеха в мастилен мрак. Навън нямаше никой. В момента, в който понечи да се дръпне от прозореца, Лаура долови с крайчеца на окото си движение в храстите отсреща. Сърцето ѝ отново подскочи и тя сграбчи пердето, мачкайки плата между пръстите си. Взря се в тъмнината, но не можа да види нищо. *Кой е там*, попита тя безмълвно, но не долови никакво движение, никакъв признак на живот. *Няма никой*, отговори си тя сама, опитвайки се да се успокои. Сигурно е минала някоя котка или куче. Уплашила съм се от съня. Добре, продължи тя, каквото и да е било, вече го няма. Връщам се в леглото. Но остана като закована пред прозореца. Стоя дълго време, втренчила очи навън, а в главата ѝ продължаваше да кънти онзи вик.

* * *

— Мислех, че искаш да разгледаш яхтата — каза тихо Лаура и като хвана Майкъл за ръката, забърза по кея. Закъсняхя, защото Майкъл се размотаваше. Минаха край магазина на съпрузите Кларк и тя погледна към витрината, но изпита облекчение, че вътре няма никой. Беше намислила какво ще каже — поканата на Иън е компенсация за причинената вчера уплаха. И всъщност беше точно така. Но звучеше някак фалшиво и тя не искаше да го казва. Сега, когато денят бе настъпил, трябваше да си признае, че цялата тази история прилича на уговорена любовна среща и Майкъл явно беше доловил това, защото цялата сутрин се цупеше.

Иън стоеше на палубата и им махна, когато те приближиха. Лаура си мислеше, че може би на дневна светлина той ще изглежда различен, непривлекателен. Но още щом го видя, тази надежда рухна и нещо в нея трепна, сякаш неканено ято пеперуди запърха в гърдите ѝ. Синята вода искреше под яхтата, а слънцето обгръщаше широките рамене на Иън като наметало. Той присви очи и ги засенчи със загорялата си ръка.

— Хайде, качвайте се и двамата — извика той.

Майкъл, който явно възнамеряваше да се инати, не можа да устои на изкушението, виждайки огромния едномачтов платноход. С помощта на Иън се изкачи на палубата и попита може ли да слезе долу.

— Слизай — отвърна Иън и подаде ръка на Лаура.

— Аз мога — отклони тя протегнатата ръка.

— Внимавай по стъпалата — каза той, докато тя се спускаше след Майкъл.

— Тук ли живееш? — попита закачливо тя.

— Това е моят дом, прекрасен дом — отговори той.

Главното помещение изглеждаше изненадващо просторно и удобно. Имаше кухненски бокс с две широки легла от двете страни и една маса между тях. Над леглата имаше лавица с книги и вградени шкафове. Всички дървени части бяха излъскани до блясък.

— Много е красиво — каза искрено Лаура. — Какво има в шкафчетата?

— Книги, дрехи, разни неща. Всичко трябва да е затворено, за да не изпада, когато морето е бурно — обясни той.

— Правилно — отвърна тя и се зае да изпробва всички места за сядане. — Това също е удобно.

— Не е лошо — каза Иън и седна на едно от леглата.

— Винаги съм си мислила, че тези каюти са толкова малки и тесни, че трябва да пълзиш в тях — призна тя.

— Това би било много неудобно, освен ако не си Квазимодо — каза той.

Лаура се засмя и попита:

— Къде спиш?

— В предната каюта — отговори той и посочи към носа на лодката. — Мисля, че Майкъл е сега там и опитва койката. Отзад има още едно миниатюрно помещение — посочи той тъмното пространство зад кухнята. — Банята. Има всичко освен вана...

Тя го последва, надничайки в малката баня.

Майкъл изникна от полумрака на спалното помещение.

— Мамо, страхотно е. Също като пиратски кораб.

— Точно така — промълви тя.

— Радвам се, че ви харесва — каза Иън. — Майкъл, искаш ли да ми помогнеш да я подкараме?

— Добре — кимна Майкъл почти невярващо.

Той тръгна след Иън обратно през голямата каюта. Лаура вървеше последна. Като мина покрай лавицата с книги, тя машинално плъзна поглед по заглавията. Видя няколко научни книги и два-три романа от Том Кланси. Но имаше доста книги за източни религии, които изглеждаха многократно прелиствани. До тях забеляза в рамка една-единствена снимка на красива жена с гарвановочерна коса и момченце с тъмнокестенява коса, подстригано на черта и широко усмихнато с един паднал зъб. Габриела и Филип, каза си тя. Сърцето ѝ се сви от жалост, като видя засмените им, безгрижни лица.

Лаура се изкачи по стълбата и седна на палубата, докато Иън закопчаваше спасителния пояс на Майкъл. Обяснявайки на Майкъл какво точно ще направи, Иън извъртя триъгълното платно и го опъна. После вдигна котвената верига и запали мотора, с чиято помощ щяха да излязат от пристанището в открито море. Майкъл възкликваше всеки път, щом видеше познато място, и махаше с ръка на другите яхти. Слънцето напече лицето на Лаура и тя усети как я наляга сънливост от приглушеното бумтене на мотора и от неспокойната нощ, която бе прекарала, макар че нервите ѝ все още бяха опънати.

Когато излязоха в морето, Иън извика Майкъл и каза:

— Това въже се нарича фал. Помогни ми да вдигнем грота. — Двамата задърпаха и огромното бяло платно се издигна. Майкъл възторжено извика и погледна майка си със светнали от радост очи, изпълнявайки новата си роля на помощник-капитан. Лаура му се усмихна и затвори очи. Вече се чувстваше по-добре и се радваше, че дойдоха. Денят беше прекрасен, а водата действаше успокояващо.

Иън изключи мотора.

— Сега ще хванем вятъра — каза той доволен и яхтата се плъзна безшумно по водата; единственият шум, който се чуваше, беше от плющенето на платната. Без да пуска румпела, Иън се усмихна на Лаура.

Тя пак се смути от усмивката му.

— Толкова спокойно изглежда тук — каза тя. — Как знаеш в коя посока духа вятърът?

Иън я докосна леко с пръсти по бузата и шията и тя едва не извика. Обърна се рязко към него.

— Усещаш го по бузата и по шията — каза невинно той. — Просто развиваш чувствителност за това.

— Не се увличай много. Не искам да се бавим — каза тя.

— Няма — отговори той. — Ще се върнем до един-два часа.

— Добре. Просто исках да знаеш.

— Знам — кимна той.

Денят беше чудесен за плаване. Небето и водата блестяха ослепително в яркосини цветове. Всичко останало изглеждаше много далеч. Лаура сякаш се потопи в тишината и спокойствието. Иън отговаряше на всички настоятелни въпроси на Майкъл и тя се отпусна, приемайки милувките на морския вятър и на слънцето.

— Много търпелив учител си — каза тя. — Сигурно си го наследил от баща си.

— Мисля, че не. — Усмивката изчезна от лицето на Иън.

— Просто предположих... — каза смутено Лаура. — Нали беше учител.

— Малкото търпение, което може би е имал, сигурно се е изчерпвало с учениците му — отговори с горчивина Иън. — У дома се представяше в друга светлина.

Тя разбра по лицето му, че се мъчи да говори сдържано по този въпрос и затова реши да смени темата.

— Сигурна съм обаче, че ти си бил много търпелив баща.

— Исках да бъда добър баща. Различен от собствения си. Но накрая не успях да спася сина си.

Думите му не я притесниха. Тя вече знаеше, че хората изпитват нужда да говорят за трагедиите си, че не искат да се отнасят към тях така, сякаш за живота им не може да се говори.

— Видях книгите ти по философия и източни религии — каза тя. — Опитваш ли се да откриеш някакъв смисъл в това, което ти се е случило?

Иън присви очи и вдигна поглед към слънчевото небе.

— Интересува ме въпросът за детерминизма и свободната воля. В каква степен контролираме съдбата си? Трябва ли просто да се научим да я приемаме?

— Аз някога мислех, че имам някакъв контрол над съдбата си — каза тя. — Но сега се чудя...

— Аз мисля, че трябва да се опитаме да управляваме съдбата си — продължи той. — Въпреки всичко. Аз съм учен, нали разбираш. Свикнал съм да контролирам променливите величини. Не ми харесва идеята да бъда подвластен на обстоятелствата.

— Например на вятъра — каза тя. — Използваш вятъра, за да насочиш яхтата.

— Така е — съгласи се той. — Безгрижен моряк съм аз...

— Не можеш да ме заблудиш — каза тя.

Иън премигна, сякаш го бяха хванали в лъжа и каза:

— На меч всичко ми е изписано.

Тя го погледна съчувствено. Животът му се беше изплъзнал и сега той се опитваше отново да си го върне. Тя разбираше това. Много добре го разбираше.

— Фактът, че сега съм на тази яхта, ме кара да си мисля, че съм се възползвала по най-добрия начин от един прекрасен ден — каза сговорчиво тя.

— И аз така смятам — кимна той, видимо по-радостен.

Има нещо вечно в това да се оставиш на вятъра да те тласка напред, помисли си Лаура, да използваш една невидима природна сила да те заведе там, където искаш да отидеш. А Иън се сработваше отлично с вятъра. Яхтата не губеше скорост, а разклатеха ли се платната, нужен му беше само миг, за да ги изправи. Това беше много стар начин на пътуване, много непрактичен за тази епоха и за тези времена. Но колко романтично е да предпочетеш платното пред мотора.

Продължиха така още половин час, през който се наслаждаваха на морския вятър и спокойно разговаряха. На няколко пъти Лаура го улови, че той замислено я гледа, и му се усмихна, но въпреки всичко това я караше да се чувства неловко. Опита се да насочи разговора към по-обща тема.

— Разбирам защо обичаш плаването — каза тя, когато погледите им отново се срещнаха. — Мъжът ми имаше рибарска лодка, но...

— Моторница... — каза пренебрежително Иън. — За нея не са нужни умения. Просто запалваш мотора и тръгваш.

Лаура се изправи на мястото си, изпитвайки раздражение.

— Той просто искаше да лови риба. Не беше запознат с цялата тази морска философия. Уменията му бяха в други области — каза тя и

кръстоса ръце на гърдите си.

— Какво има? — попита той.

— Стана ми хладно. Мисля, че трябва да се връщаме — каза тя.

— Вече? — погледна я изненадано Иън.

— Да. Веднага.

— Чакай, не се обиждай — каза той. — Всички моряци говорят по този начин за моторните лодки. По традиция. Това е същото като спортното съперничество. Изобщо не е насочено лично към мъжа ти.

Лаура бръкна в платнената си торба и извади очилата за слънце.

— Извинявай — продължи той. — Беше нетактично от моя страна. Не исках да те обидя. В никакъв случай.

— Не е това — поклати глава тя. — Просто се замислих за Джими... Изведнъж се почувствах уморена. Моля те, нека да се върнем.

— Сигурна ли си? — попита той.

Лаура не отговори.

Иън въздъхна и извика:

— Обратен завой, Майкъл, и право напред.

— Ама връщаме ли се вече? — възропта Майкъл и Лаура, без да иска, се усмихна.

Яхтата се движеше бързо към кея. Иън мълчеше. Сега, когато разходката беше почти свършила, Лаура се засрами, че се е засегнала от безобидните му думи. Наближиха кея и Иън започна внимателно да си проправя път. Лаура свали слънчевите очила и ги пусна в торбата. Събра дрехите, които бяха съблекли, и сложи и тях в торбата. Докато тя седеше на кърмата, Иън, който не спираше да обяснява на Майкъл какво прави, вкара яхтата на мястото ѝ. После се върна при Лаура. Майкъл подскачаше весело по палубата и Лаура му извика да внимава.

— Толкова е хубаво, че е щастлив — каза тя.

Иън кимна и каза:

— Съжалявам, че развалих разходката.

— Не си я развалил — отвърна тя. — Съжалявам, че положи толкова усилия, а накрая трябваше съвсем набързо да се върнем. Аз... просто не бях във форма.

— Ти беше свършена — каза той. — Ти си свършена.

Лаура го погледна, изненадана от емоционалния му тон. Той я гледаше с неприкрит възторг. Може би все още я виждаше като

момиченцето, притекло му се помощ, но какво от това. Хубаво е да си герой в нечий очи, хубаво е, че някой я смята за достойна личност. Тя изпита топло чувство към него заради старото им познанство.

— Иън — каза тя, — просто искам да знаеш, че съм много благодарна...

— Аз съм благодарен, че дойде с мене — каза той.

— Ето, виждаш ли. Това е отплата за доброто дело, което извърших преди толкова време. Получих възможност да прекарам един прекрасен, безгрижен ден, точно когато имах нужда от такова нещо.

— Можеш да прекараш още много такива дни — каза той.

— Но ти скоро трябва да заминеш. Чакаат те още много пристанища — каза спокойно тя.

— Не, не трябва — отговори той. — От мен зависи. Мога да остана колкото искам.

Лаура усети как стомахът ѝ се сви при тези думи и поклати глава.

— Иън, днес беше прекрасно. Но не искам да оставаш с погрешно впечатление... за мен. Няма никаква възможност...

Най-неочаквано Майкъл се развика:

— Лодката на татко, лодката на татко!

Лаура подскочи, сякаш, въпреки гласа на разума, щеше да види Джими и се огледа. Една моторница преминаваше бавно край тях. Караше я посивял мъж. Явно озадачен, той гледаше Майкъл, който му махаше с ръка. Зад него на кърмата седяха двама млади хора. Жената беше облечена от главата до краката в светлолилави одежди на спортен състезател и имаше крайно отегчен вид. Мъжът говореше по мобифона си. Лаура позна Ричард и Канди Уолш. Бяха излезли на разходка с лодката, която Ричард купи на баща си. Погледите им се срещнаха и Ричард присви очи срещу нея. Лаура вдигна ръка за поздрав. Канди се изправи и изумено я изгледа.

— Това е лодката на татко — извика Майкъл.

— Да, тя е — потвърди сдържано Лаура.

Бащата на Ричард отново насочи вниманието си към управлението на лодката, а Ричард се престори, че продължава да говори по телефона. Канди обаче се извъртя на мястото си, без да откъсва поглед от нея.

— Ваши приятели? — попита Иън.

— Нашият адвокат — кимна тя. — Беше близък приятел на мъжа ми. Сега е поел финансите му.

Иън кимна.

— Лошо ли е, че те видяха?

Лаура поклати уморено глава.

— Няма значение. Трябва вече да тръгваме. — Яхтата се олюля, когато тя стъпи на кея. Иън още не бе слязъл.

— Не бързай толкова — каза той. — Изчакай малко и може да отидем да вечеряме заедно.

— Не — каза Лаура. — Трябва да вървим. Майкъл, кажи благодаря на мистър Търнър.

— Лаура, какво има? — попита Иън.

— Нищо — отвърна Лаура. — Благодаря за разходката. Хайде, Майкъл.

— Благодаря — каза Майкъл.

— Няма защо. Пак ще излезем в морето.

Майкъл вече подскачаше по дъските на кея, когато Иън слезе от яхтата.

— Мисля да поостана малко тук — каза тихо Иън.

Лаура разбра и се разтревожи.

— Не го прави заради мен — каза рязко тя и се стресна от тона си.

— Тук ми харесва — каза той. — Това е най-хубавото място, което съм виждал.

Лаура почувства, че лицето ѝ пламва. Втурна се след Майкъл, сякаш бягаше от прилив, който всеки момент щеше да я връхлети. Като стигна до края на вълнолома, видя Фани Кларк, застанала на вратата на магазина с ръце на кръста, свила неодобрително устни. Лаура се опита да се усмихне, но Фани обърна гръб и се скри в магазина.

ГЛАВА 12

Лаура сложи на кухненската маса две чинии макарони със сирене и две чаши с мляко. Майкъл и Луис седяха един срещу друг, стиснали по една малка вилица в ръка.

— Изяжте сега това. Майка ти скоро ще се върне, Луис — каза Лаура.

Пам я болеше зъб. Каза, че зъболекарят може веднага да я приеме. Лаура се съгласи без колебание да поеме Луис. Майкъл и Луис обичаха да играят заедно и майките им често ги събираха. Дуейн, мъжът на Пам, служеше в бреговата охрана и много често отсъстваше от дома. След смъртта на Джими Лаура долавяше неприкрита враждебност в отношението на Дуейн към нея, но когато попита за това Пам, тя каза, че просто си въобразява.

Това беше малка благородна лъжа и Пам го знаеше, но нямаше намерение да наскърбява Лаура. Колкото и да беше предана на Дуейн, Пам се гордееше, че е независима личност. Водеше Луис на църква, макар че Дуейн не обичаше да ходи на църква, гласуваше за републиканците, макар че мъжът ѝ подкрепяше демократите. Затова, когато Дуейн ѝ каза да намери друго дете, с което Луис да си играе, Пам му се сопна да не се меси, но никога нямаше да сподели това с Лаура.

Двете деца се нахвърлиха с апетит на макароните, а Лаура отвори безразлично хладилника, за да извади нещо за себе си. На входната врата се почука и намеренията ѝ се провалиха. Веднага усети, че сърцето ѝ тревожно заби. Това не е нито Пам, нито Гари, каза си тя. И двамата влизат през задната врата.

— Довършете си яденето. Който си изпразни чинията, получава шоколадова вафла — обеща тя и излезе от кухнята.

Сигурно е момчето, което носи вестниците, мина ѝ през ума. Идва да си получи парите. Но докато бързаше към вратата, разпусна косата си, хваната на конска опашка, и прокара пръсти през нея.

— Добър вечер, мисис Рийд.

Сърцето на Лаура се сви. Беше следователят Ленард, облечен с обичайния си сив костюм, който беше в тон с очите му. Лаура беше сигурна, че когато е на работа, той никога не сваля сакото и връзката си независимо колко е горещо. Русата му коса беше грижливо сресана назад, а лицето му — безстрастно.

Тя не го покани да влезе. Двамата не се преструваха, че изпитват приятелски чувства. Още в първия миг тя бе усетила, че той ѝ няма доверие. Подозренията му я изнервяха.

— С какво мога да ви услужа?

— Може ли да вляза? Искам да ви задам няколко въпроса.

Лаура се обърна и се запъти към всекидневната, без да си даде труд да му отговори. Той щеше да я последва, ако иска. Тя винаги бе спазвала законите, винаги се бе доверявала на полицията. Никога не бе оправдавала тийнейджърите, градските бедняци и чернокожите, които твърдяха, че полицаите ги преследват без причина. Сега обаче разбираше какво значи полицейски тормоз — не заради извършено деяние, а заради самия тебе.

Лаура му посочи един стол и седна.

— Какво искате? — попита направо тя. Нямахте защо да се преструват, че това е приятелско посещение.

— Съобщиха ми, че вчера са ви видели в компанията на един мъж, който е непознат тук в Кейп Крисчън. Бихте ли ми казали нещо за него?

— Кой ви каза това? — поиска да разбере Лаура.

— Съжалявам, но това не е ваша работа.

— Не може ли да имам приятели? — попита Лаура. — Искам да кажа, нямам ли право да прекарам един час с приятел?

— Ние знаем само, че се казва Иън Търнър и че е оставил на пристанището доста голяма и скъпа яхта.

— Не мога да повярвам — възмути се Лаура. — Как може...? Просто излязохме с яхтата на разходка. Това беше всичко.

— Може ли да ми кажете нещо за приятелството ви? Откога познавате този човек?

— Фани Кларк — каза решително Лаура. — Тя е. Ако ви е казала името му, сигурно ви е описала и как се срещнахме.

Следователят Ленард не си направи труд да потвърди или да отхвърли нейното подозрение.

— Твърдите, че се познавате отдавна. Имате ли любовна връзка с мистър Търнър? Имахте ли любовна връзка с него, докато мъжът ви беше жив?

— Не — извика Лаура. — Срегнахме се на пристанището преди два дни. Не съм виждала Иън от детските си години. И нямаме любовна връзка.

Следователят Ленард погледна бележките си, без да промени изражението си.

— Бяхте ли любовници в миналото, когато се познавахте?

— Бяхме на пет или на шест години тогава, мистър Ленард. Една-две години ходехме в едно училище.

— Мистър Търнър женен ли е, или не?

— Защо не го попитате?

— Той тук ли ще дойде?

— Не — извика предизвикателно Лаура.

Рон Ленард се замисли и каза:

— Защо все пак да не изчакам тук? Да видя дали ще дойде.

Лаура въздъхна от раздразнение.

— Мистър Търнър е вдовец от Ню Брайтън, Кънектикът. Живял е там цял живот, физик е. Работил е в морската база. Жена му и детето му са загинали при пожар миналата година.

Следователят вдигна вежди.

— Заради това един сериен подпалвач сега излежава три доживотни присъди в затвора в Лансдейл. Доволен ли сте?

— Разбира се, ще проверя всичко това. Значи, вие твърдите, че не сте имала любовна връзка с този мъж, докато съпругата му или вашият съпруг са били живи?

Лаура стисна зъби. Все едно че някой я заливаше с кофе с помия. Не издържаше вече да я виждат в тази отвратителна светлина.

— Знаете ли, мистър Ленард, аз съм жертвата. Аз загубих съпруга си, загубих завинаги спокойствието си. А от вас очаквам да намерите убиеца. Нямаме представа какъв гняв ме обзема, като виждам, че и двамата си губим времето, докато отговарям на грозните ви инсинуации...

Рон Ленард затвори рязко бележника си и стана.

— Мисля си, че ще използвам това за отправна точка — каза той.

— Защо не се опитате да намерите мъжа, който уби съпруга ми?
— попита тя с пресипнал глас.

Детективът отвори вратата и излезе от стаята.

— Много красиви цветя — каза той и кимна към букета на масата в антрето. — От мистър Търнър ли са?

На Лаура ѝ идваше да тръшне вратата в лицето му, но се въздържа.

— Не — отвърна студено тя. *Не съм длъжна да ти кажа от кого са цветята, мръсник такъв*, помисли си тя. Той сякаш се канеше да попита още нещо, но се размисли. Тя изчака, докато той слезе по стълбите и се качи в колата си, после затвори вратата и се облегна на нея, затворила очи.

— Изядохме всичко, мамо — извика Майкъл от кухнята. — Готови сме за шоколадовите вафли.

— И още малко мляко — добави Луис.

Лаура въздъхна и се отдалечи от вратата.

— Добре — каза тя и отиде в кухнята да изпълни обещанието си.

Майкъл и Луис познаха по лицето ѝ, че е ядосана и замълчаха. Когато чинията с шоколадовите лакомства се появи на масата, те се нахвърлиха, сякаш умираха от глад.

Лаура взе една книжна салфетка, намокри я на чешмата в кухнята и я притисна на челото си, което бе започнало да пулсира. Наля си чаша кола и бързо я изпи. Понякога главата ѝ минаваше от малко кофеин. Задната врата се отвори и Пам влезе с подута дясна буза.

— Как беше? — попита Лаура.

— Ужасно. Не питай.

— Здравей, мамо — извика Луис с размазан шоколад по устата.

— Вече приключват с яденето — каза Лаура.

— Може ли да излезем? — попита Майкъл.

— Разбира се, но само в задния двор — каза уморено Лаура.

Пам избута с ръка трохите от столовете и седна.

Лаура започна да оправя кухнята.

— Нещо за пиене? — попита тя Пам.

Пам направи гримаса и опипа изтръпналата си челюст.

— Ще се въздържа — каза тя и продължи да наблюдава Лаура, която слагаше чиниите в машината за миене на съдове и пълнеше с

вода тенджерата, в която беше варила макароните. — Какво има, Лаура? Луис ли те ядоса?

— О, Луис се държа прекрасно — отговори Лаура. — И двамата се държаха прекрасно. Просто ме боли главата.

— Дай да ти помогна — каза Пам.

— Не, не, недей да ставаш. Изчакай да ти мине. Дадоха ли ти нещо за болката?

— На връщане се отбих в аптеката — кимна Пам. Поколеба се малко, като видя разсеяното лице на Лаура, после каза: — Като идвах насам, ми се стори, че видях следователя Ленард да минава с колата по улицата. Да не би да е бил тук?

— Да — въздъхна Лаура.

— Какво има? — извика Пам.

— Вчера с Майкъл излязохме на разходка в морето с един човек, с когото се запознахме на пристанището. И полицията иска да знае защо — каза с равен глас Лаура.

— Това има ли нещо общо с мъжа, с когото говореше онази вечер на верандата? — попита Пам.

Лаура се обърна с кутията от вафли в ръка и вдигнала изненадано вежди, изгледа Пам.

— И ти ли ме следиш? — попита настръхнала тя.

Пам не се срамуваше от любопитството си.

— Виж какво, тези дни и птичка да запее, отивам на прозореца да я видя с очите си. — Тя поклати глава и продължи: — Ако бях толкова любопитна онази вечер...

Лаура въздъхна и кимна.

— Да. Точно така, това е същият мъж. Казва се Иън Търнър. Срегнахме го, когато отидохме да гледаме яхтите. Оказа се, че сме се познавали като деца. И той ни покани да се разходим.

— Чаровен мъж е — каза Пам.

— Пам!

— Какво? Нали го огледах, когато си тръгна.

— Изобщо не ме интересува дали е чаровен, или не. Излязох с него, само защото смятах, че Майкъл ще се радва. И защото някога го познавах... нали разбираш.

— Ясно — отвърна тихо Пам. Двете замълчаха, а Лаура прибра вафлите в бюфета и затвори вратичката, която изскърца. — Той женен

ли е? — попита Пам.

— Не, но какво общо има това? — възкликна раздразнено Лаура.

— Какво искаше полицията? — попита Пам.

Лаура се облегна на кухненския плот и кръстоса ръце на памучната си синя риза.

— Да разбере дали имам любовна връзка с него. С човек, когото съм срещнала преди два дни.

Пам поклати съчувствено глава.

— Това е абсурдно — каза тя.

— Всъщност искат да знаят дали сме имали любовна връзка преди убийството на Джими.

— О, Лаура!

— Знаем — каза Лаура. — Отвратително е. Грозно е.

— Добре, ти харесваш ли този мъж? — попита Пам.

— Дали го харесвам! — възмути се Лаура. — Дори и да го харесвах... Виж какво, той е симпатичен човек, но аз не съм на любовна вълна. А начинът, по който полицията дебне всяка моя стъпка... Все едно, повече няма да го виждам и толкова. До гуша ми дойде от този тормоз.

— Не те обвинявам — каза Пам. — Мисля, че е престъпление да те измъчват по този начин. Просто нямат никакво основание. Освен това толкова малко време е минало, откакто... Джими го няма. Ти още не си готова за нова връзка. Нужно е време...

— Така е — каза Лаура, сякаш се оправдаваше.

Звънецът на входната врата иззвъня и двете жени се спогледаха.

— Очакваш ли някого? — попита Пам.

— Не — отговори рязко Лаура и отиде да отвори. На вратата стоеше Иън с кафява книжна торба.

— Поръчах си китайска храна, но са ми дали порция за двама... — каза той. — Искаш ли...?

Пам се появи зад Лаура.

— Извинявай. Ти имаш гости — каза Иън.

— Аз точно си тръгнах — отговори Пам.

— Искате ли малко китайска храна? — попита любезно Иън.

Пам сложи ръка на подутата си буза.

— Извадиха ми нерв — обясни тя. — Тази вечер съм на супа. Ще наглеждам децата отзад — добави тя. Като се размина с Иън на

вратата, се обърна пак към Лаура, която усети как лицето ѝ пламна.

Иън погледна Лаура и каза с надежда в гласа:

— Пиле по китайски.

— Казах ти, че повече не може да се виждаме — обясни тя.

— Донесох и клечки — каза той.

ГЛАВА 13

Лаура му обърна гръб и влезе вътре. Той я последва и затвори вратата.

— Къде мога да оставя това? — попита той.

Лаура влезе във всекидневната, седна сковано в едно кресло, стиснала здраво страничните облегалки, с изопнато лице, без следа от усмивка.

— Може ли тук? — попита пак той, като отмести внимателно няколко списания и постави предпазливо книжната торба, сякаш вътре имаше нещо, което можеше да избухне. Отвори я и бръкна вътре. — Кифличка с яйце? — предложи той.

Най-накрая Лаура го погледна.

— Не разбираш ли кога някой ти казва „не“? — попита тя с леден глас.

Иън върна кифличката обратно в торбата, избърса разсеяно ръцете си с една книжна салфетка и каза:

— Трябваше първо да се обадя — каза той.

— Изобщо не трябваше да идваш.

— Исках да те видя — каза тихо той.

— Казах ти, че не мога — извика тя.

Иън безмълвно я изгледа. Лаура поклати глава и извърна поглед от него.

— Защо си толкова ядосана? — попита той. — Обидих ли те с нещо? Да не би да е китайската храна? Да не си алергична към глутаминова киселина или към нещо друго?

Лаура знаеше какво прави той. Опитваше се да я развесели. Но няма представа как стоят нещата тук, помисли си тя. Погледна го, без да се усмихне, и каза:

— Полицията беше тук днес.

— Полицията? Защо?

— Някой ме е видял, че съм излязла с теб и е съобщил на полицията. Сега следователят Ленард, който не ме изпуска от очи, иска да знае всичко за теб. Иска да знае дали имам любовна връзка с тебе.

Дали сме били любовници преди смъртта на мъжа ми. Или на твоята жена.

— Шегуваш се — каза Иън, пребледнял.

Лаура поклати глава.

— Много хора в този град — и особено въпросният следовател — смятат, че аз съм застреляла съпруга си.

— Защо смятат така? — попита той.

— Искаш ли да чуеш цялата история? — тросна се тя.

— Не, не. Не ме интересува — каза той.

— Ако бях на твое място, щеше да ме интересува — заяви предизвикателно тя. — Защото по всяка вероятност сега ще започнат да те проучват. Да разследват миналото ти. От игла до конец.

— Само защото сме излезли заедно на разходка? — намръщи се Иън. — Кой им е казал все пак?

— Не знам — въздъхна Лаура. — Всъщност мога да се досетя, но... какво от това? Такова е общото мнение.

Иън замълча. После я погледна.

— Ще дадеш ли по една чиния? Всичко ще изстине.

Лаура го изгледа мрачно.

— Чу ли какво ти казах?

— Да, чух, но не ме интересува — отговори той и се изправи. — Кухнята в дъното ли е?

Лаура остана на стола си, клатейки глава. Иън излезе и след малко се върна с две чинии и две чаени чаши. Разпредели храната в чиниите и напълни чашите с чай от една картонена кутия. След това остави две клечки до нейната чиния и започна да яде.

— Техните подозрения не ни засягат — каза той. — Няма какво да крием. Та ние се срещнахме онзи ден. Опитай от това. Много е хубаво.

Лаура взе вяло клечките. Забеляза колко ловко си служи с тях Иън. Той излъчваше някаква тишина и спокойствие, все едно че нищо не го тревожеше. Тя почувства, че присъствието му я успокоява — той сякаш обещаваше да даде отговор на всичките ѝ въпроси, а тя трябваше само да му се довери.

Странно е, мислеше си Лаура, когато си познавал някого като малък, след това да го срещнеш отново като възрастен. Всички механизми за справяне и самоконтрол, които човек цял живот усвоява

— изглеждат като маска, като фасада, зад която се крие невинната простодушност на някогашното дете. Този сдържан мъж, който седеше във всекидневната и ядеше китайска храна, напомняше твърде малко за изпадналото в ужас момченце, което тя откри със счупен крак в онази яма в тъмната гора. Какво е станало с това дете, запита се тя. Какво го е променило толкова много? А може би уплашеното дете все още го има? Толкова неуязвим ли си, колкото изглеждаш? Или просто си се научил да надяваш маска, зад която хладнокръвно се криеш?

— Колко време беше женен? — попита рязко тя. — Как се запозна с жена си?

Той я погледна, изненадан от въпроса.

— Това е сериозна смяна на темата — каза спокойно той.

— Имаш възражения ли? — попита тя.

— Не — отвърна той и по лицето му премина сянка. — Не, нямам. — Замисли се, сякаш преценяваше отговора си. После каза: — Запознахме се в Рим, където следвах. Тя беше студентка в университета. Бяхме женени осем години.

— Каква беше тя?

Иън въздъхна.

— Габриела... Габриела беше като красиво, екзотично цвете, което не трябваше да бъде пренасяно. Тя не можа да свикне с живота тук. Не можа да разцъфти. Беше отишла в Рим от едно малко село и непрекъснато тъгуваше за дома си.

Лаура отпи от чая и постави внимателно чашата си на масата.

— Сигурно те е обичала много, щом е оставила родината си и е дошла тук при теб.

Иън сви устни.

— Имаше много нежна душа. Понякога си мисля, че ни обичаше прекалено много, Филип и мен. Ставаше неспокойна, щом изчезнехме от погледа ѝ. Непрекъснато се страхуваше от живота тук... От това, което може да се случи...

— Може би е имала предчувствие — каза Лаура.

— Може — съгласи се той. Отпи от чая си и продължи: — Едно време се присмивах на такива неща като предчувствия. Но сега вече...

Тя изглежда замислено Иън. Пътищата им се бяха пресекли веднъж, много отдавна, и после се бяха разделили. Но съдбите им се бяха объркали по един и същ начин. Сякаш бяха живели в два

паралелни свята. Нейният случай, разбира се, беше малко по-различен. Нея все още я подозираха, че нарочно е объркала съдбата си.

— Виж какво, Иън. Не искам да се правя на светица. Повярвай ми. Харесвам те. Радвам се, че отново се срещнахме. Приятно ми е да си говорим. Но просто мисля, че и за двама ни ще бъде най-добре, ако ти продължиш по пътя си — каза внимателно тя.

Иън сложи чинията си на масата и хвана ръката ѝ. Докосването му я разтърси, сякаш електрически ток мина през нея.

— Аз не мисля така — каза той. Изглежда я толкова настоятелно, че тя потрепери. Изтегли ръката си и отмести поглед встрани.

— Полицията ще започне да се рови в живота ти. Уверявам те, че никак не е приятно.

— Ще го преглътна — каза той.

Лаура избегна изпитателния му поглед, като погледна часовника си.

— Късно е. Трябва да извикам Майкъл — каза тя и рязко стана.

Без да го изчака да отговори, тя излезе от стаята, прекоси къщата и отвори задната врата.

— Майкъл, време е да се прибиращ. Става тъмно.

— Още пет минути, мамо — разнесе се детският глас.

— Идвай веднага — извика пак Лаура.

Чу стъпките на Иън зад себе си и усети погледа му като топла ръка, която разтвива врата ѝ. По-бързо, помисли си тя. Не бива да оставам сама с него. И без да мръдне от вратата, зачака, докато с облекчение видя дребното белеещо се лице на Майкъл, което се приближаваше към нея като светлинка в спускащия се мрак.

* * *

— Може би тя наистина го е убила — каза самодоволно Канди, разперила пръстите на ръката си, докато чакаше лакът за нокти да засъхне. Лежеше на един кожен шезлонг в кабинета. Ричард седеше зад огромното си махагоново бюро и работеше трескаво на своя лаптоп.

Ричард разтърка очи и погледна жена си.

— За кого говориш?

— За Лаура, за кого друг? — каза Канди, като измъкна внимателно от хромовата стойка един брой на списание „Ел“ и го подпря на прекрасните си бедра. — Щом зад кулисите я чака такъв Рамбо, никой не може да я вини.

— Канди — повиши Ричард предупредително тон. — Имам работа.

— Ами върши си тъпата работа. Кой ти пречи?

Ричард впери поглед в екрана. Компютърът приглушено жужеше. Цифрите пред очите му го накараха да прехапе нервно устни. Усети ръцете си лепкави по клавишите. Страниците, които Канди прелистваше, шумоляха между пръстите ѝ. Ричард погледна жена си. Знаеше, че от него се очаква да покаже, че се разкайва за думите си. Той се опита да поправи нещата по най-лесния начин.

— Нали не мислиш това сериозно?

Канди сви рамене, без да вдигне очи към него.

Той продължи да я гледа, но тя не спря да обръща страница след страница с върховете на пръстите си. След това почти захлупи списанието на лицето си, вдишвайки уханието на една реклама за парфюм. Явно ѝ беше писнало от него. Започваше да се държи хладно. Той трябваше да се опита да ѝ оправи настроението. Но беше непохватен. Все не можеше да го направи както трябва. Може би ако смени темата...

— Мисля, че баща ми е направо щастлив с новата лодка. Тази твоя идея да купим лодката се оказа страхотна — каза Ричард. Преувеличи доста силно заслугата на Канди в случая, но нали беше изпаднал в доста тежко положение.

— Забелязах — каза провлачено Канди. — Мислех, че никога няма да слезем от тая проклета лодка.

Ричард въздъхна. Тя явно искаше да говори по другия въпрос. Щеше да се цупи, ако той не откликне. Той се облегна на стола, кръстоса ръце пред гърдите си и се опита да си придаде вид на опитен и ловък адвокат.

— Въпросът е там, че аз ги посъветвах да направят тази застраховка. Идеята не беше на Лаура. Доколкото ми е известно, тя няма никакъв мотив. Освен това тя и Джими изглеждаха много щастливи заедно...

— О, Ричард, откъде знаеш дали са били щастливи, или не? — възкликна презрително Канди. — Мъжете нищо не разбират от тези неща.

— Нали не си мислиш, че между нея и онзи мъж има нещо?

— Не. Мисля, че тя само се учи да кара яхта — изгледа го Канди. Ричард стисна зъби и заби поглед в стената.

— Не е наша работа дали си има нов приятел.

— Нов приятел — изсумтя Канди. — Не се излагай, Ричард. Да не си мислиш, че на една жена такъв як хубавец ѝ е нужен за приятел?

— Не знам и не ме интересува — отвърна раздражено Ричард, давайки си сметка, че сравнението, което правеше Канди между мъжа от яхтата и него, не е в негова полза. — За теб какво значение има?

— За мене няма никакво значение — каза Канди. — Въпросът е дали за полицията има някакво значение.

— Полицията ли? Какво общо има с това полицията?

Навела замислено глава, Канди изучаваше някаква снимка. Вдигна списанието и посочи една манекенка с бледорозова копринена риза и черни панталони.

— Как мислиш, че ще изглеждам в такъв тоалет? — попита замечтано тя.

Ричард въздъхна. Спреше ли Канди поглед на някоя дреха, това означаваше, че вече я е купила.

— Какво общо има с това полицията? — повтори той нетърпеливо въпроса.

— Обадох се и им казах за това — отвърна тя.

— Обадила си се в полицията! — изгледа Ричард жена си. — Какво те е прихванало, как можа да направиш такава глупост?

— Да не си посмял да ме наричаш глупава, Ричард — блеснаха гневно очите на Канди.

— Стига, Канди — опита се да я успокои Ричард. — Тя ми е клиент. Работата ми е да я защитавам.

— На мене обаче не ми е клиент. А ти би трябвало да се разтревожиш. Той беше най-добрият ти приятел.

— Ти просто не знаеш как стоят нещата — извика отчаяно Ричард.

Канди вдигна очи над списанието.

— Какво значи това, Ричард? Целият си плувнал в пот.

— Аз се грижа за нейните пари. Аз... аз отговарям за благополучието ѝ.

— А кой отговаря за благополучието на приятеля ти? На умрелия ти приятел? О, направо ми призлява от тебе, Ричард — махна с ръка Канди. — След като ти не се тревожиш, не виждам защо аз трябва да се тревожа.

— Добре, щом не се тревожиш, защо се обади в полицията? — извика Ричард.

— Защото на теб не ти стиска, Ричард. Господи... — Канди поклати отвратено глава.

Ричард се намръщи и се опита отново да се съсредоточи в екрана на компютъра. Канди мълчеше и не му обръщаше внимание. Той знаеше, че това може да продължи с часове. Когато не беше доволна от него, тя ставаше много опърничава. Но точно сега той не можеше да занимава с нейното цупене. Имаше си други грижи. Полицията. Господи, Канди. Тя нямаше идея, нямаше представа колко... се е ангажирал с финансите на Лаура. Ричард разтърка челото си, опитвайки се да прогони болката, която обхващаше слепоочието му.

ГЛАВА 14

Рон Ленард пристъпваше от крак на крак и оглеждаше изцяло ремонтирания полицейски участък на Ню Брайтън, докато чакаше Хал Морган, заместник-началник на полицията, да приключи разговора си с една красива полицейска служителка, която му предаваше някакви папки и го запознаваше със съдържанието им. За миг Рон се замисли за костюма си — един от трите сиви костюма, с които ходеше на работа. Най-хубавият. Беше го купил във Филадельфия, в магазина за мъжко облекло „Бойд“ — дискретното райе позволяваше на Рон да се явява с този костюм навсякъде и да вдъхва уважение. Шефът му, окръжният прокурор Джаксън, го беше насочил към „Бойд“, след като един ден Ленард се яви на работа със зелен костюм на карета, купен от универсален магазин. Клайд Джаксън държеше много на външния вид. Искаше хората да приемат сериозно подчинените му. Рон беше доволен, че е дошъл в Ню Брайтън с този костюм. Това беше крайбрежието на Кънектикът и заместник-началникът Морган сякаш беше слязъл от корицата на каталог на „Брукс Брадърс“.

Клайд Джаксън взе решението Рон да дойде в Ню Брайтън, след като Рон съобщи на окръжния прокурор всичко, което бе научил за Иън Търнър и Лаура Рийд. Отначало прокурорът Джаксън нареди на Рон да не изпуска от очи двамата, колебаейки се да предприеме нещо по-решително. Ето защо през последната седмица Рон държеше под око къщата и видя, че Търнър влиза и излиза от дома на семейство Рийд всеки ден, а понякога по няколко пъти на ден. Двамата не се появяваха навън заедно, но вътре без съмнение бяха неразделни. Когато чу това, прокурорът реагира недвусмислено.

— Заминавай за Кънектикът — нареди той. — Проучи всичко, което можеш, за този човек. — Двамата разсъждаваха по един и същи начин — Лаура и Иън Търнър са се прикривали, но сега, няколко месеца след смъртта на Джими Рийд, са решили, че е безопасно да се покажат пред света.

Морган благодари на младата полицайка и се обърна към Рон.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате, следовател Ленард. Да отидем в моя кабинет и да прегледаме информацията.

Хал Морган му предложи да седне в едно кожено кресло и посочи смутено папките.

— Всичко това е в компютъра — обясни той, — но аз не съм много наясно с новата техника. Затова понякога полицай Уелър ми помага, като разпечатва каквото ми трябва.

— Значи освен че е хубава, е и компютърно грамотна — каза дружелюбно Рон.

— Да, така е — въздъхна Хал Морган. — Ако не внимавам, тя ще ми вземе мястото. Трябва да изкарам един курс по компютри, но как да намеря време за това? И без друго работя извънредно. В събота трябва да отида на мача на Училищната лига да гледам децата. Къщата има нужда от боядисване... повече не мога да отлагам. Искам да кажа, кое от двете — компютърът или къщата?

Рон кимна съчувствено.

— И аз не съм много силен по тази част — каза той, макар че беше изкарал курса. И не можеше да се оплаче, че му липсва време.

— Вие женен ли сте?

— Все още чакам да срещна Голямата любов — поклати глава той.

— Е, приятно чакане в такъв случай — изсумтя Хал Морган и продължи: — Да видим сега какво има тук. Макар че аз едва ли ще забравя този случай. — Той сложи очилата си за четене и отвори най-горната папка. Подаде едно копие на Рон. — Стюарт Шорт. През деня работеше като доставчик във фирма за тестени изделия. Живееше с баба си в един от по-бедните квартали на града. Плащаше си сметките, пееше в църковния хор и играеше хокей със съседските деца. През нощта подпалваше безмилостно къщи и ги превръщаше в огнен ад. Докато го хванем, успя да опожари шест къщи за година и половина. Не беше лесно да го намерим. Никога не беше имал работа с властите. Като малък подпалил канапето на баба си, а после и бараката в задния двор, но тя не съобщила за това. Господ знае колко други по-малки пожари е направил, преди да започне голямата игра.

— Колко души загинаха? — попита Рон.

— Четирима, включително съпругата и малкият син на Иън Търнър. Шорт получи три доживотни присъди за престъпленията си.

— Той призна ли, че всички тези пожари са негово дело?

— Не, всъщност отрече всички обвинения. Но ние го опровергахме по всички точки. Показания на свидетели, веществени улики от дома му, от колата му, от работното му място. На заседателите им беше нужно по-малко от час, за да го обявят за виновен.

— Значи сте сигурен, че всички пожари са дело на един и същ човек?

— Почеркът е идентичен при всички подпалвания — кимна Хал Морган. — Мястото, откъдето тръгва пожарът, запалителното средство... Серийното подпалвачество, както ви е известно, е престъпление, което издава по безспорен начин извършителя. — Рон Ленард гледеше намръщено папката. — Защо се интересувате от Търнър? — попита Хал.

— Прави компания на една вдовица от Кейп Крисчън, чийто съпруг беше застрелян в главата в собствената му спалня на връх Нова година. Тя твърди, че в къщата влязъл маскиран мъж, крадец, но ние имаме основание да се съмняваме. Съпругът е имал голяма застраховка. Жена му е била там по време на убийството, изобщо не е пострадала, къщата не е ограбена. Картичката е ясна. — Хал Морган кимна. — След това същата тази жена изведнъж се появява с вашия мистър Търнър — продължи Рон, — който отскоро е вдовец.

— След смъртта на сина си ли е дошъл във вашия район?

— Твърди, че от ноември обикалял с яхта из Карибско море.

— Това вярно ли е?

— Разпитах някои хора в Барбадос — сви рамене Рон, — но не можах да открия никой, който да потвърди, че е бил там по време на убийството. Възможно ли е обаче да се хванат дирите на човек с яхта? На всеки от тези острови има летище. Може да е прескочил да ликвидира набързо Джими Рийд и на другата сутрин да се е върнал на яхтата.

— Не знам много за този човек — почеса се Хал Морган притеснено по главата. — Занимава се с наука. Мисля, че е нещо, свързано с подводници. Но едно ще ви кажа. Смъртта на сина му беше истинска трагедия тук. Детето имаше изгаряния от главата до петите — осемдесет и пет процента, както ми казаха. — Рон Ленард потръпна. — Да — кимна Морган. — Аз не съм го видял, но разбрах, че е било жестоко. Детето поживя малко. Търнър се премести в

болницата. Не се отделяше от детето. Тук всички много му съчувстваха. Да не говорим за настроенятия срещу подпалвача. Не ни оставиха на мира. Имахме късмет да го хванем скоро след този пожар. Добре че стана така. Иначе до един месец щях да си загубя работата.

— Търнър тук може и да е светец, но в момента за нас той е единствената нишка, водеща към убийството, което разследваме. Не е възможно поне едно от твърденията на Рийд да не бъде оборено. И аз имам чувството, че това ще бъде историята с Търнър.

— Няма да навреди, ако се поровим малко — каза Хал Морган.

— Ще остана няколко дни — ще поговоря с роднини, с колеги, ще видя дали няма нещо...

— Ние в момента не сме много натоварени. Наш човек може да дойде с вас. Да ви помогне да не се лутате.

— Благодаря за съдействието — каза Рон.

Телефонът на Хал Морган извънтя. Морган стисна ръката на Рон и вдигна слушалката.

— Може ли да задържа това? — попита Рон, сочейки папката.

— Разбира се — кимна Хал, махна му с ръка и продължи да говори по телефона.

* * *

— Доктор Каспрак — каза Едуард Лий, млад мъж с азиатски черти и бяла престилка, — тези господа са полицейски служители и искат да поговорят с вас.

Рон и полицай Витковски, неговият водач и шофьор, влязоха в центъра за термоядрени изследвания към морската база. Посрещна ги доктор Лий и след сложните мерки за сигурност двамата преминаха през три врати и се озоваха в голяма лаборатория. Рон, който очакваше да се срещне с мъж, се изненада, когато една висока хубава жена с руса коса, хваната на опашка, се обърна към тях при думите на доктор Лий. Мъжкият ми шовинизъм се проявява, каза си Рон. Разбира се, картончето с името ѝ на престилката гласеше: *доктор Андреа Каспрак*.

Доктор Лий ги представи и тримата се здрависаха. Рон огледа лабораторията, която беше претъпкана с компютри, апаратура и всевъзможни електронни уреди. Помещението гъмжеше от хора —

повечето от тях бяха с очила, всички изглеждаха напълно отдадени на заниманията си.

— Доктор Каспрак, благодаря, че отделихте време да се срещнете с мен. Исках да ви попитам с какво се занимавате тук, но съм сигурен, че няма да разбере.

Жената въздъхна, след това се насили да се усмихне и каза:

— Тогава да прескочим този въпрос.

Рон се изкашля и погледна бележника си.

— Вие се познавахте с доктор Иън Търнър и със съпругата му Габриела, нали?

— Доктор Търнър беше мой колега.

— Изненадахте ли се, когато напусна работата си и отиде да живее на яхта?

— Не, като се има предвид какво се случи със семейството му — каза тя. Рон я погледна очаквателно. Тя неохотно продължи: — Мисля, че след смъртта на Филип той беше толкова изтощен, толкова емоционално разтърсен, че не можеше да разсъждава. Вероятно е постъпил правилно, като е излязъл в отпуска, така да се каже. Като се е махнал.

— Значи, вие го насърчихте да... излезе в отпуска — каза иронично Рон.

Доктор Каспрак се поколеба и Рон разбра отговора ѝ. Тя обаче побърза да прикрие реакцията си.

— Мисля, че за хора, които... ги е сполетяло нещастие, работата е хубаво нещо. Но не съм специалист по тези въпроси...

Рон си отбеляза нещо в бележника и кимна.

— Доктор Търнър имаше ли много служебни пътувания?

— Пътуваше от време на време — каза замислено доктор Каспрак.

— Къде?

— Ходеше на научни конференции, на каквито понякога ходим всички ние.

— Може ли да ми дадете списък на конференциите, на които е присъствал през последните две години?

— Нямам такъв списък. — Доктор Каспрак изглеждаше малко изненадана от тази молба.

— Доктор Търнър имаше ли секретарка? — продължи да настоява Рон.

— Имаше асистент — въздъхна доктор Каспак. — Ще видя дали някой може да ви даде тази информация. Спешно ли ви трябва?

— Ще остана тук ден или два. Мога пак да дойда — каза Рон, преструвайки се, че не забелязва нейното раздражение. — Имате ли някакво основание да предполагате, че доктор Търнър е имал извънбрачна връзка?

— Не — отговори доктор Каспак и го изгледа възмутено.

Рон изчака да чуе още нещо, но тя замълча.

— Защо мислите така? — попита той.

— Защото няма никаква причина да не мисля така — отвърна доктор Каспак. — Доктор Търнър беше отдаден на... семейството си.

— Бяхте ли приятели с доктор Търнър и със съпругата му?

— Не, не точно приятели — поколеба се доктор Каспак. — Мисис Търнър беше италианка. Не говореше много добре английски. Трудно е да живееш извън родината си — добави укорително тя.

— Значи не сте контактували извън работата...

— Понякога излизахме заедно заради Филип. Нашият син е връстник на Филип и водехме децата на екскурзии. — Доктор Каспак изгледа Рон, без да трепне. Едно мускулче заигра в ъгълчето на окоото ѝ и издаде вълнението, което тя прикриваше. — Онази вечер смятахме да отидем на бейзболен мач... — Гласът ѝ секна.

Рон любопитно я погледна и каза:

— Значи Филип Търнър трябваше да бъде с вас онази вечер?

— Да. С нас и с нашия син Зак.

— Но не дойде?

Доктор Каспак въздъхна.

— Габриела се обади и каза, че не му е добре. Мисля, че понякога тя прекалено много се страхуваше за сина си... но това е право на една майка да бъде такава — добави решително тя.

— А доктор Търнър трябваше ли да бъде с вас онази вечер? — попита Рон.

— Не — поклати глава Андреа Каспак. — Той работеше по един проект тук в лабораторията.

Рон сви вежди и усети прилив на енергия.

— Вие казахте ли му, че Филип няма да отиде с вас на мача? Че ще остане у дома?

— Не знам — въздъхна нетърпеливо жената. — Мисля, че не. Какво значение има това?

— Доктор Търнър е казал в полицията, че е трябвало да работи до късно в лабораторията тази вечер — обясни Рон. — Бил ли е някой с него?

— Разбира се. Сигурно забелязахте, че имаме сериозна охрана.

Точно така, каза си Рон. Но един ядрен физик като нищо може да се изплъзне от погледите на няколко полузаспали пазачи. Той реши да насочи въпросите в друга посока.

— Доктор Търнър споменавал ли е някога пред вас за жена на име Лаура Рийд или Лаура Хейстингс?

— Не. Никога.

— И няма причина да смятате, че е имал извънбрачна връзка с някого...

— Вече ме питахте за това — каза доктор Каспрак. — Сега, ако нямате други въпроси...

Тя явно се беше подразнила от характера на въпросите му — сякаш той правеше неприлични предположения, просто за да я унижи.

— Извинявам се, ако съм ви обидил, госпожо — каза искрено Рон. — Убийството е мръсна работа.

— Убийство ли? — извика тя. — Какво общо има всичко това с убийство?

— И аз точно това се опитвам да разбера — каза Рон.

ГЛАВА 15

Гари седеше в количката си на задната веранда в къщата на Лаура със затворени очи, обърна бледото си лице към топлото слънце. Винаги му беше студено. Откакто беше прикован към количката, все изпитваше студ. Ванда не изключваше отоплението в тяхната къща чак до средата на юни. Гари носеше дебело яке дори в такъв прекрасен ден като днешния.

Вратата се отвори и отвътре излезе Лаура с чаша горещо кафе и няколко листа хартия. Гари обърна глава към нея.

— Радвам се, че те намерих вкъщи — каза той.

— О, винаги съм вкъщи — отвърна тя и мислено се благодари на Бога, че Гари не беше сварил тук Иън. — Какво ново има при теб? — попита тя.

— Всъщност, има нещо ново — каза той. — Ще получа награда.

— Награда — възкликна радостно Лаура. — От когото?

— От Съвета по изкуствата — каза той. — Някакво специално отличие. Художник на годината за окръга. Нищо особено.

— Недей да скромничиш — каза тя и го потупа по ръката. — Това е страхотно.

— Да, хубаво е — кимна той и стеснително се усмихна.

— Все искам да те питам направи ли нещо за стипендията в Бостън? — каза тя, гледайки го с присвити очи.

Гари въздъхна.

— Ами... аз... просто се отказах. Джими го няма да ме прищпорва... нали разбираш.

— Той толкова много искаше това — каза тихо Лаура.

— Дай да видя какво си направила — смени той бързо темата.

— Това са само две скици — обясни тя, като премести една масичка до него и му подаде страниците. — Но е хубаво, че отново започнах да работя.

Гари машинално обви с ръце чашата с димящо кафе, после пое страниците и наведе посивялата си глава, взирайки се внимателно в тях. Беше дошъл неканен, просто се беше отбил да ги види и Лаура се

радваше, че може да му покаже скиците. Сега тя се чувстваше малко неловко с Гари, тъй като знаеше, че той няма да одобри новото приятелство, което бе завързала, ако разбере за това. Докато той отпиваше кафето си и разглеждаше скиците, Лаура си погледна часовника. Майкъл щеше скоро да слезе от училищния автобус на ъгъла. Тя искаше да го посрещне там. А след това щеше да дойде Иън. Искаше да ѝ остане време да се преоблече и да си пооправи косата.

През последната седмица с Иън се виждаха всеки ден. Не излизаха никъде. Тя не искаше да оставя Майкъл с детегледачки, нито да притеснява Пам. Така поне казваше. Истината беше, че се чувства по-сигурна вкъщи. Така можеше да си повтаря, че двамата са просто приятели и нищо повече. Докато Майкъл беше с тях, в стаята си на горния етаж, беше невъзможно между тях двамата да възникне физическа близост. А докато няма нищо физическо, мислеше си тя, няма за какво да се чувствам виновна. Знаеше много добре, че Иън я харесва, но той по никакъв начин не упражняваше натиск върху нея. Отнасяше се така, сякаш тя беше от стъкло, и изглеждаше доволен, ако може просто да бъде близо до нея. Лаура нямаше защо да страда от уловените погледи и дочутите клюки на хората по улиците. Тя знаеше, че не върши нищо лошо, но нали знаеше също, че не е убила Джими. А се оказа, че никой в града не се интересува от това.

Затова стояха вкъщи. Хранеха се заедно, гледаха телевизия, играеха карти, забавляваха се с видеоигри и говореха. Когато тя станеше настояща, той казваше по нещо за Габриела. Но отговаряше на въпросите ѝ неохотно. А когато тя се опиташе да му каже нещо за Джими, ставаше ясно, че той не иска да слуша за убийтия ѝ съпруг. Тя помнеше как веднъж Джими каза, че не иска да знае нищо за някогашните ѝ увлечения. Не иска да си я представи дори за миг с друг мъж. Може би и Иън се чувстваше по същия начин, но Лаура се правеше, че не забелязва това.

Когато гледаше как Майкъл си играе, Иън изглежда си спомняше за Филип. Често разказваше за сина си, двамата споделяха преживявания с децата си и тогава той се смееше, но след това внезапно замълчаваше и сменяше темата. Изглежда му беше особено приятно да играе с Майкъл и Лаура изпитваше благодарност за това. Когато тримата бяха заедно, понякога тя се улавяше, че за малко не е сбъркала името му и не го е нарекла Джими.

Тя отново започна да готви. През последните няколко месеца двамата с Майкъл караха само на супа и замразени храни. На Майкъл не му правеше впечатление какво яде, а тя все нямаше апетит. Но сега, когато на масата седнаше още един...

— Това много ми харесва — каза Гари, подавайки ѝ скицата с момченцето, сгушило се под крилото на една гигантска птица. — Тъканта на перата е прекрасна.

— И на мен тази ми е любимата — каза Лаура. — Много работих върху нея.

— Как стана така, че отново започна да рисуваш? — попита Гари.

Лаура усети, че лицето ѝ поруменя. Наистина, как стана? Как да обясни чувството от последните няколко дни, че отново живее? Не можеше да го каже на Гари. И затърси внимателно думите:

— Не съм сигурна. Може би... може би е времето.

— Мислех си, че някой ден може да заведем Майкъл на пикник. Разбира се, че за храната ще трябва ти да се погрижиш — каза той, сякаш се извиняваше. — Не трябва да ходим на кални места.

Лаура кимна. Иън сигурно скоро щеше да замине. Тя всеки ден очакваше той да каже, че тръгва на другата сутрин. При мисълта за заминаването му я обземаше меланхолия. Нямаше как да не си го признае.

— Да, хубаво ще бъде... — каза тя.

— Не изглеждаш много щастлива от тази идея. Може би е още рано — побърза да каже той.

За миг тя понечи да му разкаже, да му обясни защо не е щастлива, но се отказа. Знаеше, че в очите на Гари все още е омъжена за Джими. Защо да го разстройва? Иън скоро ще замине и Гари никога няма да разбере. Добре че Долорес и Сидни са във Флорида. Не искаше да кара Майкъл да лъже баба си и дядо си за гостуванията на Иън.

— Не, не е рано — каза тя и сложи за миг ръката си върху ръката на Гари. — Мисля, че точно това трябва да направим. И знам, че ще ни хареса. — Тя отново погледна часовника си. — Гари, трябва след малко да посрещна Майкъл от автобуса.

— Извинявай — каза бързо той и остави скиците. — Не трябваше да идвам, без да се обадя. — Подкара рязко количката и

преди да се спусне по наклонената рампа, я изгледа замислено и каза:
— Много се радвам, че те видях.

— Винаги си добре дошъл тук — каза разнежено Лаура. — Ще чакам с нетърпение пикника. Майкъл също.

— Аз също — кимна сериозно той.

След като Гари се скри зад люляковите храсти, Лаура взе чашата и скиците и бързо се прибра.

Точно щеше да излезе, и телефонът иззвъня. Тези дни тя имаше чувството, че телефонът е неин враг. Сигурно е полицията, която иска да разполага с нейния живот. Постоянно изпитваше ужас от анонимно обаждане на някой, който се наслаждава на нейния страх. Всеки път, щом телефонът иззвънеше, това си мислеше. Но винаги вдигаше слушалката. Една майка, чието дете не е вкъщи, винаги се обажда, когато телефонът звъни.

— Да? — каза тя предпазливо.

— Лаура, Марта е.

С чувство на облекчение Лаура се отпусна на стола до телефона. Понякога си мислеше, че редакторката ѝ всъщност е нейна по-голяма преуспяла сестра и нищо друго. Представяше си Марта в кабинета ѝ с изглед към Шесто авеню и бюрото ѝ, затрупано с коректури и ръкописи и вечната диетична кока-кола. Марта, облечена с дрехи, ушити по поръчка, елегантна, събула обувките си под бюрото, с кацнали на носа очила с рогови рамки, говори по телефона и в същото време проверя да не би гримът ѝ да се е размазал.

— Много ми е приятно да те чуя — каза искрено Лаура.

— Не се обаждам, за да те притеснявам — каза бързо Марта. — Само искам да проверя как си. Отдавна се каня да се обадя, но заради Асоциацията, нали знаеш... — Марта имаше предвид големия панаир на книгата, организиран всяка година от Асоциацията на американските книгоиздатели в Деня на загиналите във войните. Панаирът отнемаше много от времето и енергията на издателите.

— О, знам — каза Лаура.

— Как е Майкъл?

— Добре е. Чака с нетърпение ваканцията, разбира се.

— Като всяко нормално дете.

— Обаждаш се точно навреме. Започнах да работя по малко тези дни.

— Чудесно. Говорим за скици, нали? — попита Марта, която знаеше, че Лаура винаги първо рисува, а след това пише текста към рисунките.

— Само две-три.

— Много хубаво. Това означава ли, че се чувстваш по-добре?

Лаура се поколеба. Изпитваше нужда да сподели с някого, да разкаже на някого, който ѝ съчувства.

— Нещо като че ли... се случи... и затова се чувствам по-добре...

— Чакай, не ми казвай. Запознала си се с необвързан, хетеросексуален, привлекателен мъж в твоето забутано градче.

Лаура без да иска се разсмя.

— Защо смяташ, че става въпрос за мъж?

— А за какво друго може да става въпрос? — попита Марта. Тя беше разведена след кратък брак на млади години и постоянно се възмущаваше от недостига на подходящи мъже в Ню Йорк. — Ще взема да се преместя при теб — каза тя. — Как е възможно такова нещо? Аз живея в град с осем милиона...

— С този човек се познавахме като деца. Срецнахме се случайно.

— Единственият мъж, когото случайно срещнах преди време, спеше във входа на кооперацията, а над него кръжеше рояк мухи — каза тъжно Марта. — И какво, ще има ли сватбен марш?

— О, Марта, стига. Моля те. Става дума само за приятелство. Просто си отвличам мислите от... от всичко...

— Слушай, ако е свестен, не го изпускай. Слушай какво ти казва леля ти Марта...

— Много ми е приятно да си говоря с теб — въздъхна Лаура. — Да можеше и да те видя...

— Ела в Ню Йорк. Доведи новия си приятел. Как се казва?

— Не ми е нов приятел. Казва се Иън.

— Все пак го доведи.

— Може и да дойда някой ден. Трябва да свършваме, Марта. Отивам да посрещна Майкъл от училище.

— Добре, виж какво, изпрати ми рисунките по факс, когато си готова.

— Ще ги изпратя.

— И още нещо... Боб Гърстър от Книжен свят свърза ли се с теб?

— Не... кой е той? — попита Лаура и погледна часовника.

— Журналистът, който щеше да пише материал за теб?

— Не — каза Лаура.

— Добре, ако го видя на панаира, ще му припомня някои неща. Всъщност специално ще го потърся. Беше голям сладур.

— Приятно прекарване на панаира — каза Лаура. Беше се изправила, готова да затвори телефона. Не искаше да закъснее за автобуса.

— Ще ти се обадя, като се върна.

— Довиждане — каза Лаура.

Беше закъсняла. Разбърза се.

ГЛАВА 16

Майкъл заби поглед в книгата, взета от библиотеката, преструвайки се, че не забелязва запратените топчета хартия, които улучваха главата му, докато автобусът се движеше. Знаеше само по няколко думи от всяка страница на книгата, но се опитваше с всички сили да се съсредоточи върху тези няколко думи. Може би, ако седя мирно и тихо, мислеше си той, те ще престанат. Погледна през прозореца да види коя пресечка е задминал автобусът. Още две-три спирки и идва неговата улица. Но сега автобусът се движеше мъчително бавно.

— Ей, жабо!

Майкъл усети, че някой го чука с пръст отзад по главата. Нямаше защо да се обръща да види кой е. Беше рижавото момче с луничките. Той беше от големите — във втори клас — и напоследък заедно с двамата си приятели сядаше зад Майкъл, щом се случеха в един автобус. Майкъл правеше всичко възможно да ги избягва. Изчакваше, бавеше се на тротоара, докато те се качат и седнат, после си намираще място далеч от тях. Но те усетиха това. Видеха ли го, веднага се преместваха близо до него. Понякога, когато беше с Луис, Майкъл се правеше, че не чува големите момчета. Но днес Луис си тръгна порано и Майкъл, останал сам, можеше да разчита само на тяхната милост.

— Ти нищо ли не усещаш бе, жабо? — извика рижавото момче. — Ей, тоя нищо не усеща. Сега ще опитаме нещо друго.

Две момичета от класа на Майкъл, които седяха на отсрещните седалки, видяха какво става и извърнаха глави, преструвайки се, че гледат през прозореца. Никой не искаше да си има работа с тези големи момчета. Брадичката на Майкъл потрепери, но той беше решил да не плаче. Майка му винаги казваше, че няма нищо лошо в това да се разплачеш, но той инстинктивно знаеше, че ако тези големи момчета видят сълзи, все едно че акули са надушили кръв. Погледна безпомощно към шофьора на автобуса. Това беше една жена на име Одри, която се държеше внимателно с всички деца. Тя обаче гледаше

напред и терзанията на Майкъл се загубиха в общия шум от възбудени детски гласове. Освен това той не можеше да помоли за помощ една жена. Щяха цял живот да му викат ревльо.

Майкъл се опита да не им обръща внимание и проточи врат да види дълго ли още трябва да търпи. Още една спирка и щеше да слезе от автобуса.

Окуражен от нарастващата тревога на по-малкото момче, рижавият хлапак се пресегна и свали бейзболната шапка от главата на Майкъл. Другите две момчета се заляха в смях.

Майкъл инстинктивно протегна ръка, за да задържи шапката си и извика:

— Върни ми я. Тя си е моя.

Рижавият огледа шапката и след това я подхвърли като летяща чиния на момчето в дъното на автобуса, което не можа да я хване. Червената шапка падна на пътеката между седалките.

Майкъл я проследи с поглед и очите му се напълниха със сълзи. Шапката беше купена от баща му миналата година, когато за първи път го заведе да гледа бейзбол. Мачът му се стори много дълъг, на седалките беше горещо, но кренвиршите бяха хубави, а шапката беше награда, че е издържал от начало до край. Шапката беше доказателство, че е приет в мъжкия свят на бейзбола. Сега тя беше захвърлена в автобуса. Едно от големите момчета я стъпка върху мръсния под. Това вече беше прекалено.

Майкъл скочи от мястото си и се опита да я вземе.

— Всички по местата — извика Одри, опитвайки се да ги види в страничното огледало.

— Дай ми я — извика Майкъл, но момчето в дъното я запрати отново към рижавия си съученик.

Майкъл се извъртя и се хвърли към шапката, която рижавият подхвърляше над главата му.

— Моя е. Подарък е от баща ми.

Рижавият надвеси лице над Майкъл, нахлупи шапката накриво на главата му и напевно попита:

— Кога ти я подари? Преди майка ти да го пречука ли?

Майкъл винаги се хващаше на въдицата им. Затова те все го предизвикваха. Той коленичи на седалката и се обърна към тях със замъглени от сълзи очи.

— Не го е пречукала — извика той. — Престани да говориш така.

— Престани да говориш така — повториха през смях те след него като папагали, блъскайки се един в друг.

— Моят баща каза, че го е пречукала — изсъска рижавото момче, приближавайки се към Майкъл толкова близо, че Майкъл видя всяка една луничка поотделно.

— Баща ти е гаден лъжец. — Не знаеше откъде му е дошла смелост да каже такава нещo. Но за миг се възхити от себе си и се окуражи.

— Мери си думите — извика по-голямото момче и преди Майкъл да може да се сниши или дори да помисли за това, луничавият юмрук размаза носа му.

Майкъл залитна назад и от ноздрите му шурна кръв, а автобусът се огласи от детски писъци. Гласът на Одри, призоваващ за тишина, проехтя до дъното на автобуса, който в същия момент спря до тротоара.

— Стига, стига толкова! — Одри се втурна към тях да провери нанесените щати.

Майкъл усещаше в устата си вкуса на солената кръв, примесена със сълзи. Другите момчета гледаха насмешливо. Момичетата пищяха, а Одри повтаряше, че всички трябва да се успокоят.

Майкъл се изправи и грабна книгите, докато Одри предупреждаваше строго рижавото момче да не мърда от мястото си.

— Добре ли си? — попита разтревожено Одри, търсейки книжна салфетка да избърше кръвта.

— Пусни ме — извика Майкъл. Сълзите вече бяха рукнали и той се опитваше да се измъкне от нея, обзет от едно-единствено желание — да слезе от автобуса.

Наведе се и се затича по пътеката към вратата. Одри се спусна след него и извика:

— Всички по местата си и никой да не вдига шум!

— Отвори вратата — каза умолително той. Целият трепереше. — Отвори вратата.

Одри надникна навън.

— Не виждам майка ти — каза тя.

На Майкъл сърцето му се сви.

— Нека да изчистя тази кръв от лицето ти — помоли го Одри.

— Не, не ме докосвай — извика Майкъл и в следващия миг видя през прозореца едно познато лице. — Пусни ме да сляза. Ето го Иън. Дошъл е да ме вземе. — Не знаеше това така ли е, или не, но това наистина беше Иън, който крачеше по Честнът стрийт. — Иън — изкрещя той през отворения прозорец.

Иън се огледа, объркан в първия момент, след това забеляза Майкъл на прозореца на училищния автобус. Забърза към автобуса.

— Пусни ме — настоя Майкъл.

Одри отвори вратата на автобуса, Майкъл се смъкна на улицата и се втурна към Иън. Иън приклепна и го огледа.

— Какво се е случило? — попита той.

— Едни големи деца ми взеха шапката.

Иън вдигна поглед към Одри, която поклати глава и тихо каза:

— Побойници.

Иън кимна мрачно, оглеждайки смачканата мръсна шапка на главата на детето.

— Да, но ти си я взел, както виждам — похвали го Иън.

— Да — кимна през сълзи Майкъл.

— Хайде — каза сериозно Иън и протегна ръка на момчето, — добре си се справил.

Майкъл пое протегнатата ръка.

* * *

Беше закъсняла. *Обаждането на Марта ме забави, изпуснах го за секунда само*, каза си тя, като видя автобуса на Майкъл, който потегляше от спирката. Тя винаги го посрещаше, макар че спирката беше само на две пресечки. Вече нямаше доверие на никого, на нищо. Не искаше той да изминава сам тези две пресечки.

Лаура слезе по стълбите и забърза към ъгъла. Видя ги веднага. Иън държеше Майкъл за ръката. Имаше много кръв по лицето на Майкъл, по ризата му. Раменете му се тресяха. Лаура се затича. След секунди беше при тях и грабна сина си.

— Какво се случи? — извика тя. — Какво има?

Майкъл се спусна към нея и обви с ръце шията ѝ.

— Едни големи момчета се заяждаха с мен. Сбихме се.

Тя погледна ужасена Иън през рамото на Майкъл, но Иън поклати глава и каза:

— Нищо му няма. Просто са го поуплашили. Един разкървавен нос и нищо повече.

— Какво се случи, миличък?

— Той ми взе шапката. И аз му казах, че баща му е гаден лъжец. А той ме удари.

— Ти защо му каза така? — попита тихо тя.

Майкъл се изпъна и я погледна със сериозните си кафяви очи, все още зачервени от сълзи, с размазана по лицето кръв.

— Защото той ми взе шапката и започна да я тъпче. Заяждаше се с мен.

— Но защо се заяждаше с теб?

— Защото казваше, че ти си пречукала татко.

— О, Майкъл — каза Лаура и притисна лицето му в рамото си. — Съжалявам.

— Няма нищо — каза Майкъл, потупвайки я невинно по гърба.

— Ти не си виновна. Добре че в този момент мина Иън.

— Да, добре че си минал. Благодаря ти — прошепна тя.

— Всичко е наред. Да вървим у дома — каза Иън.

Лаура изпита странно чувство от тези негови думи. Точно това би казал Джими, помисли си тя. После си каза, че би трябвало да възрази, да му напомни, че това не е негова къща, но думите му ѝ вдъхнаха чувство за сигурност и тя каза:

— Да, хайде да тръгваме.

ГЛАВА 17

Домът на Джейсън Търнър беше кокетна, но някак запусната къща, изградена от готови сглобяеми части. Построена през 50-те години на тиха улица с големи дървета, тя беше част от цяла редица еднотипни къщи. Беше боядисана в синьо-лилаво и имаше гараж отзад. Две момченца играеха отпред на тревата, но като видяха, че пред къщата спира полицейска кола, хукнаха, викайки майка си, и изчезнаха зад входната врата, която затръшнаха след себе си.

Докато Рон и полицай Витковски стигнат входната врата, една дребна жена с руса коса като захарен памук вече ги чакаше. Чертите ѝ бяха остри, а лицето — внимателно гримирано. Тя отвори решително вратата, когато те наближиха, и ги изчака да заговорят.

— Мисис Черил Търнър?

Жената кимна.

— Аз съм следовател Рон Ленард. Това е полицай Витковски. Може ли да поговорим?

— Разбира се — каза тя и ги покани да влязат.

Двете момченца се бяха свили на стълбите и по-малкото се стресна, когато Рон ги изгледа.

— Вкъщи ли е съпругът ви, госпожо? — попита Рон.

— Той спи. Преди няколко часа му свърши смяната.

— Аз ще остана в града съвсем кратко и много бих искал да говоря с него.

— Марк, Питър, вървете да събудите татко. Кажете му, че един полицай иска да говори с него — каза Черил на синовете си. Момчетата взеха да си шепнат и да се бутат. — Хайде тръгвайте — скара им се Черил.

Докато децата трополяха по стълбите, една жена с къса сива коса и ясни сини очи влезе бавно в стаята, стиснала химикалка и някакви рекламни листовки.

— Мамо, тези хора са от полицията и искат да питат нещо — обясни Черил на възрастната жена. — Това е свекърва ми Идит Търнър.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Рон. — Вие ли сте майката на Иън Търнър?

— О, да — отговори Идит. — Имам двама сина — Иън и Джейсън.

— Заради Иън ли идвате? — попита Черил и запали ментолова цигара. — Нали нищо не му се е случило?

— Не, нищо. Просто исках да ви задам няколко въпроса за него и за покойната му съпруга.

Черил дръпна от цигарата и изгледа Рон с присвити очи.

— Защо? Какво има?

— Полицейско разследване — каза строго Рон.

— Вече отговорихме на всички въпроси за пожара — каза Черил.

— Това е за друго нещо. Става дума за един инцидент в Ню Джърси, откъдето идвам.

— Какъв инцидент? Сигурен ли сте, че Иън е добре?

— Добре е — потвърди Рон. — Става дума за една жена, с която той се вижда.

— О-о. Добре — каза изненадано Черил.

— Кажете ми, вие бяхте ли близка със зет си? Бракът му беше ли щастлив?

Идит Търнър, която се бе настанила в едно кресло, попълваше съсредоточено рекламните листовки, изплезила език от напрежение.

— Да, мисля, че да. Не мога да кажа, че не бяха щастливи.

— Не сте съвсем сигурна.

— Ами, ние не бяхме много близки. Искам да кажа, че Джейсън и Иън са близки. Нали знаете как е между братя. Но Иън и Габриела бяха по-богати, нали разбирате какво искам да кажа. Иън е ученият в семейството. Той е човекът с парите. А Габриела... тя...

Рон забеляза колебанието в гласа ѝ и каза:

— Не я обичахте много.

— Не съм казала такова нещо. Тя беше много мила. Притеснителна. Но изобщо не говореше английски. Според мен не че не знаеше езика, а защото не искаше да има нещо общо с нас.

— А с вас говореше ли на английски, мисис Търнър? — попита Рон, обръщайки се към по-възрастната жена.

— Майко — подкани я нетърпеливо Черил.

Възрастната жена вдигна глава от заниманието си.

— Извинявайте, не ви чух. Какво ме питате?

— Габриела говореше ли с вас на английски?

— От време на време — намръщи се Идит. — Ние не се виждахме много често, нали разбирате — опита се тя да се извини на Рон. — Да не си помислите, че съм нелюбезна, просто искам да свърша с това, за да не изпусна пощата — добави тя. — Луда съм да участвам в конкурси. Това си ми е слабост. Но и печеля много неща, нали, Черил?

— Майко, полицията не се интересува от твоите конкурси.

— Спечелих тази лампа, ето тази — каза тя, почуквайки с химикалката по високия лампион до себе си. — И онзи дисплейър, но не ме питайте какво значи това. А и... — Видя, че Черил се готви отново да я прекъсне и вдигна химикалката да я предупреди да мълчи. — А и да не забравяме екскурзията в Чудния свят на Дисни...

— Не, няма да я забравим — каза Черил и угаси цигарата си.

Рон погледна бележника си и се обърна към Черил, която чакаше търпеливо следващия въпрос.

— Мислите ли, че девер ви е изневерявал на съпругата си? Знаете ли нещо по този въпрос? Възможно ли е да е казал на съпруга ви?

— Ако е казал нещо на Джейсън, той щеше да ми каже. Ние нямаме тайни. Не, мисля, че не я е мамил. Не казвам, че бяха най-щастливата двойка на света. Тя никога не искаше да излиза от къщи. Сякаш се страхуваше от собствената си сянка. Но той се старал. Старал се да я направи щастлива.

— Значи нямате основание да смятате, че Иън е имал връзка с друга жена.

Черил поклати глава, сякаш обмисляше отговора си.

— Не...

— Напуснал е работата си и е отишъл да живее на яхта. Това не ви ли се стори странно?

— Нямаме представа какво преживя... с Филип. Нали знаете за Филип? — Острите черти на Черил се смекчиха. — О-о-х... — сякаш изплака тя. — Това сладко дете. Всички го обичахме. Той прекарваше много време тук. С моите две деца бяха като Тримата мускетари. Обичахме го като наше дете.

— А Иън и Габриела...

— Те трепереха над него — каза Черил с тон, който не търпеше възражение. — Обожаваха го.

Идит Търнър се взираше в рекламите.

— Дума от четири букви, която се римува с „цена“? — чудеше се тя на глас.

— Тя си живее в свой свят — наведе се Черил към Рон.

Един едър хубав мъж с ясни сини очи заслиза тромаво по стълбите, търкайки очи, за да се разсъни.

— Здравей, скъпи — каза Черил.

Джейсън Търнър погледна намръщено Рон и полицаи Витковски, разположили се в дома му.

— Марк ми каза, че са дошли полицаи.

Рон се изправи и протегна ръка.

— Аз съм следовател Ленард. Изпратен съм от окръжния прокурор в Ню Джърси.

— Какво искате от нас? — попита грубо Джейсън.

Марк и Питър, промушили глави между пръчките на перилата, гледаха зяпнали полицаите във всекидневната.

— Я вие двамата, излезте в задния двор, докато свършим тук — извика им Черил.

— Там няма какво да правим — възропта Марк.

— Играйте на баскетбол. Правете нещо. Карайте колело.

Момчетата неохотно се подчиниха.

— Имам няколко въпроса, отнасящи се до брат ви — каза Рон. — Точно говорех с жена ви.

— Защо се интересувате от брат ми? — попита Джейсън, готов да премине в отбрана. — Знам, че е в Кейп Крисчън. Обади ми се преди няколко дни.

— Каза ли ви какво прави там?

— Останал е няколко дни на пристанището. Защо?

— Опитваме се да разберем дали някога е имал връзка с една жена в нашия окръг, която полицията разследва.

— Брат ми не е слизал от яхтата си през последните шест месеца.

— Това ни е известно — каза припряно Рон. — Споменава ли ви е някога за жена на име Лаура Рийд?

Джейсън помисли и поклати глава.

— Не.

— Имате ли спомен от детството си за момиче на име Лаура Хейстингс?

Джейсън отново поклати бавно глава.

— Не — каза той, но в гласа му се прокрадна нотка на съмнение.

— Те твърдят, че се познават от началното училище. Разправят, че брат ви паднал в една яма, а тя го намерила.

Очите на Джейсън се разшириха, а лицето му преbledня.

— О, да — каза той. — Да. Със счупен крак... — Погледна към майка си и Рон видя, че очите му презрително припламнаха.

Идит, която изглеждаше погълната от безсмислиците, които редеше, изведнъж спря да пише и химикалката замръзна във въздуха. Рон знаеше, че ги слуша, но се преструва, че не чува какво си говорят.

— Да — въздъхна Джейсън. — Сега си спомням, че имаше такова момиче. Но тя се премести от тук... преди много години.

— Това ли е момичето, което го е намерило? — обърна се Черил към Джейсън. Тя очевидно знаеше за какво става дума.

Джейсън мрачно кимна.

— Знаете ли дали са поддържали връзка?

— Не. Брат ми се ожени и...

Рон едва се сдържа да не се засмее. Значи Джейсън смяташе, че едно събитие изключва възможността да се случи друго събитие. Много е предан на семейството си този човек, помисли си Рон.

— Мистър Търнър, вие сте пожарникар, така ли?

— Да.

— Бяхте ли тук вечерта, когато изгоря къщата на брат ви?

Джейсън поклати глава. В ъгъла на стаята Идит вдигна ръка като ученичка, която иска да отговори на зададен въпрос.

— Бяхме в Чудния свят на Дисни — съобщи тя. — Нали помните, че ви казах за екскурзията?

Рон се изненада, като видя, че очите на Джейсън се насълзиха от гняв.

— Вечерта, когато той имаше най-голяма нужда от мен... единствения път, когато можех да му се отплатя поне малко за всичко, което правеше за мен... точно в този момент аз съм в Чудния свят на Дисни. Колко мръсна работа е животът.

— Стига, Джейсън — възпротиви се Идит. — Прекарахме чудесно в Дисни. И децата прекараха чудесно.

— Стюарт Шорт, подпалвачът, осъден за няколко предумишлени пожара, е действал винаги по един и същи начин. — Рон погледна бележките си. — Закрепвал е запалена цигара на картонче от кибритени клечки и е използвал детска играчка от плат, напоена с керосин. — Погледна Джейсън и добави: — Доста странна комбинация.

— Нещо обичайно за психопат и подпалвач — поклати глава Джейсън. — Почти винаги използват кибрит. Това е част от удоволствието. Колкото до играчката, Стюарт е болно момче...

— Тези подробности не са били съобщени на вестниците.

— Не, за да хванем по-лесно престъпника.

— Обсъждали ли сте някога с брат си как е действал подпалвачът? Какво точно е правил? Какви средства е използвал, какви са отличителните белези на деянието, така да се каже?

— Не — възрази Джейсън. — Разбира се, че не.

— Би било съвсем нормално — каза спокойно Рон. — Сигурен съм, че хората тук са се интересували много от подпалвача.

— Никога нищо не съм му казвал и той никога не е питал — каза ядосано Джейсън. — За какво намеквате?

— Просто задавам въпроси...

— Отказвам да слушам повече тия глупости. Не знам какъв ви е проблемът, но не закачайте брат ми. Чувате ли? Тази мъка му стига за цял живот.

Идит сложи писанието си в плик, който облиза и залепи.

— Може ли някой да ме закара до пощата? — попита умолително тя. — Страх ме е, че ако се забавя, ще изпусна крайния срок.

Джейсън рязко се изправи.

— Аз ще те закарам — каза той. — Къде са ми ключовете?

Черил посочи една купичка върху телевизора. Джейсън грабна ключовете и изглежда гневно майка си.

— Готова ли си, или не?

Идит стана нервно от стола си.

— Радвам се, че се запознахме — каза тя на Рон и на полицай Витковски.

Рон стисна слабата ѝ ръка и стана от стола.

— Ние също трябва да тръгваме — каза той.

Черил ги изпрати до вратата. Като излязоха навън, видяха колата на Джейсън, която профуча по улицата. Идит седеше до шофьора изправена, сякаш бе глътнала бастун.

— Знаете ли, моят съпруг е много предан на брат си. Много е привързан към него.

— Забелязах — каза Рон. — Предаността е похвално нещо.

Окуражена, Черил продължи:

— Онази случка, за която споменахте. Нали си спомняте, за момичето и за ямата в гората... Джейсън ми е разказвал за това. Баща му го търсел, за да го накаже за някаква глупост. Бил много жесток с момчетата. Иън винаги се опитвал да му се противопостави и защитавал брат си. Нали разбирате? В онзи конкретен случай двамата се криели в гората. Когато го чули, че идва, Иън качил Джейсън на едно дърво. Старият издърпал Иън и го свалил от дървото. При падането Иън си счупил крака. Онзи мръсник го оставил там. Напердашил Джейсън и го завлякъл вкъщи, а Иън оставил там със счупен крак. Иън се опитал да допълзи до къщи и тогава пропаднал в ямата.

— Майка им нищо ли не е направила? — намръщи се Рон.

— Нали виждате каква е — поклати глава Черил. — Тя си живее в свой свят. Участва в рекламни конкурси. Вижда само онова, което иска да види. Останалото просто не съществува.

— Ясно — каза замислено Рон.

— Така че, ако ви се струва, че мъжът ми... някак... се хвърля веднага в защита на Иън... — каза извиняващо се тя.

— О, разбирам — отвърна Рон. И то много повече, отколкото си мислиш, каза си Рон. Дори и да знаеше нещо за брат си, Джейсън никога нямаше да го каже. Нямаше да каже и жена му. Никой нямаше да каже. — Много ви благодаря за съдействието.

ГЛАВА 18

Телефонът извъня, точно когато Лаура завиваше Майкъл в леглото. Тримата прекараха тихо и кротко вечерта. Иън извади скарата и си опекоха наденички. Сърцето на Лаура се свиваше, като го гледаше на мястото на Джими, но Майкъл много се развесели от вечерята на открито. След като се наядоха, играха на карти. Майкъл, притихнал, не се отдели от Лаура цялата вечер. За нея това беше добре дошло. Точно това искаше. Сега, когато се готвеше да му прочете приказка, чу телефона. Понечи да помоли Иън да се обади, но размисли. Може би е свекърва ѝ или Сидни; всеки момент трябваше да се върнат.

— Аз ще се обадя — извика Лаура и чу, че Иън се качва по стълбите. Тя целуна Майкъл и отиде да се обади. Беше Гари.

— Лаура, в неудобно време ли се обаждам? — попита той.

— Не, разбира се, че не — отговори тя. — Какво има?

— Ами, нали си спомняш, че ти казах за наградата на Съвета по изкуствата?

— Да. Видна личност си ти.

— Така е. Значи... — Тя долови нервна нотка в гласа му. Той пое дълбоко дъх. — Въпросът е, че ще има церемония в Градската зала. Исках да ви поканя... исках да кажа, че ще бъда много горд, ако двамата с Майкъл дойдете. Нали разбираш, като мои официални гости.

— Много мило от твоя страна, Гари. Сигурен ли си, че искаш да бъдеш в нашата компания на такова голямо обществено събитие?

— Да, р-р-разбира се — заекна той. — Искам да кажа, защо не?

— Ти си истински приятел. Много ще се радваме да дойдем — каза Лаура. — Кога ще бъде това?

— Другия месец — каза той. — На петнайсети.

— На петнайсети — повтори тя. — Ще си отбележа в календара.

— Ако имаш друг ангажимент... — добави бързо той.

Лаура въздъхна. Не, нямам, помисли си тя. Тогава вече ще бъда пак сама.

— Няма да имам — увери го тя.

— Майкъл буден ли е? — попита той.

— Точно го слагах да си легне.

— Извинявай — каза Гари. — Хайде, връщай се при него.

Той направо ѝ късаше сърцето — все се извиняваше, все се страхуваше, че я притеснява. Колко странно, че се държи така. Той беше единственият ѝ истински приятел. Тя благодари за обаждането и му пожела лека нощ. След това, като въздъхна, излезе в коридора и тръгна към стаята на Майкъл. Вътре беше Иън — седеше на края на леглото и галеше детето по косата. Тя чу тихия му глас, но отначало не можа да разбере какво казва. След това се изненада, като позна собствените си думи.

Той рецитираше „Раул и гигантската жълта жаба“. Очите на Майкъл се затваряха, а по лицето му пробягваше усмивка. Преди Иън да свърши, Майкъл заспа. Иън се пресегна и угаси лампата Мечо Пух. След това стана и тръгна на пръсти към вратата. Като видя Лаура, сложи пръст на устните си. Тя остана отвън, а Иън затвори вратата и се приближи към Лаура в полутъмния коридор.

— Заспа — каза той.

Тя импулсивно го прегърна и склони глава на гърдите му. В първия момент той се сепна, после боязливо я прегърна и зарови лице в косата ѝ. Допирът с него я разтърси цялата. За миг тя се притисна силно към него. После смутено се освободи. Неговите сини очи я гледаха жадно, докато се отдръпваше. Тя хвана ръката му и я задържа.

— Благодаря ти — каза тя.

— За какво?

— За днес. За всичко. За грижите за Майкъл. И за мен.

— Правя го, защото искам — отвърна той.

Тя се обърна и заслиза по стълбите.

— Да не го събудим само — каза тя.

Иън я последва във всекидневната. Тя се отпусна на канапето и той седна до нея. Хвана ръката ѝ, вдигна я внимателно към лицето си и я притисна замислено в бузата си.

— Ти му разказваше моята приказка — каза усмихнато тя и свали ръката си.

— Да, вярно.

— Откъде...?

— Отидох в книжарницата в града и си купих твоите пълни съчинения. Прочетох ги всичките. Няколко пъти. Много са хубави.

Имат ритъм... звучат като поезия. Наистина приковават вниманието. Ти си много талантива писателка и художничка.

— Защо досега нищо не си казал?

— О, какво разбирам аз от това? Аз се занимавам с наука. Мнението ми за литература няма значение.

— За мен има — каза тя.

— Ами, казах го — каза усмихнато той. — Кой се обади? Пак ли от полицията? — Иън се опита въпросът му да прозвучи небрежно, но не успя.

— Един приятел — каза замислено Лаура. — Един от малкото на брой, които имам тук. Казва се Гари. Той е от най-старите приятели на Джими. И единственият в този град, който ми вярва. Всички останали мислят, че аз съм убила мъжа си — каза тя без всякакви заобикалки. И в същия момент си даде сметка, че се опитва да го провокира. Но той не реагира. — Защо не ме попита нито веднъж какво се е случило? — продължи тя. — Как така нямаш никакви съмнения за мен?

— Просто така — изгледа я Иън, без да се усмихва. — Нямам никакви съмнения за теб. Ти още не разбираш това. — Той виждаше, че тя не е доволна от отговора му и добави: — Може би защото все още виждам детето в теб. Виждам ангелското лице, което се надвесва над мен от тъмнината. Гласчето, което ми обещава, че ще повика помощ. Ти не си способна да убиеш. Нищо не може да ме убеди, че си убила някого.

— Аз не съм вече онова момиченце — каза предупредително тя.

— Забелязах — усмихна се той.

Лаура стана от канапето и закрачи неспокойно из стаята.

— Уплаших се да не би да се обажда свекърва ми или мъжът ѝ. Всеки момент трябва да се върнат от Флорида.

— Не ги ли обичаш?

— Със свекърва ми никога не сме били в добри отношения. Но след като Джими беше убит... трябваше да обяви някого за виновен. Разбирам я. Наистина я разбирам. Нямах представа колко безсилен и гневен се чувства човек, когато най-близкият му е убит, а не се знае от кого... а и убиецът е на свобода. Понякога не мога да мисля за нищо друго освен за това. Защо да не могат да го хванат? Той не се е изпарил. Все някъде се намира. Имам обаче чувството, че изобщо не го търсят. Само мене гледат. А него няма да го открият, докато си губят

времето да... — Тя усети, че се разтреперва. — Не трябва да започвам пак... — каза извиняващо се тя.

— Защо стоиш тук? — попита той.

— Не знам — поклати глава Лаура. В действителност не беше мислила по този въпрос. В скръбта си бе станала съвсем инертна. — Когато Джими беше тук, обичах този град, но сега... Макар че знаеш ли, Иън, мисля, че няма да има значение къде съм — където и да съм, това все ще ме преследва. Имам чувството, че много скоро хората ще почнат отново да ме сочат с пръст и да шепнат, че аз съм жената, която е убила мъжа си — изричайки гласно това, тя си даде сметка, че през цялото време го е знаела. И то засилваше нейния страх от бъдещето. — Докато не открият мъжа, който уби Джими, винаги ще нося това петно. Без значение къде съм.

Иън кимна и каза:

— Все пак, може би ще ти бъде по-добре, ако си далеч оттук, където всичко това се е случило.

— Мисля, че просто не исках да изтръгна Майкъл от дома му. Той още ходи на училище. Макар че училището явно е мъчение за него, ако се съди по днешния инцидент в автобуса.

— Кога свършва училището? — попита спокойно Иън.

— След няколко седмици — отвърна Лаура.

— Като свърши училището, защо просто не се махнем оттук? Защо просто не се качим на яхтата и не заминем?

— Да се качим на яхтата? — повтори тя.

— Да. Ти, аз и Майкъл — изгледа я Иън.

Лаура извърна глава. Това е, помисли си тя, моментът, който очаквах. Той се кани да замине. Няма как. Но искаше да ги разходи, преди да продължи по пътя си. Тя се замисли. Нещо като ваканция на море. В известен смисъл е толкова привлекателно. Но по-добре е той просто да си тръгне и тази история да приключи. Преди още Долорес да се е върнала.

Но трябва ли толкова скоро, запита се Лаура със свито сърце. И се опита да мисли с главата си. Долорес така или иначе щеше да разбере за Иън. Щеше да чуе, че някакъв мъж е правил компания на снаха ѝ. Ключарската мрежа щеше да се погрижа за това. Но поне двамата нямаше да се изправят очи в очи. Най-добре е цялата история да приключи, докато всичко все още е невинно. Лаура знаеше, че няма

да може да приеме поканата за разходка по море, че двамата просто ще се сбогуват и ще си обещаят да държат връзка.

— Много мило от твоя страна — каза тя. — Но мисля, че ти трябва веднага да си заминеш. Майкъл ще бъде две седмици на лагер след училище. Не искам да те задържам толкова време.

— Добре — засмя се Иън. — Смятам, че мога да изчакам, докато свърши лагерът.

— Не — поклати глава Лаура. — Трябва просто да заминеш. Прекарахме толкова... чудесно. Но не искам да те задържам.

— Не искаш ли? — каза той. — Защото аз искам. Завинаги, ако ми позволиш.

Лаура сви вежди.

— О, съжалявам — измърмори тя.

— Значи не искаш да се омъжиш за мен?

В първия момент тя остана толкова потресена, че не можа да каже нищо. След това се ядоса.

— Не се подигравай — каза Лаура. — Срамота е.

— Мислиш, че се шегувам ли? — попита той.

Лаура се отпусна на най-близкия стол. Думите му я оставиха без дъх, сякаш някой силно я бе ударил.

— Разбира се, че се шегуваш...

— Защо? — попита спокойно той.

Лаура отметна глава и закова поглед в тавана.

— Защо? Защото... — Не можеше да мисли. Защото не си признаваше, че иска да му повярва. Защото се страхуваше да не бъде жестоко подведена и да не стане жертва на собственото си лековерие. Нямахте намерение да попада в тази клопка. — Защото е глупаво, затова — каза троснато тя. — Защо трябва да говориш такива неща?

— Защото те обичам — каза протичко той. — Не го ли знаеш?

Още докато той изричаше тези думи, сърцето ѝ подскочи, а стомахът ѝ се сви на топка. Обичам те! Тя нямаше кой знае какъв опит, но знаеше, че един мъж не казва такава неща, ако не го мисли. И не можеше да погледне Иън в очите и да каже, че е изненадана. Макар че беше. Беше много изненадана.

— Аз просто си мислех, че ти е самотно — промълви с усилие тя.

— Така ли? — каза той и тя долови някаква острота в гласа му.

— Не — каза искрено Лаура и поклати глава. — Не. Но да се омъжа за теб... искам да кажа... ние дори не сме...

— Не сме се любили? — попита той. — Любил съм те всеки ден, много пъти на ден... мислено.

Той седеше в другия край на стаята, но думите му я разтърсиха като любовна тръпка, много по-силна от всяко докосване. Тя затвори очи. Не си позволяваше да мисли за това. Но сега, когато погледът му я пронизваше, когато думите бяха изречени, тя усети, че прималява от копнеж по него.

— Знам — каза тихо Лаура, признавайки онова, което беше изписано в очите ѝ.

Двамата замълчаха. В нейната глава се въртеше само тази мисъл, тя ту я приемаше, ту я отхвърляше. Представи си как ще реагират хората в Кейп Крисчън, ако разберат, че се е омъжила повторно. Ще ѝ направят чучело и ще го обесят. Ами Долорес? Господи. Ще се повтори цялата история с обвиненията, че е убила Джими. А полицията? Те ще подскочат от радост. За тях това ще бъде доказателство, че е искала да се отърве от първия си съпруг. Цял живот няма да я оставят на мира. Ще бъде пълен провал във всяко отношение.

— О, Иън — каза тя. — Как изобщо можеш да си помислиш подобно нещо? Ние дори не се познаваме.

— Познаваме се от години — каза той.

— Не е точно така — отвърна тя. — Само формално. Ти не знаеш каква съм. Имаш някакъв идеализиран спомен за мен. Като за някакъв ангел, който те е спасил. Това не съм аз. Аз съм... аз съм кисела, когато не си доспя. Правя... ужасен сос за спагети. Всички го казват. Никога не си ме виждал да чистя къщата, облечена със стар анцуг, изнервена от Майкъл. Това съм аз в действителност.

— Аз също си имам недостатъци, нали знаеш.

— Не знам — извика тя. — Точно в това е въпросът.

— Ще ги откриеш — отвърна той. — Само кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Знаеш ли, за един учен това не е много научен подход към нещата.

Иън седеше напрегнато на ръба на канапето.

— Забеляза ли нещо? — попита той.

— Какво?

— Че не каза „не“.

Лаура имаше чувството, че се задушава. Вярно беше. Защо просто не каза „не“? Не, не мога да се омъжа за теб. Не, това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала. Не го каза, защото мисълта, че той ще си отиде, ѝ причиняваше почти физическа болка. Защото колкото и безразсъдно и невероятно да звучеше, предложението му беше като спасителен пояс за човек, който се дави.

Той се смъкна от канапето и коленичи на пода пред нея.

— Трябваше да го кажа паднал на колене. Омъжи се за мен — каза той. Вдигна я от стола и я свали на пода до себе си. В прегръдките му, притисната до него, тя усети, че се замайва от допира до мускулестите му гърди под ризата, от ударите на сърцето му, от мъжката му миризма, от мисълта за тях двамата в нейното легло.

Лаура се отдръпна. Опита се да разсъждава трезво.

— Майкъл — каза тя. — Трябва да мисля за Майкъл. Той загуби баща си. Толкова много сътресения за кратко време.

— А аз загубих сина си. Майкъл има нужда от баща. Аз имам нужда от син. И за двама ни това ще бъде нов шанс. — За миг Лаура ги видя как вървят към нея от автобусната спирка, Майкъл стиснал Иън за ръката. — Ще ти кажа нещо, Лаура. Онова, което се надявах да намеря на яхтата, не го намерих, докато не намерих теб. Искам отново да имам дом и семейство. Това лошо ли е?

— О, Иън, недей. Това е само една красива мечта. И нищо друго. Трябва да си отидеш. Помисли си какво ще каже полицията, ако изведнъж се ожениш за мен. Ще те гледат така, както гледат мен. Вече задаваха въпроси за теб. Не мога да ти причиня такова нещо.

— Нека аз да се тревожа по този въпрос — каза той. — Не ме интересува какво мислят. Нямаме какво да крием. Нали така?

Тя не знаеше да плаче или да се смее. В прегръдките му се чувстваше в безопасност.

— Понякога си мисля, че съдбата ме е изпратила тук да те закрилям — прошепна той, заровил лице в косата ѝ. — Да те спася така, както ти ме спаси преди много време.

Тя се отдръпна и го погледна изпитателно. Погледът му я изгаряше, все едно че гледаше право в слънцето. Имаше нещо

разтърсващо в неговата решимост. Той беше като странстващ рицар, устремен към далечен замък, за да спечели дамата на сърцето си.

— Дори и да те познавах по-добре, дори и да мислех, че можем... все пак е много скоро — възпротиви се тя.

— Всичко това е погрешно — каза той. — Животът е много кратък. Кой знае това по-добре от нас? Нито един миг не трябва да се пропилява. Знаем, че Габриела би казала точно това. А ако Джими можеше да поговори с теб, точно това щеше да ти каже. Че не трябва да се изпуска моментът. Че никога не се знае какво ще донесе утрешният ден.

При името на Джими мъката отново я връхлетя.

— Толкова много го обичах — прошепна тя.

В първия момент Иън настръхна. После докосна с устни ухото ѝ. Лаура усети топлия му дъх да гали ухото ѝ, сякаш морски бриз докосва цвете.

— Той ще иска да си щастлива. Всеки ден. Щастлива, каквато аз мога да те направя. Омъжи се за мен. Още сега. Нека целият град да се разбуня. Нека на полицаите да им излезе пяна на устата. Те не могат да ни спрат. Ние ще сме заминали.

Лаура успя да се освободи от него. Изправи се и прекоси стаята.

— Не. Това е прекалено много, прекалено бързо.

Той се изправи на крака и тръгна след нея. Привлече я към себе си и я целуна. Колкото и странно да беше, през ума ѝ мина мисълта за Пинокио от любимия видеофилм на Майкъл. Почувства се като момчето кукла в мига, когато го докосва синята фея. Животът се вливаше като мед в безчувственото ѝ тяло.

— Нека да остана — прошепна той. — Нека да остана при теб тази нощ. Нека да ти докажа, че така трябва.

— Не — каза рязко тя. — Искам да си отидеш.

Той я пусна и замислено я погледна. Тя се опита да бъде твърда, да го отблъсне и да му покаже, че точно това иска. Но нямаше смисъл да го заблуждава. Въпреки думите, които изрече, очите ѝ се изпълниха с нежност, когато го погледна. Той се усмихна разбиращо и сърцето ѝ пак трепна.

Тя се замисли за Джими, за онази вечер, когато решиха да се оженят. Познаваше го толкова добре, познаваше настроенятията и навиците му, имаше му пълно доверие. Изборът беше лесен, това беше

следващата логична стъпка в техния съвместен живот. Бебето беше на път, трябваше да се правят планове. Помнеше одобрението на приятелите си, тихата, уверена радост, която я обземаше, когато беше с него. Но този човек тук е съвсем различен. Непознат. В него има нещо, което я кара да изтръпва, но това любов ли е, или е само мракът, който заобикаля и двамата, страданието, което виждат в очите си? Не трябва ли любовта да е радостна? Ще могат ли някога да се отдалечат от миналото толкова много, че да намерят радост един в друг? Защо изобщо размишлявам за това, укори се тя. Та аз дори не познавам този човек. Как изобщо мога да мисля за това?

Кръстосвайки ръце на гърдите си, сякаш да предпази сърцето си, Лаура каза:

— Трябва да си отидеш. — Като го погледна и видя покрусеното му лице, тя добави: — Трябва да помисля.

— Искам само за мен да мислиш — каза той.

— Можеш да си сигурен в това — усмихна се печално Лаура.

Изпрати го до вратата. Иън спря в антрето и пак я целуна. Тя се вкопчи в него, изпивайки го с целувката си. После се отдръпна. Той погледна вазата с цветята на масичката и попита:

— От кого са? Имам ли съперник?

— Той е просто приятел — поклати глава Лаура.

— След като се оженим, край на такива приятели — каза той.

— Не съм дала съгласието си за подобно нещо — отговори тя и думите прозвучаха фалшиво дори в собствените ѝ уши.

— Ще кажеш „да“ — предсказа той. — Ще видиш.

Лаура го проследи с поглед, докато той слезе по стълбите и тъмнината го погълна. Тази вечер той ще отиде на яхтата, ще спи на пристанището. Утре ще се върне при нея. Тя си представи замечтано как би се чувствала, ако отиде с него, ако влезе в онази каюта, ако се отдаде на страстна любов в люлеещата се под звездите яхта.

Но изведнъж си даде сметка ясно и категорично, че ако отхвърли предложението му, Иън ще си отиде завинаги. Той не е мъж, който ще моли да получи онова, което иска. Дотолкова поне го познаваше. Усещаше, че е така. Той ѝ предлагаше надежда и нова любов, но нямаше да се върти около нея до безкрайност и да я чака да вземе решение. Ако на нея не ѝ стигнеше кураж да тръгне с него, да избере друг живот, той щеше да замине. Щеше да се качи на яхтата и да

потърси друго, различно бъдеще, а тя щеше да затъне тук в самотата си и цял живот да се чуди какво би се случило, ако беше проявила смелост.

— Иън — извика тя.

Той бавно се обърна и я изгледа.

— Не си отивай още — каза тихо тя.

Той се усмихна широко. Като тръгна към нея, тя видя, че ясните му сини очи тържествуват.

ГЛАВА 19

Рон Ленард седеше вдървено на задната седалка на едно много старо такси, което подскачаше по пътищата на Барбадос, водещи към хълмовете. Можеше да вземе кола под наем на летището, но щом разбра, че тук важи английската система на движение по пътищата, предпочете да вземе такси. Шофьорът хвърли унищожителен поглед на летния му костюм, на вратовръзката и на пътната му чанта. Рон се опита да заеме строгата поза на човек, който представлява закона, но си даде сметка, че представлява печална гледка и че няма място в този тропически рай.

Клайд Джаксън бе изслушал внимателно доклада на Рон от Кънектикът; след като провери какви са възможностите на бюджета, той стигна до заключението, че е необходимо пътуване до Барбадос. Иън Търнър твърдеше, че е бил в Барбадос на яхтата си в нощта на убийството на Джими Рийд. Трябваше да открият някой, който да потвърди или отрече това. „Да можех аз да отида, бе казал замислено окръжният прокурор. С Деби прекарахме медения си месец на Барбадос.“

Гледайки през прозореца, докато таксито пълзеше по улиците на Бриджтаун към пристанището, Рон си мислеше, че Клайд и Деби сигурно са се чувствали като у дома си в Барбадос. Никога досега не беше виждал толкова красиви хора — чернокожи и бели. Но всичко на този остров просто заслепяваше очите. Той имаше чувството, че преди да слезе от самолета, е носил постоянно сиви очила. Беше чувал, че Карибските острови са красиви, но когато ги видя, гледката го стъписа. Цветовете бяха толкова ярки, че го омайваха — такива цветове имаше само в детски книжки за оцветяване. Ултрамариново море и лазурно небе. Накъдето и да се обърнеше, разцъфнали тропически храсти и цветя преливаха в ярковиолетово и розово. Чувстваше се странно, като гледаше как наоколо вървят хора, сякаш беше съвсем естествено да живеят на такова вълшебно място. Рон свали стъклото на прозореца и знойният въздух погали лицето му.

Спряха на пристанището и шофьорът на таксито любезно се съгласи да изчака. Той слушаше някаква религиозна програма по радиото и изглеждаше напълно спокоен за разлика от Рон, който трескаво се опитваше да възприеме това красиво, чуждо място. Рон лесно откри Сирил Тери, белокос англичанин с бронзов тен, от когото Иън беше купил яхтата. Тери беше приятелски настроен и разговорлив, обаче не знаеше къде и какво е правил Иън, след като му беше продал лодката. Но една млада англичанка, хубава въпреки изсушената си кожа, която бе работила при Тери, каза на Рон, че един местен човек на име Уинстън Сейнт Мърсиър е бил известно време с Иън на яхтата. Може би той щеше да помогне. Тя видя паниката и безпомощността в очите на Рон, докато се опитваше да му обясни как да стигне до къщата на Сейнт Мърсиър и отиде при шофьора на таксито, за да му каже къде точно е къщата.

Сега таксито, което издирваше Сейнт Мърсиър, си проправяше път между хълмовете. Минаваха край разпръснати ярко боядисани вили с бели дървени капаци на прозорците и прохладни веранди, сгушени сред хълмовете. Къщите изглеждаха миниатюрни и Рон се чудеше как е възможно цяло семейство да живее на толкова малко пространство. Никакви климатични инсталации в тази жега, каза си той, макар че от време на време виждаше по някоя телевизионна антена. Наоколо се щураха кокошки, малки деца с красиви мургави лица, сякаш изваяни от порцелан, ги гледаха с големите си очи и понякога махаха на дрънчащото такси.

Макар че Рон не виждаше никакви улични знаци и по нищо не можеше да разбере къде се намират, шофьорът съобщи, че почти са стигнали. Взеха още един завой, скрит зад пищна растителност, и спряха пред една поляна. В единия ѝ край имаше малка къща, боядисана в синьо-лилаво, а на стълбите отпред седеше момиченце с памучна рокля на цветя и четеше.

— Тук ли е? — попита Рон.

Отвътре се носеше музика в ритъма реге.

— Да, господине — каза шофьорът.

— Ще изчакате ли? — попита притеснено Рон.

Шофьорът се пресегна, смени радиостанцията и от религиозната програма мина на крикет.

— Няма проблем — каза той и си наля чаша чай от един термос.

Рон слезе от таксито и тръгна по пътеката към къщата.

— Извинете — обърна се той към момиченцето, което го загледа с големите си кафяви очи с черни мигли, — тук ли живее Уинстън Сейнт Мърсиър?

Детето кимна и се отмести встрани, за да може Рон да мине покрай него по дървените стълби. Наблюдаваше го, докато той се качи на верандата и почука на вратата.

— Мистър Сейнт Мърсиър? — извика Рон.

Малката предна стая беше скромно обзаведена с канапе, стол и телевизор. Килимче покриваше част от дървения под. На тавана се въртеше голям вентилатор. Музиката, която бе чул, идваше от едно радио. От полумрака зад всекидневната се появи хубав мъж с тъмна кожа и сини очи и напевно попита:

— Кой го търси?

Мъжът спря стреснато, като видя Рон, облечен с костюм и вратовръзка и със слънчеви очила, и подозрително го изгледа.

— Мистър Сейнт Мърсиър, казвам се Рон Ленард. Следовател съм, идвам от Съединените щати. Искам да ви задам няколко въпроса.

Една красива жена с тюрбан на главата, облечена в бяла рокля, надникна в стаята и погледна любопитно Рон.

Уинстън Сейнт Мърсиър отвори вратата с една ръка и предпазливо попита:

— Въпроси за какво?

— Казаха ми, че миналата зима известно време сте били на яхтата на един американец на име Иън Търнър.

Подозрението в погледа на мъжа изчезна и на лицето му се появи широка усмивка.

— А, Иън — каза той. — Моят добър приятел. Как е той? Добре ли е?

— Да. Просто имам няколко въпроса, свързани с това пътуване. — Рон разбра по лицето на мъжа, че той се разкъсва между любезността и желанието да бъде гостоприемен и подозрителността към полицаия чужденец. Затова свали тъмните очила и се усмихна. — Имате ли време за няколко въпроса?

— Влезте — каза най-накрая Уинстън и посочи в ъгъла една дървена маса със столове, боядисани в ябълковозелено. — Седнете. Искате ли чай? — и погледна към жената. — Това е съпругата ми Ава.

Ава пристъпи и стеснително попита:

— Малко кокосов хляб? — предложи тя и думите ѝ прозвучаха като музика.

— Не, не, благодаря — каза Рон, но се размисли. — Може би да, може малко кокосов хляб.

Тя му подаде едно парченце върху порцеланова чиния с цветя.

— Ами шофьорът ви? — попита тя. — Той дали ще иска?

— Може би — съгласи се Рон.

Ава отрязва още едно парче и тръгна към вратата.

Уинстън седна на стола срещу Рон.

— Не искам никакви неприятности, господине — каза той. — Запознах се с този човек при Тери, когато купи яхтата от него. Имаше нужда от малко помощ отначало, нали знаете, докато свикне. Беше доста добър моряк. Останах с него само две-три седмици.

— М-м-м, много е вкусно — възкликна Рон, щом ароматът на кокос се разля в устата му. Изтръска трохите от вратовръзката си.

— За първи път ли идвате тук? — вдигна глава Уинстън и се усмихна някак накриво.

Рон кимна. Толкова ли е очевидно, помисли си той. Преглътна хляба и се опита да възприеме отново служебния тон.

— Трябва да установим къде точно е бил мистър Търнър на Нова година, миналата Нова година.

— Нова година — поклати глава Уинстън. — Не. Тогава вече не бях на яхтата. Искях да си бъда у дома за Коледа със семейството си. Нали разбирате.

Рон кимна.

— Защо разпитвате за моя приятел Иън? Неприятности ли има?

— Още не знам — каза загадъчно Рон.

Външната врата хлопна и съпругата на Уинстън се върна. Уинстън я погледна.

— Разпитва за Иън Търнър. Нали си спомняш.

Тя кимна.

— Значи вие слязохте от яхтата преди Коледа и тогава го видяхте за последен път. Нямате никаква представа къде е бил на Нова година?

Уинстън поклати глава.

— Виждах го от време на време след това. Не знам кога е напуснал Барбадос.

— Чакай малко, ти го видя — възкликна Ава.

Рон и Уинстън едновременно я погледнаха.

— На Нова година. Помниш ли? — каза тя. — Ти ми каза, че си го видял на пристанището, сам-самичък на яхтата. И ти не си знаел да му честитиш ли Новата година или не?

— Точно така — потвърди възбудено Уинстън и се обърна към Рон. — Тя е права! — След това цялото му поведение се промени и той стана сериозен. — Нали знаете, че е загубил цялото си семейство миналата година — добави мрачно Уинстън.

— Знам — отвърна предпазливо Рон.

— Ужасно нещо — каза Уинстън, клатейки глава. — Той нищо не спомена за това първия път. Да, аз бях на пристанището този ден, исках да хвана малко риба за вечеря и го видях. И си помислих: Как казваш „Честита Нова година“ на човек, който е загубил цялото си семейство? Беше ужасно неловко. Но все пак си поговорихме. Поканих го да дойде на вечеря, но той отказа. Мисля, че беше много потиснат. Много потиснат. Да, сега си спомням.

— Сигурен сте значи? — каза Рон и в гласа му се долови нотка на разочарование.

— Да, сигурен съм. Ава ми припомни.

Рон въздъхна и се изправи.

— Ами, добре. Благодаря, че ми отделихте време. Много ми помогнахте. А вашият хляб е много вкусен, мисис Сейнт Мърсиър — добави той, като внимаваше как се държи, за да не изглежда нелепо в това чуждо място.

Уинстън Сейнт Мърсиър съпроводи Рон от прохладната тъмна къща на яркото слънце. Рон спря на стълбите и присви очи към момиченцето, което все още седеше там и четеше.

— Хубава ли е тази книга? — попита любезно Рон.

— Покажи му книгата, София — каза баща ѝ.

Детето протегна книгата. „Раул и гигантската жълта жаба“ от Лаура Хейстингс.

— Всъщност това е коледен подарък от мистър Иън Търнър — каза гордо Уинстън.

Рон пое дъх.

— Може ли? — протегна той ръка към книгата. И взе да я оглежда.

— Той познава писателката — каза срамежливо детето. — Той ми го каза.

Рон рязко я изгледа и стисна малката книжка.

— Каза, че я познава? Сигурна ли си?

Лицето на детето грейна.

— Да. Той сам ми каза. Каза, че тя е много мила и красива жена.

— Каза ли нещо друго за нея? Каквото и да е? — настръхна Рон. Детето погледна тревожно към книгата си, която непознатият стискаше в ръце. Рон проследи детския поглед и върна книжката. После добави по-внимателно: — Просто съм любопитен. Не познавам никакви писатели.

София срамежливо се усмихна.

— Каза, че живее в Ню Джърси и че той скоро ще я види. Затова аз написах едно писмо за Раул, за да може той да ѝ го даде, когато я види. Но тя още не ми е отговорила. Мислите ли, че ще ми пише?

— О, да — каза Рон с доволна усмивка и разсеян поглед. — Сигурен съм, че ще ти пише.

ГЛАВА 20

Церемонията се състоя привечер в малко занемарената, но удобна дневна на един мирови съдия от Мериленд на име Джилбърт Трент. Макар че прозорците бяха отворени и вечерта беше топла, електрическата камина светеше със син пламък. Докато съдията Трентън говореше на притеснената двойка, от магнетофона в дъното на стаята се чуваше музика на орган. Лаура беше облечена с бежова дантелена рокля в старинен стил, която беше открила в един магазин за антикварни предмети, и държеше букет от бледорозови рози, купен в местния магазин за цветя и картички. Иън бе сложил една от розите на ревера на зле стоящия му син костюм, купен в магазина на Хари, единствения магазин за мъжко облекло в Кейп Крисчън. Беше казал на възпротивилия се продавач, че няма време да чака костюмът да бъде поправен. До Иън и Лаура стояха мисис Трент, току-що пристигнала от клуба за бридж, и Майкъл, който пристъпваше от крак на крак до Лаура, облечен с дълги панталони, с които ходеше на неделно училище, бяла риза и папийонка. Церемонията беше към края си.

— Вие, Лаура, съгласна ли сте да станете жена на този мъж, Иън...

— Не, не, не... — развика се гневно Майкъл и започна да тропва с крака.

Лаура се обърна изненадана към Майкъл, който легна на пода и затропа по него. Тя бързо връчи букета на стреснатата мисис Трент и се наведе към Майкъл, опитвайки се да го хване.

— Стига, миличък, стига. Какво има?

— Не, не, не може — разплака се той. — Не се жени.

Лаура погледна Иън, който гледаше неодобрително Майкъл. Тя му направи предупредителен знак. Нямахше защо да се изненадва. Трябваше да очакват, че такова нещо може да се случи.

— Нали говорихме за всичко това, мойто момче — прошепна тя, макар че с чувство на вина признаваше пред себе си, че просто му беше съобщила факта, че ще се жени само преди два дни. Беше си казала, че не иска той да е принуден да лъже за това когото и да било,

затова беше по-добре да узнае в последния момент. Той прие нещата спокойно. Сигурно е бил направо зашеметен и не е могъл да реагира, каза си сега тя.

— Не искам да се жениш! — изкрещя той.

Лаура погледна безпомощно мисис Трент и попита:

— Може ли да го заведе в друга стая, докато се успокои?

— Как да не може — отговори разбиращо мисис Трент.

— Искам да си ида у дома — разплака се Майкъл.

Лаура вдигна сина си на ръце като бебе и погледна през рамо Иън.

— След малко идвам — каза мрачно тя.

— Аз да дойда ли? — попита той.

Лаура поклати глава. Майкъл обви ръце и крака около нея и сложи глава на нейното рамо. Последваха мисис Трент и влязоха в малка спалня с избелели тапети на цветя. Лаура сложи Майкъл на леглото, покрито с бяла грапава покривка, и седна до него.

— Ще сложа това в хладилника — каза мисис Трент, сочейки букета на Лаура. — Няма защо да бързате.

Лаура кимна и се опита да изгледа строго Майкъл, когато мисис Трент затвори вратата. Но като видя отчаяните му сълзи, сърцето ѝ се сви.

— Добре ли си? — попита нежно тя.

— Не — отговори убедено той.

— Знам, че за едно малко момче е трудно да разбере това. Всичко стана толкова внезапно.

— Не искам да се жениш за него.

— Защо не искаш, миличък? — попита тя.

— Мразя го.

Тръпки я побиха от тази ожесточеност. Реакциите му винаги бяха честни и спонтанни. А тя смяташе, че той и Иън се разбират добре.

— Мислех, че харесваш Иън, съкровище. Разбираш ли, причината, поради която се женим, е, че той иска да ни обича и да се грижи за нас.

— Ти ми казваше да не говоря с непознати, а сега се жениш за него. Той е непознат.

— Вече не е непознат, Майкъл. Познаваме го отскоро, но понякога хората се сближават за кратко време.

— Няма нужда той да се грижи за нас. Ние можем сами да си се грижим. Хайде да си идем у дома, мамо — извика умолително Майкъл.

Лаура извърна поглед от него. Знаех си, каза си тя. Как можах да си въобразя, че нещо ще излезе от тази работа? Главата ѝ започна силно да пулсира — обичайна реакция, когато беше напрегната. Усещаше погледа на Иън зад затворената врата, призоваващ я да не се предава. Майкъл беше в скута ѝ, вкопчен в нея, а сълзите му мокреха дантелената ѝ рокля.

Тя направи още един опит и внимателно попита:

— Добре ли се държи Иън с теб?

— Той не е татко — поклати нещастно глава Майкъл.

Лаура го привлече към себе си и го прегърна. Аха, значи такава била работата, помисли си тя и почувства странно облекчение. Целуна го по меката като коприна коса.

— Знам, сладък мой. Но татко е на небето. Няма да се върне.

— Искам да се върне — извика ядосано Майкъл.

— Знам, че искаш, миличък. Но той не може да се върне.

Майкъл се отскубна от нея.

— Ти не искаш той да се върне. Изобщо не те е грижа. Искаш само да се ожениш.

— О, скъпи, колкото и силно да го искам, това няма да го върне — поклати глава Лаура. — Знам, че мисълта да се омъжа ти изглежда толкова... все едно че всичко свършва. Но татко не може да се върне. Ако можеше, щеше да се върне. Но не може. Дали ще се омъжа или не, няма да промени нещата. — Лаура хвана лицето на Майкъл с две ръце и избърса няколко сълзи с палците си. — Знаеш това, нали?

Майкъл въздъхна и тъжно кимна.

— Бяхме толкова тъжни. Мислех, че с Иън може би ще станем отново щастливи.

— Аз никога вече няма да бъда щастлив — продължи да настоява Майкъл.

— Не говори така — каза умолително Лаура. — Знам, че понякога изглежда така. И аз така си мислех, но сега Иън... — Взря се в кръглото, невинно лице, видя мъката и объркването му, отразени в собственото ѝ сърце, и усети как смелостта ѝ се изпарява. — Мисля, че не постъпвам честно към теб. Надявах се, че по този начин ще избегна

куп проблеми, но сега виждам, че... може би е грешка да се хвърлям в това...

— Наистина е грешка. Голяма грешка.

Очите ѝ се изпълниха с разочарование от самата себе си. Беше се поддала на една фантазия за нов живот. Глупаво беше да си мисли, че човек може така лесно да избяга от мъката си. Това е същото, като да се качиш на яхта и да потеглиш — да се опиташ да избягаш от тъгата, вместо да се пребориш с нея. Тя въздъхна и каза:

— Добре. Ще кажа на Иън.

Майкъл не отместваше очи от лицето ѝ. Стана му лошо, като чу въздишката ѝ.

— Сърдиш ли ми се? — попита той.

— Не се сърдя — поклати глава Лаура. — Просто съм... разочарована.

— Защо си разочарована?

— Мисля... — поколеба се Лаура, — мисля, че съм хранила много големи надежди. Нали знаеш как е, когато много искаш нещо да стане, а то се проваля. Както онзи път, когато искахме да отидем на големия панаир в Милвил, но заваля дъжд. Така се чувствам и сега. Но малко по-лошо.

Той разбра. Спомни си как не отидоха на панаира заради дъжда. Щеше да язди пони, да се вози на влакче, да яде захаросани ябълки. Толкова се ядоса на майка си и на баща си, като му казаха, че няма да ходи. Дори ритна баща си по крака, толкова се беше ядосал. Сега тя беше разочарована и за всичко това виновен беше той. Само той. Той не си даваше сметка, че изблиците му отразяваха нейните съмнения и страхове. Просто беше уплашен от това каква сила упражнява, от способността си да променя толкова смело събитията. Ами ако след време му се ядоса? Ако остане завинаги тъжна?

— Не исках да кажа всичко това — започна той. — Мисля, че можеш...

Лаура поклати глава и го погали по косата.

— Чувстваш се много объркан, нали?

— Да — призна той.

— Може би е най-добре да изчакаме.

Майкъл храбро се изправи и избърса очи.

— Не, мисля, че можеш да се ожениш.

Чу се тихо почукване и вратата се отвори.

— Как сте вие двамата? — попита Иън.

Лаура се подразни от нахлуването му. Защо е това бързане, каза си тя. Не може ли да ни даде време да помислим? Защо не ни позволява да помислим? Но Майкъл, усмихвайки се смутено през сълзи, каза:

— Добре.

Иън влезе в стаята и седна на раклата до леглото.

— Тази история с жененето прилича малко на вадене на зъб — каза той. — Извадят ли го, изпитваш облекчение. Чувстваш се много по-добре.

Майкъл го изгледа сериозно.

— Луис си извади един зъб, когато му се клатеше, и след това си намери един долар под възглавницата.

— Може би и ти ще намериш един долар под възглавницата си тази вечер — кимна Иън.

— Ще намеря ли? — светнаха очите на Майкъл.

— Всичко по реда си — каза Иън. — Първо да свършим със сватбата. Какво ще кажеш?

Забил поглед в краката си, Майкъл се замисли.

— Съгласен съм — каза той.

— Значи разбрахме се — каза Иън.

— Действа като магия — каза Лаура. — Обещай му само един долар... — Но неодобрението ѝ премина в облекчение като видя, че усмивката на Майкъл се връща, сякаш слънчев лъч пробива мрака.

— Хайде да приключим с това — каза Иън и протегна ръка към Лаура.

Вътрешно тя се чувстваше изнемощяла като човек, който е боледувал и за първи път става от леглото. Иън стисна силно, уверено ръката ѝ, както обикновено. Майкъл я хвана за другата ръка с пухкавите си малки пръстчета. Дватама я изправиха на крака.

ГЛАВА 21

— Не го събуждай — прошепна Лаура.

Иън вдигна внимателно Майкъл от задната седалка на колата и намести главата му на рамото си.

— Хайде да вървим — каза той.

Тръгнаха по алеята към стълбите на верандата. Иън искаше да прекарат първата нощ като женени в луксозен хотел, но Лаура смяташе, че на Майкъл ще му дойде твърде много. Освен това нямаше на кого да го остави за нощта, без да обяснява къде отива. С Иън не бяха казали на никого за плановете си, дори и на Пам. Лаура не искаше никой да се опитва да я разубеждава — да ѝ изтъква всякакви логични доводи, че трябва да изчака и да бъде внимателна. Никой не можеше да се постави на нейното място.

Лаура мина пред тях по стълбите и сложи ключа в ключалката на входната врата. Бяха вечеряли вече в един хубав ресторант в Мериленд, където Майкъл изяде два десерта. Заспа на задната седалка малко след като потеглиха към къщи.

Лаура завъртя ключа в ключалката и се намръщи. Опита пак. Сърцето ѝ замря. Обърна се към Иън, който стоеше зад нея с Майкъл на ръце.

— Вратата не е заключена — каза тя, опитвайки се да прикрие обзелата я паника.

— Може би си забравила да я заключиш — отвърна Иън. — При това вълнение, когато тръгнахме.

— Разбира се, че не съм забравила — извика Лаура. — Мислиш ли, че мога да забравя някога да заключа вратата на тази къща, след всичко, което се случи тук?

— Не се плаши — каза спокойно той. — Не си сама. Сега аз съм с теб. Ще вляза пръв.

— Дай ми Майкъл — настоя тя.

Иън се поколеба, но положи спящото дете в ръцете на майка му.

— Внимавай — каза тя.

Иън отвори вратата и пристъпи в тъмнината. Запали лампата в антрето и след малко извика:

— Хайде, влизай.

Лаура притисна Майкъл; топлината, която той излъчваше, действаше успокоително. Влезе в къщата.

Първото нещо, което долови, беше миризмата.

В антрето я лъхна прекрасно ухание на цветя. Пристъпи навътре и се огледа. Всекидневната и трапезарията бяха пълни с цветя — навсякъде имаше разкошни букети от пролетни цветя. Стаите преливаха от цветове — красиви розови и бели цветове, осеяни с ярки червени лалета, пурпурни ириса, бели лилии и нарциси.

— О, Иън — извика тя.

— Харесва ли ти?

— Толкова е красиво.

— Качи се да видиш горе — каза той. — Дай ми Майкъл.

Майкъл не усети, че отново го прехвърлят и се отпусна в ръцете на Иън, а Лаура се втурна по стълбите. Отвори вратата на стаята за гости и се намръщи. Тук нямаше нищо. За момент се почувства объркана и след това, чувствайки, че ѝ приглява, си даде сметка какво е искал да каже той. Погледът ѝ се плъзна по коридора.

Вратата на старата ѝ спалня беше отворена и отвътре блещукаше светлина. Тя не искаше дори да погледне. От онази нощ не беше влизала в тази стая, освен за да си извади дрехите оттам. Тръгна по коридора със смесено чувство на любопитство и страх. Когато стигна до вратата, почти ѝ се зави свят от напрежение. Отвори широко вратата.

Не можеше да повярва на очите си. В цялата стая имаше букети бели цветя в кристални купи и вази. Десетки празнични свещи в свещници от матирано стъкло горяха сред цветята. В една кофичка с лед имаше шампанско. Спалното бельо беше ново, на нежни синьо-бели фигури. На леглото бяха метнати една копринена нощница и един пеньоар.

Иън изкачи стълбите с Майкъл на ръце. Тя се обърна и той видя лицето ѝ.

— Какво има? — попита той.

Тя знаеше, че той е направил всичко това, за да я изненада. Но не можеше да скрие потреса си. Беше невъзможно.

— Това беше нашата спалня. Стаята, където Джими...

— О, господи — възкликна Иън. — Аз му казах да украси стаята за гости. Разбира се, че няма да спиш тук повече. Съжалявам...

Без да каже нищо повече, Лаура взе Майкъл от ръцете му, занесе го в неговата стая и му облече пижамата. Сложи го в леглото, зави го, целуна го по лицето и затвори вратата.

Иън стоеше в коридора, втренчен в преобразената спалня. Тя застана до него, но не погледна вътре.

— Как го направи? — попита тя.

Той не се обърна, нито я погледна. Гласът му прозвуча безизразно.

— Бях го намислил предварително. С много помощ от страна на Скот от магазина за цветя.

Лаура се намръщи. Скот обичаше клюките. Много скоро всички в града щяха да научат, че тя прави любов в леглото, в което мъжът ѝ е бил убит.

— Иън — прошепна тя и сложи внимателно ръка на гърба му. — Много е красиво. Наистина е красиво. Но моля те, разбери, не мога... просто не мога...

— Знам — отвърна той. Влезе в стаята, угаси една по една свещите и всичко отново потъна в мрак. После се върна при нея в полутъмния коридор.

— Съжалявам — каза тя.

— Няма нищо — отговори той, но тя усети разочарованието му. — Станало е недоразумение. Просто исках да те изненадам.

— Знам. — Тя отмести поглед, за да не види израза на очите му. — Може да преместим всичко в стаята за гости — предложи тя, но той я погледна укорително и тя разбра, че няма смисъл: изненадата му се беше провалила и нищо не можеше да я спаси.

Но изправена пред неосъществените му планове, тя за първи път през този ден се почувства сигурна в себе си. Хвана го мълчаливо за ръка и го поведе към дъното на коридора, където по едно стъпало се стигаше до малка стаичка, където имаше място само за легло и за една стара ракла, открита от нея в евтин магазин.

— Тук никой никога не е спал — каза тъжно тя.

Той огледа стаичката с един малък прозорец, който гледаше към задния двор.

— Прилича на килия — каза той.

Тя се обърна и го прегърна.

— Нямам нужда от никакви украси — каза тя. — Имам нужда само от теб.

— Исках всичко да е прекрасно — каза той.

— Прекрасно е.

Иън се взря в очите ѝ.

— Ще бъде — каза той с хриплив глас.

Тя потръпна от настоящия му поглед. Знаеше какво си мисли той. Можеше само да кимне и с мъка да преглътне, докато той я привлече към себе си на тясното легло.

* * *

Няколко часа по-късно Лаура прокара пръсти по ръката на спящия си съпруг, после протегна лявата си ръка и разпери пръсти, за да се възхити на новата си халка в полумрака на лунната светлина. След това обхвана с поглед малката стаичка. Нейната простота изглеждаше сега съвсем подходяща. Страст, проста и ясна. Без украшения. Лежаха прегърнати на единичното легло, както трябва да лежат любовници.

Иън я притисна в съня си и тя прокара пръст по лицето му. Той я беше обичал като обезумял. Тя успя да забрави всичко и да се отнесе с него. Но като гледеше с радост спящия мъж, който я държеше в прегръдките си, чувството за вина отново започна да я завладява. *О, Джими, предадох те*, помисли си тя. После си каза, че трябва да спре. Наложил си да спре. Джими беше мъртъв. Дали от пет месеца или от пет години, няма значение. Той винаги ще бъде с нея. Но това е нов живот, различен живот. И като цяло започна добре, въпреки няколко злополучни момента, например сцената, която Майкъл направи по време на церемонията. Но и това завърши добре, помисли си тя с усмивка. После си спомни за долара. Един долар под възглавницата. Това беше нещо, което възрастен човек можеше да обещае, без да се замисли, но едно дете щеше да запомни. По-добре да му оставя един долар, каза си тя. Иначе утре ще трябва да се обясняваме.

Полека се освободи от прегръдката на спящия Иън и се измъкна от леглото. Промъкна се до банята, намери си халата и го облече. Опита се да си спомни къде е портмонето ѝ. Долу, даде си сметка тя. Беше го оставила там, когато се върнаха. Знаеше обаче къде другаде има пари: в чекмеджето при чорапите на Джими. Той винаги държеше там някакви пари за спешни случаи. Сигурно все още бяха там.

Тя прекоси коридора, стигна до спалнята и погледна вътре. Стаята наистина изглежда съвсем различна, каза си тя. Скот беше направил чудеса. Въпреки това тя потръпна, забързана към шкафа, отвори чекмеджето и бръкна вътре. Старият шарен чорап, който той използваше да крие пари, беше там. Лаура измъкна един долар, сложи го в джоба на халата си и затвори тихо чекмеджето. В същия момент погледът ѝ се спря върху тоалетната масичка на Джими. Тя беше избърсана от прах и върху нея бяха красиво подредени бели рози, метличина и една празнична свещ. Кожената кутия за бижута на Джими и една кутия с тютюн бяха на мястото си. Но нещо, което винаги бе стояло там, го нямаше: сватбената им снимка. Не беше професионален портрет, а любителска снимка, направена от един приятел в деня на сватбата им, но на нея се виждаше радостта, изписана на лицата им, затова тя я беше сложила в сребърна рамка и му я беше подарила. Винаги стоеше на това място. Той там я държеше. Може би Скот я е преместил, когато е подреждал цветята, помисли си тя. Огледа стаята, провери навсякъде, но никъде не я видя. Може би някой я е сложил в чекмеджето, каза си тя. Отвори пак горното чекмедже, тъй като би било логично снимката да е там, но я нямаше. Затвори го и се замисли. Не може да отваря едно по едно всички чекмеджета в стаята посред нощ. Ще я потърся утре, каза си тя, но ѝ стана неприятно, че я няма.

Днешният ден беше дълъг, каза си тя. Ще оставя долара в стаята на Майкъл и ще поспя. Утре ще я намеря.

Излезе от стаята и тръгна по коридора. Вратата на Майкъл беше отворена, тя влезе тихо и приклепна до леглото. Постави внимателно долара под възглавницата му и още веднъж нежно го целуна. Изправяйки се, погледна масичката до леглото му. Както обикновено там се мъдреха няколко фигурки, лампата Мечо Пух и една стара химикалка. Но малката снимка на баща му, която той държеше там от януари, я нямаше.

Лаура усети, че нещо студено сграбчва сърцето ѝ. Това не е съвпадение. Излезе от стаята на Майкъл, затваряйки тихо вратата и слезе по стълбите. Трябваше да провери нещо на няколко други места, но вече подозираше какво ще намери там. Влезе в гостната и още от вратата видя, че снимката във викторианската рамка я няма на камината. Погледна към бюрото и забеляза, че рамката във форма на сърце, която стоеше до лампата с ресни, също я няма. Отиде в кухнята. Имаше само още едно място, където трябваше да провери. Спря пред хладилника и не можа да повярва на очите си. Снимката в пластмасова рамка с магнит, на която бяха снимани тримата, наблъскани в един хамак, я нямаше. Списъкът с училищните задачи, който Лаура беше поставила под снимката, беше преместен до една рисунка на Майкъл.

Как смееш, помисли си тя. Как смееш! Къде си ги сложил?

Започна да рови из кухненските шкафове, ядосана от бъркотията в тях, опипваща с пръсти дъното на чекмеджета, рафтове, търсеца липсващите снимки. Изведнъж погледът ѝ се спря на пазарските торби в килера. Там държеше книжните торби, натъпкани с вестници за рециклиране. До тях имаше малка кофа за стъклени, алуминиеви и пластмасови отпадъци. Тя влезе бавно в килера и вдигна капака на кофата.

Снимките бяха там. Сред празните бутилки от вино, пластмасовите шишета от перилни препарати и празните стъклени буркани от сосове. Сърцето ѝ биеше бясно. Тя извади снимките и ги сложи внимателно на кухненската маса. Извади под умивалника спрей и мек парцал и започна внимателно да чисти петната. Една по една изправяше на масата чистите снимки.

Изведнъж кожата ѝ настръхна, усещайки, че зад нея има някой. Обърна се рязко и видя силует в тъмния коридор.

— Какво правиш? — попита Иън с дрезгав глас. Той се появи в слабо осветената кухня бос, само с долнището на пижамата си.

Тя му обърна гръб и продължи да лъска снимките.

— На какво ти прилича това, което правя? — попита ледено тя.

— Прилича ми на чистене на къщата. Не е ли малко късно за това? — попита той.

Тя избърса магнитната рамка и я сложи на вратата на хладилника, като закрепил с нея училищния списък, както беше преди това. После се обърна към него.

— Как можа? — попита тихо тя. — Как можа да направиш такова нещо?

— Какво искаш да кажеш? Какво съм направил? — опита да се защити той.

— Изхвърлил си моите снимки на Джими. Взел си мои лични вещи, неща за спомен, които пазя, и си ги изхвърлил. Кой ти дава това право?

— Само не ме обвинявай — каза той. — Не знам за какво говориш.

Лаура го изглежда със святкащи очи.

— Намерих всички снимки на Джими на боклука. При отпадъците за рециклиране, по-точно. Искаш да ми кажеш, че нямаш нищо общо с това?

Иън разтърка очи и леко поклати глава.

— Не. Защо обвиняваш мене? Сигурно Скот го е направил, когато е подреждал цветята.

Лаура го погледна, обзета от съмнения, и се замисли за Скот — симпатичен, ексцентричен мъж с обица на ухото, когото тя почти не познаваше.

— Скот? Не вярвам, че може да направи такова нещо — да хвърли личните ми вещи на боклука. Защо ще приеме да свърши тази работа, а след това ще направи нещо толкова гнусно?

— Не знам защо е изхвърлил другите снимки. Може би не е вложил нищо лошо. Може би е мислил, че няма да ти е приятно нещо да ти напомня...

— Другите снимки? — попита бавно тя.

Иън пристъпи смутено от крак на крак.

— Ами, може би все пак имам нещо общо...

Лаура го изглежда втренчено.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя с тих, глух глас.

— Лаура, просто му казах, ако има някакви снимки в стаята на Джими, нали разбираш, да ги премести...

— Как смееш? — пое дълбоко въздух тя.

— Виж, не исках да спя за първи път с теб под зорките очи на покойния ти съпруг. Мислех, че и ти ще се чувстваш неловко.

— И затова му каза да изхвърли снимките ми.

— Да ги сложи в някое чекмедже или някъде другаде. Той сигурно не е разбрал.

Лаура се обърна с гръб към него и впери поглед в снимката на хладилника.

— Не можем просто да заличим всички следи от Джими в живота си. Независимо какво искаш. Независимо какво иска който и да е. Така няма да стане.

— Никой не се опитва да заличи нищо. Но аз съм ти съпруг сега. — Той посочи брачната си халка, протягайки ръката си към нея.

— Знам — тросна се тя. — Няма защо да го казваш като заплаха. Иън седна уморено на масата.

— Виж, исках само да те изненадам с красива къща, когато се върнем. Ти настоя да се върнем тук и аз си казах, добре. Щом така трябва да бъде, аз ще го направя като приказка — най-прекрасното завръщане у дома, което може да има една булка. Но изглежда, че всичко, до което се докосна, се проваля. Исках просто да си щастлива. — Израз на отчаяние бе изписан на лицето му, сякаш бе дете, чиято внимателно нарисувана картичка е скъсана и захвърлена.

Тя веднага се почувства виновна. Той беше прав. Всичко, което се бе опитал да направи, се бе провалило. Тогава си спомни за прекараните любовни мигове.

— Не всичко се провали — каза тя.

Той уморено я погледна.

Не си виновен ти, помисли си тя. Ядосвам се на теб, а въпросът всъщност е в снимките. В хората тук, които ми изпращат това послание, високо и ясно. Защото в техните очи аз съм потъпкала паметта на Джими. А може би и в собствените си очи. Като съм се омъжила повторно толкова скоро. Тя потръпна, макар че нощта беше топла.

— Едвам ще издържа, докато се махна оттук — прошепна тя. — Мисля, че не мога да бъда щастлива, докато не заминем.

— Аз също — каза той.

ГЛАВА 22

Гари даде мигач, че ще завие, и намали скоростта, а Ванда Юрик погледна през прозореца към редицата магазини насреща ѝ.

— Защо спираме тук? — попита тя.

— Искам да се отбия в цветарския магазин — отговори той.

— Мислех, че бързаш да излезеш от града и да почнеш да рисуваш — каза тя.

— Няма да се бавя — отвърна Гари.

Ванда сви укорително устни, докато Гари обръщаше колата пред цветарския магазин на Скот. Тя излезе, за да му помогне, но Гари вече се беше справил с инвалидната количка и я наместваше на тротоара.

— Няма защо да идваш — каза той.

Ванда ядосано го изгледа, после се върна в колата.

— Добре, ще чакам тук — каза тя.

Той се придвижи с количката до магазина, като внимаваше да не бутне някоя от саксиите, наредени до вратата. Скот Де Уит носеше памучна блуза, на която беше щампована една от картините на Гари. Той вдигна глава от венеца, който правеше, когато Гари влезе.

— Здравей, Гари — каза любезно той.

— Здравсти, Скот — отвърна Гари, правейки се, че оглежда цветарницата.

— С какво мога да ти услужа днес?

Гари спря погледа си върху куп прясно откъснати цветя и небрежно каза:

— Просто... искам да изпратя един букет — на Лаура Рийд.

Скот загледа намръщено венеца, който правеше.

— Гари...

— Какво?

Скот се опита да намери подходящите думи. Гари явно не знаеше нищо.

— Виж какво, Гари, не искам да клюкарствам, но...

— Какво има? — погледна го озадачено Гари.

— Знаеш ли за сватбата?

— Каква сватба?

Скот си помисли, че лицето на Гари е като на катериче, паднало от дървото. Изглеждаше толкова объркан, толкова безпомощен. *Трябва веднага да му кажа*, реши Скот. *Да не го измъчвам.*

— Гари, знаеш ли, че Лаура се омъжи вчера?

Гари изгледа цветаря сякаш внезапно бе разбрал, че е извънземен.

— Искам да изпратя един букет на Лаура Рийд — повтори бавно той.

— Лаура Рийд се омъжи вчера за един човек на име Иън Търнър — отвърна му Скот.

— Не е вярно — каза Гари.

— Вярно е, приятел — поклати глава Скот.

— Тогава значи... не си разбрал добре — изпелтечи Гари.

— Мистър Търнър ми поръча да направя десет букета за къщата. Заминаха да се оженят тайно в Мериленд. Аз трябваше да отида в осем и половина и да запаля две дузини празнични свещи, да сложа шампанско в кофичка с лед и така нататък.

В този момент една жена на средна възраст влезе тежко в цветарницата от задното помещение.

— Можеш да попиташ Шарлот — предложи Скот. — Тя дойде да ми помогне. Подготвихме всичко. Шарлот, кажи, омъжи ли се вчера Лаура Рийд?

Шарлот Хали изсумтя презрително. Тя работеше на половин ден при Скот, а през останалото време като доброволка в католическата църква.

— Омъжи се, това е самата истина — каза тя. — Мъжът ѝ още не е изстинал в гроба...

Гари поклати глава, сякаш се опита да отблъсне думите ѝ, и се обърна към Скот:

— Ти говори ли с Лаура за това?

— Ами, не. Той искаше да я изненада — сви рамене Скот.

— Откъде знаеш, че не става дума за някой побъркан маниак? Ти как влезе в къщата?

— С ключ, разбира се. Той си има ключ. Виж какво, Гари, грешка няма. Шарлот знаеше от Фани Кларк от пристанището, че Лаура ходи с този човек.

Гари се вкопчи в страничните облегалки на количката и стисна зъби. След това извъртя количката и се насочи към врата на цветарницата.

Скот присви очи, като видя страданието, изписано на лицето му.

— Отказваш ли се от букета? — попита той.

Гари нито го погледна, нито му отговори.

Като го видя да влиза пак в колата, очите на Ванда се разшириха от тревога.

— Какво ти е? — попита тя. — Изглеждаш ужасно. Направо си посивял.

— Налага се да се отбия на едно място. Ще те оставя вкъщи — отговори той.

— Какво има, скъпи? — попита внимателно Ванда. — Плашиш ме.

— Просто разбрах нещо... от Скот.

— Какво?

— Че Лаура се е омъжила — каза натъртено той.

— Много добре е направила. Сега вече можеш да спреш да тичаш подир нея — каза Ванда.

Две червени петна се появиха на бузите на Гари, който погледна майка си.

— Не вярвам, че би могла да направи такова нещо. Джими го няма само от няколко месеца. Много скоро е да започне да излиза с някого, да не говорим за женене.

— Мисля, че си изпуснал влака, скъпи — каза троснато Ванда.

Без да мисли, Гари вдигна ръка, а мускулите на челюстта му ожесточено потръпваха.

— Никога не вдигай ръка срещу мен, Гари — предупреди го Ванда. — Всичко съм пожертвала за теб. Ще ти бъда благодарна, ако не го забравяш. Тя все едно нямаше да те вземе. Не и такъв, какъвто си.

Гари бе втренчил поглед в предното стъкло на колата.

— Ще те оставя вкъщи — повтори той.

— Недей да ходиш да се молиш и унижаваш пред тази жена. Къде е гордостта ти?

Гари завъртя ключа, без дори да чува думите й.

* * *

При хубаво време вратите на столовата на началното училище в Кейп Крисчън бяха отворени и децата можеха да изядат сандвичите си за обяд отвън на тревата до баскетболното игрище. Един учител винаги обикаляше край тях, но това безспорно беше по-добър начин да прекараш времето за обяд, отколкото да се наредиш пред дългите маси в столовата.

Майкъл седеше сам под напъпилия кучешки дрян и поглеждаше към отворените врати с надеждата да види Луис. С надеждата, че няма да види рижавото момче. Едно момиче от неговия клас на име Сара спря и се опита да размени с едно една ябълка срещу една сладка, но той искаше да си изяде всичките сладки, затова тя си тръгна.

Той започна да си яде сандвича, но очите му постоянно шареха дали някой не се е насочил към него. Изведнъж забеляза, че мис Роджърс, която този ден бе дежурна в столовата и стоеше до чешмата, говореше с двама възрастни хора. Веднага ги позна.

— Дядо, бабо! — извика той. Забравил за обяда си, той се втурна към тях, заобикаляйки децата, изпречили се на пътя му.

— Току-що се върнахме от Флорида — обясняваше Долорес на учителката. — Минавахме край училището и видяхме, че децата са навън и просто ни си прииска да си откраднем по една прегръдка. — В този момент тя чу, че той я вика. Обърна се и го видя устремен към нея. Лицето на Долорес светна от радост.

— Вървете — каза снизходително мис Роджърс. — Мисля, че той ще се зарадва, като ви види.

Сидни вече беше приклепнал и пое първия изблик на обич. После дойде ред на Долорес. Тя силно го прегърна.

— Толкова ни беше мъчно за теб — каза тя.

— И на мене за вас — каза искрено той.

— Хайде да седнем за малко — посочи Сидни една пейка под разлистения чинар. Тримата седнаха, Майкъл се настани между двамата.

— Приключи ли с обяда? — попита строго Долорес.

— Изядох го — каза той.

— Донесла съм ти нещо. С дядо ти ходихме на пазар. — Тя бръкна в една голяма платнена торба и извади отвътре гумена акула.

— Страхотно! — възкликна Майкъл.

— И това — продължи Долорес, докато Сидни се наслаждаваше на детската радост. Тя му подаде една торбичка с екзотични миди и книжка за миди.

— Благодаря — каза Майкъл.

— И още нещо... — Тя извади една тениска в сигналнозелен цвят, на която имаше нарисувано пате със слънчеви очила на сърф и надпис: *Аз карах сърф на Коукоу Бийч.*

— Може ли да я облека сега? — попита Майкъл.

— Не сега — каза Долорес.

— Защо не? — попита Сидни. — Нека да я облече. Хайде, свали си ризата.

Майкъл ентусиазирано се преоблече, после се облегна на пейката сияещ в яркозелената тениска, с парче плодов кейк, който Долорес бе измъкнала от същата торба.

— Е, кажи сега, какво правиш? Как върви училището? — попита Сидни.

— Добре — отговори Майкъл, макар че усмивката му изчезна.

— Учебната година почти свърши — каза Сидни.

— Да — кимна Майкъл. — Може ли да дойда този уикенд?

— Разбира се. Непременно ела — каза Долорес. — Ето, ще сложа тези неща в чантата и ще си ги вземеш, като дойдеш.

— Не може ли да си ги взема сега?

— Аз ще ти ги пазя. Не е позволено да ги носиш в училище — каза спокойно Долорес.

— Добре — съгласи се той.

Другите деца, насядали на тревата, започнаха да стават и да се отправят към училището, защото дежурният учител обяви края на обедната почивка.

— Как е майка ти? — попита Сидни.

Майкъл погледна сериозно дядо си и каза:

— Тя се ожени.

Сидни се обърна към Долорес. Долорес се втренчи в него.

Сидни разроши косата на Майкъл.

— Шегуваш се, така значи?

— Не, не се шегувам. Но може би не трябваше да казвам —
добави той.

— Майкъл — извика мис Роджърс. — Хайде, идвай! Бързо.

Долорес хвана детето за раменете и го погледна в очите.

— Шега ли беше това, че майка ти се е оженила?

— Не. Ожени се за Иън. Отидохме в Мериленд, за да се оженят.
След това ходихме на вечеря и аз изядох два десерта. Но не казвай на
мама, че съм ви казала. Трябва да се връщам.

Долорес го пусна и той хукна към училището, но се обърна и
извика:

— Благодаря за акулата.

Сидни погледна разтревожен жена си, която седеше слисана на
пейката.

— Детето нещо се е объркало — каза той. — Добре ли си, скъпа?

Долорес се обърна към съпруга си с широко отворени очи и бяло
като тебешир лице под морския тен. Протегна ръка към Сидни,
търсейки неговата сила, и без да иска бутна торбата от пейката.
Оголила зъби, гумената акула падна на тревата в краката ѝ.

ГЛАВА 23

— Колкото и да ми е неприятно да си призная, радвам се, че го нямаше — каза Лаура на Иън. — Той сигурно щеше да започне да ми чете лекция, като че ли съм ученичка. — Бяха спрели пред офиса на Ричард, за да му кажат, че са се оженили и че ще отсъстват от Кейп Крисчън. Искаха той да уреди някои финансови въпроси и да прехвърли парите в обща сметка. Ричард беше в съда, но секретарката му Аделейд Мърфи направи всичко възможно, за да прикрие изненадата си от чутото, като се зае да подрежда бюрото си. Не се осмели дори да погледне Лаура в очите.

Иън кимна и каза:

— Следващите няколко дни и седмици ще бъдат трудни, но след това ще заминем и няма да има никакво значение какво ще каже който и да е от тях.

Като завиха на ъгъла на Честнът стрийт, Лаура видя колата на Гари, паркирана пред къщата, и се намръщи.

— Какво има? — попита Иън.

— Гари — въздъхна Лаура.

— Кой е Гари?

— Той е... един приятел. Двамата с Джими често работеха заедно.

— Ами, да му съобщим тогава хубавата новина — каза бодро Иън.

— За него новината няма да е хубава — увери го Лаура. — Той е отишъл на задната веранда — каза тя.

Като влязоха в алеята, забеляза, че колата е празна.

— Там е рампата.

— Забелязах я тази рампа.

— Монтирана е заради Гари. Той е инвалид от автомобилна злополука в гимназията. Колата му е специално пригодена, за да може да я кара.

Докато двамата с Иън слизаха от колата, Лаура чу, че някой я вика по име. Обърна се и видя следователя Ленард, който се

измъкваше от колата си, която току-що бе паркирал отсреща на улицата.

— Господи — промълви Лаура. — Все едно че живея в аквариум.

— Кой е този? — попита Иън, докато следователят пресичаше платното, за да стигне до тях.

— Следовател Ленард — каза Лаура с подчертана любезност, — запознайте се със съпруга ми Иън Търнър.

Ленард пребледня.

— Омъжила сте се за него? — попита той.

— Приятно ми е да се запознаем — каза многозначително Иън.

— Всъщност вас търсех — каза Рон на Иън.

— Моментът не е подходящ. Имаме гости — каза Лаура, сочейки колата на Гари.

— Доброжелатели, без съмнение — каза Рон, имитирайки ръкостискане с двете си ръце. — Вие идете да си посрещнете гостите. Аз искам да говоря с вашия... съпруг.

Лаура погледна тревожно Иън, но той успокоително ѝ кимна.

— Иди. След малко ще дойда.

— Защо не ни оставите на мира? — каза Лаура.

Но Рон не я слушаше. Той гледаше втренчено Иън, който отвръщаше предизвикателно на погледа му. Лаура ги остави на тротоара и тръгна да търси Гари.

— Значи сте младоженец — каза Рон Ленард.

— Какво искате от мен? — попита мрачно Иън.

— Няма ли да влезем вътре да седнем? — попита Рон.

— Не виждам причина за това — отговори Иън. — Мен няма да ме уплашите. Изтормозили сте жена ми толкова много, че тя направо се страхува от вас. Ще видите обаче, че аз съм нещо съвсем различно.

Рон се поизпъчи, сякаш щеше да избълва огън срещу човека до себе си.

— Бях много зает напоследък. Пътувах. Проверях някои неща за вас. Снощи се върнах от Барбадос.

Иън изобщо не трепна.

— Срегнах се с един човек на име Уинстън Сейнт Мърсиър. Това име говори ли ви нещо?

— Разбира се, че ми говори — каза нетърпеливо Иън. — Той ми е приятел.

— Дъщеря му ми показа една книга, която сте ѝ подарил. Една книга, написана от... съпругата ви.

Увереността на Иън за миг бе разколебана, но той бързо се окопоти.

— Да, подарих на София една книга. И какво от това?

— Подарили сте ѝ тази книга малко преди смъртта на Джеймс Рийд младши. В момент, когато се предполага, че вие и мисис Рийд не сте се виждали или разговаряли от детските си години...

— Точно така — каза Иън.

— Въпреки това сте казали на София, че познавате Лаура Хейстингс. Че тя е красива жена и че вие ще я видите в... как точно каза тя? В Ню Джърси, Съединените щати.

Иън поклати глава, сякаш това твърдение го натъжи.

— Следовател Ленард, моят син беше голям почитател на книгите на Лаура. Аз имах чувството, че я познавам. Чели ли сте роман на Стивън Кинг например? Не сте ли си мислили, че „познавате“ писателя, все едно че действително сте се запознали с него?

— А откъде знаехте, че тази писателка живее в Ню Джърси?

Иън нетърпеливо сви рамене.

— Сигурно съм го прочел някъде на обложката на книгата. Не знам. Измислих го, за да зарадвам едно дете. Това престъпление ли е?

— Все пак обаче, когато сте срещнали мисис Рийд на пристанището, сте се показали напълно изненадан пред мисис Кларк, че тя е писателка и в същото време момичето, което някога сте познавали. Били сте направо слисан, според мисис Кларк — каза саркастично Рон.

— Не бях свързал двата факта. Името е доста разпространено. Може и да съм виждал снимката, но не съм се сетил. Става дума за едно дете, което не съм виждал или за което не съм мислил двадесет и пет години. Чак когато я видях на пристанището, застанала пред мен от плът и кръв, започнах да осъзнавам, че това е тя. Както се казва, лампичката светна. Не ми беше хрумвало до този момент, не ви ли е ясно? Аз не съм като вас. Не правя прибързани заключения.

— Аз ще ви кажа какъв сте — заяви Рон Ленард. — Вие сте лъжец и аз ще го докажа.

— Ако сте говорили с Уинстън Сейнт Мърсиър, ако сте си направили труда да го попитате, той сигурно ви е казал, че бях в

Барбадос, когато Джеймс Рийд младши е бил убит. Нали за това става дума? За убийството на Джеймс Рийд?

Рон не отговори. Само изгледа Иън със злобен поглед.

— А сега ни оставете на мира — каза студено Иън. — Искаме да продължим да живеем живота си. Убийството на първия съпруг на жена ми е трагедия. Но то няма нищо общо с мен.

* * *

Като зави край големия люляков храст отстрани на къщата, Лаура видя Гари, който чакаше на верандата. При шума от стъпките ѝ той се обърна.

— Лаура — извика Гари.

— Здравей, Гари — опита се да се усмихне тя. — Какво те носи насам? — попита тя, но гласът ѝ прозвуча глухо. Разбра всичко по лицето му.

— Току-що чух нещо невероятно.

Лаура се качи на верандата и седна срещу него на люлката, спусната ниско до пода.

— Чул си, че съм се омъжила — каза тя.

Той я изгледа.

— Кой ти каза?

— Бях в цветарския магазин. Скот...

— О, да, Скот — направи физиономия Лаура.

— Разтревожих се, защото той ми каза нещо странно за някакъв човек, който му поръчал да украси къщата с цветя и той трябвало да дойде тук да запали празнични свещи и всичко това...

Лаура вдигна ръка, сякаш да го прекъсне, и каза:

— Вярно е, Гари — каза тя.

Гари я изгледа. После бавно каза:

— Помислих, че има някаква грешка.

— Не, няма грешка — поклати глава Лаура. — Скот е прав.

— Но ти... ти дори... не си излизала преди това...

— Всичко стана много бързо — каза Лаура. — Запознах се с него неотдавна. Искях да ти кажа, но... честно казано, самата аз не знаех, че

нещата между нас ще станат толкова сериозни. Той се казва Иън — каза притеснено тя.

Гари поклати глава и прошепна:

— Това не е възможно. Как можа да го направиш? Точно ти, Лаура?

— Това не е честно, Гари. Да се ожениш не е престъпление.

— Кой е този човек? — попита Гари.

Лаура преплете пръстите на ръцете си и се опита да обясни.

— С Иън се познаваме от деца. Случайно се срещнахме и...

— Джими го няма само от... колко... пет месеца? — прекъсна я Гари. — Помислих, че Скот лъже или че се е побъркал. Искам да кажа, кой би повярвал такова нещо? Пет месеца! Ти не си жена, която би направила това. Мислех, че си нещо по-различно. Една класа над другите жени. — Гари поклати глава, на лицето му бяха изписани мъка и неверие. — Аз ти вярвах, Лаура. Мислех, че си по-добра от другите хора.

— Аз не искам да съм по-добра от никого. Искам просто да живея живота си. Бях много самотна. Ужасно беше, след като Джими умря — каза умолително Лаура. Наклони се напред и се опита да хване ръцете му, но той ги дръпна. — Гари, моля те, недей така. В този град няма много хора, чието мнение ценя, но какво мислиш ти, наистина ме интересува.

— Трябваше по-рано да помислиш за това.

— Моля те, Гари. Нека да ти обясня.

— Не можеш. Няма никакво обяснение за това, което си направила. — Той я гледаше обвинително и тя изведнъж си даде сметка, че е загубила приятелството му. Испита дълбоко, внезапно чувство на съжаление.

— Съжалявам, че това те наранява.

— Наранява? — извика саркастично той. — По-скоро съм изумен, отколкото наранен. И през ум не ми е минавало, че няма да имаш приличието да изчакаш и ще скочиш в леглото с друг мъж, докато съпругът ти...

— Стига толкова — извика рязко Иън, който се появи от предната част на къщата с лице като буреносен облак. — Достатъчно. Спри да се извиняваш, Лаура. Никакви обяснения не дължиш на този човек.

Лаура се изправи ужасена.

— Иън, моля те.

Иън се качи на верандата, застана пред Гари и размаха пръст срещу него:

— Защо си въобразявате, че може да говорите така с жена ми?

Без да го погледне, Гари каза:

— Отместете се, моля. Тръгвам си.

— Иън, чакай — извика Лаура. — Гари, остани. Нека да поговорим...

Гари не отговори нито на нея, нито на Иън. Закара количката до края на верандата и се спусна по рампата. Лаура се наведе над перилото.

— Гари, чакай...

Но той не се върна. Лаура отпусна безнадеждно глава.

— Той изпращаше цветята, нали? — попита Иън.

— Ще трябва да свикна с това — каза с горчивина тя.

— Защо има толкова собственическо отношение към теб? — попита Иън. — Имала ли си нещо общо с него?

— Искаш да кажеш дали съм ходила с него? — погледна го стреснато Лаура.

— Не се шокирай чак толкова. Това, че е в инвалидна количка не означава, че е непълноценен...

— Той ми е приятел — извика Лаура. — Беше приятел на Джими.

— Държеше се, сякаш си му лична собственост. И ти му позволи да...

— О, боже мой, Иън. Сякаш си нямам достатъчно неприятности, а сега и тази твоя глупава ревност.

Задната врата на съседната къща се отвори и на верандата излезе Пам с една лейка. Ей сега ще ни види, помисли си Лаура. Точно сега повече не мога да издържам. Не искам да обяснявам. Не искам да виждам изненадата на лицето ѝ, усилието да се усмихне. Нали знаех, че точно така ще стане, напомни си тя.

— Аз влизам вътре — каза тя тихо на Иън.

— Знаеш ли какво, Лаура — избухна Иън, — нищо чудно, че хората в този град те обвиняват за всичко, което става под слънцето. През цялото време се държиш така, сякаш си виновна.

— Виновна съм — изгледа го ядосано Лаура. — Направих ужасно нещо. И заслужавам презрението им. Не знам как можах да го направя. Сигурно съм се побъркала, щом се ожених за теб по този начин.

Очите на Иън гневно проблеснаха, но гласът му прозвуча ледено.

— Може би — каза той. — Може би си направила най-голямата грешка в живота си.

Двамата се изгледаха като непознати, каквито всъщност бяха. Лаура изпита чувството, че в гърлото и в гърдите ѝ ято птици размахва отчаяно крила и се опитва да избяга.

**ЧАСТ ТРЕТА. КЪЛЪМБЪС, ОХАЙО, ОСЕМ
ДНИ ПО-КЪСНО**

ГЛАВА 24

Краката на Рей Нунън се бяха подули, а главата я цепеше. Тя знаеше какво означава подуването на краката — то не водеше до нищо хубаво. Нямахте да се освободи още три часа, а просто не можеше да си представи как ще изкара до края на смяната. Рей работеше в един дом за възрастни хора в покрайнините на Кълъмбъс. Понякога ѝ беше приятно да бъде сред неговите обитатели. Те се задоволяваха с малко — няколко добри думи, няколко минути, докато ѝ покажат снимките. Освен това винаги я разпитваха за Вики. Възрастните хора знаеха колко важно нещо са децата. И мъжете, и жените знаеха, че каквото и да са правили, каквито и да са били, в крайна сметка всичко се свежда до децата и внуците. Те са бъдещето на онези, пред които вече няма бъдеще.

Разбира се, пипнеха ли я веднъж, тя трудно се отскубваше от тях. Костеливите им пръсти се вкопчваха в пълното ѝ тяло като удавник за сламка. Рей обаче не се дразнеше. Винаги си казваше, че един ден и тя ще остарее.

Рей въздъхна и продължи да сгъва нощници. Дела Уотърс, чернокожа медицинска сестра, която беше благосклонно настроена към нея, надникна в пералното помещение.

— Търсят те на телефона, Рей. Мисля, че е Вики.

— Благодаря, Дела — каза Рей, остави нощниците и излезе в коридора, където беше телефонът.

— Здравей, мамо — каза дванайсетгодишната дъщеря на Рей. — Вкъщи съм.

— Какво ще правиш? — попита ласкаво Рей.

— Взех две книги от библиотеката. Ще чета.

Рей си представи дъщеря си, с дълга до раменете коса като коприна, седнала в кухнята с разтворените книги върху масата с нарязана мушама.

— Как беше в училище?

— Получих си бележника — каза Вики.

— И?

— Шест шестици. Една петица — съобщи гордо Вики.

— Браво — зарадва се Рей. Няма да си като мен, помисли си тя. Няма да си принудена да приемаш каквото ти предложат. Ще имаш избор. Ще отидеш в колеж, ще си намериш добра работа и няма да зависиш от никого и за нищо. За това мечтаеше Рей и денем, и нощем — дъщеря ѝ да има по-добър живот.

Мъжът ѝ ги остави, когато Вики беше само на две години и затова детето не го помнеше. На Рей ѝ беше много трудно, но успя да отгледа дъщеря си, да осигури покрив над главата, да я изхрани. И макар че едва свързваше двата края, Вики порасна хубава и умна. Тя беше всичко на света за Рей.

— Мисля, че ще стана лекарка, мамо — каза сериозно Вики. — Естествените науки са любимият ми предмет. И след това ще мога да се грижа за теб.

— Чудесно, скъпа — каза Рей, макар и да знаеше, че това е невъзможно. Медицинското образование е най-скъпото, но ще намеря начин, помисли си тя. — Слушай, чичо Хърман върна ли се? — попита Рей.

— Не. Няма и следа от него — каза Вики.

На Рей ѝ беше на устата да каже „Слава богу“, но се сдържа.

— Ако си гладна, имаш закуска.

— Ти как си, мамо? Звучиш ми уморено.

Рей погледна подутите си глезени.

— Добре съм. Ти си чети книгите. Аз ще се върна към шест часа. Не се тревожи за мен.

Рей затвори телефона и бавно се изправи на крака. Като се обърна, видя Дела, която замислено я гледаше.

— Не ми изглеждаш много добре — каза Дела.

— Главата ме боли днес — успя да се усмихне Рей.

— Ела тук и седни — каза Дела. — Искам да ти премеря кръвното налягане.

— О, Дела, не се безпокой — възпротиви се Рей, но седна и Дела стегна маншона на апарата около ръката ѝ. — Сигурно е от времето. Синузитът ми се обажда — каза Рей, докато Дела помпаше гумената топка в ръката си и гледаше намръщено стрелката.

— Синузитът ти — как не — каза Дела. — Рей, вземаш ли си лекарствата?

— Днес май пропуснах да ги взема — отвърна разсеяно Рей.

— Рей, искам да си отидеш вкъщи, да си вземеш хапчетата и да си вдигнеш краката на възглавница. Работният ти ден е приключил.

Рей понечи да възрази, но Дела, клатейки глава, я изведе навън.

— Искаш ли да помоля някой да те закара? — попита Дела.

— Не, не. Това, което направи, е достатъчно. Да ти кажа ли, нямам нищо против да си отида.

— Хайде, тръгвай — каза Дела.

Рей изчака търпеливо автобуса и седна. Пак се замисли за бележките на Вики. За шестиците. Това слабо дете носеше на плещите си тежко бреме. До миналата година се справяха, но един ден, докато беше на работа, на Рей ѝ прилоша, а на връщане в автобуса усети, че не ѝ стига въздух и че някаква тежест притиска гърдите ѝ. Разбра, че е получила сърдечна криза. След двуседмичен престой в болницата внимателно подреденият свят на Рей започна да рухва. Тя нямаше застраховка, беше без работа, а неплатените сметки се трупаха. Когато хазяинът им каза, че трябва да освободят апартамента, Рей нямаше друг избор освен да се обърне към Хърман. Той беше неин брат, единственият жив роднина. Иначе трябваше да остане на улицата.

Помоли го да ги приеме и той се съгласи. Беше наел една селска къща, скрита от хорските очи. И нищо чудно. Нали му трябваше тайно място. А Рей знаеше защо. Единственото хубаво беше, че Хърман пътуваше много „по работа“. През повечето време двете с Вики бяха сами в къщата. Когато той се върнеше, тя гледаше да не му се мярка пред очите и държеше Вики по-далеч от него. Само си мълчи, повтаряше тя на Вики. При първа възможност ще се измъкнем оттук.

Рей вече беше готова да се преместят. Една от другите санитарки се развеждаше и търсеше квартиранти за къщата си. Рей се надяваше, че нещата ще се уредят. Хърман не им вземаше пари, но тя не искаше нейното дете да живее в такава атмосфера.

Автобусът изтрополя тежко и спря в края на черния път, където беше къщата на Хърман. Рей взе пазарската чанта и слезе. Пое по пътеката под тунела от дървета, заради които тук беше тъмно и прохладно дори през лятото. Само три жилища имаше наоколо — една къща и два фургона, фургоните бяха разположени точно един срещу друг от двете страни на пътя на два еднакви парцела. На единия фургон имаше сателитна антена и отвътре долиташе плач на бебе. От

другия не се чуваше нищо, освен ръмженето на вързаното отвън черно куче. На Рей не ѝ беше приятно, че Вики трябва да минава по този път. Все я беше страх злото куче да не се откъсне от синджира и да подгони детето. Къщата на Хърман беше в самия край на пътеката.

Като излезе на откритата поляна пред къщата, тя видя колата на Хърман и сърцето ѝ се сви. Работата не беше там, че с него се живееше трудно. Всъщност той почти не говореше. Беше десет години по-голям от Рей и тя имаше смътни спомени за него като за кротко, малко странно дете. Като всяко момче правеше бели и като всяко момче ядеше бой от баща си. Това беше преди да отиде във Виетнам. Но когато се върна, беше различен.

Рей живееше в къщата му и се опитваше да си гледа работата, но просто нямаше как да не разбере с какво всъщност се занимава нейният брат. Докато обаче той беше на път, тя можеше да не мисли за това. Да не мисли колко окаян живот води, щом е принудена да остави детето си под един покрив с човек като Хърман.

Рей стисна устни и въздъхна. Ще се оправя, каза си тя. Ще я измъкна оттук. Скоро, повтори си тя. Това ѝ даваше сили.

Като стигна до стълбите на верандата, чу отвътре гласове.

— Моля те, чичо Хърман, недей — умоляваше Вики. — Не-е-е...

Рей отвори рязко вратата. Хърман беше притиснал Вики на канапето и разкопчаваше методично блузата ѝ с отсъстващ поглед, а тя се опитваше да го отблъсне с юмруци.

Платнената торба на Хърман беше на пода до вратата, сякаш той изобщо не си беше направил труда да си разопакова багажа. Беше влязъл и се беше нахвърлил на племенницата си.

В първия миг Рей замръзна, неспособна да мисли. След това реагира. Пресегна се за платнената торба — знаеше какво има в нея. Извади пистолет и го насочи в гърба на брат си.

— Пусни я, мръсник такъв, или ще те убия.

Изненадан, Хърман се обърна и погледна сестра си, а Вики продължи да се мъчи да се освободи от него.

— Остави пистолета, Рей — каза той.

— Пусни дъщеря ми.

Хърман се изправи и пристъпи към сестра си с разкопчан колан на панталоните си и смъкнат цип. При тази гледка Рей обезумя от гняв, мъка и безсилие.

— Знаех си, че ще се случи нещо такова — каза тя.

— Остави пистолета, дявол да те вземе. Ще правя каквото искам в собствената си къща.

— Вики, върви в нашата стая — извика Рей. — И заключи вратата.

— Нашата стая. Това ми харесва. И от къде на къде е ваша? Вие не плащате за нея — каза Хърман. — Аз просто искам това, което ми се полага за щедростта ми.

— Не се приближавай — каза Рей.

Вики стискаше блузата си и се опитваше да я закопчее с трепещи ръце.

— Вики, излез оттук — извика Рей.

Хърман беше толкова близко, че тя усещаше бирения му дъх.

— Не посягай на майка ми! — изпищя Вики, измъквайки се зад гърба му.

— Я млъквайте, млъквайте и двете! Не мога да понасям този шум — извика Хърман, извъртя се, сграбчи Вики за врата и я вдигна във въздуха. Увиснала в ръцете му, тя замаха с крака, а от гърлото ѝ заизлизаха задавени звуци.

Рей не мислеше. Просто натисна спуська. Ръката на Хърман се отпусна и Вики тупна на пода, изправяйки се с писък на крака. Хърман се олюля и падна. Рей отстъпи. Не натисна втори път спуська, но не пусна пистолета. Нито се опита да му помогне. Изчака, готова да стреля пак, ако се наложи. Но Хърман не помръдна. Целият беше в кръв.

— Мамо, ти го уби — прошепна Вики. Тя цялата трепереше.

— Няма нищо. Не се страхувай — каза Рей, макар че сърцето ѝ щеше да се пръсне от ужас.

След още няколко минути той издъхна. Рей не отместваше пистолета от него.

— Обади се в полицията — каза тя тихо на Вики, сякаш ѝ напомняше да си obuе ботушите, защото навън вали дъжд. — Хайде!

Рей не отместваше очи от неузнаваемото лице на мъжа, чиято кръв изтичаше в краката ѝ. За нищо на света нямаше да рискува. Искаше да е сигурна, че е мъртъв. Толкова лош човек сигурно трудно умира.

— Няма нищо — каза тя на Вики, която се разплака. — Няма нищо. Умря вече. Толкова по-добре. Иди сега и се обади в полицията. Аз ще пазя.

ГЛАВА 25

Ванда Юрик гледаше през прозореца в падащия мрак. Къде е той? Къде може да е отишъл? Не беше виждала Гари от деня, в който я остави вкъщи и отиде при Лаура Рийд. Беше взел четките и боите си. Когато не се върна, тя реши, че е отишъл да рисува. Когато стана осем часът вечерта, а него още го нямаше, се обади в полицията. Със зле прикрито нетърпение началникът на полицията Мур каза, че един възрастен мъж не може да се смята за изчезнал, ако не се е върнал у дома за вечеря. Оттогава изминаха осем дни без следа от него.

Ванда загърби прозореца и започна да обикаля къщата като звяр в клетка, надничайки през всички прозорци, стряскайки се от всеки звук. Ту я обземаше надежда, ту губеше вяра.

Върна се в кухнята, където недокоснатата вечеря изстиваше в чинията. Подпря чело на дланта си. Каквото и да му се е случило, то е свързано с онази жена, която тайно се омъжи, каза си Ванда. Знаеше за цветята, които Гари пращаше на Лаура Рийд. Знаеше, че той тайно мечтае за нея. Всичко ми е ясно, макар че той нищо не подозира, помисли си тя. Познаваше го като прочетена книга. Още от раждането му.

Ванда чу скърцане на кола по чакълестата алея, скочи от стола с разтуптяно сърце и изтича на прозореца. Не можа да види дали е неговата кола. Кой друг може да е по това време, помисли си тя в момент, когато надеждата надделяваше над разума. Отвори задната врата и слезе на широкото, ниско стъпало. Морският бриз я погали по лице.

— Гари — извика тя.

— Не, аз съм, Ванда.

Ванда толкова се ядоса, че цялата настръхна — всичките й надежди угаснаха за пореден път, когато видя едрата фигура на Винс Мур, който изникна от тъмното на светлината, хвърлена от запалените лампи в къщата. Вчера, най-сетне, той се съгласи да започне да издирва Гари.

— Какво искаш? — попита тя и сърцето ѝ внезапно се сви от страх. — Какво има? Да не...

— Имам хубави новини за Гари. Може ли да вляза за малко?

Ванда отстъпи и му направи път да влезе в кухнята. Той свали шапката си и остана прав до вратата.

Ванда стисна ръцете си в юмруци, едва сдържайки се да не го сграбчи за ризата.

— Какво? — попита настоятелно тя. Забеляза, че той гледа към кухненските столове. — Седни — добави троснато тя.

— Благодаря — каза Винс. — Искях просто да знаеш, че се свързахме с компаниите за кредитни карти и разполагаме с пълни подробности за движението на парите му. Оказва се, че в деня, когато е напуснал дома си, е изтеглил голяма сума с кредитната си карта. Няма нищо друго оттогава, но с толкова пари човек може да издържи доста време.

— Това ли е? — изгледа Ванда полицейския началник.

— На мен това ми изглежда много обнадеждаващо — отговори Винс. — Точно такава информация се молихме да получим.

— Той е умрял — каза глухо тя. — Знам. Като каза новина, помислих, че сте го намерили.

— Умрял? От къде на къде? Аз мисля, че е изтеглил парите, за да попътува малко. Всеки момент може да се върне с колата и да се появи на вратата.

— Кое е обнадеждаващо? Това нищо не значи — изсумтя презрително Ванда. — Може да е нападнат и убит. Кредитната карта може да е открадната.

— Изтеглил е парите в една от тукашните банки, Ванда. Касиерът каза, че е бил в инвалидна количка — обясни търпеливо Винс.

— Това изобщо не ме успокоява — въздъхна Ванда и седна на масата с плувнали в сълзи очи. — Аз просто не мога да се самозалъгвам. Ако беше жив, щеше да ми се обади досега. Не. Не искам да го повярвам, но аз познавам сина си. Той избяга като ранено животно и е посегнал на живота си.

— О, господи, Ванда, защо трябва да посяга на живота си?

— Казах ти още първия път, когато ти се обадох — извика възмутено Ванда. — Беше толкова разстроен, че онази жена, Лаура

Рийд, се е омъжила. Той беше влюбен в нея. Но ти просто не ми обърна внимание.

— Добре де, може и да е бил разстроен, но това не е причина да се самоубива.

— За какво друго да живее, прикован в тази количка? — попита Ванда, клатейки глава. — Години наред все от това ме е страх. Всичко възможно правех, за да му е добре, но какъв живот е това?

Винс усети, че започва да се ядосва.

— Поне за това, че е много добре приет художник.

Ванда махна с ръка, сякаш това изобщо не беше важно.

— Казвам ти, познавам си сина. Няма никъде да отиде. Никога никъде не е ходил. Трудно му е да се придвижва с количката. Искам да кажа, че инвалидите трябва да имат достъп навсякъде, но и двамата с теб знаем, че никой не се интересува дали тези закони се спазват. — Тя погледна обвинително Винс и добави: — Не, той беше безпомощен.

Винс стисна зъби. Яд го беше, че Ванда говори за сина си в минало време, макар и да знаеше, че понякога хората искат да изрекат на глас най-ужасните си страхове пред полицията. По този начин се надяват някой да им вдъхне вяра. Ванда обаче вещаеше толкова лоши неща, че му беше трудно да ѝ съчувства. Вечно черногледа. Яд го беше, че тя винаги подценява възможностите на Гари и омаловажава постиженията му в живота. Като че ли краката са единственото, което прави живота смислен. Винс имаше един любим вуйчо, който бе прекарал половината от живота си в инвалидна количка. Беше един най-силните, най-жизнените хора, които Винс познаваше. Баща на четири деца, ръководеше сам фирмата си, обичаше спорта. *Ти го караш да се чувства безпомощен, помисли си той. Кой ти дава право да казваш, че Гари няма за какво да живее?* Но веднага се укори. Ванда страдаше посвоему. Той нямаше как да знае какво ѝ е на душата. Каква полза от това да се търси кой е виновен?

— Каква ирония на съдбата — продължи Ванда с равен глас. — Джеймс Рийд го натика в инвалидната количка, а сега неговата вдовица го тласна в пропастта.

— Какви ги приказваш? Джими Рийд няма нищо общо с катастрофата. — Винс намръщено я изгледа. Помнеше добре катастрофата. Собственият му син Роби беше на баскетболния мач

същата тази вечер. Помнеше как изтръпна, когато му съобщиха за пътна злополука и пострадали младежи.

— Джими Рийд го накара да отидат на този баскетболен мач. По време на снежна буря. Другите момчета не го искаха. Но Джими Рийд го убеди да отиде. Той му пълнеше главата с глупости и разправяше, че Гари е един от тях. Винаги така правеше. Каквото кажеше Джими Рийд, за Гари беше закон. Моят син нямаше работа в онази кола през онази нощ. Когато се опитах да кажа това на Джими Рийд, той ми каза: „Вие се тревожите прекалено много, мисис Юрик“. — Ванда се облегна на стола и погледна Винс, а в очите ѝ проблесна пламъче на стара вражда. — Горещо-долу същото, което ми каза и ти, когато ти се обадох да ти съобща, че Гари го няма.

Винс въздъхна. Разбра какво намеква Ванда, но за нищо на света нямаше да се извинява.

— Казах ти само как действа полицията в такива случаи. Един възрастен човек не се смята за изчезнал, ако не се прибере вкъщи за вечеря.

— Гари не е нормален човек — извика Ванда.

Винс поклати възмутено глава.

— Това, което казваш, е ужасно. Надявам се, че никога не го казваш пред сина си.

— Сигурно никога вече няма да имам възможност да му казвам каквото и да е — отвърна ядосано тя.

— Държиш се така, сякаш сме открили трупа му! За бога, Ванда, нима не е възможно Гари просто да е имал нужда да се махне отгук и да отиде някъде да си събере мислите? Ако бях на твое място — продължи натъртено Винс, — нямаше толкова бързо да прежалвам детето си.

Двамата се изгледаха непримиримо. Мълчанието бе прекъснато от звука на пейджъра, закачен на колана на Винс.

— Може ли да използвам телефона ти, Ванда?

Ванда сви рамене и Винс набра номера на полицейския участък.

— Междуцятски разговор, шефе — каза Джерилин Конлън. — Сега ще ви свържа.

— Добре — каза Винс и зачака.

— Началникът на полицията Мур? — чу той мъжки глас.

— Слушам.

— Тук е капитан Орин Еванс от щатската полиция на Охайо. Обаждам се от Кълъмбъс.

— Кажете, капитане.

— Тук стана едно убийство, което може да представлява интерес за вас.

Винс се намръщи. Изведнъж си представи Гари Юрик — насилствено свален от колата си. Нападнат от бандити. Оставен в безпомощно състояние. А Ванда седеше на една крачка от него, готова да извика: „Нали ти казах“, и след това да рухне. Моля те, Господи, помисли си той. Само не това.

— Защо смятате така, капитан Еванс?

— Един човек на име Хърман Пауел е застрелян от сестра си днес късно следобед. Тя се прибрала вкъщи и го сварила да напада дванайсетгодишната ѝ дъщеря, затова го застреляла със собствения му пистолет.

— Не я обвинявам — изсумтя възмутено Винс.

— Не, сър. Но открихме нещо много интересно за този Хърман Пауел — продължи капитан Еванс. — Сестра му го е знаела или поне се е досещала. Изглежда Хърман Пауел е бил професионален убиец. Предлагал е услугите си в едно от онези списания за военни. Някакво дясноориентирано издание, казва се „Наемен войник“.

Винс се напрегна да се съсредоточи и попита:

— Наемен убиец, така ли?

— Точно така — отговори капитан Еванс. — Сестра му оказва пълно съдействие. С голямо облекчение разкри всичко, което знае. Сега започваме да проверяваме вещите му, но вече открихме доста предмети, които смятаме, че са свързани с извършени от него убийства. За наш късмет не е успял да сложи в ред нещата си, ако разбирате какво искам да кажа. Вече се свързахме с полицията в щатите Мичиган и Ню Йорк заради едни бележки, които си е водил. Сред тях е и домашният адрес на някой си Джеймс Рийд младши от вашия град.

— О, боже мой — едва успя да си поеме дъх Винс.

— Жертва на убийство ли е мистър Джеймс Рийд младши?

— Да — отвърна Винс.

— Така си и мислех — каза доволно Еванс и в гласа му прозвуча задоволство, граничещо с наслада. — Застрелян ли е?

— Да.

— Може ли да попитам какво е било оръжието на убийството?

— 38-калибров пистолет „Смит енд Уесън“ — каза Винс. На челото му бе избила пот. Ръцете му залепнаха за слушалката.

— Мистър Пауел е притежавал точно такова оръжие. Макар че е имал и няколко други. Сигурно ще искате да дойдете тук да видите оръжието и да разгледате вещите на мистър Пауел. Има една кутия с бижута и други неща, които той вероятно е вземал от жертвите си. Може и тях да видите.

Винс погледна часовника си и каза:

— Ще взема първия самолет утре сутринта от Филадельфия или от Атлантик Сити. Ще ми обясните ли как да стигна до управлението?

Ванда се изправи и тръгна към телефона, неспособна да прикрие любопитството си. Винс даде знак с ръка и тя му донесе лист и молив. Докато Еванс обясняваше, Винс записа каквото го интересуваше.

— Тук утре ще има много адвокати — продължи капитан Еванс, сякаш обещаваше радостно събиране на випуск. — Ще ви очакваме с нетърпение.

— Благодаря — каза Винс. Затвори телефона и намери номера на Рон Ленард. — Трябва да проведе още един разговор — каза той.

— Какво има? — попита тревожно Ванда. — За Гари ли е?

Докато набираше номера на Рон, Винс разсеяно каза:

— Не, не е за него.

Рон Ленард вдигна телефона си.

— Рон, Винс Мур е — каза мрачно Винс. — Току-що говорих с щатската полиция на Охайо. Случаят Рийд започва да се разплита.

В очите на Ванда проблеснаха искрици на любопитство, но Винс я погледна предупредително и тя се отдалечи от телефона.

ГЛАВА 26

Фасадата на Окръжния съд на Кейп Крисчън напомняше за една отминала епоха, когато обществените сгради са се отличавали с изящество и простор. Масивната двойна дъбова врата с цветни стъкла сякаш искаше да внуши колко сериозни и значими са събитията, разиграващи се зад нея. Пристъпеше ли обаче човек въз фойето, сградата му се виждаше съвсем различна. Отвътре тя беше ремонтирана и осъвременена. Нищо не беше останало от декоративните корнизи и ламперии, характерни за стария интериор. Всички стени бяха гладки, бели и семпли. Влизането в сградата се следеше от охрана зад пластмасова преграда. Мраморният под беше покрит с мокет, а температурата на въздуха се регулираше от климатична инсталация. Вътре цареше делови дух.

Долорес и Сидни влязоха в Окръжния съд на Кейп Крисчън и се представиха на охраната зад преградата. Гледаха телевизия, когато им се обади от кабинета на Винс Мур и ги поканиха да се явят в съда. По-точно телевизия гледаше Сидни. Долорес обикаляше из стаята, местеше неща, които вече беше преместила, и не чуваше молбите на Сидни да седне до него на канапето и да се отпусне.

— Окръжният прокурор Джаксън ви чака — каза мрачно полицаят и натисна бутона, за да отвори вратата.

Сидни хвана здраво жена си подръка и я насочи към кабинета на прокурора. Странно беше, че ги викат в съда вечерта. Долорес се опита да изкопчи нещо от полицейския служител, който се обади, но нищо не научи.

— Нещо важно е станало — каза тя на Сидни, като затвори телефона. — Усещам го.

Господи, сложи край на всичко това, каза си Сидни. Не можеше да издържа повече да я гледа как страда. Направо беше съсипана. Почти не спеше, забравяше да яде! Беше почти толкова зле, колкото когато Джими беше убит. Откакто чу, че Лаура повторно се е омъжила, не беше на себе си. Понякога посред нощ Сидни се събуждаше стреснат и виждаше, че мястото в леглото до него е празно.

Обикновено я намираше в кухнята, потънала в размисли пред чаша кафе. Нямахте сила, която да я накара да се върне в леглото. А кой можеше да издържи на такова напрежение. Дано този път нещо да се случи, хубаво или лошо.

Окръжният прокурор Джаксън седеше зад голямото си лъскаво бюро. Зад гърба му се беше изправил Рон Ленард, а от дясната му страна седеше Винс Мур. Присъстваше и един служител, който щеше да записва разговора. Окръжният прокурор посочи два стола пред бюрото си. Долорес погледна уплашено Сидни и седна. Сидни се настани до нея, отпусайки ръка на облегалката на стола ѝ, готов да я брани.

— Долорес и Сидни Барън — каза Винс, — това е окръжният прокурор Клайд Джаксън.

Сидни стана от мястото си и се здрависа с прокурора.

— Ние се познаваме — каза Сидни.

Долорес само се усмихна леко на прокурора. Страхуваше се, че краката ѝ не я държат. Всички се бяха събрали. *Наистина е нещо сериозно*, помисли си тя.

Винс погледна към окръжния прокурор, който му кимна да продължи.

— Долорес, Сидни, има нещо ново във връзка с убийството на Джими — каза Винс. — Опитах се да се свържа с Лаура, но тя не е вкъщи.

— Отишла е някъде с новия си съпруг — каза мрачно Долорес.

— Изпратили сме наши хора да ги намерят — каза Винс.

Очите на Долорес се разшириха.

— Какво значи това, Винс? Какво става?

Винс се прокашля и се зачуди как да започне. Карай направо, каза си той.

Окръжният прокурор отвори чекмеджето на бюрото и извади един найлонов плик. Даде го на Долорес, която го пое озадачено.

— Искам да знам познавате ли предметите в този плик — каза Клайд Джаксън.

Долорес опипа плика.

— Моля да не го отваряте — каза окръжният прокурор Джаксън. — Това е веществен доказателство за обвинение в углавно престъпление. Само разгледайте вещите, без да ги вадите.

Долорес послушно протегна плика към лампата на бюрото и огледа съдържанието му. Златният часовник проблесна на светлината. Тя опъна найлона върху надписа на кутийката на часовника. Надписът гласеше „От мама и Сидни“, следваше годината, в която Джими бе станал магистър по изящни изкуства. Сидни настоя да купят този много скъп часовник. Каза, че било важно, когато човек навлиза в света на бизнеса, да носи подходящ часовник. В плика имаше и един пръстен с перла и диамант, подарен на Долорес като малка от нейната баба. А Долорес го даде на Джими, за да го подари един ден на своята избраница. Без да си дава сметка, че... Долорес обърна плика и разпозна още един пръстен — пръстена на Джими с печата на гимназията му. През найлона тя видя рубина и успя да прочете годината, изписана на външната страна на халката. Отвътре, макар и поизтрити, тя все пак можа да различи през найлона инициалите, които познаваше толкова добре. Сърцето ѝ се сви, сълзи напълниха очите ѝ. Тя стисна с две ръце плика в скута си. Докато преглъщаше сълзите, зарея поглед някъде далече, все едно че надзърташе в миналото — рожден ден, дипломиране, щастливи дни... много отдавна. Преди нейният свят да рухне.

— Познавате ли тези предмети? — попита тихо Винс. Той вече знаеше отговора. И Долорес, и Лаура му бяха описали най-подробно липсващите бижута. В мига, когато ги видя описани на масата в полицейския участък в Охайо, той ги позна.

Долорес кимна.

— На Джими са — каза тя с треперещ глас. — Тези неща са на сина ми.

— Няма нищо, скъпа — потупа я Сидни по рамото. Той измъкна внимателно плика от нея и го сложи на бюрото. След това я стисна здраво за ръцете, сякаш да я подготви за тежък удар.

Долорес погледна Винс.

— Къде ги намери? — попита тя.

Винс се обърна към окръжния прокурор Джаксън, който леко кимна. Винс облиза устни и заговори бавно.

— Бях днес в Охайо заедно със следователя Ленард. Тези предмети бяха сред вещите на един човек на име Хърман Пауел, който вчера е бил убит...

— Убит... как? — попита Долорес обърквана.

— Бил е убит, докато е извършвал насилие. След смъртта му стана известно с какво се е занимавал. Бяхме уведомени за това от щатската полиция на Охайо. Намерихме тези бижута сред вещите му заедно с негови бележки, които съдържат името и адреса на Джими. Затова ни се обадиха.

— Искаш да кажеш... — пое дълбоко дъх тя.

— Намерихме също и пистолета, с който с убит... синът ти. Оръжието на убийството. В момента се правят някои допълнителни разследвания.

— О, боже мой! — каза Долорес. Тя се изправи на стола си потресена, обнадеедена и объркана. — Той ли е убиецът? — Тя сведе очи към ръцете си, в които Сидни бе преплел пръсти. После вдигна засрамено глава. — Значи е имало мъж. Значи тя казва истината. — Всички в кабинета знаеха, че говори за Лаура. — Господ да ме прости, бях толкова несправедлива към нея. Значи това е бил той. Мъжът, който е убил сина ми.

— Да, сигурни сме в това — каза Винс.

Долорес се обърна към Сидни. Изписаното на лицето ѝ облекчение го изпълни с радост дори в този мрачен момент.

— О, Сидни!

— Слава богу — каза той развълнувано.

— Страхувам се, че това не е всичко — каза Клайд Джаксън.

ГЛАВА 27

Мастиленото небе бе обсипано със звезди, които блещукаха като скъпоценни камъни, а на лунната светлина морето беше като от коприна. Лаура затвори очи и потръпна от удоволствие, докато прохладният нощен бриз галеше кожата ѝ. Единствената светлина, освен луната и звездите, бяха червените и зелените лампички на мачтите и отстриани на яхтата, които се отразяваха във водата. В далечината Кейп Крисчън приличаше на златна, искряща верига, бавно приближаваща се към тях.

— Прекрасна вечер — промълви тя.

Пам беше поканила Майкъл на гости — да вечеря наденички на скара и да гледа видео — а Лаура и Иън се възползваха от това и отидоха с яхтата в един романтичен крайбрежен ресторант. Вечеряха на свещи и хванати за ръка, се върнаха на яхтата. Ставаше късно.

— Много скоро всички вечери ще бъдат като тази — каза Иън.

— Нямам търпение — отвърна Лаура. Бяха се сдобрили след скарването заради Гари и недоразумението беше забравено в една нощ на страсти. Дните на Лаура минаваха в пренареждане на цялата къща, а Иън помагаше. Тя искаше да опакова всичко, преди да заминат. Кашоните с вещите им щяха да бъдат изпратени по пощата, след като отседнеха някъде през есента. — Въобразявам ли си, или наистина спираме? — попита тя.

— Хрумна ми нещо — отговори той. — Реших да пусна котва за малко.

— Но ние сме почти в пристанището.

Той я прегърна и зашепна в косата ѝ:

— Никога не сме се любили сред морето.

— Не можем, Иън. Трябва да вземем Майкъл.

— Ще постои у Пам още малко.

Лаура се отскубна от ръцете му.

— Не мога да злоупотребявам така с нея. Освен това... — каза тя вече по-нежно, съзнавайки колко грубо е реагирала — цялото лято е пред нас, за да се любим сред морето.

— Сигурна ли си, че това е причината? — попита намръщено Иън.

— Какво?

— Че Майкъл е причината? Или това е просто извинение?

— Извинение? — извика тя. — Извинение за какво?

— За да не се любим. Имам чувството, че ме отбягваш.

— О, Иън, това е смешно. Имам малко дете, което преживя толкова много. Той трябва да се чувства сигурен, да знае, че няма да го изоставя. Нали не ме караш да избирам между теб и сина си?

— Не, разбира се, че не — каза рязко той, но тя видя едно пламъче в очите му.

Иън се обърна да издърпа котвата и в този миг Лаура се почувства виновна. Ако трябваше да бъде напълно честна пред себе си, той имаше известно право да недоволства. Проблемът не беше в него, не ставаше дума за това как я люби. Никоя жена не можеше да мечтае за по-страстен любовник. Но дори и в мигове на любовен екстаз у нея сякаш се вселяваше един малък демон на тревожността, който я караше да мисли за Джими. Където и да се любеше с Иън, имаше чувството, че Джими е там и укорително наблюдава. Не че той се явяваше като призрак или нещо подобно. Това беше просто някаква смесица от копнеж и съжаление, която я изпълваше със съмнения за... нищо, наистина за нищо. Ще мине с времето, казваше си Лаура. Естествено е, опитваше се да се успокои тя. Макар че кой можеше да предвиди кое е естествено при странните обстоятелства, в които се намираха? Но сега трябваше да мисли за Майкъл. Не можеше да се отпусне, като знаеше, че нейният син притеснено я чака.

— Добре — каза той. — Връщаме се.

— Иън... — Искаше да му каже „Обичам те“. Той я погледна очаквателно и тя каза: — Благодаря ти.

Доловил нежеланието ѝ да говори, Иън замълча и впери поглед в проблясващите на хоризонта светлини.

— Знаеш какви са децата. Когато чакат, всеки миг им се струва дълъг като ден. Сигурна съм, че и Филип е бил точно такъв.

Иън се обърна към нея със святкащи очи. Лаура веднага се засрами от себе си, че използва сина му, за да се опита да го убеди, че е права.

— Извинявай — каза тя. — Не исках да съживявам болезнени спомени.

— Никога не забравям Филип — отвърна навъсено Иън — Нито за миг.

Лаура прехапа устни и наведе очи. Не искаше да види гневното му лице.

— Извинявай — повтори тя.

— Заради Филип сега съм тук с теб. Заради Филип... разбрах, че трябва да променя живота си. Не е нужно да ми напомняш...

Лаура протегна боязливо ръка и я сложи на рамото му. Мускулите му бяха напрегнати, гърбът — вдървен.

— Прав си. Не трябваше да казвам това. Скъпи, целият живот е пред нас, за да се обичаме. Няма защо да бързаме.

Той не отговори, но побърза да включи мотора, за да се приберат в пристанището. Задуха студен вятър и Лаура потрепери, докато яхтата се насочваше към пристанището.

— Замръзнах — каза тя. — Нали нямаш нищо против да сляза долу?

Иън сви рамене и Лаура въздъхна. Слезе по стълбата в каютата, където светеше малка лампичка. Настани се в ъгъла и се загърна с едно тънко одеяло. Срещу нея беше снимката на Филип и Габриела. Лаура загледа лицата им и се замисли за Иън. И на него му е трудно да започне всичко отново. Влагаш толкова много от сърцето си, толкова усилие в брак и в деца, сякаш всеки ден се изкачваш по малко към висок връх и изведнъж се изтърколваш на дъното. След време, ако имаш късмет, започваш отново да се катериш. Но е обезкуражаващо. Да започнеш отново. Независимо колко много искаш това.

Бяхте ли щастливи, се попита тя, загледана в усмихнатите лица на снимката. *Ще му дадете ли някога свобода? Ще ми даде ли Джими свобода?*

— Лаура — прозвуча рязко гласът му над главата ѝ. — Стигнахме.

Тя сгъна одеялото и се качи на палубата. Изведнъж видя ярката червена светлина на полицейска кола, спряла на кея до магазина.

— На кея има полицейска кола — възкликна тя.

— Какво от това?

— Не знам? Просто имам лошо предчувствие. Да не е станало нещо с Майкъл?

— Нищо не е станало с Майкъл — увери я той, изключвайки мотора. Яхтата бавно заема мястото си. — Защо си мислиш, че нас търсят? Сега е лято. Много яхти влизат и излизат от тук.

— Прав си — каза тя.

Лаура обаче не можеше да откъсне очи от мигащата светлина и когато Иън започна да връзва яхтата, тя не се изненада — приля ѝ, но не се изненада като видя, че един униформен полицаи се запътва към тях. Тя обикновено помагаше на Иън да свали платната, тъй като искаше да стане негов опитен помощник в предстоящото пътуване, но сега направо скочи на кея да посрещне приближаващия се полицаи.

— Лаура Рийд? — попита той.

Кръвта на Лаура се смрази. Търнър, помисли си тя, но не го поправи.

Иън остави платната и вдигна глава.

— Синът ми добре ли е? — попита умолително Лаура.

— Не знам нищо за сина ви — отговори полицаят. — Окръжният прокурор Джаксън иска да говори с вас и със съпруга ви в съда. Това той ли е?

Иън приключи с мачтата и слезе уверено на кея. Двамата с Лаура се спогледаха.

— Да — каза Лаура. Облекчението, че на Майкъл нищо му няма, внезапно премина в раздразнение. Все същото — още въпроси и нахлуване в крехкия им интимен свят. — Какво толкова важно се е случило, че трябва да ходим в съда посред нощ?

Полицаят се усмихна, но усмивката му не предвещаваше нищо добро. Беше злобна.

— Май са намерили убиеца на мистър Джеймс Рийд — каза той.

За миг сърцето ѝ замря. Светът замря. И в следващия момент, когато всичко отново се раздвижи, тя изпита едновременно гняв, благодарност и облекчение.

— О, слава богу! Кой е той?

Полицаят поклати глава.

— Ще трябва да дойдете в участъка.

— Иън, чу ли? — извика тя. — Хайде, побързай!

— На ваше място нямаше толкова да бързам — каза полицаят.

Лаура не го чу. Тя вече тичаше към колата.

ГЛАВА 28

Пред сградата на окръжния съд, където беше кабинетът на окръжния прокурор, имаше група журналисти и фотографи. На улицата се бяха струпали телевизионни коли, а оператори с видеокамери се блъскаха, опитвайки се да заемат по-добра позиция. Един полицай ги държеше на разстояние и не ги пускаше да влязат вътре. Лаура и Иън слязоха от черно-бялата полицейска кола и се озоваха сред хаоса от светкавици и въпроси.

— Не знам — повтаряше Лаура, докато полицаят им проправяше път. — Моля ви, още нищо не знам.

Влязоха в сградата и спряха пред остъклената преграда, зад която седеше човекът от охраната. Той беше едър чернокож мъж. Беше въоръжен и говореше по телефона.

— Ей, Марти — извика полицаят, — пусни ни да влезем.

Марти им даде знак, че трябва да изчакат. Докато говореше по телефона, той ги огледа през преградата и вдигна вежди.

Вратата се отвори и във фойето се появиха Сидни и Долорес, следвани от двама полицаи.

— Сидни, Долорес! — извика изненадано Лаура. — Какво става?

Лаура се изуми, като видя колко се е смалила Долорес. Не се бяха срещали лице в лице от погребението. Оттогава Долорес показваше ясно чувствата и подозренията си, като напълно избягваше Лаура. Сега обаче по всичко личеше, че убиецът на Джими е открит. Лаура беше готова да прости и да забрави. За всички щеше да бъде голямо облекчение, ако най-накрая можеха да намерят душевен покой.

Но когато се обърна и видя Лаура, очите на Долорес се изпълниха не с облекчение, а с омраза.

— Ти — изсъска Долорес. — Ти, зла вещице такава.

— Внимавай какво говориш на жена ми — извика ядосано Иън.

— Долорес — извика стреснато Лаура, — полицаят каза, че са намерили мъжа...

— Твоя убиец — каза Долорес. — Твоя наемен убиец.

— Какво? — Лаура усети, че краката ѝ се подкосяват и Иън бързо протегна ръка да я хване.

— Не се прави на невинна. Господи, как е възможно да има толкова злина у теб? Това няма да ти се размине. Помни ми думите. Ще си получиш заслуженото!

— Наемен убиец? — повтори Лаура.

При тези думи Долорес се хвърли към нея и я удари през лицето. Сидни и един от полицаите се спуснаха да задържат Долорес.

Лаура извика от изненада и от болка. Вратата рязко се отвори и отвътре излезе Рон Ленард.

— Нека да ти кажа нещо — извика Долорес. — Може да си мислиш, че ти се е разминало, но Бог ти обръща гръб. Смятала си, че този човек просто ще изчезне вдън земя и за известно време си имала късмет. Но го откриха. А ти си следващата. Те ще открият доказателствата. И когато ги открият, аз няма да се успокоя, докато не отидеш на електрическия стол. А той с тебе — посочи тя Иън.

— Ти си луда — каза Лаура.

— И още нещо. Няма да ти оставя внука си. Няма значение колко ще продължи всичко това, но аз ще го взема. Няма да отглеждаш детето на сина ми, след като си убила моя Джими.

— Стига — извика Лаура, — стига вече. Какви ги приказваш?

— Кажи ѝ, Сид! — Долорес крещеше, лицето ѝ беше на петна, очите — обезумели. — Кажи ѝ, че ще си плати за това!... — Тя изведнъж се хвана за сърцето и на лицето ѝ се изписа страх, сякаш се олюляваше на покрива на висока сграда.

— Какво ти е, скъпа? Помогнете, някой да помогне — извика за помощ Сидни.

— Ей, Марти, извикай „Бърза помощ“. Веднага — намеси се Рон Ленард.

— Скъпа, скъпа, кажи ми нещо — молеше Сидни.

Лаура усети, че някой я пренася вътре в сградата, сякаш е клонка, понесла се по течението. Видя, че Сидни и един полицай подкрепят Долорес, чиито очи бяха широко отворени, а лицето ѝ — мъртво бледо.

* * *

Дуейн Гарити последва жена си в кухнята, след като тя затвори телефона и включи малкия телевизор, за да чуе новините. Той не можеше да повярва и само клатеше глава, докато говорителят съобщаваше последните новини по случая Рийд.

— Видя ли? — каза Дуейн. — Казах ти. През цялото време ти казвах.

Пам отвори хладилника и извади пушен салам и майонеза, за да направи сандвичи на децата за вечеря.

— Намали звука — каза тя. — Майкъл ще чуе.

— Рано или късно ще разбере — отговори Дуейн.

Пам намаза с майонеза филия хляб и сложи отгоре парчета салам.

— Ти какво очакваше да направя? — опита се да се защити тя. — Да кажа, че няма да го приема тази вечер, така ли?

— Какво изобщо търси тук? — попита гневно Дуейн.

— Мислех, че ще бъдеш в базата тази нощ — каза тя. — Не предполагам, че ще си бъдеш вкъщи.

— С други думи, действаш зад гърба ми.

— Не, не е така. Просто, когато не си тук, не готвя за вечеря. Давам на децата каквото те обичат. И освен това ще каня в къщата си когото си искам — каза предизвикателно тя.

— Пами, просто не разбираш, че тази жена е беля. Ще ти докара сериозни неприятности.

Пам сложи още една филия хляб върху майонезата и салама и разряза сандвича наполовина. Не отговори нищо. Събитията от тази вечер я бяха разтърсили. Никога нямаше да повярва толкова нещо за Лаура, но трябваше да признае, че внезапното ѝ омъжване я бе изненадало. Разбира се, тя насърчаваше Лаура да излиза, да не стои само вкъщи. Но да се жени? А сега и това. Наемен убиец. И все пак, не беше възможно...

Дуейн видя вътрешната борба, изписана на лицето на жена си, и се приближи към нея. Сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна, а тя вяло му се усмихна.

— Ти си толкова добра. Винаги си мислиш само хубави неща за хората — каза тихо той. — Но светът е пълен с лоши хора, скъпа.

Пам въздъхна и се зае да направи сандвич за Майкъл. Оставаха още няколко дни до ваканцията и той трябваше да си носи обяд в

училище. Жал ѝ беше за него. Той беше невинният в цялата тази история. Тя знаеше кое е добро и кое — лошо. Независимо от всичко, не беше редно да си го изкарва на Майкъл.

— Дуейн, не ме интересува какво мислиш. Просто няма да се държа с Майкъл различно, тъй като той не е направил нищо, което заслужава това. — Сълзи напълниха очите ѝ.

Дуейн въздъхна и хапна малко грозде от една купа на кухненския плот.

— Сигурно си права за това, скъпа — каза той. — Когато си права, си права. Но трябва да признаеш, че за твоята приятелка нещата не са никак розови.

Ръката на Пам трепереше, докато слагаше майонезата обратно в хладилника.

— Просто не мога да повярвам — каза твърдо тя. — И няма да го повярвам.

* * *

Сидни, който седеше на леглото на жена си, отметна косата от челото ѝ с мокра кърпа. Тя беше на системи, заобиколена отвсякъде с апарати, които следяха и най-малката промяна в състоянието.

Беше със затворени очи, но въпреки лекарствата, които ѝ дадоха, не спеше. Все пак не беше толкова напрегната. И Сидни беше благодарен за това. Чу, че вратата на стаята се отваря и видя до себе си един млад лекар. Сидни присви очи към картончето с името му и не можа да повярва, че това момче е лекар.

— Мистър Барън? Аз съм доктор Питкин. Видяхме се с вас в спешното отделение.

Сидни кимна, макар че всичко, което се бе случило след като Долорес припадна, му беше като неясно петно.

— Как е тя? — попита любезно младият човек.

— Мисля, че си почива — отговори Сидни.

Доктор Питкин се усмихна. Сидни се зачуди как успява да се усмихва, при положение че през цялото време е изправен пред толкова тревожни очи, толкова отчаяни лица. Това е номерът на професията, каза си той.

— Хубавото е, че няма инфаркт. Беше пристъп от гръдна жаба.

— О, слава богу — каза Сидни и шумно въздъхна.

— Пристъпът обаче беше тежък и трябва да се направят допълнителни изследвания. Искам да подчертая, че това е сериозна работа... може да е предупреждение за неприятности в бъдеще.

Сидни кимна. Като всеки човек на шейсет и пет години бе чувал какви ли не истории за заболявания на сърцето.

— Знам, докторе.

— Ще я задържим тук за ден-два, ще направим още някои изследвания и когато си я приберете вкъщи, ще трябва да я пазите. Да я пазите да не се вълнува.

— Няма да е лесно — въздъхна Сидни.

— Но е много важно — каза доктор Питкин. Погледна Долорес и видя, че е отворила очи. — Как се чувствате, мисис Барън?

— Чувам, че говорите за мен — каза тя.

— Не бива да се тревожите, нали разбирате?

Долорес само го изгледа.

— Благодаря ви, докторе — каза Сидни. — Добре че не беше инфаркт.

— Много лесно можеше да бъде. Ще направим още някои изследвания. Междувременно ще минете на специална диета, мисис Барън. И ще ви предпишем лекарства. Ще говорим за всичко това, като ви изпишем.

— Кога ще ме изпишете? — попита тя.

— Не бързайте — отговори лекарят. — Вероятно вдругиден. Сега и вие си починете, мистър Барън.

— Благодаря, докторе. Лека нощ — каза той.

Младият мъж пак се усмихна, махна с ръка и излезе.

Сидни се върна на мястото си при Долорес.

— Нали го чу какво каза? — каза строго той, ясно съзнавайки колко е безполезно.

Долорес го погледна и очите ѝ се наляха със сълзи на безпомощност. Стисна ръката му върху одеялото със студени и влажни пръсти.

— Тя го е убила, Сид. Убила го е и ще се измъкне. Нали ги чу? Полицията. Не могат да я арестуват. Макар да знаят, че е виновна.

Нямат никакво доказателство. Нищо, което сочи, че е свързана с този човек...

— Ще открият нещо — каза Сидни успокояващо. — Ако има какво да се открие.

— „Ако“? — извика Долорес. — Как може да казваш „ако“?

— Казвам само, че не би трябвало да е много трудно. След като вече знаят за наемния убиец.

Долорес се намести на възглавницата.

— Знам, че тя го е убила. Винаги съм го знаела. Но ако този тип Пауел не беше убит по този невероятен начин, тя щеше да се измъкне. Тя дори има наглостта да се омъжи за любовника си. Беше толкова сигурна, че е свободна като птичка.

Сидни я потупа нервно по рамото.

— Но нали все пак го намериха. А сега ще изяснят и всичко останало. Трябва да оставиш нещата в ръцете на полицията. Трябва да им имаш доверие.

Долорес се размърда и се поизправи, подпирайки се на лакът. Цялата апаратура, с която бе свързана, се разклати.

— Ами ако нищо не е останало? Месеци минаха оттогава. Почти една година. Може да не е останала никаква следа, която да води до нея...

— Долорес, стига — каза умолително Сидни. — Намираш се в болница. Уплаших се, че ще те загубя.

— Аз ще се оправя — погледна го тъжно тя. — Защо не си отидеш вкъщи и не си легнеш, Сид? Аз ще поспя.

— Не, няма да поспиш. Ще лежиш и ще продължиш да мислиш за това, докато получиш друг пристъп.

— Не можеш да очакваш от мен да не мисля за това. Той беше моето дете. Единственото ми дете.

— Знам — въздъхна Сидни и я целуна по челото.

В стаята влезе енергично една сестра. Носеше малка чашка с хапче в нея.

— Хайде, мисис Барън — каза бодро тя. — Това ще ви помогне да заспите.

Долорес сложи хапчето в устата си, пийна вода през една сламка и преглътна. Сестрата премери пулса и кръвното налягане и я потупа по ръката.

— Добре — каза тя високо, сякаш говореше в стая, пълна с деца.
— Сега ще ви се приспи. Съпругът ви сигурно вече трябва да се прибира вкъщи.

Сидни поклати глава. Това хапче едва ли ще я успокои, помисли си той. Ще лежи и часове наред ще премисля всичко. Той се наведе и я целуна нежно по бледата буза, а сестрата многозначително задържа вратата отворена.

— Обичам те! Опитай се да починеш — каза умолително той.

— Добре — отвърна тя.

Сидни поклати глава и с усилие се изправи. Но още преди да тръгне към вратата, тя обърна глава към стената и той видя, че веднага започна да премисля всичко от начало до край. Да размишлява трескаво върху онова, което вече знаеше. Въпреки лекарствата, които ѝ дадоха, умът, майчиното сърце нямаше да се отпуснат — дори ако това щеше да я убие.

ГЛАВА 29

Ричард Уолш паркира своя „Лексус“ пред къщата.

— Сигурни ли сте, че не искате да ви закарам на пристанището, за да си вземете колата? — попита той.

Лаура се бе отпуснала на задната седалка, облегната на Иън, който седеше като вцепенен, стиснал здраво дръжката на вратата.

— Ще я приберем утре — каза Иън. — Жена ми е уморена.

— Нищо ми няма — възрази Лаура. — Ричард, искаш ли да влезеш да изпиеш чаша кафе или едно питие?

Ричард погледна платинения си „Ролекс“.

— Господи, приближава три часът сутринта. Най-добре е да се прибирам вкъщи. — Обърна се назад и ги погледна. — И двамата изглеждате ужасно. Трябва да поспите. Къде е Майкъл?

— У съседите — отговори уморено Лаура. — Благодаря ти, че дойде в съда, Ричард. Оценявам жеста.

— Няма проблем. Това е задължение на адвоката. Виж какво, нещата можеха да бъдат много по-лоши. Искам да кажа, че те знаят, че някой е платил на онзи тип да убие Джими, но нямат нищо конкретно, което да ви свързва с него. Това е ясно. Ако не беше така, досега да ви бяха арестували — каза бодро той.

— О, благодаря — отвърна Иън.

— Искам да кажа, че трябва да се опитаме да гледаме оптимистично на нещата. Разбира се, трябва да сте наясно, че ще превърнат живота ви в кошмар. Ще искат всяка разписка, всяко банково разплащане, всичко, за което се сетят, от времето около убийството. Най-добре е да им сътрудничите. Дайте им всичко, което поискат. Ще търсят доказателства за платена сума на онзи тип Хърман Пауел. Тези наемни убийци не работят за стотинки. Полицията ще издирва голяма сума пари, която не е отчетена.

— Няма да намери такова нещо — отвърна вяло Лаура.

— Още не мога да повярвам — каза Ричард. — Наемен убиец. Кой би могъл да направи такова нещо? Кой би искал да наеме човек, за да убие Джими?

Лаура изведнъж се почувства като в капан на задната седалка на колата. Имаше чувството, че не може да диша.

— Ричард, искам да се прибера вкъщи.

— О, разбира се — каза Ричард, отвори вратата и се обърна напред, за да могат те да слязат. — Починете си сега — каза съчувствено той. — Утре ще говорим.

Иън и Лаура тръгнаха към къщата, хванати под ръка. Лаура отпусна уморено глава на рамото му. Ричард ги проследи с поглед, докато влязоха вътре. След това вдигна прозореца, включи климатичната инсталация и избра една касета, за да слуша музика, докато се прибере у дома. „Ред Хот Чили Пепърс“, помисли си той. Усили звука до край и се насочи към Рок Харбър.

* * *

Докато Иън си вземаше душ, Лаура си облече нощница и метна отгоре един летен халат. Погледна с копнеж през прозореца към къщата на Пам. Всички прозорци бяха тъмни и тя с разочарование видя колата на Дуейн. Нищо чудно, че Пам звучеше толкова нервно по телефона, когато я помоли Майкъл да преспи у тях. Лаура знаеше много добре, че сега, след всичко случило се, Дуейн ще се настрои срещу нея. Колко време трябва на Пам, за да започне да мисли като мъжа си?

Все едно — вече е много късно да звъни по телефона. На Майкъл му е добре тази вечер, каза си тя. Той обича да спи у Луис. Докато гледаше прозореца на Луис, Лаура си спомни думите на Долорес. Искане да вземе Майкъл, за да ме накаже за нещо, което не съм извършила. А също и за нещо, което извърших, помисли си тя, като чу, че вратата на банята се отваря.

Иън влезе във всекидневната, бършейки косата си с хавлиена кърпа, облечен само с долницето на пижамата си. Толкова е хубав, помисли си тя. Толкова меланхоличен и толкова хубав. Беше се хвърлила в ръцете му като в спасителна мрежа. А сега — какво ще стане с тях сега?

Иън си наля чаша вино, което извади от дъбовия бюфет.

— Искаш ли малко? — попита той. — Може да ти се отрази добре.

Тя машинално отказа, после размисли.

— Може би, да — каза тя.

Той ѝ занесе чашата — тя седеше свита в единия край на канапето. Иън седна в едно кожено кресло до студената камина. Креслото на Джими. Сините му очи бяха посивели, сякаш зад тях се надигаше буря. Гледаше в чашата си.

— Иън, продължавам да мисля какво каза Долорес — не можа да се сдържи Лаура. — За това, че ще ми отнеме Майкъл.

— Не може да направи това — каза рязко той.

Тя разбра по тона му, че той не иска да обсъжда този въпрос. И се подразни от начина, по който той отхвърли нейните тревоги, макар че знаеше какво има предвид. За момента Долорес нямаше основания да прави каквото и да било.

А и как да му се сърдя, че проявява нетърпение, укори се тя. Той изобщо не е допускал, че ще се случи такова нещо, когато поиска да се оженим. А при създадите се обстоятелства проявява голямо разбиране. Тя се загледа в чашата с вино и усети във всяко мускулче умората след напрежението при разпита, след шока от новите разкрития. Известно време и двамата мълчаха.

Накрая Иън отпи от виното и каза:

— Ще наема друг адвокат.

— Друг адвокат? — попита изненадано тя. — Защо? Винаги Ричард е движел нещата.

— Първо, става дума за углавно престъпление, а той, както изглежда, няма никакъв опит в тази област.

— Сигурно е така — каза с въздишка Лаура.

— Второ, нямам му доверие. Не ми е симпатичен и му нямам доверие.

— Защо не ти е симпатичен? — Тя беше изненадана от реакцията му.

— Не знам. Наречи го интуиция — каза раздранено той.

— Това не е основателна причина — отвърна тя. — Но щом така мислиш...

— Мисля, че имаме нужда от първокласен специалист по наказателно право. Чувал съм за такъв адвокат от Филадельфия, казва

се Къртис Станхоуп.

— Но защо ни трябва първокласен специалист, след като не сме извършили нищо нередно? След като няма какво да крием...

— Лаура, сега не е моментът да си губим времето с някакъв провинциален глупак.

Тя обаче продължи да следва нишката на собствените си мисли.

— Освен, ако не смяташ, че аз съм го убила? Така ли мислиш?

— Не, не ставай смешна. — Той се отпусна тежко в креслото. — Лаура, знаеш ли колко много невинни хора стават жертва на фалшиви обвинения. Искам на всяка цена да се предпазим от това.

— Не те обвинявам, че искаш такова нещо — каза тихо тя. — И ти си човек. Всички смятат, че аз съм убила Джими. Ти още колко време ще продължаваш да ми вярваш?

— Въпросът изобщо не е в това — каза той. — Аз обвинявам себе си.

— Себе си? Как може да обвиняваш себе си?

Иън прокара ръка през тъмната си мокра коса и отбягна погледа й.

— Защото... грешката е моя. Аз се появих и настоях да се омъжиш за мен. Ако не се беше омъжила за мен, нямаше да те подозират. Нямаше да се отнасят с нас по този начин.

— Винаги подозират първо семейството — сви рамене Лаура.

— Разбира се, но една вдовица, която се омъжва толкова бързо... Естествено ще си мислят, че... трябваше да изчакам... да бъда потърпелив... не знам какво съм си въобразявал.

Лаура отпи от виното. Това, което той казваше, беше вярно, разбира се.

— Но как можем да знаем, че това ще се случи? Направихме го, защото сме невинни. И ти не си ме принудил да се оженим. Аз исках да... — Гласът ѝ секна.

— Няма да им позволя да ти направят нещо. Кълна се — каза той. — Ще те защитавам, каквото и да стане. Не съм преживял толкова много неща, за да те изгубя сега. Веднъж вече загубих всичко. Няма пак да го загубя.

Решимостта му я развълнува и в същото време я уплаши.

— Не говори така. Плашиш ме.

Той отиде при нея, седна и я притисна в прегръдките си.

— Извинявай — промълви той, целувайки я по косата. — Не се тревожи. Ще се погрижа за всичко. Обещавам. Всичко ще се оправи.

Лаура затвори очи и се опита да му повярва. Но освен страховете за полицията, за Майкъл, за това какво Иън може би си мисли, един друг надигащ се въпрос я измъчваше. Един въпрос, който не искаше да изрече на глас пред Иън. Кой е наел Хърман Пауел? Кой го е наел да убие Джими?

Тя винаги мислеше, че Джими е станал жертва на случайно убийство, на обир, който не е протекъл по запланувания начин. Независимо какво смяташе полицията, тя беше убедена, че той е убит от непознат човек, от неизвестен нападател. Но сега всичко се беше променило. Вярно, че куршумът бе изстрелян от непознат, но Джими беше убит от човек, когото познаваше. Когато тя познаваше. При тази мисъл Лаура потрепери. Иън усети потръпването и още по-силно я прегърна.

* * *

Канди Уолш се изправи в леглото, разтърка очи и погледна часовника. После изгледа гневно мъжа си.

— Защо си подсвиркваш по това време на нощта? Голяма досада си, Ричард. — Тя обърна възглавницата си и се опита отново да се намести на нея.

— Не искаш ли да чуеш защо? — попита Ричард. Той се събличаше и беше праметнал панталоните си на стола, макар че в стаята имаше всички удобства за окачване на дрехите на закачалки.

— Добре, кажи — подпря се Канди на лакът. — Арестуваха ли я? Ричард бе напълнил устата си с вода за освежаване и я изплю. След това си сложи одеколон.

— Не, не я арестуваха.

— И как уреди това? — попита Канди.

Ричард застана на вратата на спалнята само по копиринени боксерки.

— Аз съм гений — каза той и тръгна полека към леглото.

Канди се намръщи и го предупреди:

— Откажи се, Ричард. Часът е три и половина сутринта.

Ричард се пъхна под завивките.

— Искам една сладка целувчица.

— Ще ме накараш да повърна — каза Канди. — Как така не я вкараха в затвора?

— О, ще я вкарат — отвърна Ричард. — Сигурен съм, че няма да може да опъне платната и да отплава с новия си съпруг към непознати брегове.

— И защо се радваш от това?

— Кой казва, че се радвам? — попита Ричард, внезапно обзет от подозрителност. Все още не се чувстваше напълно безопасно. От сметките на Лаура все още липсваше голяма сума пари и той не бе намерил начин да ги възстанови. Когато секретарката му Аделейд Мърфи му съобщи, че Лаура се е омъжила повторно и смята да изтегли всичко, преди да замине, той толкова много се разтревожи, че почти припадна. Но сега поне разполагаше с време. И можеше да се възползва от това. Биваше го за такива неща. Не за първи път му се налагаше да балансира по ръба, но винаги се задържаше.

— Толкова си весел, че чак ме отвращаваш.

— Весел съм, защото обичам мойта мъничка Канди — каза той, потърквайки лицето си в нейната шия.

— О, я млъквай — каза тя и го ръгна в гърдите с острия си лакът.

ГЛАВА 30

След твърде кратка почивка и бърза закуска Рон Ленард, Винс Мур и Клайд Джаксън се срещнаха отново в кабинета на окръжния прокурор.

Рон с удоволствие прие чаша кафе от секретарката на окръжния прокурор и се опита да се разсъни. Предишната нощ, след като най-сетне се добра до леглото, не можа да заспи. През цялото време докато се въртеше на възглавницата му се привиждаше бледото лице на Лаура Рийд, тъжните ѝ сиви очи, които умолително го гледаха. Убийца, каза си той. Престъпница. Накрая стана от леглото, изпи една бира и изгледа по кабела някакъв детективски филм от 40-те години. По едно време заспа на стола. Винс, въпреки годините си, изглеждаше както винаги свеж и уверен.

— Как може да изглеждаш така, сякаш си спал осем часа сред рози? — попита Рон.

— Може, ако водиш здравословен живот и имаш край себе си добра жена, която те обича — засмя се Винс на по-младия мъж.

— Сигурно е така — отвърна уморено Рон.

— Добре, господа — каза окръжният прокурор. — Да се опитаме да се оправим в тази бъркотия. Да разграничим фактите от подозренията.

Джаксън ги погледна и двамата мъже мрачно кимнаха.

— Знаем, че някой е наел Хърман Пауел да убие Джеймс Рийд. Знаем, че вдовицата му Лаура Рийд наследи голяма сума пари и пет месеца по-късно се омъжи повторно за Иън Търнър. Налице са парите, мотивът и удобният случай. До този момент, като се изключи предполагаемото приятелство от детинство, не можем да установим връзка между двамата преди деня, когато те уж са се срещнали в Кейп Крисчън. Значи, главният заподозрян е мисис Рийд. Но, ако допуснем, че тя е наела Пауел, Иън Търнър неин съучастник ли е, или срещата и бракът им са невинни, както и двамата твърдят?

— Знаете ли, в известен смисъл този прибързан брак според мен не ги уличава в нищо — каза Винс. — Точно обратното. Искам да

кажа, че ако са замисли всичко заедно, ако са виновни, защо трябва да действат толкова открито? Така на практика те ни карат да ги заподозрем.

Окръжният прокурор Джаксън сви пълните си устни и погледна полицейския началник с присвити очи.

— Може би не са могли повече да чакат. Може би са сметнали, че вече са ни надхитрили, така че защо още да чакат?

— Продължавам да се питам — ами ако не са го направили те? Кой друг има интерес да го направи? — каза Винс.

— Това е много важен въпрос — заяви Клайд неангажиращо.

— Какво ще кажете за техния адвокат? — попита Рон. — Никак не ми хареса. Съдружник ли е бил на Рийд?

— Уолш играе на борсата с големи суми. Това ни е известно. Но не мога да разбера как смъртта на Джим Рийд ще го облагодетелства — каза Винс.

— Нали той се разпорежда с парите на мисис Рийд? — попита Рон. — Може да е искал да разиграе милиона от застраховката на Рийд.

Окръжният прокурор Джаксън сви рамене и си записа нещо в бележника.

— Ще проверим това. А какво става с изчезналия мъж? С Юрик? — попита окръжният прокурор. — Били са много близки. Като братя, разправят някои хора. А между братя, както е известно, може да има и много лоши чувства. Искам да кажа, че първоначално ние го отхвърлихме като заподозрян, защото е в инвалидна количка. Но сега, след като се установи, че е имало наемен убиец...

— Както знаете — въздъхна Винс, — Гари Юрик изчезна, напусна града, без да каже нито дума никому. Майка му твърди, че бил силно разстроен от женитбата на Лаура Рийд. Страхува се, че той може да се самоубие.

Рон изсумтя.

— Сигурно се е разкарал от майка си. Разбрах, че била много зла жена.

— Тази сутрин получихме информация къде се намира — каза мрачно Винс. — Един собственик на оръжеен магазин в Бостън проверява дали не е криминално проявен. Справката излезе на нашия компютър. Веднага изпратих човек да провери адреса, който е дал.

— Значи майката може да се окаже права — каза Рон.

Тримата мъже замълчаха, обмисляйки тази възможност.

— Всъщност Ванда Юрик ми каза нещо странно — призна Винс.

— Тя обвинява Джеймс Рийд за катастрофата, в която пострада синът ѝ, макар че Рийд няма никаква вина. Възможно ли е тя да е искала да си отмъсти?

— Винс — обърна се към него Рон, — тази катастрофа е станала преди четиринайсет години, нали? Обикновено хората не чакат толкова дълго, за да си отмъстят. Отмъщението най-често е престъпление, извършено под влияние на силна емоция. Прав ли съм?

— Така е — въздъхна Винс.

— Като говорим за силни емоции — започна Рон и описа полукръг с чашата си за кафе, — ако Гари Юрик е толкова влюбен в съпругата на Джими Рийд, че новината за повторната ѝ женитба го е тласнала към самоубийство, може би точно той е решил да ликвидира Джими Рийд.

— Възможно е — сви рамене Клайд Джаксън. — Ако е смятал, че може да бъде с нея, стига Джеймс Рийд да не стои на пътя му. Но изведнъж тя се омъжва за друг. Затова той си купува пистолет и бум-бум...

— И отнася отговора в гроба си — каза Рон.

— Интересен сценарий — каза окръжният прокурор, — но първо, нямаме никаква основателна причина да мислим, че Гари Юрик възнамерява да използва това оръжие срещу себе си и второ, ако погледнем реалистично, и тримата знаем, че подозренията ни са насочени към новобрачната двойка.

— Точно така — каза мрачно Рон. — Колко жалко, че Пауел няма списък на клиентите си.

Тримата мъже мълчаливо претегляха възможностите. Винс наруши мълчанието, като започна да разсъждава гласно:

— Възможно ли е Търнър да го е направил, без тя да знае?

Те го изгледаха недоумяващо.

— Не, изслушайте ме — настоя той. — Искам да кажа, че те признават, че са се познавали много отдавна, нали така? Ами ако Търнър е бил обсебен от нея и е смятал, че трябва само той да я притежава? Има такива хора.

— Искаш да кажеш, че през всичките тези години той не е мислил за нея и след това тя изведнъж се превръща за него в нещо като идея фикс? — попита Рон.

— Знам, че звучи странно — призна Винс.

Клайд Джаксън разпери големите си ръце на бюрото и попита:

— Как става така, че един мъж изведнъж се оказва обсебен от едно момиче, което е познавал в началното училище?

Рон почука по зъбите си с един молив.

— Той действително е разправял, че я познава. Казал го е на онова момиченце в Барбадос. На мене ми наговори разни глупости за това как можеш да опознаеш един автор по неговите книги, но детето беше съвсем категорично.

— Значи, искаш да кажеш, че след като съпругата му е починала, той е решил да убие Джеймс Рийд? — попита Клайд.

Винс погледна въпросително.

— Може би първо се е отървал от жена си. Искам да кажа, че който е способен да наеме убиец, е способен на всичко. Не е ли така?

— Това е доста пресилено — каза Клайд.

— Не знам. Просто мисля на глас — каза Винс.

— Известно ли е всичко, което трябва да знаем, за пожара, в който е загинала първата му съпруга? — попита Клайд Джаксън.

— Има някои неща, които ме смущават — призна Рон.

— Например? — попита Винс.

— Ами брат му е пожарникар — сви рамене Рон. — А това означава, че Търнър лесно би могъл да разбере как точно е действал серийният подпалвач.

— Престъпление по подражание — каза Винс.

Рон кимна и продължи:

— Братът отрича някога да е разговарял с него на тази тема. Но той се чувства много задължен на Търнър. За нищо на света няма да си признае, ако има нещо такова. Въпросът е, че всички знаят колко много Търнър е обичал сина си и как никога не би му причинил нищо лошо. Но... синът му е трябвало да бъде на мач същата вечер, когато става пожарът. Той не е знаел, че жена му е задържала детето вкъщи.

— Виж ти — възкликна Винс.

— Това нищо не доказва — каза рязко Клайд Джаксън. — Вижте какво, не ме интересува той ли го е направил, тя ли го е направила или

дватамата заедно — нужно ми е доказателство за това кой е платил на Хърман Пауел. Или свидетел. Някой, който ги е видял заедно преди Джими Рийд да умре. Без да разполагаме с едно от тези две неща, може да си седим тук и да размишляваме до златната им сватба.

— Правилно — каза смутено Винс.

— Рон, искам да провериш банковите сметки на Търнър. Притисни банките да ти дадат пълен отчет за изтеглени суми. Същото и за нейните сметки. И трябва да изпратим някой да разбере нещо за този адвокат. Все отнякъде ще изскочи нещо... — Клайд Джаксън се изправи на стола си. — Господа, имаме да вършим много работа. Винс, с колко души разполагаш?

— С пет, на разположение през цялото време.

— Добре, вземи от моите хора колкото ти трябва. Провери старите телефонни записи. Разпитай по всички хотели, мотели или приюти за бездомници, където би могло да са отседнали, когато не са били в града. Имаш ли сведения някой от двамата да е пътувал по работа или да е ходил да се забавлява някъде извън града?

Рон кимна.

— Ами, да започваме тогава — каза Клайд. — Тази история с Пауел дава някаква надежда за изясняване на случая. Но няма време. От ФБР ми съобщиха тази сутрин, че вече действат в Мичиган и Охайо. Аз искам този случай да се разследва на местна почва, ако можем. Но ни трябва отговори на някои въпроси и то бързо. Затова да действаме. Сега ме извинете, господа, но ме чакат в съдебната зала.

ГЛАВА 31

Арън Келерман се настани на една празна пейка, отвори кафявата книжна торбичка с обяда си и вдигна с облекчение глава към лекия ветрец, поглеждайки синьото небе и носещите се по него облаци. Припомни си какво бе казал Хенри Джеймс — „летен следобед“ са двете най-красиви думи. Съвсем вярно за днешния ден, каза си Арън. Хубаво е човек да излезе за малко от болницата и да постои на чист въздух. Той работеше като фелдшер в юношеското психиатрично отделение на една скъпа частна болница на Бийкън Хил. Обичаше децата, макар че някои от тях бяха много шантави. Работата му обаче беше изтощителна и той имаше нужда от почивка. При хубаво време винаги отиваше да обядва в парка. Докато вадеше обяда си от торбичката, седнал на пейката, той се огледа и видя, че мъжът в инвалидната количка е още там.

Арън бе забелязал мъжа в инвалидната количка преди една седмица. Всеки ден седеше до едно и също дърво срещу група продавачи, които предлагаха обици и балсами на алеята отсреща. Седеше там, сякаш бе пуснал корени. Винаги носеше скицник, но през повечето време не го използваше. С тази посивяла коса и бледа кожа имаше вид на художник. Седеше главно на сянка. Като че ли не ядеше и не пиеше нищо, нито говореше с някого. Тайнствен и тъжен, той сякаш наблюдаваше от друга планета. Арън си даде сметка, че се чуди какво му е на този човек.

Вероятно опитът му като фелдшер го караше да се тревожи за него. Работата с децата в отделението го бе научила да долавя предупредителните знаци: празния поглед, безразличието, факта, че човекът не забелязва прекрасния ден. Арън хапна още малко от спагетите и салатата и отпи от ябълковия сок. Защо не си гледаш работата, укори се сам той. Не ти ли стигат проблемите в болницата? Опитва се да не обръща внимание на мъжа и насочи погледа си към хората, които се возеха на лодки, но нищо не помагаше. От дете не понасяше да гледа как някой страда. Баща му, чието умение като пластичен хирург му беше донесло слава, тълкуваше това като знак, че

синът му ще го наследи в лекарската професия. Той обаче познаваше твърде малко сина си и се ужаси, когато Арън стана фелдшер. Мащехата на Арън беше напълно безразлична по какъв път ще тръгне той, стига да е извън нейното полезрение.

Арън въздъхна и счупи на две една солета. Мисли за нещо друго, каза си той. И се опита да насочи мислите си другаде. Към маратона, в който щеше да участва следващия уикенд; може би трябва да отида следобед на реката и да засека за колко време извървявам няколко мили, помисли си той. Беше канен на вечеря с приятели, една семейна двойка в Кеймбридж, с които бяха учили заедно. Сега е моментът да отиде да купи бутилка вино. Червено или бяло, помисли разсеяно той. Но не го направи. Даде си сметка, че отново гледа към инвалидната количка като привлечен от магнит. Мъжът беше взел скицника и рисуваше, но лицето му оставаше все така безизразно и бледо. След като прибра торбичката, пластмасовата чиния и книжната салфетка, Арън се запъти бавно към кошчето за боклук, намиращо се близо до инвалидната количка на мъжа. После, след кратко колебание, отиде при него, приклепна до количката и погледна скицника.

В присъствието на досадника мъжът спря да рисува и остана в скована поза. Арън разгледа с възхищение скиците на старите сгради на Бийкън Хил.

— Имате дарба — каза искрено той и вдигна очи към художника.

Гари изгледа Арън сякаш беше от друга планета, изчаквайки го да си тръгне. Но Арън се престори, че не забелязва студения поглед.

— Може ли да погледам още малко? — попита той. — Казвам се Арън Келерман — протегна притеснено ръка Арън.

За да избегне ръкостискането, Гари измърмори името си и без да иска подаде скицника на непознатия човек. Арън го отвори и започна да разглежда скиците. След малко, без да вдига очи, каза:

— Бях любопитен да видя какво рисувате. Виждам ви всеки ден тук от една седмица. Аз обикновено обядвам в парка.

— Днес е последният ден — каза с равен глас Гари.

Арън продължи да разлиства скицника. Не реагира веднага на думите на мъжа, но изпита неприятно усещане в стомаха си. Този тон му беше познат. Беше го чувал и друг път, в болницата. Но се направи, че не разбира.

— Последният ден! Искате да кажете в парка? На различни места из града ли работите?

Гари го погледна безпомощно. Мъжът беше дребен, с грижливо поддържана черна брада и топли тъмни очи. Гари беше смутен от интереса, който проявяваше този човек. Знаеше, че в големите градове хората не обръщат внимание на другите. Защо този човек му задава такива въпроси? Разбира се, че няма да му каже нищо.

— Аз... не. Заминавам... от града.

— Трябва ли да заминете? — попита невинно Арън.

— Да — тросна се Гари, за да покаже, че иска да каже „Не е ваша работа“.

Мъжът обаче не схвана намека. Започна да обсипва Гари с въпроси за работата и за семейството му. Попита го дори защо е в инвалидна количка. Гари отговаряше едностранно на повечето въпроси. След това мъжът го попита направо къде живее, но Гари не можа да каже.

— В мотела „Златния фазан“ в китайския квартал — отговори той. В известен смисъл беше вярно. Това беше последното място, където смяташе да живее.

Без Гари да го пита, Арън му разказа за себе си — за тавана, на който живееше в Норт Енд. За работата си като фелдшер. За това, че е от Флорида, но е учил тук, в Бостън. Упоритото мълчание на Гари не го смуцаваше. Продължаваше да говори все така тихо, но настоятелно, сякаш това беше най-естественото запознанство в света. Накрая със съжаление Арън заяви, че трябва да тръгва, да се върне на работа.

— Ще ви видя ли тук утре? — попита той.

— Вече ви казах — отвърна Гари. — Това е последният ден.

— Защо трябва да е последният ден? — попита разтревожено Арън.

— Най-последният — каза Гари. Лицето му беше мрачно.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано, Гари — каза той.

— Нямаше да има никакво значение — отвърна унило Гари.

Гари проследи с поглед тъмнокосия мъж, облечен в бяло, който прекоси тревата. От време на време той се обръщаше със сериозно лице и вдигаше ръка за поздрав. Когато стигна до края на тротоара, Гари обърна количката и се насочи към колата. Настани се вътре и запали мотора. Без да иска, се обърна и погледна назад. Арън още

стоеше там и го наблюдаваше. Гари се ядоса. Какъв ти е проблемът, помисли си той. Да не би тази седмица да е обявена за помощ на инвалидите? Цинизмът не му беше присъщ, но в момента беше циничен. Насочи вниманието си към улиците. Още чувстваше погледа на Арън, но се направи, че не го забелязва и внимателно се вля в натоварения трафик на Бойлстън стрийт. Страшно беше да шофира в непознат град като този. Досега беше карал само около Кейп Крисчън. Все още не знаеше защо се озова на това място. Но всъщност знаеше. Бостън беше градът, за който бе мислил много — градът на музея, на стипендията. Но това изглеждаше толкова отдавна, преди много време.

Гари въздъхна и тревожно се огледа. Надяваше се, че ще може да стигне до онзи магазин. Беше попаднал случайно на него, а изобщо не познаваше тукашните улици. Опита се да си спомни завоите, забележителностите, край които бе минал. Оказа се, че не е лесно. Не беше обръщал внимание къде се движи. Всъщност, помисли си той, докато се провираше по натоварените улици към бедния квартал в Южен Бостън, не е чак толкова страшно, колкото би могло да бъде. В края на краищата нямаше какво да губи.

Изпълнен с нелепо чувство за победа, Гари позна съмнителната уличка, която търсеше. На единия ъгъл имаше сграда със сива тухлена фасада и надпис, който гласеше „Осребряване на чекове“. На другия ъгъл имаше бар, а срещу него — ресторант за бързо хранене. Гари паркира колата и се смъкна на тротоара. Заобиколи една празна бирена бутилка и мина с количката през смачкани пергаментови хартии, по които все още имаше полепнало сирене от пица, и захвърлени на тротоара угарки. Спря пред магазина и загледа мръсната витрина с изложената сбирщина от стоки. Тя приличаше по-скоро на нечий таван, отколкото на търговска витрина. Магазинът предлагаше стари градински инструменти, домакински уреди и дори детски играчки.

Гари влезе в магазина и стигна по затрупаната със стоки пътека до остъклената витрина, съдържаща най-ценната стока на магазина — голям асортимент от пистолети и пушки. Собственикът на магазина, мъж с посивяла коса и шапка от вестник на главата, който гледаше някаква сапунена опера на купения на старо телевизор, вдигна очи и веднага го позна.

— Надявам се, че сте направили проверката — каза без заобикалки Гари.

— О, да — отвърна любезно мъжът. — Няма проблем. Досието ви е чисто. Изчакайте малко. Сега ще се върна. Ще ви донеса пистолета.

Гари търпеливо зачака. Нямаше защо да бърза.

ГЛАВА 32

Винс се върна в кабинета си, където намери Рон Ленард, седнал на стола му със затворени очи, качил краката си на бюрото.

— Чувствай се у дома, следователю — каза многозначително Винс.

Рон отвори очи и свали краката си на пода, усмихвайки се неловко.

— Извинявай — каза той. — Очите ми трябваше да починат. Цял ден съм проверявал финансови отчети — сметките на Лаура и Джеймс Рийд, факсовете, които банката на Търнър изпрати от Кънектикът.

Винс му даде знак да не става. Трябваше да провери картотеката си и да върне на място една папка.

— Откри ли нещо?

— Засега не — отговори Рон. — Макар че онова, което търся, сигурно е добре скрито. Не съм очаквал, че ще намеря чек на името на Хърман Пауел в общата сметка на съпрузите Рийд. Колкото до Търнър, ликвидирал е всичко, преди да замине за Карибите. След това се е разплащал само в брой.

Винс разсеяно кимна.

— А при теб има ли нещо ново? — попита Рон.

— Току-що ми се обади Боби Маккандълс — каза намръщено Винс, — когото изпратих в Бостън да търси Гари Юрик. Оказва се, че Юрик е купил пистолета, но адресът, който е дал на продавача, е фалшив.

— Майка му е права — сви вежди Рон. — Той е намислил нещо...

— Знам — каза Винс. — Моят човек обаче не познава Бостън. Няма да може да открие Юрик в непознат град. Все едно че земята се е отворила и го е погълнала.

— Какво ще правиш? — попита Рон.

— Какво мога да направя? Казах на Боби да алармира местната полиция и да се връща.

Рон разбиращо кимна. Телефонът на бюрото на Винс иззвъня.

— Ще се обадиш ли? — помоли той Рон. — Ако е Ванда Юрик, кажи й, че ме няма.

Рон вдигна слушалката и зададе няколко въпроса. После се обърна към Винс, закрил слушалката с ръка.

— Обажда се Доминик Ванезе. Държи голям ресторант в Атлантик Сити.

— Братът на Мари? Това не е ли мафиотско свърталище? — попита Винс. — Какво иска?

— Иска да говори с теб — сви рамене Рон. — Казва, че има важна информация за случая Рийд.

— Един по един започват да излизат на светло — каза Винс и предпазливо посегна към телефона.

* * *

Влезеше ли човек в „Стела ди Маре“, ресторанта на Доминик Ванезе, сякаш потъваше в тъмна пулсираща утроба. Стените бяха боядисани в наситено и лъскаво виненочервено, килимът беше в по-ярки краски — кървавочервено. Тапицираните в гладка кафява кожа пейки и сепарета, къпеци се в светлината на свещи, поставени в тъмночервени стъквени свещници, също излъчваха алено сияние.

„Стела ди Маре“ беше един от най-известните ресторанти на плажната ивица на Атлантик Сити. И един от малкото, който не бе станал жертва на игралните домове. Доминик Ванезе имаше много влиятелни приятели, които години наред се наслаждаваха на неговата кухня. И когато дойде моментът, те, както и Доминик, не бяха склонни този забележителен ресторант да бъде погълнат от новите чудовища, появили се край морето. Те се погрижиха „Стела ди Маре“ да остане на мястото си. Атлантик Сити беше от онези градове, където хората ценят приятелството и лоялността. За тях парите не са единственото нещо.

Винс и Рон застанаха на входа, рамкиран от тъмната брокатена завеса с ресни, и надникнаха в полутъмното помещение.

— Онзи там не е ли Джани ди Марко? — попита Рон, назовавайки по име една известна мафиотска личност.

Винс присви очи към дъното на ресторанта и кимна:

— Той е.

Джани ди Марко, около шейсетгодишен внушителен мъж с посивяла коса, пременен с костюм „Армани“, седеше в едно сепаре в най-отдалечения ъгъл на ресторанта и се хранеше елегантно от малка чиния. Един по-млад мъж, облечен във виолетово-черна лъскава грейка, седеше до него и отчупваше парчета препечен хляб от кошничката пред себе си.

Някъде отдалеч се носеше натрапчивата музика от прелюдията към „Кавалерия Рустикана“. Доминик Ванезе, както винаги в тъмносин костюм и колосана бяла риза, се приближи към двамата мъже във фойето.

— Имате ли резервация? — попита той.

Винс и Мур отместиха очи от гангстерите и насочиха вниманието си към дребния плешив мъж, застанал пред тях.

— Полицейски началник Мур — каза Винс. — А това е следовател Ленард от окръжната прокуратура в Кейп Крисчън.

Гладкото лице на влезлия в средна възраст Доминик Ванезе изобщо не трепна от изненада. Част от успеха си дължеше на своята дискретност. Известни хора често си уреждаха делови срещи в ресторанта му. Неговата единствена грижа беше те да бъдат добре нахранени. Като даде знак на Винс и Рон да го последват, Доминик ги поведе през лабиринта от маси към дъното на помещението. Рон успя да забележи розовите отблясъци на ленени покривки, жени със сложни прически в компанията на елегантни мъже на средна възраст, диаманти, които проблясваха, когато лъскави сребърни прибори и чаши с тъмно вино се поднасяха към жадни устни.

Когато минаха край масата му, Джани ди Марко вдигна поглед към собственика.

— Отлично, както винаги.

— *Grazie* — усмихна се Доминик. — Насам — каза той спокойно на Винс и Рон и ги поведе към една врата в дъното. Отвори вратата и ги покани в кабинета си.

Рон се сдържа да не се огледа. Кабинетът на Ванезе беше с размерите на всекидневна, каквито имаха повечето къщи, в които Рон бе влизал, но много по-богато мебелиран. Подът бе покрит с персийски килим, а креслата и канапетата бяха тапицирани с мека черна кожа. В единия край на стаята имаше камина с мраморен плот, съвсем чиста,

сякаш никога не бе използвана. По стените висяха снимки в рамки на Доминик Ванезе с някои от известните му клиенти — Доналд Тръмп, Дон Кинг, Чарлс Баркли, дори самия Франк Синатра.

Ванезе им даде знак да седнат. Винс и Рон се настаниха на широкото кожено канапе. Пред тях на покритата със стъкло масичка имаше сребърен поднос с няколко кристални гарафи с питиета и чаши. Винс забеляза, че образцовият Ванезе не им предлага пиене. Беше сигурен, че пропускът е съзнателен, а не от разсеяност. И дума не можеше да става за приятелска среща. Домакинът изчака началникът на полицията да заговори.

— Мистър Ванезе, двамата със следователя Ленард разследваме този случай — започна Винс. — Нали ви е известно, че ако информацията, която имате, е важна, ще трябва да дадете показания под клетва пред окръжния прокурор и ние можем да ви привлечем като свидетел. — Ванезе махна с ръка, сякаш това нямаше значение. — Казахте по телефона, че имате някаква информация по случая Рийд.

Доминик Ванезе кимна, загледан във вратата на кабинета си.

— Точно така — каза той. — За Рийд. И за наемния убиец...

Винс усети, че косъмчетата на врата му настръхнаха и седна на крайчеца на мекото канапе.

— Какво по-точно? — попита спокойно той.

— Мисля, че знам кой е наел убиеца — каза Ванезе.

Винс вдигна вежди.

— Това не е дело на някой местен талант, нали ви е ясно?

За първи път Ванезе се обърна и го изгледа — погледът му издаваше презрение.

— Искате ли да знаете, или не? — попита той.

— Да. Разбира се — отговори Винс. — Моля, продължавайте.

— Гледах новините онази вечер. И я познах.

— Кого?

— Съпругата.

Винс погледна Рон, който видимо пребледня при думите на Ванезе.

— Може да е идвала във вашия ресторант — каза внимателно Винс.

— Нямам предвид това — отговори рязко Ванезе.

— А какво имате предвид?

— Преди известно време... мисля, че беше миналото лято... тя дойде при мен в ресторанта.

Винс го наблюдаваше подозрително.

Ванезе се намръщи, сякаш се опитваше да си припомни.

— Каза, че иска да говори с мен. Трябвало ѝ някаква информация и смятала, че аз мога да помогна. Каза, че била чувала разни неща за моя ресторант. — Ванезе погледна Винс и Рон. — Разбирате какво искам да кажа. Всички знаят, че сред клиентите, които обслужвам, има такива, които... нека да кажем... се ползват с лоша слава.

Винс не си направи труд да отговори.

— Така или иначе, тя беше чувала за мистър Ди Марко и за няколко други мои редовни клиенти и си беше направила заключението.

Рон потисна раздражението си. Винс му отправи предупредителен поглед.

— Продължавайте — каза Винс.

Ванезе го погледна в очите и продължи без повече заобикалки:

— Тя каза, че иска да уреди едно убийство. Искане да знае мога ли да кажа кого да наеме за тази работа.

Винс усети, че сърцето му се разтупа. Това е, каза си той. Това е пробивът, който се надявахме да направим.

— И? — попита той.

— Това е — каза Ванезе. — Казах, че информацията ѝ не е вярна, че не разбирам нищо от такива работи. И тя си отиде.

Винс и Рон останаха безмълвни.

— Мисля, че си е намерила човек, който ѝ е помогнал — каза Доминик Ванезе и се облегна на стола си.

— Измисляте ли си всичко това, мистър Ванезе? — попита рязко Рон.

Доминик Ванезе го погледна така, сякаш Рон беше хлебарка, току-що появила се в безукорно чистия му будоар.

— Защо трябва да си измислям?

— Не знам — отговори искрено Рон. — Нали съзнавате, че информацията, която току-що ни дадохте, уличава мисис Рийд.

— Съобщавам ви само какво ме попита тя — каза упорито Ванезе.

— Защо чак сега? — попита Винс. — Джеймс Рийд беше убит преди месеци. Ако сте знаели всичко това, защо не ни се обадохте веднага?

— Аз съм бизнесмен. Имам голям ресторант. Не си губя времето да мисля за престъпления. Някакъв човек бил убит от крадец в Кейп Крисчън... голяма работа. Проверявам дали алармената ми система е в ред и забравям за случая.

— Същият този човек е бил женен за жената, която е търсила наемен убиец.

— Тя не ми каза името си, следователю — каза студено Ванезе на Рон. — Никога преди това не я бях виждал. Как можеш да знам, че застреляният мъж е бил неин съпруг? И през ум не ми мина. Изобщо не мислех за това.

Винс сви рамене, сякаш да покаже, че в думите му има логика. Ванезе се възползва от този момент и преглътна яда си.

— След това, онази вечер, гледам новините — Холи Броуди на пети канал — аз я харесвам — и чувам, че онзи мъж бил застрелян от наемен убиец и не щеш ли, виждам същата жена да слиза от колата и да влиза в съда. И си я спомних. Красива жена, лесно се разпознава с тази сребърна коса и големи тъжни очи. Казах си, значи е отишла и го е направила.

— Добре, видяхте я по телевизията и я познахте. И си я спомнихте — каза нетърпеливо Рон. — Кое ви накара да ни се обадите? Не си направихте труда да ни потърсите, когато тя е дошла при вас да търси наемен убиец. Длъжен сте бил да ни съобщите какво съдействие е искала от вас.

— Не знаех дали говори сериозно. Реших, че няма защо да ѝ вярвам. Може да е луда, откъде да знам. Всеки ден се разправям с хора. Тук влизат всякакви луди. Казах, че не мога да ѝ помогна и я помолих да си отиде.

— Какво ви накара сега да се обадите и да ни кажете всичко това? Сигурен съм, че освен тази жена познавате и други хора, които са останали ненаказани за извършени престъпления — каза саркастично Рон.

Доминик Ванезе го изглежда заплашително.

— Много от редовните ми клиенти са от италиански произход като мен и харесват храната, която им предлагам. Но аз не знам нищо

за мафията, не знам нищо за бизнеса им. Разбирам от ресторанти. Разбирам от храна, от вина и от красиво наредени маси. За всичко останало съм глух, гледам си само моята работа. Какво вършат другите, си е тяхна работа. А вие или ще се държите с уважение, или ще напуснете заведението ми.

Рон отбягна стоманения поглед на Ванезе.

— Все пак, съгласете се, че можехте и да си замълчите — каза Винс помирително. — Много хора не биха се замесили в такова нещо.

Ванезе се обърна към Винс. На лицето му бе изписан израз на предизвикателна непреклонност, израз, който гарантираше, че казва истината. Един човек със семейство казва истината на друг човек със семейство.

— Тя е убила мъжа си. Двамата са имали дете. Прав ли съм? — Винс кимна. Доминик Ванезе повиши глас. — След това бяга и се омъжва за друг. Наречете ме старомоден. Но за мен това е лошо. Обидно. Дадох си сметка какво е станало и не искам да ѝ се размине. Можете ли да разберете това?

— Да, мога — каза Винс. — Разбирам го много добре.

ГЛАВА 33

Мотелът „Златният фазан“ се намираше под един надлез на Югоизточната магистрала и грохотът на камионите и профучаващите коли постоянно напомняше на гостите му колко ниско под небето се намират стаите им. Гари паркира колата в занемарения, осеян с боклуци паркинг. В дъното му, седнали на ниска ограда пушеха тийнейджъри с различен цвят на кожата, с нахлупени на тила шапки и развързани маратонки на краката. Докато Гари слизаше от колата, те хвърляха алчни погледи към превозното средство, надявайки се, смяташе той, да го сплашат. Ваша е, каза си Гари. Чудеше се само дали ще изчакат да се стъмни, за да я ограбят или откраднат. Страх го хвана, като си помисли колко бързо се е заразил от параноята на жителите на големите градове. За миг му мина през ум да остави колата отключена, но се отказа. Нека се поизмъчат малко, щом я искат. Нали са американци.

Влезе в мотела през фойето със синьо-зелени пластмасови мебели и зелени изкуствени растения. Един мъж със зализана черна коса, мърлява бяла риза и тиранти четеше на рецепцията гръцки вестник. Изглежда подозрително Гари, сумтейки зад гърба му. Гари продължи по осветения от много слаби крушки коридор, докато стигна до стаята с номер седем.

Отключи вратата и влезе. Мръсните бамбукови щори бяха свалени и в стаята беше тъмно и горещо. Той запали нощната лампа, която имаше пергаментов абажур във форма на пагода, и огледа оскъдната мебелировка. На стените висяха две евтини картини, наподобяващи свитъци, с китайски йероглифи и жени в кимона. На леглото беше метната памучна покривка с цвят на горчица, а от двете страни на прозореца имаше два стола, сякаш пренесени от някой офис.

На малкото нощно шкафче освен лампата имаше един картонен календар с реклама на местния магазин за алкохол и снежен пейзаж от Върмонт. До него беше телефонът. Гари загледа телефона и в ушите му като развалена плоча закънтя вик за помощ. Кого да викам за помощ,

помисли си той. И защо? Какво толкова може да му каже някой, та да го накара да не се отказва от живота?

Някой психиатър например да му каже, че е изпаднал в депресия и иска да извади на бял свят всичките си травми от детството? Преди катастрофата животът му не беше по-добър или по-лош от живота на всички останали. Родителите му не се разбираха, но всъщност не се караха. Един ден баща му просто се вдигна и замина някъде. Отсъстваше все по-дълго и по-дълго. Гари често се чудеше къде е. Карл никога не казваше. Може би понякога е ходил в Бостън, каза си Гари. Може би е отседнал тук, в същата тази стая, когато е бягал от тях. Може и сега, в този момент да е в Бостън, в онази кръчма на ъгъла, и да показва на някой пияница снимка на сина си. И да казва: „Той е художник, също като мен“.

Сякаш чувам майка си, помисли си Гари. Гневният сарказъм беше единственият начин, по който тя се справяше с изчезванията на Карл. Той се опита да не мисли за Ванда. Знаеше как ще преживее това, когато разбере. Но накрая щеше да изпита облекчение. Колко пъти само се оплакваше, че катастрофата е провалила живота им? Така и тя ще се освободи от него, от бремето си. А Лаура? Гари се усмихна горчиво при мисълта за Лаура, но ъгълчетата на устата му потрепериха. Не, не и Лаура. Тя караше меден месец.

Гари отвори кутията в скута си и взе да разглежда пистолета. Беше тежък, много по-тежък, отколкото очакваше. Човекът в магазина му показа как се зарежда и го предупреди, че трябва да се упражнява в стрелба, преди да започне да носи оръжие. За целта, за която ми трябва, не е нужно много практика, помисли си той. Сега, когато моментът бе настъпил, по някакъв странен начин се чувстваше свободен от всичко. През цялата седмица, докато чакаше разрешението за оръжие, се подготвяше, почти не ядеше, спеше малко, навлизаше в едно състояние на освобождаване от всекидневните неща. Седеше в тази стая. После седеше в парка, за да мине времето. За миг си спомни за Арън, мъжа от парка. За миг сякаш усети старото любопитство към живота, но го потисна. Не можеше да мисли за това. Вече не изпитваше нито яд, нито тъга. Имаше само един факт: беше загубил Лаура и Майкъл въпреки всичките си глупави надежди и планове. И какво друго му оставаше? Не си беше давал сметка колко безкрайно и напълно самотен е, докато тя не застана срещу него на задната

веранда, където люляците ухаеха, и не призна, че се е омъжила повторно. Когато си тръгна от къщата ѝ, осъзна какво представлява собственият му живот. Представи си, че се връща у дома в стаята си при майка си да чака — да чака какво? И продължи да кара колата. Но чувството за празнота остана. Като надвиснал отровен облак. И не го напускаше.

Харесваше му как изглежда тази стая — потискаща и чужда. Идеалното място за това, което щеше да извърши. Въпреки вътрешното спокойствие, пръстите му трепереха, докато зареждаше пистолета. Сложи по един куршум във всяко гнездо. Нямаше да играе на руска рулетка. Това не беше игра, а логично заключение, логичен край на жалкия му живот. Помисли си за Джими Рийд. Искаше последният образ, който щеше да види, да бъде лицето на Джими Рийд. Така трябваше. Защото смъртта на Джими Рийд беше причина да се озове най-накрая на това място. Тук, където не можеше да остане сам със себе си нито миг повече.

Гари зареди пистолета и го вдигна. Дали все пак ще има кураж? Ще му стигнат ли силите да го направи? Замисли се. Не знаеше колко време седи така. Дневната светлина притъмня зад щорите, навън се спусна мрак, чуваше се само грохотът на колите. На хора, които бързаха да стигнат някъде. Бързаха да отидат при някой, който ги чакаше. При нещо, което беше важно. Това обаче не важеше за него. Той вече беше стигнал там, където един ден всички стигаха. Не можеше да издържа повече на напрежението. Беше време да действа. Вдигна бавно пистолета и притисна студеното оръжие до осеяната с венички бяла кожа на темето си. Затвори очи и се опита да каже някаква молитва. Но не можа. Пръстът му докосна леко спусъка и цялото му тяло потрепери.

Изведнъж на вратата се почука.

ГЛАВА 34

— Я дай да ти видя ноктите, приятел — каза Лаура, преструвайки се на много строга, докато Майкъл навличаше горнището на пижамата си след банята.

— Измих ги — възпротиви се той.

Лаура хвана меките му ръчички и разсеяно ги разтри с палците си, правейки се, че оглежда внимателно ноктите му. Нищо друго на света не беше толкова нежно и доверчиво, колкото тези ръчички, отпуснати в нейните ръце. Майкъл усещаше, че нещо не е наред, но се държеше храбро и разчиташе на нея да оправи всичко. Всичко ще се оправи, повтори си тя. Нищо не може да ми се случи, защото не съм направила нищо лошо.

— Изглеждат много добре — каза тя.

— Нали ти казах. Мамо, може ли да играем „Уно“ тази вечер? Моля те.

— Добре, може. Обуй си обаче пантофите, преди да слезеш долу.

Лаура го остави в стаята да си търси пантофите и слезе във всекидневната. Свил устни, Иън стоеше облегнат на камината, вперил поглед в студеното огнище.

— Надявам се, че си в настроение за един турнир по „Уно“ — каза тя.

Иън се обърна, стреснат от гласа ѝ.

Лаура се приближи до него, прегърна го и той силно я притегли към себе си.

— Ти си някъде много далеч оттук — каза тя.

— Мислех.

Тя вдигна глава и го погледна.

— За какво?

— Мисля, че трябва да заминем оттук, както бяхме решили. Знам, че идеята беше да пътуваме с яхтата през лятото и после да се върнем пак в Щатите, но сега си мисля, че няма да е лошо да останем известно време на островите. Има един остров, казва се Сейнт Юстейсиъс, който е направо рай за живеене. Той е част от Холандските

Антилски острови. Климатът е прекрасен през цялата година. И на Майкъл ще му хареса. Все едно че е Островът на съкровищата. Едно голямо приключение...

— Иън, не можем да заминем — каза Лаура и се освободи от прегръдката му. — Знаеш това. Сега не може. Не може да заминем. След като разбрахме за Хърман Пауел, трябва да разберем и кой го е наел.

— Защо да не може? — попита Иън. — Нищо не се е променило. Те не могат да ни задържат, след като нямат никакво доказателство. Защо трябва да живеем в това напрежение? Нека просто да заминем — другата седмица, както бяхме запланували. На Майкъл му остават само няколко дни в училище.

— Аз не мога — каза упорито Лаура.

— Защо? Да не би да се притесняваш как ще бъде изтълкувано? Малко е късно за това.

— Не — отвърна твърдо тя. — Не мога да замина оттук, докато не арестуват човека, който уби Джими. Сигурно ще го открият скоро, след като знаят за Пауел. Тогава ще мога да сложа точка на това.

— Джими е мъртъв. Какво значение има дали си тук, или си заминала? И в единия, и в другия случай той е мъртъв. А аз искам да започнем нашия живот. Докато сме тук, все едно че не сме живи — извика той.

Лаура го погледна разтревожено. Знаеше, че думите ѝ ще го ядосат, но нямаше смисъл да крие как се чувства.

— Виж... аз... чувствам се виновна, че трябва да понасяш всичко това. Загубата... не е твоя. Отмъщението, така да се каже, не го търсиш ти. Но аз — да. То е част от мен. А сега вече и част от теб. Иън, аз трябва да знам. Не мога да замина, докато не узная кой е бил. Не разбираш ли? Убиецът на мъжа ми е някой, когото аз познавам. Трябва да знам кой е. Трябва да знам, че ще бъде наказан. Не е възможно да не разбираш това. Не изпита ли облекчение, когато най-накрая арестуваха Стюарт Шорт? Нима не искаше да го хвърлят в затвора?

— Кой е хвърлен в затвора? — попита Майкъл, понесъл картите, влачейки обутите си в пантофи крака.

Лаура се протегна и го придърпа към себе си, макар че той се опитваше да се отскубне. Иън се отдалечи от тях.

— Няма значение, скъпи — каза Лаура.

— Хайде да играем — подкани я Майкъл.

— Аз ще играя — каза Лаура. — А ти, Иън?

Иън отиде при тях и седна на канапето. Беше толкова напрегнат, че сякаш всичко в него пулсираше. Лаура се премести до него и разтри раменете му.

— Може ли аз да раздавам? — попита Майкъл.

— Разбира се, миличък — каза разсеяно Лаура. Майкъл съсредоточено започна да разбърква картите. Лаура прошепна на Иън: — Не се тревожи. Не може да продължава дълго още. След това веднага ще заминем. Не знам дали ще останем на Антилите...

— Ти просто не искаш да заминеш — прекъсна я ядосано той. — Не можеш да се откъснеш от стария си живот. Не можеш да направиш една крачка. Защо си въобразих, че ще успея да променя това? Какъв глупак съм.

Лаура се облегна и каза:

— Това е съвсем несправедливо. Аз бях готова да заминем. Опаковах всичко, събрах багажа. Знаеш това. Но нещата се промениха.

— Така е — каза с горчивина Иън. — И сега вече те са напълно убедени, че ти си убила Джими. А преди само те подозираха.

В първия момент Лаура остана потресена от думите му. След това си каза, че не трябва да се изненадва. Той започваше да се огъва. Тя трябваше да знае, че това ще се случи.

— Нека да не говорим за това сега — каза тя, поглеждайки към Майкъл.

— Защо се карате? — захленчи Майкъл.

— Извинявай, скъпи. Хайде, раздавай картите. Иън, ще играеш ли с нас?

Иън я погледна с отчаяни тъжни очи.

Няма да мине много време и ще ме остави, каза си Лаура. Ще поднесе куп извинения, всичко ще бъде много цивилизовано, но той ще се качи на яхтата и ще си кажем довиждане. Не ме интересува, помисли си тя. Аз имам Майкъл. Ще оцелея.

— Бягството не решава нищо — каза тихо тя. — Аз трябва да остана тук. Но ти не трябва да оставаш. Ако искаш да заминеш — разбирам те.

Тогавя Иън се пресегна и сложи нежно ръка на косата ѝ.

— Моят ангел пазител — каза той. — Как мога да те оставя...

Предаността му я отрезви.

— Благодаря — прошепна тя, без да го погледне и заби поглед в картата, която Майкъл ѝ бе подал. Сложи на масата една синя петица и каза: — Твой ред е.

Иън въздъхна и се включи в играта. Майкъл щастливо хвърли една карта, отнемайки на Иън реда.

— Твой ред е, мамо — извика той.

Изиграха три игри и атмосферата постепенно се успокои, докато тримата се надпреварваха да трупат точки.

Лаура стана и отиде в кухнята да донесе солети.

— Последна игра, Майкъл — предупреди го тя, като се върна.

Майкъл приложи цялата хитрост и ловкост, на които бе способен, и извика щастливо „Уно!“, а партньорите му примирено въздъхнаха. В този момент настойчивото чукане на вратата рязко промени настроението.

Лаура погледна Иън, който вдигна вежди.

— Аз ще отворя — извика Майкъл, скочи и се затича към вратата.

— Не тичай с тези пантофи — предупреди го Лаура, но той взе с пързаляне завоя и продължи по коридора.

Лаура стана от канапето и тръгна след него.

— Ще отида да видя кой е — каза тя неспокойно.

— Който и да е, кажи му да си върви — отвърна Иън.

Лаура тръгна към вратата след Майкъл и изведнъж я връхлетяха спомени от предишния живот, спомени за Джими, който винаги се радваше, ако някой ги посетеше, винаги беше готов да седне с всеки на приказки и на чаша бира. Отначало това я смущаваше. Тя не беше научена така. Беше израснала в тих, затворен дом, където гости не бяха желани. Но годините, прекарани с Джими, я промениха. Тя разбираше защо на него му харесваше да живее тук, в родното си старо градче. За Джими животът в големия модерен град беше непълноценен, незадоволителен. А тук той познаваше всеки човек и се радваше на всяка случайна среща. Но без да подозира, един от тези негови приятели е поръчал смъртта му, напомни си тя.

Майкъл отвори вратата, после отскочи назад и хукна с вик към майка си. Лаура се намръщи, като видя началника на полицията Мур и

двама униформени полицаи на вратата си.

— Здравейте — каза уморено Лаура.

— Мисис Търнър.

Иън излезе в антрето.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита Лаура.

— Трябва да дойдете с нас.

— Защо? — Лаура стисна Майкъл за раменете.

Винс Мур погледна към Майкъл и каза:

— Мисля, че не е хубаво да обсъждаме това... тук...

— Това не може ли да почака до сутринта? — попита Лаура.

— Страхувам се, че не може. Имам заповед да ви арестувам.

— *Какво?* — извика Лаура. — За какво?

— За предумишлено убийство на Джеймс Рийд младши — каза

Винс.

— О, господи, не можете... — извика Лаура.

— Това е безумие! — изкрещя Иън.

— Трябва да дойдете с нас сега — каза Винс. — Моля ви.

Изведете детето оттук.

— Помогнете ми — извика Лаура.

— Махайте се оттук! — извика в същия миг Иън.

— Мамо — изплака Майкъл. — Какво искат тези хора?

Един от полицаите пристъпи напред с белезници и се протегна да хване ръцете на Лаура. Тя усети, че губи всякакъв контрол над света около себе си и осъзна какво става. Щяха да я арестуват. Досега не се страхуваше от това, защото беше невинна. Но те бяха тук, като кошмар, превърнал се в действителност. Майкъл вече пицеше, вкопчил се в краката ѝ.

— Недей така, миличък — взе да го увещава тя. Опита се да се наведе към него, но полицаят се пресегна и я дръпна назад.

— Какво доказателство имате? — попита Иън. — Не можете да нахлувате така в дома на един невинен човек. Съпругата ми е жертва на...

— Имаме свидетел, който обвинява мисис Търнър в убийството на първия ѝ съпруг.

— Това не е възможно — каза Иън.

— Не съм длъжен да ви казвам нищо — отговори Винс. — Все пак ще ви кажа само, че имаме свидетел, който се кълне, че тя е

търсила наемен убиец.

Иън се нахвърли върху началника на полицията, но вторият полицаи успя да го задържи.

— Това е лъжа! — изкрещя Иън. Лицето му стана пурпурночервено.

— Хайде, мисис Търнър.

— Аз идвам с нея.

— Трябва да останеш с Майкъл — погледна Лаура безпомощно съпруга си.

— Мамо, какво правят тези хора? Не вземайте мама!

— Иън, моля те. — Лаура се опита да надвика детския плач. — Не плачи, миличък. Мама скоро ще се върне — каза тя и усети под мишниците си ръцете, които грубо я изтръгваха от нейното дете, от дома, от съпруга.

— Станала е ужасна грешка — настояваше тя с треперещ глас.

— Хайде да вървим! — извика високо Винс. Не можеше да издържа да гледа повече разплаканото лице на Майкъл.

Тласнаха я напред, по стълбите на верандата към полицейската кола. Вечерта бе завалял дъжд и сега всичко бе мокро. Лаура погледна назад. Майкъл удряше с две ръце по рамката на вратата и плачеше. Иън държеше сина ѝ за раменете със застинало от ужас лице. Лаура усети, че една ръка натиска главата ѝ, а някой я бутна на задната седалка на тъмната кола.

ГЛАВА 35

Сидни пристъпи предпазливо към жена си, защото не беше сигурен дали не е заспала в креслото. Долорес седеше неподвижно, загърната в плътен халат. Не четеше, нито гледаше телевизия. Но това не означаваше, че спи. Може би просто седеше и гледаше дъжда.

— Вземи си хапчето, скъпа — каза той.

Долорес обърна глава и го погледна с безжизнени очи. Сидни не издържаше да я гледа такава. Неговата Долорес беше енергична, кипяща от живот. Тази Долорес беше като обвивката на предишната Долорес. Откакто се върна у дома от болницата, не си даваше труд да се облече. Твърдеше, че е добре, но не искаше никъде да излиза. Сякаш през повечето време се беше пренесла на някаква мъглява планета.

— Донесох ти и нещо за пиене да преглътнеш хапчето — каза той, подавайки ѝ чашата. Тя я взе. Костите на ръката ѝ изглеждаха крехки и чупливи. Тя преглътна с безразличие хапчето и му върна чашата. — Да ти донеса ли книгата или нещо друго? — попита Сидни.

— Не ми се чете — поклати глава Долорес.

Не ти се живее, помисли си Сидни. На вратата се почука.

— Аз ще отворя — каза той. — Ти си почивай.

Долорес се отпусна в креслото. Не я интересуваше кой е. Не я интересуваше дали седи в креслото, или лежи в леглото. Това просто нямаше значение. После чу името на Лаура и се изправи на крака. Тръгна към съпруга си и го чу да казва:

— Без коментар.

Младият мъж на вратата беше с вратовръзка и шлифер. Тя не го позна веднага, макар че лицето му бе смътно познато.

— Кой е този, Сид? — попита тя.

— Този млад човек е от вестника — каза Сидни, опитвайки се да говори спокойно, но възбуденият му глас го издаваше. — Казва, че са арестували Лаура за убийството на Джими.

— Искаме да чуем вашата реакция, мисис Барън — каза нетърпеливо репортерът.

Сидни препречи вратата.

— Мисис Барън и аз не искаме да коментираме.

— Може ли да вляза? — попита репортерът.

— Не, съжالياвам. Съпругата ми не е добре — каза Сидни, затваряйки вратата под носа му.

Обърна се към Долорес, готов да я хване, ако залитне, но тя го отстрани. Очите ѝ горяха, бузите ѝ бяха порозовели.

— Арестували са я. Най-сетне. Как е станало? О, слава богу, знаех си... — В гласа ѝ се долавяха едновременно ужас и възбуда. Върна се във всекидневната и се обърна към Сидни, който проверяваше дали вратата е заключена.

— Цяла нощ ще ни досаждат — заяви той.

— Сид, как е станало? Каза ли нещо журналистът?

— Изглежда се е явил свидетел. Само това ми каза.

Долорес закърши ръце.

— Значи наистина е тя. Знаех си, знаех си аз. Но защо? Защо? Той я обичаше толкова много. Моят Джими. Искам да я сложат на електрическия стол. Как е могла да направи такова нещо? — Настроението ѝ се люшкеше между скръб и силна възбуда.

— Успокой се, Долорес. Седни! — замоли я Сидни. — Все още не си добре.

— О, вече съм по-добре. От месеци не съм била по-добре. Почти от нощта срещу Нова година. Най-накрая, най-накрая справедливост за моя син. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Разбираш ли, Сид? — обърна тя към него разкривеното си лице.

— Тя ще бъде наказана за онова, което е сторила — каза той.

Долорес го прегърна, знаеше какво означават тези решителни думи, изказани от нейния кротък съпруг. Известно време двамата останаха прегърнати, докато сълзите на Долорес се стичаха по лицето ѝ. След това тя внезапно се отдръпна и каза:

— Майкъл.

— Какво има? — намръщи се Сидни.

— Искам го — каза тя. — Веднага.

— Кой знае с кого е сега. Надявам се, че не е с онзи тип Иън — каза Сид.

Долорес хвана ръцете му и ги разтърси.

— Тя е убила баща му. И повече няма права над него. Ще ѝ го отнема и тя никога повече няма да види детето си. Сид, трябва да се

обадиш на нашия адвокат Франк О'Мали — извика тя. — Аз отивам да се облека.

Сидни погледна мрачно трескавите ѝ очи и кимна.

— Ще се обадя на Франк. Той знае какво трябва да се направи.

* * *

Лаура седеше пред тясна маса в едно помещение без прозорци, където се провеждаха разпити в Окръжния съд на Кейп Крисчън, и чакаше адвокатата си. Очакваше да види Ричард, но униформеният полицаи каза, че адвокатът ѝ е от Филадельфия и се казва Къртис Станхоуп.

— Докарали са тежката артилерия за вас — каза полицаият и в гласа му се прокрадна нотка на възхищение. Той нямаше какво друго да каже. Стоеше прав, вперил поглед право пред себе си, подпрял ръце на вратата. От време на време казваше нещо неразбираемо по радиостанцията си, но не разговаряше с Лаура.

Най-накрая на вратата се почука, той се обърна и отключи. Влезе пълен мъж, около шейсетгодишен, с оредяла русолява коса и бели вежди. Беше облечен с жълто велурено яке и жълто-зелени карирани панталони. Имаше зелена вратовръзка със златни фазани по нея. Кимна любезно на полицаия, който излезе и заключи вратата. Ярките одежди на Станхоуп изглеждаха ужасно неподходящи — сякаш някой бе отишъл с червен тоалет на погребение. Сигурно има някаква грешка, помисли си Лаура. Очакваше да види някакъв зализан мъж с костюм на райета.

— Мисис Търнър — каза той високо. — Аз съм Къртис Станхоуп. Вашият съпруг ми се обади тази вечер. Измъкна ме от една благотворителна акция на жена ми.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза машинално Лаура.

— О, радвам се, че дойдох, повярвайте ми. Тези вечери са ужасно досадни. Особено напоследък, когато вече никой не пие!

Лаура затвори очи.

— Можете ли да ме измъкнете оттук? — прошепна тя.

Станхоуп отвори една кожена чанта за документи, която беше толкова лъскава, че Лаура видя отразено в нея изтерзаното си лице.

Той извади чифт половинки очила и ги закрепил на върха на носа си. След това проверил някакви документи.

— Ами, ще направим каквото можем. Говорих с окръжния прокурор и със съпруга ви. Но, естествено, искам да чуя всичко от вас... как вие виждате нещата. Преди това обаче искам да ви съобща какво ще предприемем стъпка по стъпка. Тази вечер съдът ще гледа вашето дело — първо, обвинението, отправено срещу вас, и второ, освобождаването ви под гаранция.

— Каква ще бъде гаранцията? — попита Лаура. — Няма значение. Не е важно. Иън ще намери по някакъв начин парите.

Станхоуп я изгледа строго над очилата си с жълтеникавокафяви рамки.

— Мисис Търнър, става дума за углавно престъпление. Предумишлено убийство. Трябва да ви предупредя, че е много възможно да не приложат мярка освобождаване под гаранция.

Лаура го изгледа неразбиращо.

— Няма да ме освободят под гаранция?

— Ще пледирам, че не представлявате обществена опасност. Че няма риск да избягате. Но честно казано, характерът на престъплението е против нас. Друг път не сте била арестувана и не са предявявани обвинения срещу вас, нали така?

— Не — отговори Лаура.

— Е, това е хубаво. По-добре щеше да бъде, ако ставаше дума за престъпление в момент на афект. Характерът на престъплението, извършено хладнокръвно и пресметливо, ще настрои зле съдията.

Лаура впи пръсти в ръба на масата, за да не направи онова, което искаше. Да сграбчи мъжа за жълтите велурени ревери и да го разтърси.

— Мистър Станхоуп, въпросът е, че аз не съм извършила това. Искам да кажа, че някой е извършил убийството. Но не съм аз. Аз обичах съпруга си. Изобщо не знам защо ме арестуваха. Просто е невероятно.

Къртис Станхоуп леко въздъхна.

— Току-що разговарях с окръжния прокурор и той ми каза, че имат свидетел — някой си Доминик Ванезе, който твърди, че миналото лято сте се обърнали към него с молба да ви намери наеман убиец.

Лаура се втренчи в него, опитвайки се да разбере какво й казва.

— Това е... това е гнусна лъжа. Изобщо не познавам човек на име Доминик Ванезе.

Станхоуп се вгледа в документите.

— Мистър Ванезе е собственикът на ресторант „Стела ди Марс“ в Атлантик Сити.

— О... — каза Лаура.

— Сега вече името говори ли ви нещо?

— Ами, името ми е познато — сви безпомощно рамене Лаура. — Искам да кажа, че ресторантът е много известен. Веднъж със съпруга ми вечеряхме там. Но не познавам човека, който е собственик на заведението. Защо ще каже такова нещо за мен? Защо му вярват?

— Чакайте, чакайте — каза Станхоуп. — Успокойте се. Окръжният прокурор не е потвърдил обвинението, той просто действа по законния ред. Не може да направи нищо друго, освен да ви арестува.

— Защо? Какво означава това?

— Ами, никой не иска да поеме риска вие да избягате от тукашните съдебни власти. Имали сте намерение да заминете, нали така? — Той не изчака нейния отговор, а продължи: — Смятат, че могат да съберат още доказателства, след като ви арестуват. И още нещо, въпросът със застраховката...

— Казах за това на полицията. Нашият адвокат ни посъветва така.

— Хм-м-м — измърмори Станхоуп. — А посъветва ли ви да не се омъжвате повторно с оглед на продължаващото полицейско разследване на смъртта на първия ви съпруг?

— Аз не му дадох възможност да ме съветва — призна Лаура.

— Във всеки случай, като се имат предвид доста прибързаният втори брак и висящите въпроси около престъплението, сигурно никак не е било трудно един прокурор да бъде убеден, че трябва да издаде заповед за арестуване.

— Говорите така, сякаш аз съм виновна — извика Лаура.

— Точно обратното, настроен съм оптимистично по въпроса за защитата. Очевидно те нямат материални доказателства, нито очевидци на престъплението, иначе отдавна да бяхте в затвора. Единственото, с което разполагат, са косвени улики и показанията на този свидетел. Това е достатъчно за предявяване на обвинение, но не

виждам как ще могат да ви осъдят. Ще трябва просто да проверим този свидетел.

— Това означава ли, че ще изляза оттук?

— Ами, надявам се... след време.

— След време? Какво искате да кажете?

— Възбуждането на съдебно преследване ще отнеме две до три седмици. След това има няколко месеца до процеса.

— Няколко месеца? — извика Лаура. — Аз не мога да остана тук няколко месеца.

Станхоуп не реагира на нейните възражения, а продължи делово.

— Довечера, след като бъдете призована на съд, съдът ще разгледа на извънредно заседание подадена молба, в която се излагат аргументи детето ви да не остане под попечителството на вашата свекърва.

— Какво? — изгледа го Лаура и усети, че сърцето ѝ се сви.

Станхоуп я погледна безстрастно.

— Свекърва ви, мисис Сидни Барън, иска временно попечителство над сина ви Майкъл, докато бъде произнесена окончателната присъда на процеса.

— Тя не може да го вземе — извика Лаура и скочи от стола.

Полицаят почука на вратата, но Станхоуп му даде знак да се оттегли.

— Седнете, мисис Търнър — каза той.

Лаура седна, но се наведе над масата и каза през зъби:

— Няма да дам сина си. Трябва да я спрете. Не може да ѝ позволят да го вземе.

Станхоуп побърза да я опровергае със спокоен глас.

— Страхувам се, че е много вероятно тя да получи временно попечителство. Вие сте обвинена в убийството на другия родител на детето. В случаите, когато е замесено дете, съдията не поема никакви рискове. Твърде възможно е съдията да реши спора в полза на свекърва ви.

— Но това не е честно. Аз не съм осъдена. Как могат да ми налагат наказание, без да са доказали, че съм виновна за нещо? Защо да не може Иън да го гледа?

— Съпругът ви няма роднинска връзка с детето. Той дори не го е осиновил. Освен това повторният ви брак е спорен въпрос в делото,

което ще се гледа. Малко вероятно е съдията да предостави попечителство на мистър Търнър.

— Вие нали сте мой адвокат. Защо поне не се опитате да ми помогнете? — извика Лаура.

Станхоуп остана невъзмутим от този неин изблик. Имаше дългогодишен опит с объркани, безпомощни хора.

— Казвам ви как стоят реално нещата, мисис Търнър. Няма да губя нито своето, нито вашето време, като ви давам фалшиви надежди.

Лаура цялата се разтрепери. Започваше да разбира колко подвеждаща е смешната, ярка премяна на адвоката. Човекът, облечен като палячо, беше безмилостен.

— Ще пледирам, че свекърва ви може да настрои детето срещу вас. Както разбирам от вашата реакция, основания за това има.

Лаура кимна, представяйки си Долорес. Добереше ли се до Майкъл...

— О, да — каза тя. — Ще го убеди, че аз съм убила баща му.

— А ние просто ще трябва да убедим съдебното жури, че не сте го убила — каза спокойно той.

Лаура изгледа този човек, който стоеше от другата страна на една пропаст. Там, където тя бе прекарала целия си живот. Там, където хората живееха в сигурност и безопасност и викаха полицията само за помощ. А ето че сега тя е тук. Сред другата половина хора. Сред онези, които имат неприятности с полицията. Които хората избягват. И предупреждават децата си да ги избягват. *Подай ми въже да се хвана, искаше да извика тя. Мястото ми е при теб. Не ме оставяй тук.*

Станхоуп спокойно си записваше нещо в бележника, който капакът на лъскавото куфарче закриваше от погледа ѝ. Нямахше да допусне тя да го повлече към пропастта със своите емоции. Беше прекалено опитен за това.

— Хайде сега да поговорим какво точно се случи с Джеймс Рийд младши.

— Не съм го убила — каза тихо тя. — Помогнете ми.

— Точно затова съм тук — отговори любезно той.

Тя усети, че пропастта става още по-дълбока.

ГЛАВА 36

— Обърни се към стената, госпожа.

Лаура влезе в асансьора, влачейки крака, затруднена в движението си от оковите, хванали глезените ѝ, и се подчини на унижителната заповед на придружаващия полицаи. Беше с белезници, трепереше цялата в раздърпания сиво-кафяв анцуг, който сега беше принудена да носи.

Асансьорът се разтърси и се изкачи два етажа нагоре. И тя, и полицаят мълчаха. Вратата се отвори и побутвана от полицаия, Лаура затътри крака. В коридора стоеше друг униформен полицаи, който поздрави колегата си. Лаура все едно че беше невидима. Срещу асансьора по диагонал имаше една двойна златиста дъбова врата с табелка, която гласеше: *Заседателна зала*. До Лаура имаше друга врата.

— Ще чакаш тук, докато те извикат — нареди полицаят, който я беше довел с асансьора.

Лаура се озова в килия без прозорци, с бетонни стени, само с една тясна пейка и тоалетна в единия край; на стената над главата ѝ беше монтирана видеокамера, за да бъде наблюдавана отвън. Тя се свлече на дървената пейка, все още зашеметена от предявеното към нея обвинение.

Обвинението беше отправено на първия етаж на същата сграда. Цялата процедура беше бърза и кошмарна, на неразбираем юридически език, прекъсван от чукчето на съдията, чийто рязък глас реши нейната съдба: „Искането за освобождаване под гаранция се отхвърля“. Къртис я потупа по рамото доброжелателно и прошепна нещо успокоително. Тя нямаше представа какво казва. Не можеше да възприема, защото сетивата ѝ сякаш не бяха на мястото си и в главата ѝ се въртеше безумна въртележка.

Искането за освобождаване под гаранция се отхвърля. Не може да си тръгне. Не може да се върне у дома при Иън и детето си. Просто не можеше да разбере. Загледа железните белезници на ръцете и на краката си. През главата ѝ мина абсурдната мисъл, че в хладилника

има нарязано месо, което трябва да се замрази, иначе ще се развали, а в пералнята има дрехи. Не можеше да си спомни дали е затворила всичките туби с бои. *Няма да ми позволят да проверя*, каза си тя. Ще трябва да се подчинявам на заповедите на омразни хора, докато... докато какво? Умът ѝ отказа да се спре на тези възможности.

Чу звук от електронна карта и вратата на килията се отвори.

— Викат те вече — каза младият полицаи.

Той я заведе до вратата на заседателната зала и една служителка ги пусна да влязат. Залата беше като малка университетска аудитория. На пода имаше бежов мокет, а стените бяха боядисани в кремаво. Вместо подиум имаше голямо съдийско бюро, чиято дървена политура блестеше, осветявана от лампите в нишите на стените; отстрани гордо и внушително се издигаха знамената, а между тях бе разположен въртящ се стол с висока облегалка.

Съпроводена от полицаия, Лаура се придвижи, тътрузейки крака, до мястото, където седеше Къртис Станхоуп. Заседателната зала беше почти празна — на журналистите бе отказан достъп — и зад Станхоуп седеше само Иън. Отсреща, зад адвоката Франк О'Мали седяха Долорес и Сидни със скръстени ръце. Сидни сведе очи, когато Лаура го погледна, но Долорес отвърна на погледа ѝ със смразяваща ярост.

Преди да заеме мястото на подсъдимия, Лаура се обърна към Иън, който се пресегна и се опита да я прегърне. Полицаят ги раздели. Служителката, облечена със сако, бяла риза и вратовръзка, обяви началото на съдебното заседание, председателствано от съдия Уоткинс. Една странична врата се отвори и съдията влезе. Това беше добре облечена чернокожа жена на средна възраст и със сериозни интелигентни очи.

— Къде е Майкъл? — обърна се умолително Лаура към Станхоуп, докато всички ставаха на крака.

— В кабинета на съдията. С една полицайка — прошепна Станхоуп, докато съдия Уоткинс заемаше мястото си и обясняваше защо са се събрали.

— Мистър О'Мали, имате думата — каза съдия Уоткинс.

Франк О'Мали, кръглолик мъж с бяла коса и измачкан костюм, се изправи.

— Ваша Светлост, моите клиенти са баба и дядо на Майкъл Рийд младши, детето, за което ви молим да решите на чии грижи да бъде

временно поверено. Майката на Майкъл Рийд е арестувана и обвинена в предумишлено убийство на бащата на Майкъл, Джеймс Рийд старши. При тези обстоятелства моите клиенти, които са баба и дядо на детето по бащина линия, молят Майкъл Рийд да бъде незабавно поверен на техните грижи, докато не приключи процесът срещу Лаура Търнър. Майкъл се чувства добре при баба си и дядо си, обича ги и е свикнал те да се грижат за него. От друга страна, той почти не познава втория си баща, Иън Търнър. Обвиняемата е задържана без право на освобождаване под гаранция и няма възможност да се грижи за детето. Мистър и мисис Барън искат да поемат незабавно отговорността за Майкъл, да се грижат за него и да го гледат, докато процесът приключи.

Лаура се опита да се изправи и да улови мрачния поглед на съдия Уоткинс.

— Аз съм невинна. Това нищо ли не означава? — извика тя.

Още докато я дърпаха да седне на мястото си в голямата съдебна зала, която приличаше на камбановиден похлупак, тя си даде сметка колко неубедително звучи твърдението ѝ, че е невинна.

— Седнете, мисис Търнър — погледна я строго съдия Уоткинс. — Тук всеки може да говори съвсем свободно, но няма да толерирам ничии изблици. Ще получите думата. Свършихте ли, мистър О'Мали?

— Ваша Светлост, ние смятаме, че обстоятелствата говорят сами за себе си.

— Мистър Станхоуп?

Къртис Станхоуп се изправи да говори. Лаура погледна към Долорес, чието лице изразяваше непоколебима решителност. Опита се сама да си вдъхне омраза към свекърва си, но не можа. Тя е убедена, че съм извършила най-лошото нещо, помисли си Лаура. Разбира се, че ще иска да вземе Майкъл.

— Ваша Светлост — започна Станхоуп, — ние не се съмняваме, че бабата и дядото на Майкъл го обичат. Но моята клиентка, която очаква да бъде оправдана, не иска детето да бъде настройвано срещу нея, докато излезе на свобода. А за съжаление точно това очакваме да се случи, ако Майкъл Рийд бъде предоставен на грижите на семейство Барън. Мисис Барън не допуска ни най-малката възможност нейната снаха да е невинна. Как може да се очаква тогава, че ще бъде безпристрастна. Моята клиентка се страхува, че мисис Барън ще се

опита да разкъса връзката между нея и сина ѝ. Мисис Търнър няма да се откаже от детето си. Макар че изобщо не подценяваме сериозността на обвиненията, ние очакваме, че мисис Търнър ще бъде напълно оправдана и ще бъде в състояние отново да се грижи за сина си. Междувременно тя иска той да живее в собствения си дом и да има възможност да се отнася към нея със същата любов и привързаност, както досега. По тези причини ви молим да предоставите временно детето на грижите на втория му баща Иън Търнър.

След като изслуша и двете страни, съдия Уоткинс си направи допълнителни бележки и вдигна поглед.

— Обстоятелствата по случая не оставят място за съмнение. В законодателството на този щат има такъв прецедент. Майката на детето е обвинена в убийството на баща му, а бабата и дядото на детето са готови да се грижат за него и настояват за това. Аз разговарях с Майкъл в кабинета си и той ми каза, без да му бъде оказано никакво давление, че иска да живее с баба си и дядо си, докато дойде време да се върне пак при майка си. Затова обявявам за временни настойници на Майкъл Рийд баба му и дядо му по бащина линия, Долорес и Сидни Барън.

Лаура се опита да поеме дъх. Предчувстваше, че това ще се случи, но обявяването на решението ѝ подежда като удар в гърдите. Тя закри лицето си с ръце, а Долорес победоносно възкликна.

— Мисис Барън — каза строго съдия Уоткинс, — според мен страховете на снаха ви са оправдани и искам да ви напомня, че тя е обвиняема, а не осъдена. Разбирам, че изпитвате силни чувства в това отношение, но ви нареждам да не говорите за тях или по какъвто и да е начин да ги съобщавате на внука си. Ето защо представител на съда ще посещава периодично детето и ще го разпитва за това. Уверявам ви, че всяко нарушение на съдебното нареждане ще постави под съмнение основанието да ви бъде предоставено попечителство. Ако бъде оправдана, мисис Търнър има право да си вземе детето и то не трябва да бъде непоправимо настроено срещу нея. Това ясно ли е?

Долорес погледна послушно съдия Уоткинс и прошепна:

— Да, Ваша Светлост.

— Добре тогава. Майкъл Рийд веднага ще бъде предаден на грижите на баба си и дядо си. Доведете сега детето от кабинета ми — обърна се тя към служителката.

Лаура усети върху раменете си ръцете на Иън, които я притискаха, сякаш от страх, че тя ще се разпадне. Вече победила, Долорес не поглеждаше към Лаура. Жената, облечена със сако и вратовръзка, излезе от залата и след малко се върна с Майкъл за ръка. Очите на детето обходиха стаята и откриха лицето, което търсеха.

— Мамо — извика Майкъл, отскубвайки се от ръката на служителката, и хукна към Лаура.

Тя се изправи и се опита да се приближи към него.

Един униформен полицай пристъпи бързо напред и задържа детето, като го вдигна във въздуха, докато то пищеше, и препречи пътя до майка му.

— Майкъл — извика умолително Лаура.

Долорес и Сидни бяха вече при полицаия.

— Хайде, скъпи — каза Долорес. — Ела при баба.

— Мамо! — изпищя Майкъл.

— Ваша Светлост — възпротиви се Станхоуп, — това е жестоко.

Съдия Уоткинс, която се бе изправила и се канеше да напусне залата, се обърна и удари с чукчето по бюрото.

— Полицай, оставете детето да отиде при майка си.

С чувство на облекчение младият полицай пусна внимателно детето на пода и лекичко го побутна към Лаура. Майкъл се втурна към нея и Лаура го пое, притискайки топлото му телце към сърцето си, зажадняло за него.

— Любов моя — прошепна тя с треперещ глас, — обичам те.

— Ела си у дома — изплака той.

— Не мога. Баба ще се грижи сега за теб.

— Искам ти да се грижиш — каза той и очите му се наляха със сълзи.

— Разбира се, веднага щом мога — обеща Лаура.

— Искам сега — повтори той, търкайки очи с юмруци.

За първи път в живота си Лаура си благодари, че не може да плаче. Не искаше да го плаши още повече.

— Сега не мога — каза тя. — Ти слушай баба и Попи. Ще се видим веднага, щом мога. — Трябваше да мобилизира всичките си сили, за да каже това. Трябваше да го накара да си мисли, че всичко е наред.

— Хайде, стига толкова — чу тя гласове около себе си и усети отчаяното биене на детското сърчице, притиснато до нейното сърце. Нечии ръце успяха да я издърпат за раменете и да я разделят от Майкъл.

— Обичам те повече от всичко — извика тя. — Бъди сега добро момче. Отиди с баба.

Служителката предаде Майкъл на Долорес, която го пое в прегръдките си. Детето склони уморено глава на познатото рамо. Долорес вече не изглеждаше нито уморена, нито съсипана. Изглеждаше силна и пълна с решителност. Сидни се усмихна кротко на баба и внук.

— Хайде да вървим, скъпи — прошепна Долорес на Майкъл.

Залитайки, Лаура стъпи на краката си с помощта на Иън. Той пак се опита да я прегърне, но полицаят рязко ги раздели. Лаура потърси в очите на Иън сила, но в тях имаше само отчаяние и тя извърна поглед.

— Довиждане, майко — извика едно жално гласче.

Лаура погледна в очите детето си, което се отдалечаваше от нея. Майкъл държеше Долорес за ръка и ѝ махаше.

Майко. Той не ме е наричал друг път така. Това е по-лошо и от смъртта, помисли си тя. Как ми се случи толкова нещо? Тя стисна силно ръката на Иън и махна на Майкъл. И докато му махаше, усети, че някой издърпва пръстите ѝ от ръката на Иън и я извежда от съдебната зала, зад чиято врата бе изчезнал нейният син.

ГЛАВА 37

Миризмата на печени на скара наденици и чушки се смесваше с други ухания и вятърът я довяваше до таванския прозорец на Арън Келерман. Гари седеше пред прозореца и гледаше трепкащите светлини на уличния панаир долу. Движението по улицата беше спряно тази вечер, тъй като енорияшите на Свети Себастиан украсяваха църквата с цветя и празнуваха деня на своя светец, отдавайки се на ядене, пиене и забавления.

Макар че благодарение на огромния асансьор можеше лесно да влиза и излиза от таванското жилище, Гари винаги имаше проблеми с тесните улички в северната част на града, а да не говорим за панаирен ден. От прозореца се разкриваше весела гледка, от която той винаги се чувстваше добре. Но тази вечер беше тъжен, защото знаеше, че новият ден ще донесе промяна. Докато наблюдаваше уличната сцена, забеляза Арън, който идваше от ъгъла, приключил с вечерната смяна в болницата. Той се открояваше сред тълпата. Имаше наперена походка и въртеше глава ту наляво, ту надясно, сякаш не можеше да се насити на гледките и на миризмите около себе си.

Гари се дръпна назад. Не искаше приятелят му да го види, че го наблюдава. На Гари това му беше стар навик — навик да прикрива интереса си към хората, към които изпитва най-голямо любопитство. Вече го правеше машинално, макар че Арън не можеше да бъде измамен. Гари чу дрънченето и скърцането на асансьора и знаеше, че следващият звук ще бъде отварянето на вратата на етаж на Арън. Гари се отдалечи от вратата, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Арън влезе, вдигнал високо в ръка една торба.

— Виж — каза той вместо поздрав. — Донесох нещо и за нас. Все едно, не можем да се преборим с миризмата. По-добре е да се включим и ние в карнавала.

Гари леко се усмихна и поклати глава.

— Тези хора наистина обичат да се веселят.

— Никога не изпускат такава възможност. Това е една от причините, заради които живея в този квартал. Кипи от живот. — Арън

остави покупките на кухненския плот и извади една бира от хладилника. — Искаш ли и ти? — попита той Гари.

Гари поклати глава и пак се загледа през прозореца.

— Как прекара вечерта? — попита Арън.

Гари посочи към недовършената картина на статива, който Арън бе поставил близо до прозореца.

— Поработих. Не можах да изляза, защото долу започнаха да нареждат масите. Много е трудно да се движа между тях. Принудих се да работя.

— Утре всичко това ще изчезне — каза Арън, сякаш се извиняваше, и се отпусна на канапето. — Не искам да се чувстваш тук като затворник.

Гари възрази. Не се чувстваше като затворник. Точно обратното, всеки ден се чудеше кога Арън ще каже, че му идва много и че той трябва да си отиде. Но Арън изглеждаше доволен, че Гари е при него. Гари дори се боеше да му разкрие плана си от страх да не бъде разбран погрешно.

Арън отпи от бирата и се протегна.

— Господи, тези деца днес бяха побеснели. Искаха да отидат в закрития басейн. Това винаги е голямо изпитание. Там дават израз на всичките си чувства. Опитват се да се удавят или се давят един друг.

— Представям си — кимна Гари. Чудеше се откъде Арън има енергията да се раздава толкова много на хората. Работата му би трябвало да го изтощава, а изглежда тя му даваше сили.

— Много си мълчалив — каза Арън и се изправи. — Има ли нещо?

— Взех едно решение.

— Така ли? — попита предпазливо Арън.

— Утре заминавам. Трябва да се върна.

— Защо? — попита Арън, плъзгайки бирената бутилка между дланите си. — Мислих, че ще останеш.

— Трябва да уредя някои неща там.

Арън замълча, премисляйки разтревожен думите му. Накрая каза:

— Ще дойда с теб. Мога да си взема няколко дни отпуска.

— Не — отговори бързо Гари. — Не. Трябва да отида сам.

Арън кимна и се излегна на канапето. Известно време и двамата мълчаха. От прозореца долиташе неаполитанска песен, която някой пееше на италиански.

— Добре ли си? — попита Арън.

— Просто трябва да свърша нещо — каза Гари.

— Малко се тревожа, че ще се върнеш в онази атмосфера, в онези проблеми — каза Арън с безстрастно професионален тон.

— Нищо няма да ми стане — отговори рязко Гари.

— Позволи ми да се съмнявам — каза Арън.

Гари не отговори. И двамата знаеха какво има предвид Арън. Неговото почукване на вратата на „Златният фазан“ бе спасило живота на Гари. Онази вечер Гари не искаше да отвори вратата, защото се страхуваше, че може да е собственикът или чистачката — някой с ключ, който сам ще влезе. Затова извика да го оставят на мира, но тихият, настоятелен глас на Арън накрая го убеди да отвори. Поне да отвори вратата — той още не можеше да разкрие пред Арън натрупалите се чувства на мъка и измама, довели го до състояние на пълно отчаяние. Но имаше моменти... когато почти успяваше.

— Просто трябва да уредя някои неща, за да мога... да се върна.

— Защо просто не ги оставиш така? Каквито и да са тия неща, не са ти докарали нищо хубаво. Защо трябва да се връщаш да разравяш всичко отново?

— Трябва — каза Гари.

— Пак се затваряш в себе си — измърмори Арън.

— Какво?

— Професионално наблюдение. — Арън стана и отиде при Гари. Клекна пред количката и сложи ръце на раменете му. Гари срещна тъмните му, тревожни очи. — Просто не искам отново да затънеш в някакво емоционално тресавище.

— Ще се опитам това да не се повтори.

— Обещавах ли, че ще се върнеш? — попита Арън.

Защо искаш да се върна, запита се Гари. За какво съм ти?

Арън, който сякаш четеше мислите му, каза:

— Животът ми стана по-хубав, откакто ти дойде тук.

Гари се изчерви от удоволствие. Беше свикнал да го приемат като бреме.

— Добре — каза той, макар че не погледна Арън в очите.

— Ще оставиш тук пистолета — каза Арън.

— Ще го взема — отговори Гари. — Не е за... за това, което си мислиш. Просто съм по-беззащитен от другите хора, когато съм на път.

— Искам да хвърлиш този пистолет веднъж завинаги... — каза Арън, опитвайки се да прикрие тревогата си зад раздражителния тон.

Гари се вгледа в хубавото лице на Арън, в загрижените му очи. Добър човек. Истински добър човек. Беше се досетил какво му е и беше спасил живота му. Човек, който се опитваше да мисли само добри неща за хората. Който никога нямаше да им направи нещо лошо. Човек, който никога не би използвал пистолет.

— Ще го хвърля — каза Гари. — Веднага щом се върна.

ГЛАВА 38

Тялото на Канди Уолш лъщеше от пот и яркото ѝ синьо-розово трико бе станало влажно и лепкаво. Тя правеше упражнения за ръцете пред голямо огледало и на всеки две-три секунди вдигаше поглед от циферблата на уреда, за да провери мускулите на ръцете си, без да отклонява вниманието си нито за миг, твърдо решена да постигне идеалната форма и готова да вложи всичките си сили в това. Тя не беше от хората, които докато действат с уредите, гледат телевизия или слушат музика. За нея това сутрешно занятие беше време за съсредоточаване, беше почти религиозно преживяване.

Тя чу тежките стъпки на Ричард по стълбите и се намръщи. Трябваше вече да е отишъл на работа. Никак не обичаше той да се мотае из къщи.

— Защо още не си излязъл? Кой звъня на вратата, Ричард? — попита Канди и вдигна брадичка да огледа шията и мускулите на раменете си. За да изглеждат красиви, трябваше да са твърди, но не и напompани.

Ричард влезе в залата за фитнес на Канди и седна на пейката с изпружени крака. Канди успя да откъсне поглед от собствения си образ в огледалото и се обърна към съпруга си.

— Защо изглеждаш толкова вкиснат?

— Беше полицията — каза той.

— Заради Лаура ли? — попита злобно тя.

— Тя е арестувана — каза той вяло.

— Недей да страдаш толкова. Крайно време беше. Освен това процесът ще бъде шумен. Ще изкараш много пари.

— Тя е наела друг адвокат — каза той.

— Ама че нахалство — поклати глава Канди. — След всичко, което направи за нея.

— Той е най-добрият специалист по наказателно право.

— Ами точно от такъв човек ще има нужда. Мръсница такава.

— Имаме проблем, Канди — каза уморено Ричард, без да я погледне в очите.

Канди слезе от уреда, взе една хавлиена кърпа и започна да попива потта.

— Не, нямаме никакъв проблем — каза тя весело.

— Имаме — повтори мрачно той.

Канди се намръщи. Мразеше проблемите. Тях ги разрешаваше Ричард.

— Какво има, Ричард? — попита раздражено тя.

— Този... Станхоуп... той ще иска да му се плати. Не бях помислил за това. Смятах, че тя ще иска аз да ѝ остана адвокат.

— И какво от това?

— Ами, взема високи хонорари и ще иска да му се заплати една голяма сума предварително.

— Какво значи голяма сума?

— О, сто хиляди долара. А може и повече.

— Това не е наш проблем — каза безгрижно Канди. — Това си с неин проблем. Колко е часът, Ричард? Трябва да започвам упражненията с гирите.

— Не знам — каза Ричард.

— Ами, погледни си часовника.

Ричард не отговори.

Канди откъсна очи от огледалото и се обърна към него.

— Къде ти е часовникът? — Тя изведнъж забеляза, че Ричард държи една книжна торба в скута си. — Какво има в тази торба?

Той я погледна виновно и не отговори.

— Ричард, какво има? — попита настоятелно тя.

— Канди, направих лоши инвестиции с парите на Лаура. Полицията знае. Затова бяха тук преди малко.

— Какво я интересува полицията парите на тази убийца?

— Въпросът е сложен — каза Ричард. — Те знаят, че съм загубил пари... в игралните домове.

— Какво искаш да кажеш? Колко пари си загубил?

Ричард шумно въздъхна.

— Доста... много пари. Искат... да ме разпитат.

Канди го изгледа с присвити очи. Преди той да реагира, тя се наведе и издърпа торбата от скута му. Той понечи да си я вземе, но после отпусна ръце.

Канди отвори торбата и погледна вътре. Отначало се озадачи, после го погледна със святкащи очи.

— Това е твоят „Ролекс“. А това са моите бижута от сейфа — каза тя. — Ричард, какво търсят скъпите ми бижута в тази мръсна книжна торба?

— Трябва да съберем малко пари — каза той. — Много бързо.

— А, не — каза тя. — Няма такова нещо. Не ми пипай бижутата, Ричард. Не ставай глупав. Имаме много пари. Продай някои акции или нещо друго.

Ричард потрепна и я погледна.

— Идиот такъв — извика тя, притискайки книжната торба към стегнатите си в трико гърди. — Какво си направил?

* * *

Доминик Ванезе наблюдаваше търпеливо и одобрително как разтоварват ухаещите златисти хлябове от колата на хлебопекарната в кухнята на ресторанта му. Не можа да се сдържи и отчупи крайчето на един хляб, наслаждавайки се на хрускавата коричка и на плътната мека среда.

— Е, Фиона, как е баща ти? — попита той красивата млада жена с джинси и хлебарска престилка, която вече бе приключила с доставката и затваряше задната врата на колата си.

— Горе-долу — отвърна любезно Фиона. Тя беше прекрасният плод от един смесен брак между баща италианец и майка шотландка. — Казах му, че другата седмица ще го доведе тук на обяд.

Ванезе кимна. Купуваше хляб от бащата на Фиона вече трийсет години, откакто бе отворил ресторанта си. За Ванезе това не беше нещо необичайно. Той беше човек, който от всички добродетели най-много ценеше лоялността — у себе си и у другите. През последните няколко години старият хлебар се бе схванал от ревматичен артрит, но Фиона пое нещата в свои ръце, приемаше поръчките и запази качеството. Бизнесът на бащата премина в ръцете на дъщерята. Доминик Ванезе одобряваше това с цялото си сърце.

— Вече не сме толкова млади, колкото бяхме. Доведи го тук. Аз ще се погрижа да бъде обслужен както трябва.

— Ще го доведе, мистър Ванезе — извика тя.

Точно се качваше в колата, когато от тъмната уличка зад ресторанта, където двамата стояха, внезапно изникна един мъж. Той премигна няколко пъти, докато очите му свикнат с мрака, след това ги забеляза, застанали пред задната врата на ресторанта. И тръгна към тях.

— Доминик Ванезе? — попита мъжът.

— Кой сте вие? — присви очи Ванезе към задната уличка.

Неканеният посетител, който имаше пронизващо сини очи, гледаше като обезумяло бясно животно. Той се озова до Ванезе и го сграбчи за ръката.

— Гаден лъжец — изрева той. — Жена ми е невинна и ти го знаеш.

— Кой сте вие? Пуснете ме — извика Ванезе, но още докато изричаше тези думи, разбра кой е този човек. Позна го веднага от описанията. Новият съпруг.

Иън хвана за реверите по-възрастния мъж и го разтърси, държейки го пред лицето си.

— Аз съм съпругът на Лаура Търнър и искам да знам защо излъга за жена ми. Заради теб сега тя е в затвора. Никога не те е питала за никакъв наемен убиец и ти знаеш това.

— Мистър Ванезе, какво има? — попита Фиона.

— Успокойте се — изхриптя Ванезе, притиснат от мъжа, който не му позволяваше да си поеме въздух. — Пуснете ме, господине. Не съм длъжен да ви отговарям.

— Напротив, длъжен си, жалко нищожество — извика Иън. — Мислиш, че можеш да ми опропастиш живота с лъжите си и да останеш ненаказан. Помисли си хубаво. — Той отново разтърси по-дребния мъж, като този път го вдигна във въздуха, така че краката му увиснаха.

— Стига вече — извика ядосано Фиона, която бършейки ръце в престилката, тръгна към Иън. — Пуснете го.

Иън сякаш не забелязваше жената, която го дърпаше. Той не отместваше поглед от Ванезе. Разтърси възрастния човек, който извика от болка.

— Стига. Пуснете го! — извика пак Фиона и заудря Иън по гърба с юмруци, които бяха много заякнали от месене и вдигане на хлябове.

Въпреки това Иън не реагира на нейната намеса. Погледът му беше прикован във Ванезе, от когото се опитваше да изтръгне признание.

— Помощ! — извика Фиона. — Бързо, помощ!

Двама от готвачите в кухнята чуха виковете и излязоха тичешком на уличката зад ресторанта. Единият беше мускулест чернокож мъж на средна възраст, а другият — млад, як азиатец. Чувството за лоялност веднага заговори у тях. Единият сграбчи Иън за гърба и освободи Ванезе, а другият го удари силно в корема. Иън се сви на две и рухна на земята. Запълзя, изправи се и се опита да отвърне на удара, но по-възрастният готвач му изви ръцете, а азиатецът стовари юмрука си в лицето му. Иън се строполи, облян в кръв. Всичко приключи за миг.

— Добре ли сте, мистър Ванезе? — попита разтревожена Фиона.

Ванезе се отърси като куче и оправи маншетите на ризата си.

— Добре съм. Благодаря ти, мила — каза той с разтреперан глас.

— Какво му е на този човек? — попита Фиона.

Като видя, че Иън се опитва да се изправи на крака, единият готвач замахна с ръка да го удари.

— Не, достатъчно — заповяда Ванезе.

Иън се изправи. От устната му течеше кръв, под окото му се оформяше голяма синина.

— Слушайте, господине — каза Ванезе, застанал между двамата си едри помощници, които хвърляха заплашителни погледи. — Сега сте много възбуден. Но един ден не се знае как ще се чувствате. Може и да ми благодарите, че съм ви направил услуга. Може и да се окаже, че сте бил следващият, от когото тя е искала да се отърве. Сега обаче не сте в опасност.

Иън отново се нахвърли върху Ванезе, но този път собственикът на ресторанта си имаше охрана. Готвачите пристъпиха и задържаха Иън. Единият от тях го удари силно по лицето и го блъсна в гърдите.

— Хайде, вървете си — каза Ванезе. — Не съм виновен, че тя е такава. Отивайте си сега.

ГЛАВА 39

Лаура отиде до умивалника, завъртя крана и подложи шепи на тънката ръждива струйка хладка вода. После се наведе и наплиска лицето си в отчаян опит да прогони главоболието, което напираше в слепоочието ѝ. За цялата нощ беше спала само един час, и то с прекъсвания. През нощта шумоленето и ругатните на другите затворнички се прекъсваха от писъци и крясъци, следвани от удари с палка по решетките за укротяване на размирничките. Когато най-сетне съмна, крясъците стихнаха, но от всички страни се разнесе силно жужене... обидни думи, съпроводени от истеричен смях заляха женското крило на окръжния затвор.

Закуската в мрачното общо помещение не можеше да се яде — една клисава топка, обявена за пържени яйца, и една кифла като камък. Гимнастиката беше последвана от безсмислени трудови занимания. Прибирайки се в килията си, тя чу, че другите затворнички си шепнат нещо, а една висока мускулиста жена с късо подстригана коса се изхили в лицето ѝ и каза:

— Здравсти, сладурче, дай ми една целувка.

Лаура влезе в килията си с чувство на облекчение. Намокри врата си с вода и разтърси глава като куче, защото нямаше кърпа. После седна на тясното легло. Усещаше студената стоманена пружина през тънкия матрак. В килията беше топло и задушно. Тя имаше чувството, че въздухът тежи от миризмата на потни тела и дезинфекционни препарати. В цялото затворено пространство нямаше климатична инсталация. За разлика от модернизирания съдебна сграда, окръжният затвор на Кейп Крисчън беше зле поддържан и лишен от елементарни удобства, което говореше много ясно за отношението към обитателите му.

Лаура легна на леглото и притисна с ръце очите си, за да разсее пулсиращото главоболие. Помисли си за стаята у дома, за леглото, на което лежаха двамата с Иън, за сенките на листата и проблясващата слънчева светлина по дантелените пердета. А в другия край на коридора Майкъл спеше под каубойските завивки. Опита се мислено

да се пренесе в онзи спокоен, щастлив кът, но той ѝ се изплъзваше. Мисълта ѝ се раздвояваше. Следваше една нишка: невинните хора не ги осъждат, не остават в затвора до края на живота си. Скоро ще бъде отново свободна, а после друга, нишката на вината, размахваща пръст срещу нея: това ти е наказанието, защото се омъжи повторно толкова бързо, защото искаш да си щастлива, защото се поддаде на желанията си и спря да скърбиш за Джими. Това е някакъв вид висше възмездие, което едва сега започва.

— Търнър — изрева надзирателят.

Лаура скочи и отвори очи.

— Имаш посещение.

* * *

— Боже мой — извика Лаура, заемайки мястото си срещу Иън на масата за посещения. — Какво ти се е случило?

Иън машинално понечи да прикрие насиненото си подуто око. Опита се да свие устни и в устата му се стече кръв.

— Ходих при мистър Ванезе — каза той.

Сърцето на Лаура се изпълни с безнадеждна признателност за храбростта му.

— О, Иън, не трябваше да го правиш!

— Трябваше — каза той. — Този човек лъже и аз искам да знам защо.

— Ти си се бил с него — каза разтревожено тя. — Иън, следващия път ще те арестуват.

— Не се тревожи — отговори той и мрачно се усмихна. — Това беше по-лошо и от затвор. Но въпреки всичко отговор не получих.

Той изглеждаше изтощен, лицето му беше посивяло, а очите му — помътнели от умора. Синята му памучна риза бе изпръскана с кръв. Тя протегна ръка да докосне лицето му.

— Облегни се назад — изрева надзирателят, пристъпвайки към масата.

Лаура се отпусна на стола.

— Трябва да отидеш вкъщи да си починеш — каза тя.

— Да си почина? Как мога да си почина, докато ти си тук? Останах снощи на яхтата, за да се измъкна от репортерите, но не можах да спя. Опитвам се да се свържа със Станхоуп, но секретарката му ме разиграва. Мисля да отида днес във Филадельфия и няма да мръдна от кантората му, докато не ме приеме. Искам да знам какво прави за теб. Твоето място не е тук.

— Извинявай — каза тъжно Лаура.

— Не, не се извинявай — сграбчи Иън ръцете ѝ. — Ти си тази, която страда. Не мога да се примиря, че си тук.

Лаура искаше да му каже, че не е чак толкова лошо, но не можеше да лъже толкова добре. Опита се да каже нещо обнадеждаващо.

— Станхоуп каза, че е оптимистично настроен, тъй като те нямат никакво доказателство срещу мен.

Иън поклати глава.

— Мислиш, че не го е казал сериозно ли? — попита тревожно тя.

— Разбира се, че го е казал сериозно — увери я той. — Но искам да знам какво, дявол да го вземе, прави по въпроса. Трябва да изпрати някой при онзи тип Ванезе.

— Иън — каза тя, — искам да знаеш, трябва да знаеш, че каквото и да говори онзи човек, аз не съм убила никого. Докато ти ми вярваш...

— Аз винаги ще ти вярвам — отвърна той и я погледна с уморени, отчаяни очи.

Лаура се облегна и го загледа сякаш от много далеч. Не, помисли си тя. Няма да можеш. Няма да издържиш дълго. А аз нямам право да те обвинявам. Каква лоялност мога да очаквам от напълно непознат човек? Не искаше да мисли за горещото му тяло, за страстните му целувки. Те не принадлежаха на действителността. Имаше едно-единствено създание, за което трябваше да се бори — едно момченце с кръгло лице, с доверчиви очи, чиито малки пръстчета бяха издърпани от нейните пръсти. Само за него можеше да се бори.

— За какво мислиш? — попита той.

— Мисля за Майкъл — отговори тя.

— Времето изтече — обяви надзирателят, пристъпи напред и взе да чука с палката си по масата.

— Искаш ли да отида у Долорес и да се опитам да го видя? — попита Иън.

Лаура си представи как ще го посрещнат Долорес и Сидни. Полошо и от Ванезе. Тя поклати глава.

— Не, но все пак благодаря.

— Недей да ми благодариш — възпротиви се Иън. — Готов съм на всичко за теб. Обичам те!

— Хайде — каза надзирателят и хвана Лаура за ръката над лакътя толкова здраво, че пръстите му сякаш пробиха тънката изкуствена материя на анцуга.

Иън изтегли пръстите си, преплетени в нейните, и се изправи.

Лаура се обърна да го погледне и усети изгарящия му поглед като остра болка дълбоко в стомаха си. После приведе рамене и попадна в ръцете на друг надзирател, който я съпроводи по коридора. Изчака като ученичка, докато той се наприказва с една служителка на затвора. Когато най-накрая свърши, се обърна и я забута, сякаш тя не искаше да върви. Лаура се олюля и тръгна, изчака да отключат вратата и след това продължи към килията си. Надзирателят точно я вкарваше в килията, когато се появи негов колега.

— Още едно посещение за Търнър — извика той.

Надзирателят въздъхна, а Лаура с надежда попита:

— Синът ми ли е?

— Някаква жена — чу тя отдалече отговора.

Надзирателят погледна часовника си.

— Добре, хайде. Имаш още пет минути.

ГЛАВА 40

Марта Еберхарт седеше нервно на стола за посетители, почукваше по масата и отправяше лицемерна усмивка към надзирателя всеки път, когато погледите им се кръстосаха. Той я гледаше без всякакво любопитство, сякаш беше насекомо. Марта трябваше да поема дълбоко дъх, както я бяха учили в часовете по йога, за да не избухне.

Ще занеса този костюм на химическо чистене в мига, в който се върна в Ню Йорк, помисли си тя. Тук миришеше като в подлеза на Таймс Скуеър. Тя се надяваше, че химикалите ще заличат тази миризма от новия ѝ костюм „Дона Карън“. Облече го, защото с него се чувстваше уверена и спокойна, а искаше да се чувства точно така при първото в живота си посещение в затвор.

Вратата на стаята за посещения се отвори и Лаура влезе. Марта извика ужасена, скочи и я прегърна.

— Сядай — извика надзирателят.

— Я стига! — отвърна ядосано Марта, но седна на мястото си.

Надзирателят я изгледа злобно, но не каза нищо повече. Лаура седна на стола срещу Марта, която я гледаше и не можеше да повярва. Тя се пресегна и стисна ръката на Лаура.

— О, господи, това не е възможно — каза тя.

Лаура вдигна вежди, неспособна да изрази възмущение. Беше много уморена, а и главата все така я болеше. Само погледна с благодарност редакторката си.

— Много ти благодаря, че дойде, Марта. Знам колко си заета.

— О, Лаура, трябваше да дойда. — Марта се наведе към нея и прошепна: — Ужасно ли се държат тук с теб? — Тя насочи поглед към безизразното лице на надзирателя.

— Не, по-скоро като че ли не ме забелязват — каза Лаура. — За тях съм невидима. Влачат ме от едно място на друго. Аз съм просто килия 13-Д.

— Това е такъв кошмар — въздъхна Марта, която се чувстваше неловко и не знаеше какво да каже.

— Как пътува? — попита Лаура, опитвайки се да води нормален разговор. — Трудно ли ме намери?

— Взех кола под наем, макар че ме знаеш какъв шофьор съм — ококори очи Марта. Беше готова с тирадата си за движението по пътищата си и за собствените си шофьорски грешки, но ѝ се стори абсурдно да се оплаква точно пред Лаура в този момент. — Добре мина. Помня пътя до Кейп Крисчън, нали дойдох на погребението, сега трябваше само да попитам къде е... затворът. — Тя сдъвка последната дума, сякаш се притесняваше да я изрече гласно.

Лаура гледаше с обич редакторката си. Помнеше, макар и съсипана от скръб, колко много се трогна от това, че Марта дойде на погребението на Джими. След погребалната служба Лаура седна вцепенена на едно канапе с вдигнат крак, подпряла патериците отстрани. Междувременно Марта, както беше с изискана прическа и лакирани нокти, си върза престилка и започна да зарежда в кухнята подносите с храна за гостите.

— Винаги си при мен, когато имам нужда от теб — каза Лаура.

— Опитвам се — отвърна бодро Марта.

— Това, че дойде, означава много за мен — каза Лаура.

— Само да можех да направя нещо... да ти помогна по някакъв начин. Имам чувството, че си съвсем сама тук.

— Не съм. Иън е с мен — каза Лаура храбро, макар че не се чувстваше така.

— Той изглежда е страхотен — каза Марта.

— Мислех, че... може би не одобряваш, че се оженихме... толкова внезапно. Никой не го одобрява.

— Аз ли не одобрявам? — засмя се Марта. — Скъпа, в момента говориш с жена, прекарала Деня на благодарността с една разведена лесбийка и с една превъртяла актриса, която се лекува с „Прозак“. Ако се появи подходящ мъж, омъжвам се за две секунди и съм готова да скоча с него в затворен варел в Ниагарския водопад. Кажи ми само Иън има ли братя?

— Един, но е женен — усмихна се Лаура.

— Такъв ми е късметът — каза Марта.

— Много ще се радвам да се запознаеш с Иън, когато цялата тази история приключи — каза Лаура.

Гласът на Лаура прозвуча толкова глухо, че Марта потрепери и се опита да я развесели:

— Горя от нетърпение.

Лаура кимна и отмести поглед.

— Трябва да те попитам нещо. Имаш ли добър адвокат?

— Казват, че е най-добрият. Казва се Къртис Станхоуп. От Филадельфия. Иън го нае да ме защитава.

— Това е добре — измърмори Марта.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лаура, като видя как Марта се замисли.

— Нищо. Просто... Може би ще трябва да поговоря с твоя адвокат. Нямах представа колко обаждания получавам. Медийните лешояди.

— Иън каза, че и него го преследват — кимна Лаура.

— Направо са се побъркали — поклати глава Марта. — Вчера Шарън Гласман ме държа един час на телефона. Тя работи за една от холивудските агенции. Искат права за филм.

— О, Марта, моля те — възрази Лаура.

— Скъпа, не ме разбирай погрешно. Аз мисля, че това е отвратително. Но може би ще успея да ги препратя всичките на мистър Станхоуп и се надявам, че той ще успее да ги разкара.

— Да, той е железен. Ще се оправи с тях. Направи каквото смяташ, че е най-добре — каза уморено Лаура. — Аз не искам да говоря с никакви журналисти, категорична съм за това.

— Разбирам, че Боб Гърстър вече е успял да се добере до теб — каза възмутено Марта.

Лаура я погледна объркано.

— Кой? — поклати глава тя.

— Журналистът от „Книжен свят“. Ако не греша, е бил при теб. Не е възможно в този прекрасен затвор да се намират двама писатели, нали? — възкликна Марта.

— Не разбирам за какво говориш — каза Лаура.

— Не си ли спомняш? Той искаше да те интервюира... кога беше това? Миналата зима?

Лаура присви очи, опитвайки се да си спомни.

— Смътно — каза тя. Беше й трудно да мисли с това главоболие. А и сега това не й се струваше важно.

— Той дойде при мен, разпита ме за теб. Работеше върху някакъв материал за автори на книги за деца. Голям твой почитател... познаваше всичките ти книги.

— О, точно така — каза вяло Лаура. — Казах на Джими, че иска да дойде. — Обзе я тъга, като си спомни за ентусиазма на Джими, за това как му се бе присмяла, че винаги търси реклама.

— Дадох му пълна информация — продължи Марта, — а той повече не се обади. Предположих, че се е отказал. Но сега, разбира се, когато избухна този прекрасен скандал, той отново се появи...

— Ясно — каза апатично Лаура.

— И какво искаше? — попита Марта.

Лаура я погледна неразбиращо.

— Не знам. Не съм говорила с него.

— Видях го, като излизаше, разминахме се на входа. Зачудих се какво прави тук — каза замислено Марта. — Няма значение. Радвам се, че не е бил при теб. Моят съвет е да си мълчиш. Недей да говориш с никого от тях.

— Няма — обеща Лаура. — Повярвай ми.

— За малко да не го позная — продължи да бърбори Марта. — Той е хубав мъж, но имаше вид на човек, блъснат от камион. Устната му разкървавена, окото му — насинено... и сякаш не беше спал цяла седмица.

Лаура усети как сърцето ѝ силно подскочи. Изгледа редакторката си и с мъка каза:

— Какво?

— Свиждането свърши — извика надзирателят.

Марта се наведе към Лаура.

— Никога обаче няма да му забравя очите. Яркосини. И тая синя риза как му отива само. Нали разбираш какво искам да кажа? Може да е използвач, но е хубавец. Но няма защо да ти приказвам за Боб Гърстър. Ти си имаш мъж. А аз си нямам и това ме подлудява.

— Косата му черна ли е? — попита с равен глас Лаура.

Марта докосна с нокти слепоочията си и каза:

— Леко посивяла. Разкошен тен. О, защо ли се занимавам с него? Явно не съм му направила никакво впечатление. Днес мина покрай мен, без изобщо да ме забележи. Мисля, че трябва да си кажем довиждане, скъпа.

— Чакай малко — каза с разтреперан глас Лаура и се вкопчи за ръката на Марта.

Надзирателят се наведе и потупа Марта по подплатеното рамо на костюма ѝ „Дона Карън“.

— Казах, че времето за свиждане изтече.

— Добре де — обърна се ядосано Марта и се дръпна от него. — Лаура, трябва да вървя. Слушай, ако имаш нужда от нещо... каквото и да е, искам да ми се обадиш... — Марта стисна леденостудената ръка на Лаура и я погледна разтревожено в очите. — Добре ли си? Изглеждаш ужасно. Опитай се да не се тревожиш. Всичко ще се оправи. Ще видиш.

Лаура остана като вцепенена на мястото си, докато потропването на токчетата заглъхна по коридора.

— Събуди се, Търнър — каза надзирателят. — Ставай.

Лаура не помръдна.

— Хайде, ставай — изрева пазачът.

Тя гледаше право пред себе си, сякаш не го чуваше. Той гневно я изгледа и започна да я бута с палката си.

Лаура с мъка изправи скованото си тяло.

ГЛАВА 41

Ванда Юрик извади торбата с покупки от багажника на колата си и закрачи тежко по застланата с пясък алея към задния вход на къщата под плискащия дъжд. Тя придържаше торбата отдолу, защото знаеше, че щом се навлажни, ще се скъса и всичко ще се изсипе на земята. А това не биваше да се случва. Вкъщи нямаше нищо за ядене. Вчера беше изяла само консерва черни маслини, която намери в дъното на един шкаф. Не можеше да продължава да живее по този начин. Но от друга страна, не можеше да реши дали изобщо иска да живее.

Днес за първи път от... не си спомняше откога си наложи да отиде на пазар. И това ѝ отне цял ден. Да събере нужната енергия. Откакто Гари замина, нямаше желание за нищо. Седеше вкъщи, където беше мрачно, независимо колко светло беше навън. Седеше пред включения телевизор и мислеше непрекъснато за него. Понякога плачеше, убедена, че той е мъртъв. Друг път си мислеше, че може би е жив и се чудеше как се справя. Тогава я обземаше гняв — ако е жив, защо не ѝ се обади? После отново се убеждаваше, че е мъртъв, тъй като беше немислимо да е другаде, а не тук. Въртеше се в един злокобен кръг на пълна апатия и ужас. Понякога се чудеше колко още ще издържи така.

Като сви зад къщата и пристъпи към задните стълби, пред очите ѝ изникна една голяма кола, появила се сякаш в отговор на чута молитва. За миг Ванда не можа да издаде нито звук. Усещаше, че сърцето ѝ бие в гърлото, обля я гореща вълна, сякаш буен поток кръв бе нахлул във вените. Торбата с покупки падна от ръцете ѝ и се разкъса на земята, но тя не обърна внимание на това. Изкачи стълбите като дете и закрепця, блъскайки вратата.

— Гари, Гари, о, скъпият ми той, къде си?

Със сълзи в очите, повтаряйки името му, тя профуча през стаите. Чу телевизора във всекидневната, долови, че един глас ѝ отговаря. Втурна се и видя, че той седи пред екрана все едно че не е мърдал оттам.

— О, скъпият ми той! — прошепна тя. Коленичи и допълзя до него, притискайки чело към безчувствените му колене.

Той се пресегна и я потупа леко и разсеяно по рамото.

— Здравей, мамо — каза тъжно Гари.

— Мислех, че си умрял — изхлипа тя.

— Бях почти умрял — отвърна той.

— О, миличкият ми, ти се върна. Не смеех да се надявам, че... — Тя приклепна и стисна здраво крачолите на панталоните му с възлестите си пръсти. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, очите — замъглени. — Накарах полицията да те търси. Защо замина така?

— Съжалявам, че си се разтревожила толкова много — каза той.

— Защото онази жена се омъжи, нали? Лаура Рийд. Казах ти да забравиш за нея. Кога ще разбереш, че ти мисля само доброто? О, Гари, толкова се измъчих. Как можа да не ми се обадиш и да не ми кажеш?

Гари сведе очи към майка си, сякаш я гледаше от голямо разстояние. По гладките му бледи бузи бяха избили петна. Стоманеносивата му коса беше грижливо сресана.

— Трябваше да ти се обадя, мамо. Права си. Не постъпих добре. Но просто бях на ръба. Съвсем на ръба...

Тя закри лицето си с ръце и открито захлипа — сълзите се стичаха по бузите, носът ѝ течеше.

— Съжалявам — каза тихо той. — Извинявай. Не знаех какво да правя. Трябваше да помисля...

— Къде беше? Какво прави? Как можа да живееш толкова време без моята помощ? О, господи... — риданията разтърсиха цялото ѝ тяло.

— Мисля, че бях отчаян — каза той. Бледите му устни се разтегнаха в крива усмивка. — В моменти на отчаяние се предприемат отчаяни мерки.

Ванда поклати глава, извади няколко книжни кърпички от джоба си и избърса с тях очите и носа си. След това се разсмя през сълзи.

— О, всичко е наред, няма нищо. Мислех, че ще полудея, но сега вече съм добре. Щом ти си тук. — Тя се хвърли и обви с ръце съсухрените му глезени, сякаш именно тяхната безчувственост я изпълваше с любов. След това го погледна с блеснали очи. — Вече си у дома. Това е важното.

— Не, мамо. Чакай. Трябва да поговорим — каза тихо той.

Лицето му имаше странен израз, който тя познаваше. Но реши да не му обръща внимание. Подпря буза на слабото му коляно и тихичко затананика. Не я беше грижа, че пропуска една от телевизионните си програми. Можеше да остане така часове наред, само тя и той, заедно, във от опасност.

— Не сега, миличък — каза напевно тя. — Нека първо да направя нещо за теб. Ще ти донеса чаша чай. Трябва да си починеш. Толкова много си преживял. Аз имам нужда от един чай.

Ванда не беше сигурна дали има мляко. Спомни си торбата, която беше изпуснала на алеята. Ще изляза и ще събера нещата, каза си тя. Картонените кутии са здрави. Всичко ще бъде наред. Ще му направи чай и може да му даде един валиум, който доктор Ингълс ѝ беше предписал. Това ще го успокои. После, докато спи, ще му разопакова багажа. Където и да е бил, нищо хубаво не му се е случило. Това е съвсем сигурно.

— Ти стой тук — каза нежно Ванда. — Аз ще донеса чая.

Тя отиде забързано в кухнята и напълни чайника с вода. Измъчи се, докато запали газовата печка с кибрит, пускайки разсеяно в джоба си клечките. Докато търсеше чиста чаша и чинийка, чуваше монотонното бръмчене на телевизора. Сложи една торбичка чай в чашата и излезе на дъжда да вземе торбата. Спря се с ръце на кръста и загледа жалката купчина пред стълбите. Част от нещата бяха спасяеми. Ягодите, целите в пясък, се бяха смачкали. Един плик с кифли се бе разкъсал и кифлите се бяха разпилели като златисти камъни. Но това не я интересуваше. Докато събираше картонените кутии и консервите, сърцето ѝ сякаш пееше. Тревожеше се за сина си, защото той продължаваше да мисли за онази жена, за Лаура Рийд. Всичко това беше толкова травмиращо за него. Но като му помогне да се нахрани и да си почине, той ще забрави. А тя отново се бе върнала към живота. Дъждът, който мокреше главата и раменете ѝ, беше истинска благодат. Той се беше върнал у дома. Светът беше съвършен. Само това беше важно.

Ванда се върна в кухнята, вдигна чайника, който пицеше, и напълни чашата. Нареди в шкафовете продуктите, които бе спасила, после наля мляко и сложи лъжичка захар в чая, точно както той го обичаше. Може и малко бисквити, каза си тя. Огледа пакетчето. Беше

се поразкъсало, но бисквитите най-отгоре сигурно бяха останали сухи. По навик бе купила любимите му бисквити. Нали като майка се надяваше и когато нямаше надежда. И беше възнаградена. Нейното любимо дете се върна.

Крепейки бисквитите на чинийката с чашата чай, тя внимателно тръгна към тънещата в мрак всекидневна.

ГЛАВА 42

— По-високо, Попи — извика Майкъл.

Сидни веднага тласна още по-силно люлката, която се издигна високо във въздуха. Съседната люлка беше заета от едно по-голямо момче и Майкъл държеше да го надмине.

— Сега се засили сам. Няма само аз да се напъвам — каза шеговито Сидни на внука си.

Майкъл се разсмя и смехът му подейства като балсам за свитото сърце на Сидни. Той е щастлив тук с нас, каза си Сидни. Това е важното. Това и Долорес.

Сидни погледна към пейката под черешовото дърво. Долорес седеше неподвижно, обърната към тях, макар че той не виждаше очите ѝ зад черните очила, които носеше. Преваляваше, но тя не сваляше слънчевите си очила.

— Хайде пак, Попи — помоли го Майкъл.

— Уморих се вече — каза Сидни. — Ще отида да седна при баба ти. Засили се сега и ще го настигнеш. — Той намигна на по-голямото момче на съседната люлка.

Майкъл, който усети, че губи скорост, започна съсредоточено да се засилва.

Сидни отиде на пейката, седна до жена си и извади носната кърпа да избърше челото си.

— Пфу-у — въздъхна той. — Половин час от това упражнение и сърцето ми се разбива.

Долорес го погледна с помръкнала усмивка и го потупа по ръката, загледана във внука си на люлката.

— Да го заведем ли на вечеря в някой от крайбрежните ресторанти? — попита Сидни.

— Започва да вали — каза Долорес.

— Може и да не завали — отвърна Сидни.

— Сигурно няма — съгласи се тя.

— Може да седнем вътре. Ще си поръчаме миди на вълнолома. Има една закрыта тераса, откъдето можем да гледаме вълните.

Долорес кимна.

— Не е лошо — каза тя с глух глас.

— Трябва да му осигуряваме занимания — каза Сидни. — Да се правим, че това е ваканция, за да не страда.

— Прав си — каза Долорес.

— Тук му е най-добре. При нас. При така създадите се обстоятелства той е наш.

— О, да, при така създадите се обстоятелства — каза Долорес.

И двамата замълчаха, загледани във внука си. Майкъл вече беше загубил интерес към люлката, след като дядо му не участваше в люлеенето. Другото момче, което носеше баскетболна топка, започна да я хвърля в коша. Майкъл се мотаеше край игрището и подритваше камъчетата. Момчето улови погледа на Майкъл и му подхвърли топката. Майкъл се стресна, не успя да я хване, но хукна смело след нея и се върна под коша. После се прицели.

— Дриблирай първо — посъветва го по-голямото момче и се зае да му покаже как се прави това.

Сидни въздъхна и кимна.

— Така е най-добре — каза високо той.

Долорес не отговори. Сидни я погледна. Знаеше, че трябва да я попита какво има, но изражението на лицето ѝ го изпълваше със страх. Нещо я тревожеше, измъчваше я. Цял ден беше така, от момента, в който се обади един репортер и спомена името на свидетеля — Доминик Ванезе. Но защо, разсъждаваше отчаяно той. Засега всичко е наред. Лаура е в затвора, където ѝ е мястото, а Майкъл е при тях. Ужасно положение, но това все пак е някакво разрешение. Той мислеше, че Долорес най-накрая ще бъде доволна. Е, не точно доволна, но по-спокойна при това развитие на нещата. Мислеше, че ще си възвърне бодрия дух. Беше направил всичко, което един мъж можеше да направи. А тя седеше все така тревожна и притеснена.

Сидни си припомни времето преди Джими да умре, когато животът им беше като сбъдната мечта за щастие. След като се ожениха, той си мислеше, че лошото и трудното ще дойде, когато двамата остаряят и се разболеят и започнат да се грижат един за друг. Но лошото и трудното, дойде рано, със смъртта на сина на Долорес. Понякога Сидни се чудеше дали щастието не ги е отминало завинаги.

Няма да питам нищо, каза си той. Ще се правим, че се радваме на днешния ден.

— Сидни, трябва да поговорим за това — каза тя.

— За кое, скъпа? — Сърцето му се сви от тона на нейния глас.

— Знаеш много добре — каза тя. — За свидетеля. Мисля си за това, откакто чух името му тази сутрин от репортера.

— Какво да говорим за свидетеля? — попита кротко Сидни и усети как стомахът му се свива.

— Ние го познаваме, нали? Ванезе?

— Познаваме го. — Сидни пое дълбоко дъх и кимна.

— Аз никога не съм го виждала, затова ми трябваше време, за да свържа името му, но после си спомних всичко. Той е един от клиентите ти. Във Флорида отседнахме в неговата вила.

— Така е — отвърна Сидни, загледан в Майкъл, който се целеше в коша, но не улучи.

— Защо не ми каза? Защо не ми каза преди да отидем в съда? Защо не каза на полицията?

— Не знаех — оправда се Сидни. — Тази сутрин за първи път чух. Когато и ти чу.

Макар че не я погледна в очите, Сидни усети как жена му цялата настръхна.

— Сидни, да не би да искаш да ми кажеш, че този човек, този твой стар приятел, е знаел през цялото време, че Лаура търси да наеме убиец и си е мълчал? Защо? Та той би могъл да предотврати убийството на сина ми. Що за човек е той?

— Виж, нищо не искам да ти кажа. Нищо не знам. Ванезе е казал на полицаите, че едва сега е свързал нещата.

— И ти никога не си говорил с него за това. Този човек ни пуска да живеем в къщата му, а ти никога не си обсъждал това с него?

Сидни навири брадичка.

— Не, никога. Не става дума за приятелство, а за бизнес. Затова ми предложи вилата си. Виждам този човек веднъж в годината. Снабдявам го с покривки за маси за ресторанта му и толкова.

— Има нещо подозрително, Сидни. Нещо подозрително има тук.

Сидни не отговори. Изведнъж стана и плесна с ръце.

— Хайде, Майкъл! Тръгваме. Долорес, тръгваме. Не знам нищо повече от това, което ти знаеш. Хайде да вървим.

Майкъл понечи да възрази, но в същия миг баба му извика „Можеш още малко да поиграеш“. Лицето на Майкъл светна при това неочаквано благоволение и той се върна при другото момче, за да си опита пак късмета с баскетболния кош.

— Седни — каза Долорес на мъжа си.

Сидни остана прав, загледан в тихото, притъмняло игрище. Сърцето му силно биеше.

— Аз не съм вчерашна и затова ще ми кажеш какво става. Защо този човек Ванезе е чакал толкова дълго, за да отиде в полицията? Искам да ми отговориш, Сидни. Настоявам да получа отговор.

— Не е знаел, че жената, която е отишла при него, е била Лаура — измърмори Сидни. — Така каза. Никога не съм обсъждал този въпрос с него.

Долорес изгледа гневно съпруга си.

— Не ти вярвам, Сидни. Защо ме лъжеш? Никога не си можел да лъжеш.

Сидни седна на пейката и тихо каза:

— Недей, Долорес. Не се рови в тази работа.

Долорес погледна изумено съпруга си. Кроткото му добродушно лице сега бе станало каменно.

— Какво още знаеш? — попита настоятелно тя. — Какво друго криеш?

Сидни прецени положението си. Познаваше жена си. Веднъж влезе ли й нещо в главата, отърване няма. Трябваше да предвиди, че тя ще задава въпроси. Беше много интелигентна, а освен това и любопитна. Той просто смяташе, че след като получи онова, което иска, тя няма да започне да рови в него. Беше сгрешил. И разбра, че няма да може да удържи положението, след като в главата й се е загнездила тази идея. Познаваше Долорес. Нямахте да го остави на мира. Той нямаше друг избор, освен да си признае. Рано или късно така щеше да стане. Затова се опита да си вдъхне увереност.

— Виж, скъпа — започна той. — Много мислих за това. Нямахте друг начин. И двамата знаем, че тя го е направила — накарала е някой да убие Джими. Но няма доказателства. Тя се канеше да се качи на яхтата и да изчезне заедно с нашия внук. Знаеш го и аз го знам. Нямахте друг начин да бъде спряна.

Брадичката на Долорес увисна. Почувства, че главата ѝ олеква и че ѝ се завива свят.

— Какво искаш да кажеш? Искаш да кажеш, че Ванезе лъже?

— Той е добър човек — заяви убедено Сидни. — Искаше да ни помогне.

Сидни се обърна и я погледна в очите.

— Ти от самото начало твърдеше, че тя го е направила. Аз не бях толкова сигурен. Дори когато се омъжи за онзи човек Търнър и ти побесня, аз пак бях склонен да я оправдая. Но когато се разбра за Пауел... какво друго можех да си мисля? А ти се съсипваше, като гледаше как тя се измъква. Накрая трябваше да те закарат по спешност в болницата. Разбрах, че ако не направя нещо, ти ще се погубиш...

— Платил си му, за да го каже?

— Никога не е ставало дума за пари — каза обидено Сидни. — Той предложи да го направи. Беше приятелски жест.

Долорес седеше мълчаливо до него. Той я погледна, но не можа да види очите зад черните очила.

— Полицията ще направи връзка, нали разбираш. След както аз направих връзка между теб и Ванезе, те също ще се усетят.

— Много хора познават Доминик Ванезе — сви рамене Сидни. — Всички го знаят. А онези, които не го познават, са чували за него.

— И двамата може да влезете в затвора за такова нещо — извика тя.

Сидни ѝ даде знак да говори тихо.

— Той няма да каже нищо. Никой нищо няма да узнае.

Долорес загледа Майкъл, който играеше. Сидни чакаше тя да каже нещо. Известно време Долорес остана безмълвна, после се пресегна и хвана ръката му.

— Не се ли сърдиш? — усъмни се той.

— Направил си го заради мен — каза тя. — Аз не заслужавам такава любов.

Сидни усети, че буца засяда в гърлото му и каза с хриплив глас:

— Заслужаваш.

— Значи не е истина — каза Долорес, клатейки глава. — А аз помислих, че е истина.

— Може и да е. Помисли за Джими — каза възбудено Сидни. — Тя е уредила синът ти да бъде хладнокръвно убит. Помисли от какво

лиши Майкъл. Собствената му майка...

Долорес загледа внука си, който увлечен в играта, бе забравил за миг какво е загубил.

— Ще помисля — каза тя.

ГЛАВА 43

— Влез — извика Клайд Джаксън в отговор на почукването на вратата.

В момента, в който Рон Ленард влезе в кабинета му, той отхапа от поничката и изтърси захарта, полепнала по ревера на синия му костюм на райета.

Рон се престори на силно възмутен от шефа си.

— Деби знае ли, че ядеш това? — попита той.

Съпругата на Клайд, преподавател в един от местните колежи, беше луда на тема здравословно хранене и постоянно следеше количеството мазнини, които съпругът ѝ поемаше.

— Деби е на конференция в Ню Йорк. Оставих Клайд в детската градина и после забравих да закуся.

— Ще те издам — каза Рон.

Клайд се засмя виновно и сви рамене.

— Аз мисля, че тя вече ме подозира — каза той. — Какво ново има?

Рон се отпусна тежко на стола срещу бюрото на Клайд и като въздъхна, поклати глава.

— Лоши новини.

Клайд вдигна вежди и дояде поничката.

— Казвай.

— Поразрових се вчера и установих, че нашият скъпоценен свидетел от много години работи със Сидни Барън. Свекърът. Миналия месец, когато отидоха във Флорида, са отседнали във вилата на Ванезе.

— Барън има връзки с мафията? — попита изненадан окръжният прокурор.

Рон поклати глава.

— Търгува с памучни и ленени изделия в Атлантик Сити. Снабдява ресторанта на Ванезе. От години. Барън и Ванезе са израснали в един квартал.

— Ама че работа, дявол да го вземе — каза окръжният прокурор. — Мислиш ли, че съпрузите Барън са накарали Ванезе да

свидетелства?

Рон поклати глава.

— Лъжесвидетелстването е сериозно престъпление. Не мога да си представя как един умен човек като Ванезе ще се замеси в такова нещо, ако не е вярно. Искам да кажа, че не би го направил за пари. Той няма нужда от пари. Но явно че двамата със Сидни Барън се знаят отдавна. А родителите са изпаднали в крайно отчаяние. Наемен убиец? Ти какво би си помислил, ако си на тяхно място?

— Ще си помисля същото, което си мислят и те — каза мрачно Клайд. — Но ако този свидетел лъже, ние не можем да отправим обвинение срещу Лаура Рийд. Или срещу новия ѝ съпруг.

Рон сви рамене.

— Така е... а Станхоуп надуши ли това... Но той ще го разбере. Изненадам съм, че още не е вдигнал шум.

— Хм-м-м — кимна мрачно Клайд.

Двамата мъже замълчаха и се замислиха.

— Работа е там, че аз знам, че Търнър е виновен — каза Рон. — Усещам го. Онзи ден, когато го разпитвах, ме лъжеше. Напълно сигурен съм в това. Много по-склонен съм да вярвам на нея, отколкото на него. Понякога всъщност си мисля, че тя казва истината. Но не можем да се доберем до нея, ако тя не представи улики срещу него.

— Единственият начин да постигнем нещо е да ги накараме взаимно да се обвинят — кимна Клайд. — Мисля, че единствената ни надежда е да опитаме с нея, докато още е на наше разположение. А това няма да продължи дълго — добави той, поглеждайки часовника си, сякаш беше въпрос на минути, — ако това, което казваш за Ванезе и семейство Барън, е вярно.

— О, вярно е — въздъхна Рон.

— Трябва да я доведем тук и да я разпитаме — каза замислено Клайд.

— Нейният адвокат няма да се съгласи на такова нещо — предупреди Рон.

Клайд махна с ръка.

— Надявам се, че ще измислим нещо. В рамките на закона, разбира се.

— Разбира се, — каза иронично Рон. — Но защо мислиш, че тя ще иска да го издаде? Ванезе не е споменал нито дума за него. А тя

твърди, че е невинна.

Клайд взе един молив и започна да почуква с него по бюрото си.

— Хрумна ми нещо. Може би, ако тя реши, че ѝ вярваме... — каза той.

— От къде на къде ще реши такава нещо? — попита Рон.

— Нали току-що каза, че понякога си мислиш, че тя говори истината — каза Клайд.

— Ами, да — съгласи се предпазливо Рон. — Понякога така си мисля.

— Хайде да видим колко добър актьор си — каза Клайд, наклоняйки се над бюрото си. — Да видим колко си убедителен.

Рон го изгледа подозрително.

* * *

В съдебните коридори, виещи се като лабиринт, светваха сигнални лампи, което означаваше, че водят затворник. Забила очи в земята, Лаура влачеше веригата, свързваща по неумолим начин китките и глезените ѝ. Не искаше да види погледа в очите на служителите, които я наблюдаваха, докато се придвижваше. Придружаващите я от затвора надзиратели наредиха да седне на пейката пред кабинета на окръжния прокурор и единият от тях почука на вратата.

— Влез — извика отвътре пльтен глас и пазачът съобщи, че Лаура е пристигнала.

Тя не знаеше защо е тук. Днес нямаше работа в съда. Просто бяха наредили за пет минути да се приготви.

Докато чакаше на твърдата пейка, голите ѝ ръце настръхнаха. В окръжния затвор беше задушно, краткото пътуване в затворническата кола беше още по-лошо, но сега, в прохладните бели коридори с климатична инсталация тя замръзваше.

Окръжният прокурор се появи на вратата.

— Искате ли да изчакате вътре, мисис Търнър? — каза той и посочи към кабинета си с голямата си, идеално поддържана ръка. — Свързахме се с адвоката ви мистър Станхоуп и той всеки момент ще пристигне.

— Добре — каза Лаура, доволна, че може да се махне от студения коридор и пристъпи тежко в кабинета на окръжния прокурор. Надзирателят я заведе до стола пред бюрото му, кимна ѝ и тя седна.

До бюрото седеше Рон Ленард и Лаура веднага съжали, че прие да влезе. Окръжният прокурор изпрати надзирателя да чака отвън. После седна на бюрото си, заемайки непринудена поза.

— Мисис Търнър — започна любезно той, — искаме да поговорим с вас.

В главата на Лаура сякаш се включи алармена инсталация.

— Защо съм тук? — попита рязко тя. — Къде е адвокатът ми? Той нали трябва да присъства?

Окръжният прокурор вдигна примирително ръце.

— Точно така. И както ви казах, всеки момент ще дойде — обясни той. Лаура го гледаше с присвити очи и го чакаше да продължи, без да каже нито дума. — Не искаме да ви разпитваме — добави той. — Точно обратното, днес искаме да обсъдим един странен въпрос, отнасящ се до вас като обвинена в убийство. Вижте, следователят Ленард развива една теория, която е много интересна. Признавам, че е трудно приемлива, но е интересна. Той смята, че мистър Ванезе лъже, а вие казвате истината. Смята, че сте невинна.

Думите му подействаха на Лаура като шамар. Тя погледна Рон Ленард и когато той вдигна очи към нея, тя видя как в обичайния му безстрастен поглед нещо трепна.

— Опитвам се да погледна обективно на нещата — каза окръжният прокурор, — но признавам, че ми е необходима вашата помощ. Затова решихме да изложим неговата теория пред вас и да видим какво мислите вие. Явно някой е наел Хърман Пауел да убие съпруга ви. Нека да приемем за момент, че това не сте вие. — Той се обърна към следователя.

Рон Ленард се изкашля и погледна бележника си. Лаура се опита да съсредоточи вниманието си върху него. И въпреки всичко усети как сърцето ѝ се изпълва с надежда. Възможно ли е този човек, който изглеждаше толкова враждебно настроен към нея, най-сетне да е разбрал, че греша? Мислите ѝ се завъртяха около освобождаването ѝ, около връщането ѝ при Майкъл, при... За кой ли път си припомни посещението на Марта, нейното описание на Боб Гърстър. Това е бил Иън. Но как е възможно? Ако...

Окръжният прокурор забеляза тревожния поглед на Лаура.

— Мисис Търнър, не сте ли любопитна да чуете какво ще ви кажем? — попита той.

— Да, моля — пое дълбоко въздух Лаура, давайки си сметка, че отговаря като дете в детска градина, което иска допълнително десерт.

Следователят Ленард не владееше ловките похвати на окръжния прокурор и започна грубо и тромаво.

— Знаете ли, че Габриела, първата съпруга на Търнър, и синът му Филип са загинали в пожар, за който се смята, че е предизвикан от сериен подпалвач?

— Следовател Ленард — прекъсна го рязко окръжният прокурор, — без въпроси, моля. В момента просто излагаме една теория.

— Разбира се, че знам — каза вяло Лаура.

— Знаете ли... — Рон Ленард побърза да се поправи и продължи: — Братът на мистър Търнър, Джейсън, е пожарникар. Въпреки че отрича, аз имам основание да смятам, че Джейсън Търнър е разказал на брат си всичко за подпалвача — как действа, какви средства използва.

— И какво от това? — попита мрачно Лаура.

— Макар че Стюарт Шорт, осъденият подпалвач, отрича всички обвинения, според мен е възможно той да не е предизвикал точно този пожар.

Лаура го гледаше втренчено. Устата ѝ беше пресъхнала, сърцето ѝ силно биеше. Те си измисляха. Крояха нещо.

— Това няма нищо общо с мен — успя да каже тя.

— Вие и мистър Търнър твърдите, че сте се срещнали случайно преди няколко месеца и че той нищо не е знаел за вас. Но аз имам свидетел, един човек в Барбадос, чиято дъщеря е получила от мистър Търнър подарък една книга. Ваша книга. Търнър е казал, че ви познава, че отива да ви види. И всичко това преди да се срещнете. Всички тук мислят, че вие и Търнър сте съучастници много преди смъртта на Джими. Аз обаче казвам — ами ако не е така?

Лаура мобилизира всичките си сили, за да не трепне. В главата ѝ нахлуха спомени. Иън се преструва, че не знае, че тя е писателка. Иън разказва наизуст книгата ѝ на Майкъл, след което твърди, че току-що я е купил. Марта ѝ обяснява за Боб Гърстър, получил от нея всички лични данни за Лаура Хейстингс.

— И какво от това? — попита тя шепнешком.

Рон Ленард се наклони към нея и я изгледа.

— Лаура — каза той и тя потръпна, когато той изрече нейното име. Сякаш приятел се обръщаше към нея. — Ами ако Иън е обсебен от вас? Ами ако е убил съпругата си и вашия съпруг, за да може да се добере до вас? А вие нищо не сте знаела.

Лаура поклати глава.

Той продължи.

— Защо? Запитала ли сте се защо толкова настояваше да се ожените? Той настояваше, нали?

— Не отговаряйте, мисис Търнър. Никакви въпроси, следователю — каза назидателно окръжният прокурор.

— Искал е да ви притежава. Бил е готов на всичко. Готов да премахне всяка преграда от пътя си. Съпругата си, съпруга ви...

Лаура се опита да го погледне, без да трепне.

— Това е нелепо — пое дъх тя. И с чувство на облекчение разбра защо. — Филип, синът на Иън, е загинал в пожара, мистър Ленард. Знаем, че вие нямате деца, но трябва да ви кажа...

Рон Ленард побърза да я опровергае.

— Филип Търнър е трябвало да бъде на мач същата тази вечер. Но без баща му да знае, Габриела Търнър е решила, че детето не е добре и го е задържала вкъщи.

Лаура го изгледа. Обръчът стисна главата ѝ още по-силно. Усещаше как единият ѝ клепач пулсира от болката в слепоочието.

— Аз ще намеря парите — каза Рон. — Ще открия как е платил на Хърман Пауел и ще го изоблича. Но сега-засега излиза, че двамата сте действали заедно. Ако нямате нищо общо с това, трябва да се спасите. Заради сина си. Защо трябва да поемате вината, ако нямате нищо общо със смъртта на Джими?

Окръжният прокурор погледна любопитно следователя. Той действаше според предварителния план, но в държането му имаше нещо... сякаш наистина смяташе, че тази жена не е съучастник.

— Следовател Ленард — каза той заплашително.

— Но Иън има — извика Рон и удари с юмрук по бюрото. — Дявол да го вземе. Знаем, че има. Не разбирате ли? Ако ни помогнете да го хванем, можете да се спасите. Можете да се махнете оттук със сина си. Да избягате от него, докато все още имате възможност.

Пред вратата се чува гласове, а после на вратата на прокурорския кабинет се почука. Една млада жена притеснено надникна през вратата.

— Извинявайте за безпокойството, сър — каза тя на Клайд Джаксън.

Отвън един мъжки глас изрева:

— Къде е моята клиентка? Настоявам веднага да я видя.

— Това е мистър Станхоуп — каза извиняващо се секретарката.

— Нека да влезе — кимна окръжният прокурор Джаксън.

Лаура откъсна очи от Рон Ленард и видя нахлуващия Къртис Станхоуп, облечен в светлозелено ленено сако и вратовръзка на морски кончета.

— Какво, по дяволите, търси тук моята клиентка? — попита Станхоуп прокурора. — Ако така си вършите работата в този загубен окръг, нека да ви кажа, че...

— Не правим нищо незаконно — каза спокойно окръжният прокурор.

— Разпитвахте ли ви? — обърна се Станхоуп към Лаура.

Лаура се поколеба, после поклати глава.

— Не точно.

— Защо настояхте да присъствам? — попита високо той и поклати отворен глава. — Ако искате да кажете нещо на мисис Търнър, ще го кажете на мен. Казах ви, че ще дойда по обяд. Как смее да я викате тук без мен? Искате ли това дело да не стигне до съд? Мисис Търнър, не си ли знаете правата?

— Няма значение — каза глухо Лаура.

— Сега ще мълчите. Аз ще говоря — каза Станхоуп.

— Искяхме само да съобщим на мисис Търнър какво мислим по някои въпроси — каза окръжният прокурор Джаксън.

— Можете да съобщите на мен — отговори Станхоуп.

— Разбира се, адвокате. Открихме някои факти за съпруга на мисис Търнър, които смятахме, че тя ще иска да знае.

— С други думи, опитвате се да я накарате да свидетелства срещу него. Предложиха ли ви някаква сделка? — обърна се Станхоуп към Лаура. — Нали не сте приели нищо от тези хора?

Лаура поклати глава.

— Започвам да съжалявам, че не сте приели, защото ако са имали наглостта да... — извика Станхоуп.

— Чакайте малко — прекъсна го Джаксън.

Докато двамата спореха, Лаура извърна очи. Рон Ленард улови погледа ѝ и отвърна предупредително.

Лаура знаеше какво иска той. Искаше от нея да помисли за онова, което ѝ беше казал. *Като че ли мога да мисля за нещо друго,* каза си отчаяно тя.

ГЛАВА 44

Лаура нямаше спомен за връщането от съда в затвора. Преди да я изведат от съда и да я качат в чакащата затворническа кола, Станхоуп я посъветва да не обръща внимание на нищо, което ѝ бяха казали, защото според него се бяха опитали да я подведат. Прилагали най-стария номер — взаимно уличаване на заподозрени. Кажете ли, че Иън е замесен в това, и с двама ви е свършено, заяви Станхоуп. В мига, в който Станхоуп изрече тези думи, Лаура разбра. Адвокатът смяташе, че тя е виновна. Защищаваше я, но не защото вярваше в нейната невинност. За Станхоуп всичко това беше някакъв вид интелектуална игра, чиято цел беше да се надхитри окръжният прокурор. Те си разиграваха номера. За тази игра Станхоуп щеше да получи голям хонорар, независимо дали ще спечели, или ще загуби. Това нямаше нищо общо с вина или с невинност. Той мислеше същото, което мислеше и окръжният прокурор — че тя и Иън са се наговорили да убият Джими.

Станхоуп беше нетърпелив и ядосан, че са прекъснали работата му и са го извикали да дойде тук. Червендалестото му лице беше потно. *Нищо не им казвайте, повтори той. А следващия път не напускайте килията, преди аз да дойда. Или първо се свържете с мен. Днешното ми идване тук беше безсмислено, скара ѝ се той като ядосан родител. Те ще приказват какво ли не, за да ви накарат да проговорите. Ще измислят какво ли не, за да ви объркат. Трябва само да си мълчите. Не им давайте никакво оръжие в ръцете.* Лаура усети, че му се извинява, докато той си затваряше чантата. След това надзирателите я поведоха към гаража на съда. Тя схвана какво казва Станхоуп. Той не разбира, помисли си тя, когато колата потегли.

Много скоро се озоваха в подземния гараж на затвора и Лаура бе свалена от колата. Без да разсъждава, съвсем машинално, докато отключваха вратата, тя се подготви за миризмата на затвора. Изчака да я претърсят, довлече се до килията, усети, че някой я побутва да пристъпи вътре и после отново заключва. За нея това нямаше значение. Мислите ѝ бяха другаде.

Невинните приказки на Марта предния ден бяха отприщили страховете и съмнения. И сега всичко това, което Рон Ленард ѝ наговори... Следователят ѝ се бе сторил толкова искрен. По някакъв начин Лаура знаеше, че той е убеден в правотата на думите си. Това не беше номер от негова страна. Той започваше да гледа на нея като на невинна, като на жертва, каквато беше и Джими. Жертва на мъжа, за когото се бе омъжила.

Лаура се опита да мисли трезво. За Иън и за начина, по който се срещнаха. За деня, когато се видяха на кея. Майкъл беше отишъл при яхтата му. Нямаше как той да е подготвил това, нямаше как да го е предвидил. Изглеждаше толкова невинно, толкова... толкова случайно. Това беше случайност, каза си тя. По този въпрос беше спокойна. Та нали можеше и да не отиде на кея точно този ден. Той можеше и да замине и тогава двамата никога нямаше да се срещнат. Но случайно или не, това беше станало. Когато се срещнаха, той се престори, че не я познава. А е знаел коя е тя. Знаел е къде живее. Знаел е наизуст нейните книги. Още тогава.

Лаура потрепери, сякаш в задушната килия бе станало студено. Той е Боб Гърстър. Лъгал е, за да я открие, лъгал е, след като я намери. Ако всичко това е лъжа, какво друго остава? Тя погледна ръката си. В затвора позволиха да носи брачната си халка. Взря се в подарения ѝ от Иън пръстен. Представи си щастливото му лице, когато ѝ се вричаше: *за добро и за лошо*. А може ли да има по-лошо от всичко това? Думите на Рон Ленард не излизаха от ума ѝ. Колко силно е искал Иън да я притежава? Толкова силно, че да превърне във въглен собствената си съпруга? Да убие случайно собствения си син? Да наеме убиец, да застреля... Не, каза си тя. *Не*. Не е възможно чак толкова. Това е безумие.

Безумие. При тази дума косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Спомни си колко страстно я любеше той. До полуда. Отчаяно. Не. Това беше желание, а не безумие. Ако беше луд, тогава и тя е луда. Защото тя го желаше не по-малко и бе пренебрегнала всякаква предпазливост.

А Иън беше такъв. Иън вярваше в нея и я подкрепяше, независимо какво твърдеше полицията. Иън отхвърляше всичките им обвинения. Въпреки лъжите на Доминик Ванезе, довели до нейното арестуване, Иън оставаше непоколебим. Макар че почти не я познаваше, и през ум не му минаваше да мисли най-лошото за нея.

Нима тя не трябва да му отговори със същото? Но докато тези мисли минаваха през главата ѝ, си спомни за Майкъл, който плачеше на сватбата им. *Защо ще се жениш за този непознат?* И си даде сметка, че има едно просто обяснение за безпределната вяра на Иън в нея. Единственото основание той да бъде толкова сигурен в нея е, че той е извършил убийството.

Лаура тръсна глава. Трябва да има някакво обяснение на това. Разбира се, такива хора съществуват. Представят се пред света по един начин, а в същото време притежават друга, скрита същност. Но какво повече може да скрие от нея един мъж, когото тя е видяла в мигове на любовен екстаз? Докато я е прегръщал, шепнел и стенел в сладостна болка? Защо тя да не може да повярва, че именно любовта му към нея е обяснението за неговото доверие? Нали любовта премества планини. Нали и в Библията пише, че заради любовта човек понася всичко, вярва във всичко, надява се на всичко, изтърпява всичко. Защо тогава тя да не отвърне на любовта му и да не отхвърли всички тези ужасни подозрения? Целта им е да я огънат, да я объркат. Така каза Станхоуп. В сравнение с неговата любов нейната е толкова слаба.

Но после отново се замисли за думите на Марта. Боб Гърстър — хубав мъж, но сякаш го е блъснал камион. Отново я побиха тръпки. Стомахът ѝ пак се сви. Добра се до тоалетната и зачака, усети как ѝ се повдига, как една неестествена вълна се надига заплашително и се излива. Повърна. Вътрешностите ѝ се преобърнаха, напирани към мръсната тоалетна.

Докато се изправяше, на челото ѝ изби пот. Пусна водата, после си изплакна устата на ръждивата струйка от чешмата. Чувстваше се празна отвътре. Празна. Зави ѝ се свят и едва се добра до леглото. Легна върху бодливото одеяло и впери поглед в сивата стена, издраскана с инициали. „Р. В. и К. Л.“, оградени в едно безформено сърце. „Лесбийки завинаги“, предизвикателно надраскано до тоалетната. Лаура и Иън, помисли си с горчивина тя. Главата ѝ пулсираше и тя затвори очи, за да прогони болката. Жалко, че нямаше хапче за сън. Или нещо друго, което да успокои трескавия ѝ мозък и да прогони мислите. По-точно мисълта, че може би без да знае, се е омъжила за убиец.

ГЛАВА 45

— Искам да ти кажа само три думи — прошепна Дафни, придворната продавачка на Канди в магазин „Рулин“. — Бял кожен костюм. — Тя плесна с ръце и зачака реакция на думите си.

Канди, седнала на един розово атлазен стол в дизайнерския салон, поклати глава.

— Не знам — каза тя, после присви очи към Дафни и попита: — Мек ли е?

Дафни затвори очи, усмихна се и кимна загадъчно.

— Като масло. Като коприна. Никой не го заслужава повече от теб.

Дявол да те вземе, Ричард, помисли си Канди. В момент като този не обичаше да се тревожи за пари. Когато в магазина имаше нещо точно за нея, не искаше да се терзае дали да го купи, или да не го купи. Беше унижително. Негова грешка беше, че се е подредил така. Когато цялата тази бъркотия се оправи, няма да му позволи да обикаля повече игралните домове. Но сега ставаше дума за кожения костюм и Дафни чакаше. Но аз си имам и лична банкова сметка, каза си Канди. Тайна сметка, в която прибавяше по нещо всеки път, когато получаваше от Ричард пари. „Бели пари за черни дни.“ Канди пое дълбоко дъх.

— Добре — реши тя. — Ще го пробвам.

Дафни изписка от удоволствие. Тя обичаше да обслужва Канди, която имаше идеални размери и изглеждаше прекрасно във всичко, което пробваше. А когато изглеждаше толкова прекрасно, Канди просто купуваше. Разбира се, че комисионите бяха важни за Дафни, но истинско удоволствие тя получаваше от възможността да види Канди доволна от работата ѝ.

Когато Дафни отиде да донесе белия кожен костюм, Канди се отпусна на стола и нехайно заоглежда другите клиенти на изискано притихналият дизайнерски салон. Веднага се разбираше кои от тях са попаднали тук случайно. Една жалка дебелана с накъдрена кестенява коса, застанала пред бизнес костюмите, явно не знаеше, че първо трябва да си купи корсет. А едно изпито слабо момиче на около

седемнайсет години, което с много усилия би могло да изглежда красиво, никога нямаше да има пари за тези тоалети. То опипваше замечтано мънистената тъкан на една вечерна рокля, но не смееше дори да я свали от закачалката и да застане с нея пред огледалото. По-добре да не я сваля, помисли си Канди. Едно мънисто само да падне, ще трябва да го изплаща двайсет години.

Канди провери внимателно има ли драскотини по лакираните си нокти, после пак се огледа. Видя още една жена, около четиридесетгодишна, с изрусена, равно подстригана коса, добре запазена. С хубави дрехи. Вероятно играеше тенис. Тя поне има пари, за да бъде тук, но жалко, че е толкова стара, каза си Канди. Номерът е да си млад и да имаш пари. Иначе направо не си струва да носиш тези дрехи. Кой обръща внимание на такава бабичка?

Канди се намръщи при мисълта за пари. И за полиция. Това беше още по-лошо. Но Ричард ще се справи. Само се паникьосваше малко. Полицията не арестува хора като тях. Те са богати. Това е просто някаква счетоводна дреболия. Ричард разбира от такива работи. Макар че за много други неща не го бива, призна си с досада Канди. Засега обаче тя имаше достатъчно пари в тайната сметка, за да се справи с положението. Пръста си нямаше да мръдне да го освобождава под гаранция. О, не! Засега можеше да кара и сама.

Дафни се появи иззад една брокатена завеса с белия кожен костюм на закачалка. Вдигна го високо и Канди сложи ръка на устата си.

— О, права си — каза тя, свивайки и опъвайки пръстите си с лакирани нокти като дете, което иска бонбон. — Дай да го пробвам.

Без да губи нито миг, тя се усамоти в пробната, надяна приятно ухаещия кожен костюм върху коприненото си бельо и се върна обратно в салона, за да разбере Дафни и всеки друг, който желаше, как трябва да изглеждат този тип дрехи. Дафни почти припадна, като я видя, и Канди се засмя от удоволствие.

— Дафни, ти си магьосница. Купувам го. Знаеш номера на кредитната ми карта. Действай — каза небрежно Канди, сякаш купуваше не костюм за хиляда долара, а дъвка в супермаркета. После се върна да се преоблече във всекидневните си дрехи.

Когато излезе от съблекалнята и застана пред старинното бюро, където беше касата на дизайнерския салон, Дафни я погледна

уплашено.

— Дай да се подпиша — каза Канди, премятайки небрежно костюма на стола до бюрото.

Дафни скочи и грабна костюма, после внимателно го покри с един тънък найлон и го закачи на закачалката до бюрото. Като видя това, Канди усети как по гръбнака ѝ се стече пот. И в същия миг разбра, че има някакъв проблем.

— Дафни, какво има? — попита надменно тя.

— Кредитната ти карта... няма нищо в нея, Канди — измърмори Дафни, докато оглеждаше костюма за следи от грим или червило. — Проверих два пъти.

— Не е възможно — възрази Канди, но гласът ѝ прозвуча неуверено. *Не може да го е направил. Мръсник такъв. Без да ми каже. Ще го убия.*

— Може ли да използвам телефона? — попита Канди. Не ѝ харесваше как я гледа Дафни. Сякаш току-що се беше изпарил целият ѝ блясък.

Дафни посочи телефона и тактично каза:

— Ще отида да видя другата клиентка.

Канди се тръшна на стола и набра служебния номер на Ричард. Аделейд Мърфи каза:

— Кабинетът на мистър Уолш.

— Свържи ме с този мръсник, Аделейд — започна Канди без всякакви заобикалки, — и не ми казвай, че има среща в момента. Мисис Уолш се обажда. Веднага ме свържи с него.

— Съжалявам, мисис Уолш — каза грозноватата възрастна жена, която Канди бе избрала за секретарка на съпруга си, за да бъдат избегнати всякакви изкушения и съблазни. — Той замина. Не ви ли е казал?

По дланите на Канди изби пот.

— Къде замина?

— Не знам. Каза, че трябва да се срещне с един клиент в Тексас. Сам си уреди пътуването.

Дафни погледна към нея и Канди се опита да запази спокойствие.

— Добре. Явно има някакво недоразумение. Ще проверя. — Тя затвори телефона и остана седнала на стола, стиснала слушалката в ръка.

Дафни пристъпи към нея и я погледна.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Не, не е, глупачко такава, помисли си Канди. *И виждаш много ясно, че не е наред, но ти е драго от това, нали?* Канди се усмихна на Дафни.

— Всичко е наред. Станала е някаква глупава чиновническа грешка. Може ли да завъртя още един номер?

Дафни бе наблюдавала много пъти тази сцена — жени, зарязани от съпрузите си — и беше деветдесет и девет процента сигурна, че Канди повече нищо няма да купи. В такива моменти Дафни се радваше, че си има добра работа и може да се издържа сама. В такива моменти се изкушаваше да унижи клиентката си. Канди Уолш не се ли държеше с нея като с придворна? Но човек никога не може да бъде сигурен. Все пак имаше един процент възможност да е чиновническа грешка. А тя не искаше да се лишава от комисионите на Канди. В никакъв случай.

— Разбира се — каза любезно Дафни.

Канди звънна вкъщи, но там никой не отговори. После провери дали има съобщения за нея. Изведнъж се разнесе гласът на Ричард, кънтящ и разкайващ се. „Скъпа, когато чуеш това, аз вече ще съм заминал. Нещата се объркаха толкова много, че изобщо не е възможно да ги оправя и просто не мога да ти ги обясня. Полицията е по петите ми заради онази история с парите на Лаура. Както се казва, пълна гадост. Ако остана тук, ще затъна още повече. Написал съм ти едно писмо вкъщи, за да знаеш какво можеш да продадеш и на кого какво дължим. Сигурно няма да ти е леко без пари, но знам, че ще се справиш, скъпа. Ти си красива, невероятна жена и няма от какво да се страхуваш. Знам, че ще ме намразиш, но открих, че имаш тайна сметка и за да стъпя отново на краката си, трябваше да изтегля парите от нея. Ще ми липсваш много, скъпа.“

Притиснала слушалката до ухото си, Канди бе вперила поглед в белия кожен костюм, закачен от другата страна на полираното бюро. Сълзи на гняв изпълниха очите ѝ, втренчени в меката като масло кожа. Все едно че костюмът беше заключен в желязна клетка — нямаше никаква надежда да го занесе у дома си.

ГЛАВА 46

— Лаура Търнър — извика надзирателят, удряйки по решетките на килията. — Директорът те вика. Веднага!

Лаура мигновено отвори очи, но главата ѝ беше замаяна. Колко време бе спала? В устата си имаше отвратителен вкус след повръщането, езикът ѝ бе грапав. Чувстваше се толкова слаба, че не можеше да мръдне. Сега какво има, помисли си тя. Какво друго са измислили?

— Хайде, по-бързо — каза надзирателят. — Слизаме долу.

Лаура безропотно се изправи на крака. Искаше да използва тоалетната, но нямаше да го направи пред униформения служител, застанал на вратата.

— Идвам — измърмори тя. Докато се опитваше да плисне малко вода на лицето си и да прибере косата зад ушите си, попита: — Какво иска той?

— Не знам. Той е директор на затвора. Не ми е приятел. Не ми доверява тайните си. Хайде, тръгвай!

* * *

Лаура седеше на дървен стол срещу директора Фъргюсън и не можеше да повярва. Той беше слаб, плешив мъж с половинки очила. Държеше се кротко, незаплашително. Тя бе чувала, че е строг човек, който не търпи нарушения на реда. Сега го виждаше за първи път. Той приличаше повече на учител, отколкото на началник на затвора.

— Разбирате ли какво ви казвам? — попита той.

Лаура поклати глава.

— Това е изпратено до мен от кабинета на окръжния прокурор. Нарича се жалба. — Протегна към Лаура един документ. — Обвиненията срещу вас отпадат. Свободна сте.

— Не разбирам — каза тя. — Аз бях при прокурора тази сутрин. Тънките устни на Фъргюсън се разтеглиха в бегла усмивка.

— Предполагам, че не възразявате да си отидете оттук. Повечето от гостите ни не държат да се възползват от нашето гостоприемство.

Лаура разбираше, че той се шегува, но главата ѝ се въртеше. Имаше чувството, че е топка, която подхвърлят ту насам, ту натам.

— Аз току-що... Как е възможно?

Началникът на затвора Фъргюсън, който очевидно обмисляше внимателно всяка своя дума, замълча, след което обясни пестеливо положението.

— Очевидно свидетелят днес е оттеглил обвинението си срещу вас. Твърди, че е направил грешка. Както разбирам, окръжният прокурор не е никак доволен от тази работа. Но след като свидетелят се отрича от показанията си, няма основание за задържането ви. Подробностите ще трябва да научите от адвоката си.

— Той е признал, че е излъгал? Но защо изобщо е трябвало да лъже? — извика Лаура.

— Мисис Търнър, според този документ вие сте свободна — изправи се началникът на затвора. — Ако бях на ваше място, щях веднага да си тръгна. Можете да си вземете дрехите и личните вещи. Надзирателят ще ви придружи. Желая ви всичко хубаво.

Лаура се изправи, но не знаеше какво да мисли. Нямахше доверие на тези хора. Това беше някаква ужасна шега, която просто щеше да я довърши. Само се пошегувахме, очакваше да чуе тя. А сега, обратно в килията.

— Хайде да вървим — подкани я надзирателят, но гласът му не прозвуча много грубо.

Тя беше свободна. Той я заведе при една служителка, седнала зад пластмасова преграда, и подаде заповедта, връчена от началника на затвора.

Жената изчезна някъде, все едно че беше пощенска служителка и отива да търси препоръчано писмо. Дрехите ми, помисли си Лаура. Спомни си онази вечер. Играеха на карти. Тя беше с джинси и с гуменки. Други вещи нямаше. Нищо не си беше взела. Представи си лицето на Майкъл и очите му, станали още по-големи от страх. Какво ти причиних, каза си тя.

Служителката се върна и бутна към нея един пакет.

— Преди да си тръгнете, проверете дали това са вашите вещи — каза тя.

Докато отваряше пакета, ръцете на Лаура трепереха. Ето ги старите избелели джинси, тениската, гуменките. Понечи импулсивно да ги притисне до гърдите си. Сякаш бяха стари приятели, дошли да я утешат.

— Преоблечете се там — каза надзирателят и посочи една малка тоалетна за посетители. — Затворническите дрехи оставете в коша.

Единствената заповед, която прозвуча като музика в нейните уши. Лаура отиде в тоалетната и тъй като вече не беше затворничка, заключи вратата зад гърба си.

Преоблече се, излезе от тоалетната и се огледа. Надзирателят се усмихна, като я видя в неугледните летни дрехи. Тя имаше вид на жена, която се кани да поработи в градината си. Той я придружи до чакалнята.

— Искате ли да се обадите на някого? — попита той и посочи с глава към телефона. — Да кажете на съпруга ви да дойде да ви вземе?

— Не — каза рязко тя. После се огледа и безпомощно добави: — Не знам.

— Може да използвате телефона — продължи надзирателят. — Ако никой не ви чака или нямате пари, може да извикаме такси за сметка на затвора. Всичко хубаво — протегна ръка той.

Лаура стисна сковано ръката му, не можеше да се насили да бъде груба, дори тук, дори след всичко това. Огледа се с чувството, че е свършено сама и че не знае къде да отиде. Изведнъж чу един познат глас, който извика:

— Мамо!

Обърна се и го видя, втурнал се към нея, събарящ столове, с паника в очите. Тя се олюля и в следващия миг вече го прегръщаше. Никога в живота си не бе изпитвала нещо по-прекрасно. Искаше й се никога да не го пуска, опияняваше се от чистата му коса, от познатото ухание.

— О, сладкият ми той — каза тя. Опипа дрехите му, усети, че са влажни и добави: — Мокър си.

— Вали дъжд — каза той, притиснал глава в рамото ѝ.

Вярно, помисли си тя. В колата на връщане към затвора, Лаура видя, че вали. Смъртно си спомни чистачките, които сякаш отмерваха разстоянието. Тогава нямаше никакво значение какво е времето. Нали

не отиваше никъде — или поне така си мислеше. А сега, сега прегръщаше Майкъл.

— Какво правиш тук? Как дойде? — извика тя.

— Баба и Попи ме доведоха — каза той, без да отмести глава от нейното рамо.

Тя вдигна очи над меката му коса и видя Долорес в ъгъла до телефона.

Лаура пак погледна и не можа да повярва на очите си. Взе Майкъл на ръце и отиде при Долорес, която отвърна предизвикателно на погледа ѝ. Като се изключи срещата им в съда, двете се изправяха за първи път лице в лице след смъртта на Джими.

— Здравей, Долорес — каза сковано Лаура. — Благодаря, че доведе Майкъл.

— Хайде да излезем навън — каза Долорес. — От това място тръпки ме побиват.

— С удоволствие — каза Лаура, като се усмихна през свити устни.

Все още на ръце с Майкъл, когото нежно галеше, тя последва свекърва си и излезе от окръжния затвор. Застанаха пред портала. Навън беше дъждовно и сиво. Колата на Сидни беше паркирана в края на алеята, зад идеално поддържаната тревна площ пред затвора. Лаура видя Сидни, седнал пред волана, с черни очила. Той им махна с ръка.

Лаура направи опит да отвърне на поздрава. Все още държеше Майкъл на ръце.

— Изглеждаш добре — каза сдържано Долорес. — Дойдохме да те закараме вкъщи.

— Защо? — попита Лаура. *Нали ме мразиш*, искаше да добави. Но не го направи заради Майкъл. — Как разбрахте, че ме освобождават? — продължи да пита тя, объркана от внезапно получената свобода и от неочакваната поява на роднините си.

— Винс Мур ми се обади — каза Долорес. — След като мистър Ванезе оттегли обвинението си. Смятал, че е редно да ни съобщи.

— Не мога да разбера — каза Лаура, клатейки глава. — Не разбирам защо Ванезе изобщо наговори такива неща за мен. Нито защо се отказва от твърденията си. Какво смята Винс Мур?

— Кой знае — отвърне раздражено Долорес. — Размислил е.

Лаура пусна Майкъл на земята. Той увисна на крака ѝ, а тя го хвана за рамото. Недоумявайки, Лаура си даде сметка, че на Долорес ѝ е неприятно да говори за Ванезе. Усети, че стомахът ѝ се свива.

— Долорес? Знаеш ли защо?

Долорес извърна очи. Загледа се в тревата. Отвори уста да каже нещо, но се поколеба. После пак се опита. Лаура я гледаше как се мъчи да намери подходящите думи.

— Ходих при мистър Ванезе — започна внимателно Долорес. — Искях да поговоря с него за цялата тази история. Но колкото повече говорихме, толкова повече той разбираше, че е направил грешка.

— Чакай малко — прекъсна я Лаура и без да иска, гласът ѝ прозвуча саркастично. — Дай да се разберем. Искаш да кажеш, че си убедила Ванезе да се откаже от свидетелските си показания? Извинявай, но ми е малко трудно да проумея това. И двете знаем колко щастлива беше, когато ме арестуваха. Нямахме търпение да ми отнемеш Майкъл!

Долорес зае обидена поза.

— Мислих много и дълго по този въпрос. Преглътнах собствените си чувства заради Майкъл — каза предизвикателно тя. — Вярно, че се обявих срещу теб. Но ти си майка на внука ми. Ако мистър Ванезе е направил грешка... Ако ти не си извършила това, което мистър Ванезе каза... — Гласът ѝ секна.

— Ти беше тази, която искаше да се лее кръв. Ти искаше да ме видиш на електрическия стол, доколкото си спомням — извика Лаура.

Застанал до майка си, притиснал лице в джинсите ѝ, Майкъл сподавено изплака. Лаура веднага се почувства виновна. *Той се разкъсва, помисли си тя. Спри. Не пред него. Не го замесвай в тази гадост.*

Долорес смутено смени тона.

— Какво значение има кой какво е казал? Всичко вече приключи.

— Какво значение ли? — изгледа я изумено Лаура. И като сниши глас, добави: — Ще направя всичко възможно, за да разбере защо този човек излъга за мен!

— Стават грешки — каза Долорес, като се обърна и погледна Лаура в очите, сякаш я предизвикваше да опровергае нейното твърдение. — Мистър Ванезе е смятал, че постъпва като приятел. Но е направил грешка. А грешката вече е поправена.

Лаура изгледа учудено Долорес.

— Приятел ли? — попита тя. — Приятел на кого?

Долорес я изгледа гневно, но устните ѝ потрепериха.

— На теб? — попита Лаура.

Долорес не умееше нито да се преструва, нито да крие нещо. На лицето ѝ бе изписано пълно признание. Лаура успя да потисне желанието си да я стисне за гърлото. Присвитите ѝ очи пронизаха гузно предизвикателната свекърва.

— Твой приятел ли е?

— На Сидни. Аз не знаех. Нищо не знаех за това — каза припряно Долорес. — Отначало мислих, че мистър Ванезе казва истината. Но след това, като разбрах какво прави, отидох при него и му казах, че искаме само истината и нищо друго.

— На Сидни? — извика Лаура, замаяна от мисълта, че нейният свекър, добрият Сидни, е извършил такова предателство. — Винаги съм мислила, че Сидни ми е приятел.

— Не го е направил, защото има нещо против теб. Мислил е, че аз така искам — каза рязко Долорес. — Но аз не искам лъжи. Не искам по този начин.

Лаура не можеше да повярва. Значи те бяха организирали всичко това. Сидни беше убедил Ванезе да лъже, за да я вкарат в затвора. Трудно беше да го разбере, да го осмисли. Сякаш бе плътно заобиколена от непроницаеми зложелатели. Обзе я желание за мъст. Какво бе сторила на тези хора, освен това, че обичаше сина им? Те злоупотребяваха чудовищно с нейните права и живот.

Лаура изгледа втренчено Долорес, готова да нанесе ответен удар, да каже каквото ѝ беше на устата. Долорес я гледаше засрамено, но очите ѝ не трепваха. В следващия момент, въпреки гнева си, въпреки справедливото си възмущение, Лаура прозря нещо много важно. Долорес можеше и да си замълчи. Можеше и никому нищо да не каже и да остави Лаура в затвора, но не беше постъпила така. Когато се бе наложило да действа, бе постъпила честно. Бе направила каквото трябва. Дори за снаха си, която мразеше и смяташе за свой враг. Какво повече би могла да очаква от тази жена?

Без да се усмихва, Лаура протегна ръка и Долорес трепна. Лаура леко сложи ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти — каза тя.

Долорес я погледна подозрително.

— Искаш ли да те закараме вкъщи? — попита рязко тя. — Можеш да вземеш Майкъл.

Пред затвора спря телевизионна кола, от която слезе репортерка с мушама и маратонки, следвана от фотограф.

— Може ли да те помоля да го задържиш още малко? — попита бързо Лаура.

— Разбира се — отговори рязко Долорес.

— Не — изплака Майкъл. — Искам с тебе у дома.

Лаура клекна до него и хвана с ръце лицето му.

— Чуй какво ще ти кажа. Само за един-два часа. Отиди сега с баба, а като се върна, ти обещавам, че никога вече няма да се разделяме.

— Моля те...

— Бързо! Преди да са ни нападнали тези хора. Долорес, трябват ми пари за такси.

Долорес намери портмонето си и й даде пари.

— Моля те, измъкни Майкъл оттук — каза мрачно Лаура, когато до телевизионната кола спря още една кола с рекламния знак на един вестник. — Аз ще се оправя с тези хора.

— Добре — каза Долорес.

— Ще се върна да го взема... — добави предупредително Лаура.

— Той е твой син — въздъхна Долорес.

— Вземи го сега. Аз няма да се бавя — каза Лаура и изпрати Майкъл с баба му, докато репортерите пристъпваха към нея.

ГЛАВА 47

Рон Ленард се опитваше да не отклонява вниманието си от въпросите, които искаше да зададе, но му беше трудно. Джинджър Кук, която ръководеше лятната младежка програма в окръга, беше облечена в червени шорти и бяла блуза, а русата си коса беше хванала на опашка — любимата дамска прическа на Рон. Само че... дъвчеше дъвка... Толкова по-добре, каза си Рон, не бива да проявявам интерес, след като съм дошъл тук служебно.

— Ето оплакванията, които сме получили — каза делово младата жена, подавайки на Рон няколко листа хартия през бюрото.

Рон забеляза, че на загорелите си пръсти тя няма годежен пръстен или брачна халка. Той разследваше обвиненията в сексуален тормоз срещу един от дългогодишните треньори по атлетика в лятната програма. Този случай му беше неприятен. Смяташе, че е голяма глупост и губене на време. Но тъй като ставаше дума за програма на окръга, това влизаше в служебните му задължения. Въпреки всичко Рон се опитваше да не показва неудоволствието си. Тази млада дама Джинджър сигурно веднага ще му изнесе лекция на тема „Незачитане на човешките права“.

Джинджър кръстоса ръце на бюрото си и го загледа, докато той шареше с поглед по страниците.

— Казал е някои недопустими неща на момичетата. Явно е използвал доста груб език и майките се оплакаха.

Рон потисна въздишката си. Ето, почва се, каза си той, опитвайки се да не отклонява погледа си от страниците, които държеше. Сега ще последва лекцията.

— Не се опитвам да го оправдавам — каза тя, — но той е от старата школа, нали разбирате. Понякога проявява типичен треньорски манталитет и не си дава сметка на момичета или на момчета говори. Разбирам много добре възраженията на майките, но можете да погледнете на проблема и от друга страна — той просто се отнася към момичетата и към момчетата по еднакъв начин, без да проявява дискриминация. Много добър треньор е.

Рон я погледна с интерес. Напоследък често си мислеше, че войната между половете е станала направо унищожителна. Затова се изненада и окуражи, като чу, че жена се обявява в защита на мъж.

Телефонът на бюрото иззвъня и Джинджър вдигна слушалката, като изпука с дъвката в устата си. Рон въздъхна и продължи да чете оплакванията.

— Един момент — каза Джинджър. — За вас е.

Рон се пресегна и пое слушалката, докосвайки без да иска върховете на пръстите ѝ.

— Рон Ленард — каза той.

Рон изслуша окръжния прокурор Джаксън, който го информира, че Доминик Ванезе се е отказал от показанията си и че Лаура Търнър е освободена от затвора.

Рон изруга и веднага погледна Джинджър извиняващо се. Тя лукаво му се усмихна. Той се обърна с гръб и заговори тихо по телефона.

— Аз продължавам да мисля, че онзи мръсник Търнър има пръст в тази работа. Време е картите да се свалят. — Рон се уговори с окръжния прокурор да му се обади, когато се върне. После попита Джинджър: — Може ли още веднъж да използвам телефона?

— Разбира се — кимна тя.

Рон се обади в полицейския участък на Кейп Крисчън и се свърза с кабинета на Винс Мур. Винс се извини за Ванезе.

— Ти нямаш вина — каза Рон. — Рано или късно това щеше да се разбере. Виж сега, можеш ли да изпратиш твой човек на яхтата на Търнър, за да го задържи там, докато се върна?

— Аз ще отида — каза Винс и затвори.

Рон пак се обърна към Джинджър.

— Вижте какво, искам да поговорим още малко по този въпрос, но точно сега трябва да тръгвам. Може ли да отложим разговора за утре?

Джинджър кимна и Рон се изправи.

— И умната — каза тя усмихнато.

Рон усети, че сърцето му леко подскочи.

* * *

Таксито спря на кея и Лаура видя през две коли собствената си кола, паркирана там. Той беше на яхтата. Тя предполагаше, че той се е свил там, откъснат от света. Плати на шофьора и слезе от таксито. Все още пръскаше дъжд и на кея нямаше хора. В магазина на пристанището светеше, но никой не влизаше, нито излизаше през вратата. Денят не беше от онези мъгляви летни дни, когато слънцето гледа през дъжда. Беше едновременно студено и задушно и нямаше никакви признаци, че ще се проясни.

Тя тръгна по кея към яхтата, мислейки за деня, когато се срещнаха за първи път. Майкъл се беше качил на яхтата — Иън нямаше как да знае, че това ще се случи. Беше чиста случайност. И след като не го е направил нарочно, тогава може би...

Главата я болеше да мисли за това, да се опитва да го оправдае. Нямаше повече време. Стигна яхтата и се качи на палубата. Беше хлъзгаво. Щом стъпи на стълбата, за да слезе долу, чу гласа му. Тя се спусна по стълбата и го видя как крачи в тясното пространство на капитанската каюта и гневно жестикулира, разговаряйки по мобилния телефон.

— Не, ти ме изслушай, Станхоуп — извика той. — Търся те из целия Делауер и вече ми писна. Плащаме ти, за да си тук и да защитаваш жена ми. Какво?... Не... Не съм разбрал. — Иън спря и стисна телефона с две ръце. — Какво е станало в затвора?

— Иън! — каза тя.

Иън рязко се обърна и я видя. Не каза нищо. Тя чуваше как Станхоуп крещи в телефона, който Иън остави на плота. Той я гледаше втренчено, после отново затвори очи, сякаш виждаше призрак, сякаш нейното въображаемо присъствие бе жестока шега. След това отвори изумено очи.

— Лаура — каза той. — О, господи. Значи не сънувам. — Той тръгна към нея с протегнати ръце. — Как дойде тук?

Отдалечавайки се от него, тя отстъпи назад, към кухненския бокс с шкафове от тиково дърво зад гърба си, но той остана на мястото си. Тя се вгледа в умореното му, охлузено лице. Още щом го зърна, усети, че пулсът ѝ се ускорява. Дори и физически смазан, за нея той пак имаше сексуално излъчване. Това е лудост, каза си тя. Страст.

— Обвиненията отпаднаха — каза тя. — Ванезе оттегли показанията си. Казал на полицията, че е направил грешка — добави

тя и в гласа ѝ прозвуча презрение.

— Скъпа — извика той. — О, слава богу!

Сега вече той се доближи до нея и тя пак отстъпи назад.

— Не ме докосвай — каза тя. — Махни се!

Той я погледна по-скоро стреснато, отколкото ядосано.

— Какво има? Какво е станало? Не сме се и надявали на такова нещо.

— Не се приближавай. Говоря сериозно.

Иън улови решимостта в нейните очи и отстъпи, предоставяйки ѝ пространство.

— Добре — каза той. — Добре, добре. Толкова неща ти се струпиха на главата. Сърдиш се, че не дойдох да те взема ли? Извинявай. Не знаех. Току-що го разбрах от Станхоуп. Сигурно трябваше да слушам радиото, но бях толкова напрегнат, че си пуснах една касета, за да се успокоя. Лаура, ако знаех...

Тя скептично го изгледа. Опитваше се да го види в нова светлина, в светлината на новите факти, които бе узнала. Той все още изглеждаше същият. Колко странно. Гласът му звучеше все така успокояващо.

— Не исках да знаеш — каза рязко тя и сякаш за първи път го накара да се замисли. Той прогони умората от сините си очи и премигна.

— Защо? Защо не искаше да знам? Как дойде дотук?

— Няма значение. Взех такси. Да не забравя, искам ключовете от моята кола. Веднага.

Той се сдържа да не каже „нашата кола“ и само посочи към една купичка на плота.

— Ето ги там — каза предпазливо той.

Тя взе ключовете и ги сложи в джоба си.

— Искам също ключовете от къщата — добави тя и прибра връзката ключове, които му бе дала. — Не искам да ходиш повече там. Аз заминавам оттук заедно с Майкъл. Ако имам късмет, довечера вече няма да съм тук. Дотогава стой далеч от мен.

Лицето на Иън застина и очите му се втренчиха подозрително. Той се наклони, взирайки се в нея. Ограниченото пространство в яхтата изведнъж се стори на Лаура заплашително. Тя се обърна и

протегна ръка към стълбата, сякаш да се хване за нещо, с чиято помощ можеше да избяга.

Иън поклати глава.

— Господи, защо ме гледаш по този начин? Пусни се от стълбата. Аз няма да мърдам оттук. — Той положи и двете си ръце на плота. — Лаура, виждам, че си много ядосана. Наистина извинявай, че не дойдох. Не знаех. — Той прокара ръка през черната си коса, клатейки глава. — Какво изпитание само. Беше ужасно. Но сега, след като вече всичко свърши... Нека да поговорим. Какво каза Ванезе? Защо е излъгал?

— Не съм дошла тук да говоря за лъжите на Доминик Ванезе — каза тя. — Дошла съм заради твоите лъжи.

— Моите лъжи? — извика той. — Чакай малко.

— Да, твоите. — Последва мълчание и тя видя как единият му клепач потрепери. Тикът на виновния човек. — Твоите лъжи — повтори тя. — В затвора дойде да ме види Марта Еберхарт — каза тя.

За миг Лаура видя проблесък в сините му очи — хванат на местопрестъпление, попаднал в капан, уличен във вина. Но мигновеното трепване изчезна. Иън отмести поглед и сърцето й натеза. В този миг тя разбра. И си даде сметка, че въпреки всичко се е надявала това да не е вярно и той да отхвърли нейните обвинения. Да й докаже, че греши. Но това нямаше да се случи.

— Точно тя. Ти я познаваш — каза Лаура.

— Твоята редакторка, нали? — попита спокойно той. — Споменавала си за нея.

— Продължаваш да лъжеш, дявол да те вземе! — каза тя.

Той срещна погледа й непреклонно, но мускулчето под окото му отново заигра. После сведе очи към ръцете си.

— Спомни ли си сега, мистър Гърстър?

Единственият звук в яхтата беше дъждът, който тропаше по палубата.

Иън затвори очи.

— Добре — каза той с въздишка. — Може ли да ти обясня?

— Ти си знаел коя съм — продължи тихо тя. — Преструвал си се, че всичко е станало случайно. Преструвал си се, че в момента си се сетил за мен, но си знаел през цялото време. Как направи така, че да се

срещнем? Какво щеше да направиш, ако не бях отишла на кея този ден?

— Може ли да ти обясня?

— Не, не може — извика тя. — Лъгал си ме от сутрин до вечер. Отишъл си при моята редакторка и си се представил за някой друг. Никой не би постъпил така, ако... Има нещо ненормално в това...

— Да — прекъсна я той. — Аз не бях в нормално състояние. Изобщо не бях в нормално състояние. Бях се побъркал от мъка и самота. Не знаеш ли как се чувства човек в такова състояние?

— О, не — каза тя. — Само не с този стар номер за съчувствие и състрадание. Няма да мине. „Писателка ли сте? О, колко интересно“ — опита се да го имитира тя. — „Книги за деца. Сериозно?“ Ти знаеше книгите ми наизуст — извика тя.

— Откъде знаеш всичко това? — попита той.

— И полицията го знае — каза тя. — Разкрили са играта ти. Мислеше, че си по-умен от всички. Е, от мен може и да си по-умен...

— Рон Ленард — каза той. — Това е онази история в Барбадос.

— Рон Ленард има теория за тебе.

— И ти му вярваш. След като те подложи на такова преследване?

— Той не е лъжец, за разлика от теб — каза тя.

— Знаех, че трябваше да ти кажа — каза той. Седна на едно от леглата, прокара ръце през лицето си и след това я погледна.

Тя се опита да срещне погледа му, но онова, което видя в очите му я разколеба. Сега, изправила се срещу него, беше трудно да намести Иън, за когото се бе омъжила, в сценария на Рон Ленард. Подпалва къщата си, убива съпругата и сина си, наема убиец да ликвидира Джими... *Аз просто не искам да си призная, че съм се омъжила за такова чудовище*, помисли си тя.

— Вярно е, че знаех за теб — каза той с треперещ глас. — Когато Филип беше много болен, Андрея, една жена, с която работехме заедно, му донесе книги в болницата. Една от тях беше твоята книга. Тя му беше любимата. Искаше да му я чета много пъти. Аз отварях книгата и виждах теб. Гледах красивото ти лице на обложката. Познах те веднага, въпреки че бяха минали толкова много години. Същото лице, което веднъж се надвеси над една яма и обеща да ме спаси. Моят ангел пазител. Явил се да ми помогне отново. Не мога да ти обясня какви бяха онези дни. Седях до него и го гледах как измъчван от

болката, ми се изплъзва. Твоята книга, твоята снимка се превърнаха в нещо свещено и за двама ни. Лицето ти. Не се отделях от лицето ти. А той си отиде. Тялото му не издържа, предаде се и се стопи пред мен.

Лаура не искаше да си представи Филип в болничното легло. Но беше невъзможно. Погледна Иън, искаше да протегне ръка и да го докосне. Но ужасите, които Рон Ленард ѝ беше втълпил, я караха да се въздържа. *Ти ли го докара до болничното легло, питаше се тя. Това част от лудостта ти ли е?*

— Понякога, след онези дни, си мислих за това как ще те намеря. Искях просто да ти благодаря. Мисля... че разиграх номера, че съм друг, само за да те открия. Боб Гърстър. Хванах се за тази идея. Така можех да мисля за нещо друго, освен за... — Той поклати глава, присвивайки очи при тези спомени от миналото. — Толкова хубаво беше да съм друг, поне за кратко. Знаем, че сега звучи налудничаво, но тази идея... мисълта, че ако успея да те намеря...

Той звучеше толкова искрено, че тя усети как започва да се поддава. Да иска да му повярва. *Той те разиграва*, предупреди се Лаура. *Не се хващай отново. А Джими*, напомни си тя. *Не забравяй Джими.*

— Колко странно, че не спомена нищо за това, когато случайно се срещнахме.

— Случайно беше — потвърди той. — Е, може би не съвсем. Добре, когато пристигнах, знаех, че живееш тук, в този град. И не бързах да си тръгвам. Добре. Имах намерение да те открия. Макар че знаех, че имаш съпруг и дете. Не съм искал да те съблазнявам или нещо такова. Просто исках да те видя — и да ти разкажа всичко.

— На какво основание си мислил, че аз ще проявя интерес към теб или към твоите проблеми? — попита рязко и грубо тя.

— На никакво. Не знам. Ти просто не ми излизаше от главата. Може би беше някакъв вид телепатия. Давах си сметка, че звучи налудничаво, но може би съм знаел, че ти също страдаш...

— Да — отвърна троснато Лаура. — Налудничаво е.

— Знаем, че така звучи. Затова не можех да ти го кажа. Ти ме намери... а след това беше вече много късно да ти казвам... знаех какво ще си помислиш.

— Не може да знаеш какво съм щяла да си помисля. Ти беше напълно непознат за мен. Господи, как само влязох в капана ти.

— Чакай малко — извика гневно Иън. — Нямахше никакъв капан. Наречи го съдба или случайност, но не и капан. Когато тръгна към яхтата, имах чувството, че коленете ми се размекват. Все едно че срещата ни беше предопределена. Не се преструвай, че ти не изпита нещо подобно. Аз го почувствах у теб в мига, в който се срещнахме...

Тя помнеше какво изпита тогава. И се разгневи, че той иска от нея да си спомни. Тя не само му беше повярвала, беше го пожелала. И се омъжи за него, а сега господ да ѝ е на помощ.

— А как стана така — попита тя през стиснати зъби, — че съпругът ми беше вече умрял, когато ти дойде да ме търсиш? И това ли беше съдба? Или ти помогна на съдбата?

Иън се изправи на крака и се втренчи в нея. Пронизително сините му очи сякаш бяха побелели. Лицето му застина в безмълвен гняв. Тя отвърна на погледа му. Някой беше убил нейния съпруг, а полицията подозираше точно този човек. Човека, за когото се беше омъжила. *О, господи, какво направих. Нямам вече какво да губя.* И веднага си помисли за Майкъл.

— Не — извика Лаура и тръгна към стълбата.

Неговите очи гневно искряха.

Иън тръгна към нея. Хвана я и стисна здраво ръцете ѝ.

— Как смееш да кажеш такова нещо? След като стоях неотлъчно до теб. Вярвах в теб. Независимо какво разправяше полицията или който и да е друг, вярвах в теб. А сега ти обвиняваш мен? Ще се опитам да забравя какво каза, Лаура. За доброто и на двама ни, ще се опитам да го забравя.

— Не ме докосвай! — изкрещя тя. — Пусни ме!

— Какво става тук?

Лаура погледна нагоре, фигурата на един униформен полицаи се бе надвесила над тях от палубата. Когато заслиза по стълбата и големите черни мокасина заскърцаха, тя позна началника на полицията Мур. Как се преобръщат нещата в рамките на един ден само, помисли си тя. Ничие друго присъствие не би я зарадвало повече. Направо се сдържа да не се хвърли на врата му.

— Винсънт Мур — извика тя.

Иън веднага я пусна. Винс Мур се спусна тромаво в каютата. Едрата му фигура сякаш изпълни затвореното пространство. На Винс неведнъж му се бе налагало да усмирява семейни двойки, ожесточено

вкопчени един в друг. Но тези двама души бяха различни от другите. Винс Мур обикновено виждаше омраза в гневните лица на съпрузите и раздразнение в налетите със сълзи, насинени очи на съпругите. Но гледката, която сега наблюдаваше, го объркваше. Лаура гледаше съпруга си с ужас, сякаш той беше призрак, а в очите на Иън се четеше обречеността на осъден човек.

Винс изпита чувство на вина към Лаура и желание да я защити. Той разбра какво се бе случило с Доминик Ванезе. Долорес говореше със заобикалки, даваше неясни отговори, но той разбра. Лаура беше натопена от роднините си, чиято съвест бе проговорила със закъснение. Винс започваше да мисли, че тя през цялото време е обвинявана несправедливо. В края на краищата нямаше никакви доказателства срещу нея. В края на краищата не е ли за това правосъдието? А полицията не трябва ли да защитава невинните? А колкото до този човек, до Търнър, Рон Ленард изглеждаше много сигурен за него. Ако Рон се окажеше прав, този човек имаше сериозен душевен проблем. И ако се съдеше по лицето на Лаура, Винс смяташе, че тя е стигнала до същото заключение. Той изпита силно желание да се погрижи за нея като за собствена дъщеря. Опита се да си представи как би искал някой да се държи с Кейти, ако тя е изпаднала в такава беда.

— Какъв е проблемът, Лаура? — попита Винс с дрезгав, добродушен глас.

— Искам само да си отида. Не му позволявайте да тръгне след мен — каза умолително тя.

Винс кимна към стълбата.

— Тръгвай и иди където искаш. А вие, мистър Търнър, ще останете тук, защото следователят Ленард иска да ви зададе няколко въпроса. Той всеки момент ще дойде. Трябва да го изчакате. Аз ще бъда на палубата, за да съм сигурен, че няма да мърдате — каза Мур и се обърна кавалерски към Лаура. — Ще ти помогна по стълбата.

Лаура пое протегнатата ръка на полицая. Не се обърна да погледне Иън. Мислеше само как да се махне.

ГЛАВА 48

Ванда изключи пералнята, мушна ръка в барабана да провери колко влажни са дрехите и се ослуша. Стори ѝ се, че Гари я вика. Но къщата беше тиха, като се изключат глухите гласове от телевизора.

— Гари — извика тя.

Отговор не последва. Тя събра сухото бельо и чорапите и надникна в празния коридор.

— Гари? — извика тя този път по-настойтелно.

— Какво има? — отвърна раздражено той.

— Викаше ли ме за нещо?

— Не — отговори троснато той.

Ванда притисна към гърдите изпраните му дрехи, все още топли след изсушаването, и продължи с домакинската работа. Винаги ставаше така, когато вършеше нещо шумно — чистеше с прахосмукачка или включеше миксера. Тогава ѝ се причуваше, че той я вика, че има нужда от нея. Но той всеки път отричаше, че я е викал. Всъщност ядосваше се от това. Ядосваше се, че тя го пита, сякаш не му беше приятно майка му да се грижи за него. А тя просто правеше това, което винаги бе правила. Проверяваше дали той е добре. Защо сега това изведнъж го ядосваше, чудеше се тя. Нали откакто всичко започна, тя беше до него всеки миг и всеки час?

Ванда сгъна изпраните дрехи на масата, специално поставена там за нейно удобство. Къщата беше обзаведена с всичко необходимо. Колко жалко, че живееше сред такива удобства само заради катастрофата и застраховките. А удобствата нямаха никакво значение за нея. Веднага би се отказала от тях, стига това да му спести болката и страданието. Можеше да пере и на ръка, ако за него това имаше някакво значение. И се тревожеше, че откакто се върна, той проявяваше нетърпимост към нея. Сякаш се беше променил, докато го нямаше вкъщи при нея. Изведнъж бе станал неспокоен и раздражителен, приемаше неохотно порядъка, който тя налагаше. Когато му слагаше да яде, казваше, че не е гладен или че ще яде по-късно. Няколко пъти се наложи да му напомни доста строго, че не

може да я кара по този начин. Обикновено това беше достатъчно да се вразуми. Той винаги беше добро момче. Понасяше страданието си без да се оплаква. Както и тя понасяше своето страдание.

Ванда сгъна дрехите и кухненските кърпи и започна да ги слага по местата им из къщата. Първо отиде в кухнята и остави кърпите за ръце и ръкавиците за тенджерите. После влезе в банята и закачи хавлиените кърпи. След това влезе в стаята си. Окачи в гардероба две поли, а сгънатите блузи подреди в едно чекмедже на скрина. На бюрото Гари се усмихваше от една гимназиална снимка. Косата му беше още черна. Снимката беше направена преди катастрофата. Черна като нейната коса, когато беше млада. Не руса като на баща му. Понякога, не често, се питаше къде ли е Карл Юрик. Когато се запозна с него, той беше красив и имаше много планове. Но всички тези планове бяха удавени в алкохол. Карл ги оставяше толкова пъти и толкова често, че когато накрая винаги си отиде, отсъствието му почти не се усети. Гари изобщо не е като баща си, каза си тя. Слава богу!

Ванда затвори чекмеджето и тръгна по широкия коридор към стаята на Гари. Сигурно рисува в ателието си, помисли си тя и въздъхна. Карл обичаше да рисува. Веднъж, докато я ухажваше, я нарисова и картината излезе много хубава. Сигурно от него Гари е наследил рисуването. Само това. Нищо друго. Тя влезе в стаята на Гари и се сепна, като го видя там.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Гари поклати леко глава, сякаш удивен от въпроса.

— Нещо лошо ли казах? — попита пак тя.

— Не, майко. Не — отговори тихо той.

— През деня обикновено не стоиш в стаята си. Затова попитах.

— Знам — отвърна той.

— Донесох ти изпраните дрехи — продължи тя. Точно се канеше да отвори най-горното чекмедже на скрина, когато изведнъж забеляза на леглото куфар. Платнен сив куфар. Втренчи се в него, сякаш в дръжката му се бяха омотали змии. Никога преди не беше виждала този куфар. Когато замина, Гари не взе нищо със себе си. Заради това беше толкова сигурна...

— Чий е този куфар? — попита тя.

— Мой е — каза той. — Пълен е.

— Виждам, че е пълен — каза тя. — Какво прави тук?

— Майко, не се разстройвай.

— Какво търси тук този куфар? — Тя притисна изпраните дрехи до гърдите си и втренчи поглед в куфара.

— Майко... — поколеба се той, после продължи: — Заминавам. Вземам си някои неща.

— Заминаваш? Къде заминаваш? Нали току-що се върна?

— Бях... Смятам да се преместя на друго място.

— Какви ги приказваш? Какво друго място? По-добре кажи на друга планета. Гари, говориш глупости.

— Друг град, майко. Повече от това сега не мога да ти кажа.

— Не можеш да ми кажеш — повтори тя невярващо.

— Ами... засега е тайна. Докато нещата се уредят.

Тайна, каза си тя. Тази дума я уплаши. Каква е тази шпионска история. Той сякаш бе загубил контакт с реалността. Ванда се отпусна на леглото и сложи внимателно изпраните дрехи до себе си. Приглади ги разсеяно с ръка и се опита да изрече внимателно мислите си.

— Скъпи, — започна тя, — не можеш да отидеш на друго място. Нали знаеш, че не можеш да се справиш.

— Справях се много добре, докато ме нямаше тук — отговори той.

— А аз всеки ден благодаря на Бога, че се върна здрав и читав у дома. Ти предприе едно малко приключение... и за щастие остана жив, докато то траеше. Но сега си у дома и трябва просто да се опитаме да забравим за това.

— Майко, спри да говориш по този начин. Трябва да замина. Да се махна оттук.

Ванда се изправи ядосана и гневно го изгледа.

— Не може да заминеш оттук. Не можеш да се справиш сам. Имаш нужда от специално обслужване. Тази къща е обзаведена така, че да посреща твоите проблеми. Някой трябва да се грижи за теб. Кой ще прави това?

— Има кой — отвърна той, избягвайки нейния поглед.

— Кой? — попита Ванда и презрително изсумтя. — Кой е този, който ще се нагърби с това бреме? Ти не си даваш сметка какви проблеми създаваш. Никой не иска да поеме такива проблеми. Ти ме лъжеш, Гари. Няма никой.

Гари сякаш внимателно обмисляше отговора си, събирайки сили да направи признание. Накрая каза:

— Заминавам с Лаура. Ясно ли е? Тя има нужда от мен сега. Ние имаме нужда един от друг.

— Лаура? Лаура Рийд? — Ванда не знаеше да плаче, или да се смее. — Ти съвсем ли си полудял? Лаура Рийд? Как не! — заклати глава тя. — Като оставим настрани факта, че е омъжена, има и някои други събития, които се случиха, докато теб те нямаше. За твое сведение, тя е в затвора.

— Не, не е — каза той. — Вече не е. Излезе от затвора днес. И заминава. Оставя съпруга си. И иска аз да замина с нея... и с Майкъл. Така че, заминавам.

Ванда безнадеждно го изгледа.

— Горкото ми объркано дете. Тази жена ти е разстроила ума. Трябва да проумееш. Тя е в затвора. И никога няма да излезе оттам.

— Не, не е в затвора — каза Гари. Взе дистанционното устройство и включи телевизора срещу леглото си. — Сега ще се увериш.

На екрана се появи реклама за перилен препарат. Ванда погледна тъжно сина си. Протегна ръка и го погали по лицето.

— О, скъпото ми момче — каза тя. — Не е така. Това, което си го мислиш, не е така. Ти си тук, у дома, с мен, а тя е... там, където ѝ е мястото. — И тревожно се взря в лицето му. — Нали знаеш, че е така?

— Ще си взема новите четки — каза рязко Гари. Заобиколи я с количката, излезе от стаята и се отправи към ателието.

Ванда закри лицето си с ръце, после огледа празната стая. Какво ще правя, помисли си тя. Не искаше за миг дори да допусне, че той полудява. Но как иначе можеше да си обясни поведението му? Откакто се беше върнал, той се държеше странно. Не ѝ каза нито къде е бил, нито какво му се е случило. Всичко е възможно. Може би губеше разсъдъка си. Това се случваше понякога на хора, преживели голям стрес.

Имаше и още нещо, от което стомахът ѝ се свиваше от ужас. Пистолетът. Намери го един ден, когато чистеше. Взе го и дълго го гледа. Беше истински пистолет. Какво разбираше той от пистолети? Понякога прелистваше разни списания за наемни войници, но тя мислеше, че за него всичко това са само фантазии. Пистолетът обаче

не беше фантазия. Тя искаше да го попита, но оръжието се намираше в едно заключено чекмедже, затова трябваше да се преструва, че не знае нищо за него. Безпомощността, която чувстваше, се задълбочаваше. Тя винаги знаеше как да се погрижи за него. Как да го успокои и да оправи нещата. Но сега... сега беше различно. Нужна ѝ беше помощ.

Мърморейки си, Ванда хукна по коридора и влезе в кухнята, където взе да търси бележника с телефонните номера. Ръцете ѝ трепереха и едва разгръщаше тънките страници. След отчаяно търсене намери номера. Набра го и не спря да мърмори, докато един женски глас каза:

— Кабинетът на доктор Ингълс.

— О, слава богу — извика Ванда. — Мери, Ванда Юрик се обажда.

— Здравейте, мисис Юрик — каза сестрата.

— Обаждам се за сина си Гари — каза тихо Ванда. — Той... не е добре...

— Звучите много разстроена, мисис Юрик — каза внимателно сестрата. — Нещо спешно ли е? Какво му е на Гари?

— Нали знаете, че е инвалид, Мери.

— Да — отговори предпазливо сестрата.

— Много съм разтревожена за душевното му състояние — каза Ванда. — Мисля, че доктор Ингълс трябва да го види. Мисля, че има нужда от нещо успокоително. Много е възбуден и разстроен. Мога да му дам малко валиум, но мисля, че трябва да му се сложи инжекция.

— Опитайте се да се успокоите — каза сестрата.

— Да се успокоя ли? — изкрещя Ванда. — Вие щяхте ли да сте спокойна, ако детето ви се държи по този начин?

— Доктор Ингълс има пациент в момента. Ще ви се обади веднага щом се освободи. Не давайте на сина си никакви лекарства, които не са предписани за него. Може да бъдат опасни.

— Добре — каза Ванда. — Но му обяснете, че е много важно.

— Ще му обясня — увери я сестрата.

Ванда затвори телефона и тръгна към ателието. Почука на вратата и извика:

— Гари? Гари?

Никой не отговори. Тя отвори вратата и видя, че ателието е празно. Не можеше да каже дали нещо липсва. Той имаше толкова

много моливи, кутии с бои. Според нея ателието винаги приличаше на детска стая за игра. Какъв смисъл има да следи броя на цветните моливи. Винаги може да се купят нови. Но въпреки това имаше чувството, че нещо липсва. А може би просто се страхуваше, че нещо липсва. Усещайки обземащата я паника, тя хукна по коридора към стаята му. Той не беше там. Куфарът го нямаше на леглото.

— Гари, къде си? — извика Ванда и се втурна обратно в коридора към всекидневната.

Там също нямаше никой. Телевизорът, както винаги, работеше. Предната врата беше отворена. На екрана се появи лицето на един репортер.

„Както вече ви съобщихме, Лаура Рийд Търнър бе освободена от окръжния затвор тази сутрин“, каза той, „след като бяха оттеглени свидетелските показания срещу нея, че е търсила да наеме убиец, който да ликвидира нейния съпруг. Ще чуете запис, направен в момента, в който мисис Търнър напусна окръжния затвор.“

На екрана се появи лицето на Лаура.

„Какво ще правите сега, след като вече сте свободна?“, попита един репортер.

„Ще замина отгук“, отговори тя. „Няма да остана нито миг повече в този град. Нямам какво повече да кажа.“

Ванда чу шума от кола, която излизаше от алеята. Погледна закачалката до вратата. Якето, което Гари носеше дори през лятото, го нямаше. Тя се обърна рязко към прозореца и видя как колата му се отдалечава.

— Гари! — изпищя тя. — Върни се!...

ГЛАВА 49

Ето ни тук, скъпи, каза си Лаура. Приклепна пред паметната плоча от гранит и сложи букета от хортензии, които току-що бе откъснала зад къщата си, във вазата на гроба на Джими. По пътя към гробищата спря пред дома си да откъсне цветята. Пам Гарити беше излязла на двора да събере играчките на Луис и като видя Лаура да къса цветя за голям букет, я заговори любезно, почти извиняващо се.

Лаура знаеше, че Пам се е усъмнила в нейната невинност след арестуването ѝ за убийството на Джими. Не че бе казала нещо — просто тонът на гласа ѝ издигаше преграда между двете. Отначало Лаура се почувства малко като Цезар — изумена и обидена, че дори най-близката ѝ приятелка се обръща срещу нея. Представяше си обаче как е злорадствал Дуейн, когато я арестуваха. Освен това в човешката природа беше заложена склонността да се приема официалната версия за истината. Презумпцията за невинност няма значение. Щом един човек го арестуват, повечето хора започват да мислят, че е виновен.

Освен това, разсъждаваше Лаура, вече започвам да свиквам с тези обиди и да не им обръщам внимание. Предателството се бе превърнало във всекидневие за нея. Помисли си за Иън и изтласка мисълта за него от главата си. Пам изобщо не ме интересува, каза си тя. Двамата с Майкъл заминаваме отгук и споменът за Пам и цялото ѝ семейство постепенно ще избледнее. С Майкъл ще си намерим нови приятели и нов дом. Но на кого ще мога някога пак да се доверя, запита се сериозно тя. Мислеше си всичките тези неща, докато обясняваше на Пам, че ще занесе хортензиите на гроба на Джими. Той много обичаше цъфнали хортензии. Те бяха толкова красиви, някак екстравагантно раздърпани, като изсипали се синьо-виолетови снежинки върху плоските тъмнозелени листа. Той казваше, че хортензиите са като очите ѝ. Лаура приемаше комплиментата, макар и да знаеше много добре, че нейните очи са сиви, а не пурпурносини като цъфналите хортензии. Но може би на него...

Сега, докато коленичеше на гроба му, мъглявият дъжд придаваше на цялото небе сивия оттенък на гранитния надгробен паметник. В

този дъжд на гробището нямаше никой. Нямаше други опечалени, които да крачат по тревистия килим, който блестеше мъхестозелен в мрачния ден. Лаура каза една молитва и докосна паметника. Джими бе погребан до баща си Джеймс Рийд старши. Лаура се помоли и за свекъра си, когото не познаваше. Но нали неговата кръв течеше и във вените на Майкъл. Макар че никога не го бе виждала, тя завинаги беше свързана с бащата на Джими, първия съпруг на Долорес.

Майка ти ми подаде ръка най-накрая, помисли си Лаура, говорейки на Джими, сякаш той се бе изправил край нея и чуваше мислите ѝ. Наистина го направи. Мислех, че никога няма да изляза от затвора. Не знам какво точно се е случило. Може би никога няма да узная. Знам обаче, че човекът, който ме измъкна оттам, е Долорес. Когато всички се нахвърлиха върху мен, тя постъпи честно и справедливо. Ти винаги казваше, че тя е такава, нали? А аз смятах, че ти имаш по-проницателно око за хората от мен. Обещавам ти, че независимо къде сме с Майкъл, той винаги ще знае кои са родителите на баща му.

Лаура въздъхна. Джими, Джими, каза си тя. Как стана така, че се оказахме разделени по този начин? Разделени от едно разстояние, което никога не можем да извървим. Целият ми живот трябва да мине, за да мога пак да те видя. И докато си мислеше това, се чудеше. А той ще иска ли отново да я види, след всичко, което бе направила? След като се бе омъжила за човек, който беше...

Лаура нямаше желание да довърши мисълта си. Просто умът ѝ отказваше да го побере. Ще ми простиш ли, скъпи, питаше тя, загледана в името Джеймс Рийд младши, издълбано в гранита. Лаура не си беше изградила ясна представа за отвъдния свят. Обикновено си представяше, че това е място, където душите се срещат без омраза и съжаление. Сякаш житейските събития на земята не са били толкова важни. Всички ядове и скърби избледняват и единственото важно нещо е любовта, която човек е изпитвал към другия в земния живот. Ако това действително е така, двамата ще се срещнат и ще се насладят на срещата си.

Заминавам за известно време, каза му мислено тя. Няма да мога да идвам тук. Ще заведа нашия син далеч оттук, за да се отърсим от спомените от последните месеци. Ще се върна, ако се наложи да се явя като свидетел, ако има процес... Тя отново си помисли за Иън, за

ужасния израз на лицето му, и потрепери. Може ли да остави спомена за него тук и да вземе със себе си само спомена за Джими? За истинския си съпруг. О, Иън също беше неин съпруг. Лицето ѝ пламна при мисълта за желанието, което изпитваше към него. Чувстваше се виновна, само като си помислеше за това тук, на гроба на Джими. Но горчивината изтласкваше любовта, която би могла да храни към Иън. Много скоро нямаше да остане нищо освен твърдата решимост за хладнокръвно отмъщение. Беше сигурна в това. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джими, каза си тя, насочвайки съзнателно мислите си към единствения мъж, за когото искаше да си спомня. Не мога да повярвам, че ти си тук. Това просто е мястото, където идвам да мисля за теб. Знам, че ще бъдеш с нас, където и да отидем. Ще се опитам да възпитам Майкъл така, както ти би искал. Той също като теб загуби баща си толкова малък. Но ти се справи. Стана прекрасен човек. Ако аз можех да постигна поне половината от това, което е постигнала Долорес... Тя тъжно се усмихна при тази мисъл.

— Никога няма да допусна Майкъл да забрави баща си, скъпи — каза тихо тя. — Обещавам ти.

Докосна отново паметната плоча и с пръсти погали гранита. След това се обърна и тръгна към колата си. Забеляза без всякакво любопитство, че още една кола е паркирана до пътя под увисналите клони на един стар бряст. Още някой, чиято скръб дъждът не можеше да възпре. Лаура отиде до една кофа за боклук и хвърли увехналите цветя, които бе извадила от вазата. После продължи бавно, с наведена глава към колата си. Точно когато стигна до колата и понечи да я отвори, чу, че някой я вика.

— Лаура — каза един познат глас.

Лаура извика и се обърна, стресната, че чува името си сред това място на призраци. Не можа да повярва на очите си.

— Гари — извика тя.

Гари Юрик седеше в инвалидната количка, прикрит до колата ѝ.

— Здравей, Лаура — каза той.

* * *

Рон Ленард изключи чистачките и затърси чадъра си по пода на предната седалка. Мразеше такова време. Костюмите се мокреха и измачкваха, а после трябваше да се носят на химическо чистене. Взря се в мрака към кея и видя черно-бялата кола с включени фарове само на няколко метра от яхтата на Търнър. Предположи, че Винс чака в колата, за да не се мокри на дъжда.

Рон отвори чадъра и тръгна по кея. Лъскавите му мокасини се намокриха от дъжда и се хлъзгаха по дъските. Добра се внимателно до колата на Винс, като разсеяно се чудеше каква тежест може да издържи този кей. Една полицейска кола не е играчка. Сигурно тук рядко идват коли. Малка група любопитни зяпачи се беше събрала под навеса на магазина, чудейки се какво означава това необичайно присъствие на полицейска кола. Рон се направи, че не ги забелязва, макар че докато крачеше към колата на полицейския началник, се почувства много важен.

Рон наближи колата. Вратата на шофьора се отвори и Винс Мур излезе на дъжда.

— Видях те в задното огледало — каза Винс.

Двамата мъже се здрависаха.

— Къде е нашият заподозрян? — попита Рон.

Винс кимна към яхтата.

— Той и госпожата доста се бяха посдърпали, когато дойдох.

— Така ли? — попита заинтригувано Рон.

— Мисля, че младата дама е стигнала до твоето заключение — каза Винс, но в гласа му нямаше никакво тържествуване. Цялата история му се струваше тъжна. Но Рон, както по всичко личеше, беше готов да започне отначало. — Попита ме дали го арестувам — добави Винс.

— Ти какво му каза?

— Казах му, разбира се, че не го арестувам, но го предупредих да не мърда оттам, защото ти всеки момент ще дойдеш. И оттогава съм все тук.

— Добре — каза Рон.

— Наистина ли мислиш, че този човек е луд?

— Толкова време прекарах в родния му град. Има нещо съмнително около пожара, в който са загинали съпругата и детето му. Като се прибавят към това едно наемно убийство и лъжите, че не знае

нищо за една жена, която всъщност познава много добре, мисля, че става дума за луд човек. Мисля, че е обсебен от мисълта за Лаура Рийд и е готов да направи всичко, за да я има.

— Горката Лаура — поклати глава Винс.

Рон погледна Винс леко изненадан. Макар и да смяташе вече, че Лаура може би е невинна, той не изпитваше никакво съчувствие към нея. В края на краищата омъжила се е за този човек по своя воля. Той погледна към яхтата.

— Значи седи долу и се чуди какво да прави.

— Сигурно — сви рамене Винс. — Виж какво, по-добре да дойда с тебе. Той имаше време да обмисли нещата. Може да е опасен.

Рон се усмихна и потупа пистолета в кобура си.

— Не се тревожи. Готов съм за него. Ще го поканя в участъка. Не искам да стоя на тази яхта. Хваща ме клаустрофобия, когато се кача на яхта.

— Разбирам те — съгласи се Винс. — И аз предпочитам твърда земя под краката си.

Радиото в колата на Винс взе да припуква. Винс се извини и отиде да отговори на повикването. Излезе от колата разтревожен.

— Какво има? — попита Рон.

— Грабеж на Мейн стрийт — поклати глава Винс.

— Върви. Аз ще се оправя — каза Рон.

— Сигурен ли си? — попита Винс. — Мога да изпратя някой тук.

Рон обмисли предложението, но като си представи, че трябва да чака на дъжда, не му стана приятно и каза:

— Няма проблем.

— Добре. Трябва да тръгвам — въздъхна Винс.

— Ще се видим после.

Двамата си кимнаха, Винс се качи в колата и започна бавно да се изтегля от кея. Любопитните зяпачи гледаха как Винс обърна черно-бялата кола и включи сирената. Всички се стреснаха от воя ѝ. Винс потегли с пълна скорост към местопроизшествието.

Рон се качи на яхтата, като пристъпваше внимателно с кожените си мокасини. Не извади пистолета си, докато не се скри от погледа на зяпачите на кея. Веднага щом стигна стълбата и стъпи с единия крак на

най-горното стъпало, го извади. Нямаше намерение да попадне в нечий капан. Не беше вчерашен.

— Мистър Търнър — извика той, — аз съм следовател Рон Ленард от окръжната прокуратура. Слизам долу.

Отговор не последва.

Рон пое дълбоко дъх и усети как сърцето му заби по-бързо. Тази работа нямаше да свърши бързо и просто. Веднага му стана ясно. Търнър не отговаряше. Опита се да си представи най-лошото. Търнър, дебнещ в долния край на стълбата, открива огън по следователя, щом го види. Рон сви устни и стисна здраво пистолета. Каквото и да станеше, беше готов за него. Въпреки това обаче за миг съжали за самоувереното си поведение, затова че отпрати Винс и отказа подкрепление.

— Мистър Търнър — повтори високо той. — Слизам долу, за да поговорим. — Глупаво е да искам помощ за най-обикновен разпит на заподозрян, помисли си Рон. Ще ми се смеят. Но нали напоследък се приказваше само за това колко малко ценят човешкия живот тези престъпници. Убиват за една кока-кола. Дори не за кокаин. За „Кока-кола, която освежава“.

Спри да разсъждаваш по този начин, заповяда си Рон. Стисна още по-здраво пистолета и се спусна по стълбата в каютата. От Иън Търнър нямаше и следа.

— Търнър — извика той, — къде по дяволите...? — Огледа каютата. Беше попадал на няколко рибарски корабчета, но тази яхта беше друга работа. Имаше отделни помещения. Той предпазливо вдигна пистолета и пристъпи напред. Запали лампата, огледа тоалетната. Никой. Усети, че го обзема паника и гняв, влезе в малката каюта срещу кухненския бокс и запали лампата. Вътре имаше само едно голямо трапецовидно легло, с вградени около него шкафове. Рон излезе от малкото празно помещение и продължи напред. В каютата под носа видя само едно двойно легло с голямо чекмедже отдолу, което беше чисто и празно.

— Дявол да го вземе — извика Рон. — Къде по дяволите е отишъл? — огледа се безпомощно той. Винс е бил на кея през цялото време. Той остаряваше, но не ослепяваше. Не е възможно Търнър да е минал покрай колата му.

Рон вдигна поглед към стълбата. Имаше само още един начин да слезе човек от яхтата. Той изкачи стълбата и видя онова, от което се страхуваше. Кърмата на яхтата беше потопена по-дълбоко във водата, отколкото носът. Ако Търнър се е качил по стълбата и се е плъзнал през кърмата, се е озовал във водата, без някой да го види.

— Мръсник — извика Рон. Пъхна пистолета в кобура си и затрополи нагоре по стълбата. Побесня, като си помисли как Търнър се е измъкнал. — Трябваше да го арестувам този мръсник, когато имах възможност — измърмори той, излизайки на палубата.

Вбесен от този обрат на събитията и смътно разтревожен за Лаура Търнър и сина ѝ, той не внимаваше къде върви. Бързаше. Обувките му с кожени подметки се поднесоха по хлъзгавата палуба, измита от дъжда, и той падна назад. Усети остра болка в гърба си и извика, свличайки се на палубата. Опита се много внимателно да се помести, но болката в гърба беше пронизваща.

— Дявол да го вземе — извика той. Но дори изговарянето на тези думи усили болката.

Групата зяпачи пред магазина бе оредяла, но все още се мотаеха любопитни хора, които нямаше какво друго да правят в този дъждовен ден от отпуската си, освен да гледат какво става на голямата яхта. Едно дванадесетгодишно момиче, надарено с орловите очи на младостта, видя как Рон падна и остана да лежи на палубата.

— Татко, виж! — изкрещя то. — Онзи човек падна на палубата. Ето го, лежи там...

На останалите им трябваше малко време да се убедят. След това още малко, за да решат какво да правят. После няколко мъже и жени, които казаха на децата да стоят настрана, тръгнаха по кея към яхтата и към неподвижния човек, строполил се на палубата.

ГЛАВА 50

— Изненадана ли си? — попита Гари.

Лаура гледаше приятеля си, протягайки внимателно ръка, за да докосне лицето му и да се увери, че това е наистина той.

— По-скоро изумена — каза тя. — Господи, колко се радвам, че те виждам. Къде беше?

На бледите му бузи избиха розови петна.

— И двамата преминахме през тежки изпитания — каза мрачно той. — От новините разбрах какво ти се е случило. Още не мога да повярвам.

— Беше... истински кошмар — каза Лаура с престорено весел глас. Приклепна до инвалидната количка и притисна студената му ръка към лицето си.

Двамата тъжно се усмигнаха.

— Никога, нито за миг не съм повярвал, че ти си го убила.

— Благодаря ти. Ти си май единственият. Ти... и колкото и да е невероятно, свекърва ми Долорес. Накрая тя ме защити. Убеди Ванезе да каже истината. Човек никога не знае... — поклати глава тя. — Толкова ми е неприятно да мисля за това. Ти кажи нещо. Какво стана с теб? Къде беше? Какво правиш тук?

— Отбих се у вас. Твоята приятелка ми каза къде мога да те намеря.

— Моята приятелка... О, имаш предвид Пам — каза многозначително Лаура. — Аз мислех, че ти си ми единственият останал приятел. Нали все още си ми приятел?

— Разбира се — отговори той, без да откъсва очи от нея.

— Къде беше? Майка ти беше обезумяла. Разбра ли, че е казала в полицията, че си заминал заради мен? Заради това, че съм се омъжила повторно. Толкова виновна се почувствах. Нали не беше заради мен?

Гари тъжно я изгледа. После кимна.

— В известен смисъл беше заради теб.

— Съжалявам. Повече, отколкото можеш да си представиш — каза Лаура и отмести поглед от него.

— Няма нищо — поклати глава Гари. — Това беше тласъкът, който ми беше нужен. Виж, тук дъждът ще ни намокри. Искаш ли да се качим в моята кола?

Лаура погледна часовника си, после погледна към колата на Гари, спряна по-надолу на пътя. Изненада се, че не я позна веднага. Разбира се, че можеше да остане няколко минути с Гари. Долорес ще задържи Майкъл.

— Добре — каза тя.

Отидоха при колата и тя се въздържа да му предложи помощ, докато той се настаняваше на мястото си. Гари няма нужда от помощ, напомни си тя. Той прекрасно се справя. Лаура седна отпред до него и чу изщракването, което означаваше, че всички врати са заключени. Тя го погледна въпросително.

— По навик — обясни той извиняващо се. — Сигурно се чувствам по-уязвим от другите хора.

Лаура кимна и присви очи към замъгленото предно стъкло, през което гробището с добре поддържаните тревни площи и стари дървета изглеждаше като неясна сиво-зелена маса. Усети, че Гари я гледа, и въздъхна.

— Значи бракът не се оказа сполучлив, така ли? — попита той.

— Гари... оказа се, че в основата на брака стои една лъжа. А може би и по-лошо от лъжа.

— Какво значи това? — попита той.

— Това значи, че трябва да се махна от него — поклати глава Лаура. — И от това място.

— Знам — кимна той. — Чух какво каза по телевизията.

Тя замълча, заслушана в дъжда, който тропаше по покрива на колата. После каза:

— Полицията смята, че Иън може да е човекът, който...

— Който какво?

Лаура поклати глава.

— Сигурно е било от самотата... пълната самота, която ме лиши от трезва преценка.

— Който уби Джими ли? — попита той.

Тя отпусна глава на облегалката и затвори очи.

— Просто не мога да го повярвам. Всеки път, като си помисля за това, мисълта ми се отклонява в друга посока, нали разбираш. Не мога

да повярвам, че съм могла да се омъжа... да се любя... с мъжа, който...

В колата цареше тишина. Лаура изпита някакво успокоение в тъмната, притихнала кола, седнала до приятеля си. Обърна глава и го погледна.

— Не ми каза къде беше ти — проговори тя.

Гари гледаше безизразно през стъклото.

— Бягах — каза той. — Като разбрах, че си се омъжила, нещо в мен се скъса.

Тя го изчака да обясни. Тонът на гласа му я накара да потръпне.

— Карях на север. Стигнах до Бостън. За малко да... бях решил да се самоубия.

— О, не.

— Бях готов да го направя. Бях на ръба.

— Гари, защо? — попита Лаура. *Не ми казвай, че е заради мен, помисли си тя. Моля те, недей.*

Гари вдигна глава и се облегна на прозореца.

— След смъртта на Джими все едно че не знаех къде съм... Отидох в Бостън, защото той искаше да отида там. Разбрах това, когато ми помагаше за онази стипендия. Все ми разправяше за музея, за града, който съм щял да обикна...

— Той толкова много ти вярваше — каза Лаура.

Гари се усмихна някак накриво.

— Аз го обичах, разбираш ли. Той беше първата ми и единствена любов.

— Не те разбирам — сви вежди Лаура. — Искаш да кажеш... че си бил влюбен?

— Шокирана си, нали? — попита той и в гласа му се прокрадна горчивина. — Но и такива неща се случват.

Лаура кимна, стаила дъх. Признанието на Гари наистина я шокира. Чувстваше се смутена от думите му. Но веднага си даде сметка, че на него му е много по-трудно да признае, отколкото на нея да осмисли казаното. Не искаше Гари да съжалява, че е споделил това с нея.

— Знам — каза тя. — Не го приемай по този начин. Не знаех. Признавам, че дори си мислих...

— Мислеше, че съм влюбен в теб.

— Майка ти каза... каза на полицията... — смутено сви рамене Лаура.

— Майка ми — поклати глава Гари. — Тя също не знае. Никой не знае. Любовта ми към него беше моят живот. Моят таен живот. Когато отиде в колежа, а след това се премести в Калифорния, го виждах само като се върнеше у дома, и смятах, че си е отишъл завинаги. Утешавах се с мисълта, че ми е достатъчно и това, че съм обичал някого. Нали знаеш, по-добре да си обичал и да си загубил някого... Но нямах нищо, с което да заменя загубата — каза тъжно той. — След това, като се премести тук от Сан Франциско, женен и с дете, видях, че е щастлив, че двамата много се обичате. Но всички стари чувства отново ме връхлетяха. Той въобще не знаеше какво изпитвам. Щеше много да се притесни. Щяхме и двамата да се чувстваме неловко. Джими беше толкова почтен. Почтен и добър. Най-добрият, когото познавах...

— Да — каза тихо тя. — Добър беше. — Сигурно съм била сляпа, щом нищо не съм разбрала, помисли си тя. А и Джими също. Тя знаеше, че той никога не си е давал сметка за това. Никога.

— Реших, че най-хубаво е просто да бъда член от вашето семейство... част от вашия свят — каза Гари. — И точно така стана, нали?

— Да, така стана — каза сериозно тя, припомняйки си миналото.

— Той инсталира в къщата си всички тези удобства за мен. Нямах представа какво означаваше това за мен. Беше доказателство, че съм един от вас. — Очите на Гари се наляха със сълзи. Лаура протегна ръка и стисна студените му пръсти. — Не беше пълноценен живот, но след като това се случи — той посочи с ръка неподвижните си крака, — след всички тези години, когато нямаше никой и нищо, не очаквах нещо повече. Струваше ми се, че е достатъчно...

— Той очакваше много повече от теб — каза разпалено тя. — Винаги смяташе, че целият свят ще те приеме, ако го допуснеш до себе си. Затова искаше толкова много да се включиш в тази програма в Бостън.

— Знам — каза Гари. — Макар че в действителност не исках стипендията. Не исках да заминавам и да се разделям с него. Все едно... след смъртта му успях да запазя разсъдъка си, като мислех за теб и за Майкъл. Нали разбираш, да правя това, което той би правил за

вас. Изпращах ти цветя, все едно че той ти ги изпращаше чрез мен... Мислех, че така правя нещо за него... нали разбираш. — Сълзи се стичаха по бузите му, но той не направи опит да ги спре. — А след това, когато ти хвърли тази бомба и ми каза, че си се омъжила... толкова скоро... — Гари поклати глава. — Не знам. Нещо се прекърши. Сякаш най-накрая разбрах, че той си е отишъл завинаги. Че нищо не ми е останало...

Лаура преглътна с мъка и кимна.

— Знам. Извинявай.

— Не се извинявай. Вината не е твоя. Аз не бях на себе си — каза той.

Лаура се вгледа в мокрото му от сълзи лице, но не изпита съжаление. У него имаше някакво благородство, което дълбоко я развълнува.

— Какво те накара да се върнеш? — попита тихо тя.

— Отидох в Бостън, купих си пистолет и отседнах в един мотел. Когато насочих пистолета в главата си, някой почука на вратата. Един човек, с когото се бях запознал в парка, ме беше издирил. Изглежда беше разбрал... — Гари я погледна удивен и усмихнат. — Мисля, че Джими го е изпратил да се погрижи за мен.

— Може и така да е — съгласи се Лаура.

Гари кимна. Двамата пак замълчаха. После той заговори и гласът му леко потрепери.

— Казва се Арън. Работи като психиатричен фелдшер. С тийнейджъри. Много се сближихме. Имам чувството, че цял живот съм го познавал. Връщам се да живея при него. Дойдох да кажа това на майка си и да си събера нещата.

— Сякаш ти се е случило чудо, само на теб — каза Лаура и без да иска си припомни как самата тя се чувстваше, когато срещна Иън. Сякаш съдбата го бе изпратила. Но се оказа лъжа. За нея беше лъжа. — Това, което се е случило, е прекрасно за теб — каза искрено тя. После добави: — Джими много би се зарадвал. Наистина. Той мислеше само хубави неща за теб.

— Благодаря — прошепна Гари.

— Надявам се, че ще намериш истинското щастие. Ти го заслужаваш — каза тя.

— Надявам се, че и ти ще го намериш — каза той.

Лаура понечи да го опровергае, но си даде сметка, че няма да е права и каза:

— Аз имам Майкъл и ще се оправя.

Той кимна, двамата се прегърнаха спонтанно, протегнали сковано ръце през волана на колата. Тя се отдръпна и каза:

— Като говорим за Майкъл, трябва да отида да го взема, защото и нас ни чака път.

— Дълго ще трябва да пътуваме, преди да можем да спрем — каза усмихнат Гари.

— Така е — отвърна тя.

Гари кимна, а Лаура отвори вратата, за да слезе от колата.

— Между другото, майка ми може и да ти се обади — каза той.

— Майка ти ли? Защо?

Гари пое дълбоко дъх и я погледна смутено.

— Не посмях да ѝ кажа за... нали разбираш... за Арън. Опитах се, но... Тя не може да разбере. Искам да кажа... няма начин.

— Може би е така — кимна Лаура.

— Затова казах, че заминавам с теб.

— С мен?

— Просто така ми хрумна. Гледах те по телевизията точно когато казваше, че заминаваш и си помислих, а защо не? Тя ще приеме такова обяснение за момента. После ще имам достатъчно време, за да ѝ кажа истината.

Лаура поклати глава.

— Колко си лош — скара му се тя.

— Ще ме прикриваш ли временно? Щом се установя в Бостън, ще се разбера с нея. Обещавам.

— Разбира се — засмя се Лаура. — Нали затова сме приятели?

— Желая ти всичко хубаво, Лаура — каза той. — Ще ми бъде мъчно и за теб, и за Майкъл.

Лаура затвори вратата на колата и му изпрати въздушна целувка. Изчака го да потегли към новия си живот. *Бъди щастлив*, каза си тя. После се обърна и тръгна към своята кола. Време беше да вземе Майкъл и да замине.

ГЛАВА 51

— Хайде, хайде — каза енергично Лаура, като отвори входната врата и влезе в къщата със сина си. — Трябва да си съберем нещата и да тръгваме. — Съзнателно не гледаше Майкъл в лицето. Достатъчно беше, че го отделя от Долорес и Сидни. Обяви, че двамата ще предприемат едно „малко пътуване“, но никой не повярва. Майкъл се разплака и се вкопчи за баба си и дядо си. Лаура се чувстваше като чудовище, но беше стигнала предела, от който връщане назад нямаше.

— Кога се връщаме? — попита Майкъл. — Няма да замина, ако не знам кога ще се върна.

— Не знам точно кога — каза внимателно Лаура. Не искаше да го лъже повече. — Мисля, че това място вече не е подходящо за нас.

— Искаш да кажеш, че няма да живеем повече в тази къща? — попита Майкъл, който не можеше да повярва на ушите си.

— Ще намерим друга къща. По-хубава от тази.

— Аз харесвам тази — настоя той.

Лаура погледна предупредително сина си.

— Виж какво, знам през какви изпитания премина. Повярвай ми, че не съм искала на никой от нас да се случи такова нещо. Но дойде моментът да сложим край на всичко това.

Той не знаеше какво има предвид майка му. И веднага мина на следващия въпрос.

— Ами Иън?

Лаура отвори вградения гардероб в коридора и извади празните куфари, които беше наредила там.

— Иън няма да дойде с нас — каза тя, ровейки слепешком сред зимните обувки на пода на гардероба.

— Нали щяхме да пътуваме с яхта това лято — разплака се Майкъл.

Лаура се обърна и го хвана за раменете.

— Спри, миличък. Знам, че ти е трудно. Повярвай ми, че знам. И много съжалявам. Но просто ще заминем. — Още докато изричаше толкова убедено тези думи, тя си даде сметка, че не знае какво точно

има предвид. Помисли си за Калифорния. Може би там ще отидат. Все още поддържаше връзки с някои хора там. А и беше далеч отук. — Ще пътуваме с колата, ще пътуваме — продължи тя. — Ще отсядаме в хотели по пътя, ще разглеждаме забележителностите. Ще бъде хубаво. Аз горя от нетърпение да попътувам след дните в онзи ужасен затвор. — Това отчасти беше истина. А отчасти — начин да му напомни, че са били разделени, че са преминали през голямо изпитание.

Но като всяко дете той не се интересуваше от случилото се в миналото. Интересът му беше насочен към настоящето, към сегашния момент.

— Никъде няма да ходя — каза той. — Ти всичко променяш. Искам да се върна при баба и при Попи. Не искам да заминавам с теб.

Основателното му обвинение я жегна и вместо да признае, че той е прав, тя му се ядоса. Хвърли една празна раница към него и гневно го изгледа.

— Качвай се веднага горе и си сложи нещата в раницата. Не ме интересува какво ще сложиш, вземи каквото искаш и повече такива приказки да не съм чула, разбра ли?

— Мразя те — извика той и хукна нагоре по стълбите, влачейки раницата.

Лаура блъсна вратата на гардероба и се облегна на него, затвори очи. О, господи, каза си тя. Пак ли бъркам? Беше стигнала дотам, че се съмняваше във всяко свое решение. И как да не се съмнява? Излизаше, че всеки неин избор е погрешен. Стегни се, каза си тя. Като тръгнем на път, всичко ще бъде много по-просто. Този маршрут или онзи. Този мотел или онзи. Докато стигнат Калифорния, нещата отново ще бъдат под неин контрол.

Хващайки се за тази крехка надежда, тя въздъхна и се отдалечи от гардероба. Добре че поне къщата ѝ е подредена. Много от стаите бяха почистени, а вещите — опаковани в кутии. В края на краищата нали с Иън смятахме да заминем, каза си тя и горчиво се усмихна. Оставаше да свърши още едно-две неща. Да изчисти хладилника, да изхвърли всичко, което щеше да се развали, и да приготви нещо за ядене по пътя. След това щеше да си събере дрехите. Стигна през тъмния коридор до кухнята и отвори хладилника. Вътре, редом до няколко филии чеснов хляб, грижливо бяха опаковани остатъците от пиле, което Иън беше приготвил на скара последната вечер. Вечерта,

когато я арестуваха. Вечерта, когато съдът повери Майкъл на Долорес. Последната вечер, прекарана в тази къща, когато играеха на карти, без да подозират нищо. По някое време Иън беше прибрал храната. Като грижлив съпруг. Като идеален съпруг. Лаура имаше чувството, че е лишена от сетива, сякаш беше пребита до безсъзнание. С крайчеца на пръстите си взе печеното на скара пилешко и хляба и ги хвърли на дъното на голяма тъмнозелена торба за боклук. Изля в умивалника полупразни бутилки с плодов сок и кока-кола и ги хвърли заедно с празните консерви в кофата. Сега тя беше празна, но Лаура още виждаше снимките на Джими, хвърлени там първата вечер след прибързаната ѝ сватба. Сигурно Иън ги е изхвърлил. Сигурно е бил той, а не цветарят. Не искаше да си спомня другото — онова, което се бе случило през нощта в малката стая в дъното на къщата. Само като си помислеше за това и се намразваше.

— Майкъл — извика машинално тя, — побързай. — Отговор не последва, но тя не се изненада. Сигурно е в стаята си, проснат на леглото, без да е сложил дори една вещь в раницата. — Качвам се горе — предупреди Лаура.

Тя завърза торбата с боклука и я премести до вратата, за да я хвърли в контейнера до задната веранда. Притъмняваше, макар че всъщност целият ден беше мрачен. Може би тази нощ трябва да преспим тук и да тръгнем утре сутринта, помисли си тя. Но знаеше, че няма да изкара тук още една нощ. Искаше да се махне преди Иън да излезе от полицията. Преди за пореден път да се измъкне невредим. Този път тя нямаше да допусне да почука на вратата и да я принуди да изслуша нови лъжи.

Лаура отиде до задната врата и я отвори. Дръжката остана в ръката ѝ. Тя погледна ключалката и видя треските, паднали при разбиването на вратата.

Тръпки полазиха по гърба ѝ и се спуснаха надолу по краката. За миг Лаура замръзна пред вратата, опитвайки се да осмисли факта, че някой е влязъл с взлом в къщата. След това с разширени от ужас очи рязко се обърна, очаквайки, че някой стои зад нея. В кухнята нямаше никой, къщата беше тиха. Очите ѝ зашариха от ъгъл на ъгъл, докато се опитваше да мисли. Кога, защо? По всяко време през последните няколко дни, каза си тя, опитвайки се да се успокои.

— Майкъл — прошепна тя и името заседна в гърлото ѝ. В къщата беше тихо. Може би прекалено тихо.

Лаура остави торбата с боклук до задната врата и хукна през кухнята към коридора. Подхлъзна се и се задържа да не падне, като се хвана за масата. Погледна дървения под и видя: мокра пътека, която започваше от задната врата, минаваше през кухнята и продължаваше в коридора, сякаш нещо, от което капеше вода, беше минало през цялата къща. Призля ѝ от страх. Някой беше влизал. Още ли е тук?

Заобикаляйки малките локвички, тя се придвижи по коридора към дъното на стълбите и погледна нагоре.

— Майкъл? — извика тя, скована от ужас, но гласът ѝ прозвуча немощно и както очакваше, отговор не последва.

Огледа се отчаяно. Върху една маса, от двете страни на вазата с изсъхнали цветя, имаше по един тежък месингов свещник, които бе купила някога на старо. Извади свещта от по-близкия свещник и го стисна в горната част с изпотената си ръка. Тежката му основа ѝ даваше някаква увереност. Може би всичко е наред, каза си тя. Майкъл често не отговаря, когато го викат. Децата се потапят в своя малък свят. Тази врата може да е разбита преди няколко дни, когато в къщата не е имало никой. Може Пам да е идвала, когато е валил дъжд, да провери какво е положението. Но не, каза си безнадеждно тя. Пам никога няма да остави такива следи след себе си. Тези разсъждения не бяха обнадеждаващи, но ѝ помагаша да върви, да се движи по стълбите, поемайки с мъка дъх.

На площадката се огледа. Къщата беше притихнала. Тя тръгна веднага към стаята на Майкъл. Вратата стоеше отворена, вътре нищо не бе докоснато. Нямаше я дори раницата. Докато се вираше в празната стая и сърцето ѝ сякаш се опитваше да пробие гърдите, чу удар. Обърна глава.

Звукът идваше от дъното на коридора, от някогашната ѝ спалня. От стаята, където спяха с Джими. Лаура се взря в мрака. Вратата беше леко открената и вътре беше тъмно. Но тя беше сигурна. Звукът беше дошъл оттам. Може би е там, рови из вещите на баща си и понеже се чувства виновен, го е страх да отговори.

— Майкъл, обади се — каза тя и гласът ѝ потрепери.

Никой обаче не се обади. А когато погледна в краката си, видя, че локвичките вода, доста по-малки тук, но все така проблясващи по

пода, водят към спалнята. Искаше да избяга, да се обади по телефона в полицията и да каже, че в дома ѝ някой се крие. И да изчака на някое сигурно място, докато дойдат полицаите. Но не можеше да направи такова нещо. Защото Майкъл го нямаше. *Трябва да влезеш вътре*, каза си тя. *Каквото и да се е случило, трябва да влезеш вътре и да вземеш детето си.*

Лаура пристъпи напред и усети, че цялото ѝ тяло пулсира. Стисна свещника в изпотената си длан и протегна ръка. Не искаше пак да отваря тази врата. Майкъл, повтори си тя, и това ѝ даде сили. Засили се, блъсна вратата и влезе в стаята.

Сивият полумрак на дъждовната привечер се процеждаше през прозорците и хвърляше върху бялото легло неясни сенки във формата на листа и клони. Чаршафите и покривките бяха разхвърляни, някои от тях бяха свлечени на пода. А на леглото, превърнало се в спомен за най-ужасния ѝ кошмар, беше проснато тялото на мъж.

Дрехите му бяха тъмни и смачкани, сякаш току-що извадени от пералнята, а чаршафите под него изглеждаха прогизнали. Косата му също беше мокра, на зализани, гъсти кичури, черни на фона на бялата покривка. Докато го гледаше в ужас, мъжът обърна глава и Лаура видя безизразните му очи. Беше Иън.

Тя сложи ръка на устата си, за да не изпищи. Изведнъж зад гърба си чу друг удар и сподавен вик. Обърна се рязко и замръзна при гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Майкъл седеше на пода с протегнати напред крака. Кафявите му очи бяха широко отворени от ужас. В устата му беше натикан някакъв парцал. Към главата му беше насочен пистолет. Насочен от Ванда Юрик, приклепнала до него.

— Какво по дяволите... — пое дъх Лаура. — Пусни ми детето.

Тя тръгна към тях, но Ванда изправи Майкъл на крака и притисна пистолета в тялото му.

Лаура остана на място ужасена.

— Мисис Юрик... моля те — прошепна тя. — Защо държиш детето ми? Моля те, хвърли този пистолет. Може да гръмне — каза тя и погледна към леглото. Иън я наблюдаваше унесено, с отсъстващ поглед. Притискаше с ръка раната на гърдите си, сякаш да спре кръвта. Пръстите му бяха червени и лепкави.

Лаура погледна обезумяло Ванда.

— Какво правиш? Мисис Юрик? Какво има? Какво се е случило тук?

— Теб чаках — каза Ванда, после кимна към леглото. — А той дойде тук и ме намери.

Лаура се обърна към Иън толкова обърквана, че просто ѝ призляваше.

— Исках да те видя... да говоря с теб — прошепна Иън на пресекулки. При всяка дума лицето му се изкривяваше от болка. — Задната врата беше разбита. Изплаших се. Качих се горе. Тя чакаше... стреля по мен... Съжалявам...

— Аз го подредих така... — усмихна се леко Ванда.

Като гледаше агонизиращите очи на Иън, Лаура се изплаши, че ще припадне от страх. Смъртоносно ли е ранен, запита се безпомощно тя. Откъсна очи от лицето му и погледна изумено Ванда, която самодоволно се усмихваше. *Стегни се, каза си Лаура. Трябва да овладееш положението.*

— Мисис Юрик... какво си мислиш, че правиш? — попита Лаура. — Остави ми детето. Хайде, пусни го. Сигурна съм, че всичко това е станало случайно, но... моят... Иън има нужда от лекар. И то веднага. Моля те!

Ванда поклати глава.

— Не беше случайно. И никой никъде няма да ходи. Къде е Гари?

— Гари ли? — попита Лаура. — Той замина... Какво...?

— Не се опитвай да ме лъжеш, мойто момиче. Знам какви са ти плановете. Но няма да се измъкнеш. Няма да ми го отнемеш. Не, няма.

— Да ти го отнема ли... Какво по дяволите...? — И в този момент въпреки пълното объркване Лаура си спомни думите на Гари. *Майка ми може да ти се обади.* О, господи, помисли си тя.

— Ванда — каза тя, опитвайки се да говори спокойно, да преглътне неудържимия гняв, който я заслепяваше, гледайки как Майкъл се мъчи да се отскубне от здраво стисналата го ръка, като си помислеше за кървавото тяло на Иън, проснато зад нея. — Всичко това е едно недоразумение. Аз... аз току-що говорих с Гари. Той няма да ходи никъде с мен. Само така ти е казал. Аз никъде няма да ходя с него. — Тя погледна отчаяно Иън. Кръвта от гърдите му се просмукуваше в покривката на леглото, където се бе образувало розово

петно. — Моля те — каза умолително тя, — съпругът ми... — сепна се, като изрече тази дума, после продължи: — Има нужда от помощ.

Ванда поклати глава. Изобщо не я интересуваше съдбата на мъжа, когото бе простреляла.

— Лъжи и само лъжи — каза тя. — Няма да ме измамиш. Аз не съм като невинния си син, когото може да измамиш. Той си е наивен. Нищо не знае за живота. Прикован е за количката си. Аз обаче знам...

Лаура погледна отчаяно Ванда. Видя страха в очите на Майкъл, но и нещо друго: доверието му в нея. Той разчиташе на нея. Тя трябваше да направи нещо, да каже нещо.

— Виж какво, Ванда. Гари вече замина без мен. Казал ти е, че ще замине с мен, защото... — Тя се поколеба, беше й гласувано доверие и не искаше да издава поверената тайна. Но погледна Майкъл, с опрян в тялото му пистолет, чу хрипливото дишане на Иън на леглото и разбра, че нищо друго няма значение. — Гари замина за Бостън, където си е намерил приятел, с когото ще живее. Един мъж, Ванда. Един мъж, на когото той много държи. Не искаше да ти каже, защото мислеше, че няма да го разбереш. Той обича този мъж, Ванда. Искане да отиде там и... и да заживее с него. Но не е събрал сили да ти каже. Още не е събрал сили. Видях го преди по-малко от половин час. Заминаваше за Бостън. Обеща ми, че ще ти каже истината, веднага щом си уреди нещата.

Ванда обаче я гледаше с невиждащи, стъклени очи.

— Никога няма да разбере каква е тази сила, с която вие двамата му влияете. Първо беше Джими Рийд. Сега ти. Непрекъснато се опитвате да ми го отнемете. Някаква магия ли му направихте? Защо не го оставите на мира? Той за малко не се самоуби заради теб. Купил е този пистолет — заяви тя, като размаха обезумяла пистолета, а после пак го притисна в слепоочието на Майкъл, — само защото ти пак се омъжи. Каза ли ти това? Теб обаче да не би да те интересува? Не. Сега изведнъж решаващ, че той трябва да замине с теб. А на него му е достатъчна само една твоя дума и хуква след теб. Ти го въртиш на пръста си.

— Това са глупости — извика Лаура вбесена. — Престани да ме обвиняваш. Не чу ли какво ти казах? Пусни ми детето и веднага хвърли този пистолет! — Тя пристъпи към Ванда, размахвайки свещника.

— Няма — каза заплашително Ванда, придърпвайки Майкъл още по-близо до себе си. Възлестите мускули на ръцете ѝ изпъкнаха под навитите ръкави на блузата. — Аз съм по-силна от теб. Свикнала съм да вдигам тежести. Да нося на ръце сина си. Да си нося бремето. Моя Гари — заяви тя.

— Не ме интересува на какво си свикнала — извика Лаура, отпуснала безпомощно свещника в ръка. — Искам да си взема детето.

— Трябваше да го убия след... онзи случай, още тогава исках да го направя — взе да нарежда Ванда. — Сега това нямаше да се случи. Защо ми трябваше да чакам толкова време?

— Гари ли? — попита тихо Лаура, ужасена от нейните думи.

— Как така Гари? — ядоса се Ванда. — Защо ще убивам собственото си дете? Та аз живея само заради него. Колко си глупава.

И тогава Лаура разбра. В пристъп на ужас, последван от чувство на смазващо съжаление, тя разбра. Ванда имаше предвид Джими.

— Ти ли беше? — извика тя. — Ти ли го направи? Защо?

— Гари не искаше да ме остави — изхлипа Ванда. — Хвана се за тази стипендия в Бостън, само защото Джими Рийд искаше. Той му дърпаше конците, манипулираше го. Гари щеше да замине. Познавам сина си. Той беше безпомощен пред Джими Рийд. Правеше каквото му кажеше Джими Рийд. Затова е в инвалидна количка. Защото Джими Рийд го накара да се качи в онази кола онази вечер. Беше заледено. Аз го предупреждавах. Но каквото кажеше Джими Рийд, това ставаше. Той непрекъснато се опитваше да ми го отнеме. Трябваше да направя нещо. Смятах, че няма ли го Джими Рийд, магията ще се разтури. Но не. Ти пое нещата в свои ръце. Защо не ми го остави? — изплака Ванда.

— Ти си убила Джими — каза бавно Лаура, опитвайки се да приеме този факт, и сърцето ѝ се сви при спомена за отишлия си от нея съпруг, който искаше само да помогне на приятеля си.

След това си помисли за Иън, който лежеше ранен на леглото до нея. Прималя от срам и от угризения. Иън я откри, когато тя имаше най-голяма нужда от него, вярваше в нейната невинност и застана на нейна страна. Единственото му престъпление беше, че я е търсил. А за благодарност тя го обвини в убийството на Джими. Лицето ѝ пламна при тази мисъл. Сърцето я заболя. Искеше да отиде при него, да коленичи до него, да го помоли да разбере. Но той никога няма да ѝ

прости за това. Кой би могъл да прости такова нещо? А за него това едва ли има някакво значение в момента. Заради нея, заради вярата му в нея сега той лежеше, потънал в кръв...

— Да знаеш, че няма да ми го отнемеш — каза Ванда. — Няма да го допусна... не и този път.

Лаура изгледа жената, хванала сина ѝ като заложник, с разрошена посивяла коса, с безумен тържествуващ поглед в очите. *Ти си го убила*, каза си Лаура. *Ти, побъркана, ненаситна вещице. Ти провали живота ни, живота на всички нас. И за какво? Нищо не си разбрала.* Обзе я гняв, но в същото време почувства и някакво странно спокойствие. Душевно спокойствие. Трябваше да мисли. Трябваше да сложи край на тази лудост. Всички съмнения отпаднаха.

— Не — каза Лаура, — не и този път.

ГЛАВА 52

Мисли, каза си Лаура. *Мисли*. Но не беше лесно да мисли, докато тази жена с пистолет в ръката я гледаше със змийски очи. Трябваше да забрави за страха си от пистолета, опрян в главата на Майкъл. Да мисли за Иън, чийто живот бавно изтичаше. Единствените хора, заради които имаше смисъл да живее, бяха до нея, заплашени със смърт, и тя трябваше да направи нещо. По някакъв начин.

Стегни се. Помисли си какво иска тази жена. Измисли как да ѝ го обещаеш. Само така ще се измъкна от положението, каза си Лаура. Трябва да я накарам да повярва, че се предавам. Да. Трябва по някакъв начин да я убедя.

Лаура пое дълбоко дъх и каза колкото се може по-внимателно и спокойно:

— Добре, Ванда. Може би си права. Постъпила съм егоистично. Мислех само за себе си, а не за доброто на Гари.

— Крайно време беше да разбереш това — отвърна с въздишка Ванда.

— Измислих историята за мъжа в Бостън — продължи Лаура. — Няма никакъв мъж. И никога не е имало.

— Разбира се, че не е имало — изсумтя презрително Ванда. — Каза го само от злоба. Като намек, че синът ми върши разни извратени неща... което е направо смешно. Гари изобщо не изпитва такива чувства. Той е като дете. Влюбва се до забрава. Направо се поболява. Както се поболя по теб. Но то е обяснимо. — Тя поклати глава. — Ти си готова да кажеш всичко, само и само да получиш онова, което искаш. Само че аз нито за миг не ти повярвах. Мислиш ли, че една майка може да не знае такива неща за собствения си син? Много има да учиш, за да станеш майка. Мъчно ми е за това дете — каза тя, разрошвайки косата на Майкъл с пистолета, — че има такава майка.

Лаура усети как болезненият обръч около главата ѝ се затяга и заби нокти в дланите си, за да не се хвърли срещу жената срещу себе си. *Успокой се*, каза си тя. *Добре че поне говори*.

— Ванда — започна тя, — кажи ми какво точно искаш. Готова съм да направя всичко...

Ванда бе доловила умолителната нотка в гласа на Лаура и веднага застана нащрек.

— Готова си да кажеш всичко. Това го знам. Но да го направиш, е друг въпрос.

Не бива да я моля, напомни си Лаура. Тя се опиянява от това. Трябва да измисля нещо.

— Добре — каза Лаура уверено, без изобщо да се чувства уверена. — Ето какво ти предлагам. Гари и аз се уговорихме да се срещнем. Той сигурно... ме чака сега. Майкъл и мен.

— Къде чака? — попита с любопитство Ванда.

Къде ли, каза си нервно Лаура. После поклати глава.

— А, не... Няма да ти кажа всичко. Няма, докато заплашваш живота на сина ми по този начин.

Ванда стисна още по-здраво детето и изръмжа:

— Или ще ми кажеш всичко, или ще убия детето пред очите ти.

Лаура се опита да спре треперенето, което разтърсваше цялото ѝ тяло. Сякаш се опитваше да стигне до Майкъл, пристъпвайки върху лед, който всеки миг щеше да се пропука. При всяка крачка чуваше пукане и направеше ли една грешна стъпка, щеше да пропадне в ледените дълбини.

Мисли, мисли, повтори си тя. Преструвай се, че е истина. После какво?

— Добре, слушай, Ванда. Има един-единствен начин Гари да повярва, че повече не искам да имам нищо общо с него. И този начин е аз да му го кажа. Няма да повярва, ако ти му го кажеш. В края на краищата ти си му майка. Майките винаги искат да предпазят децата си, не е ли така? Той знае, че и ти това искаш. Не може да не знае, че ти не ме харесваш. Единственият начин е, ако аз му го кажа.

Ванда се усмихна, сякаш разсъжденията на Лаура я бяха развеселили.

— Не-е-е — каза бавно тя. — Единственият сигурен начин е ти да умреш.

Ванда се наслаждаваше, като гледаше лицето на Лаура.

— Нали не мислиш, че ще те оставя жива? След като вече знаеш за Джими Рийд?

— Няма да кажа на никого. Кълна ти се — обеща Лаура.

— Какво значат твоите думи? — извика Ванда и огледа стаята. — Ще трябва да изглежда така, сякаш ти си го направила. Или той — посочи тя небрежно с пистолета към Иън. — Ще оставя пистолета. Все едно че здравата сте се скарали. В края на краищата той ти е съпруг. Такива неща се случват всеки ден.

Лаура усети, че свитото ѝ сърце изведнъж се втвърди като камък. О, не, няма да го направиш, каза си тя. Може и да имаш пистолет, но няма да стане. Няма да ти позволя.

— Ако не отида на срещата, Гари ще дойде тук да ме търси — каза тя.

— Да, сигурно ще дойде... Никога няма да се научи... — въздъхна Ванда.

— Нали знаеш, че полицията винаги подозира онзи, който намери трупа. Знаеш ли? — попита Лаура. — Аз вече много добре знам как действа полицията.

Ванда сви рамене, но погледна Лаура с присвити очи.

— И какво от това?

— Пистолетът е на Гари — каза студено Лаура.

Ванда погледна намръщено пистолета в ръката си, сякаш той внезапно бе проговорил, а тя трябваше да заглуши гласа му.

— Ще обвинят него — каза Лаура. — Ще кажат, че Гари го е направил. И ще го хвърлят в затвора. А може и на смърт да го осъдят. Какво ще ти остане тогава?

— Затваряй си устата — каза Ванда. — Затваряй си устата. Никога няма да обвинят него. Той е в инвалидна количка.

— И е напълно способен да стреля с пистолет — отвърна Лаура. — Ти сама го каза.

— Голям дявол си — каза Ванда. — Не те интересува какво ще се случи с него, нали?

— Ще ти го отнемат завинаги — продължи Лаура. — Ще трябва да се простиш с него.

Ванда изгледа Лаура с очи, изпълнени с омраза и объркване.

Лаура погледна часовника си.

— Помисли си — каза тя. — Закъснявам за срещата. Той много скоро ще дойде.

Ванда се огледа като обезумяла, опитвайки се да вземе решение, но внезапно паниката изчезна и широка самодоволна усмивка се разля по лицето ѝ.

— Мисля, че няма да дойде — каза тя.

— Няма какво да мислиш — възрази Лаура. — Ще обвинят него. Той има мотив. Ти си казала на полицията, че Гари е влюбен в мен. Казала си, че е готов да се самоубие заради мен. Повярвай ми, че полицията ще търси точно такъв мотив.

— Съжалявам, миличка — поклати глава Ванда. — Добре си го измислила, но те ще намерят трупове на втория етаж. А моят син не може да стигне тук.

Лаура трепна, но не се издаде. Това е. Това е решаващият момент, каза си тя. Трябваше да убеди тази жена, като се държи напълно хладнокръвно. Дори тържествуващо. Спокойно, помисли си тя. Убедително. Сигурно.

— Не е така, Ванда — каза Лаура. — Не съм го измислила. Имаме вътрешен асансьор.

— Не. Няма те. — Очите на Ванда се разшириха.

— Имаме — повтори Лаура. — Нали видя какво е направил Джими за Гари. Отвън.

Ванда мислеше трескаво.

— Всеки може да направи такова нещо — каза тя. Но увереността ѝ бе разколебана. — Аз се качих по стълбите. Няма никакъв асансьор.

— Тази стара къща има задна стълба — каза спокойно Лаура. — По-широка е от вътрешната стълба и върви право нагоре. Затова Джими инсталира там асансьор. Така Гари може да стигне навсякъде.

— Лъжеш — каза Ванда.

— Така ли? Ела да видиш — подкани я Лаура.

Ванда се поколеба и Лаура затаи дъх. Но Ванда трябваше да се увери. Тя не смееше да осъществи плана си, без да знае със сигурност има ли асансьор. Защото не искаше обвинението да падне върху Гари.

— Пусни това нещо, което държиш. Хвърли го на пода.

Лаура внимателно се наведе и остави свещника на пода до себе си.

— Ритни го — нареди Ванда.

Лаура се подчини. Свещникът направи полукръг и се удари в крака на бюрото.

— А ти се изправи сега — каза Ванда на Майкъл.

Детето се изправи на крака. Лицето му беше мокро от сълзи. Лаура нарочно не погледна уплашените му очи от страх да не трепне. Докато Ванда прихващаше Майкъл за яката на ризата му, Лаура погледна към леглото.

Иън я гледаше и се опитваше да каже нещо. Но не можеше. Цялото легло беше вече в кръв.

Не умирай, каза си Лаура. Трябва да издържиш. Тя отвърна на погледа му, прочете думите, които не можеше да изрече. *Недей да умираш, каза си отново тя. Трябва да получим още един шанс.*

Добре, спокойно сега, повтори си Лаура, докато Ванда я избутваше заедно с Майкъл от стаята, опряла пистолета в главата на Майкъл.

— Къде е тази задна стълба? — попита скептично Ванда.

— Натам — каза Лаура.

Тя усещаше, че се движи бавно по коридора. Имаше една-единствена надежда, един миг, в който да действа. И трябваше на всяка цена да успее. Щом стигнеха стълбата, щеше да стъпи на долното стъпало вместо да продължи напред, след това да се завърти и като изненада Ванда, да се вкопчи в ръката, която държеше пистолета. Разчиташе, че Ванда ще реагира точно така, както очакваше. Друга надежда нямаше. Понеже Ванда беше права. Задна стълба нямаше, асансьор нямаше, друг изход нямаше.

— Хайде — подкани я раздражено Ванда. — По-бързо.

Лаура стигна най-горното стъпало и отправи мислено една молитва. Точно щеше да направи следващата крачка, когато изведнъж Майкъл, чиито ръце сега бяха свободни, издърпа парцала от устата си и се разплака:

— Недей, мамо. Няма задна стълба. Тя ще види. И ще те застреля...

— Така ли? — извика Ванда и Лаура замръзна. — Няма ли друга стълба? — попита тя и заблъска Майкъл с пистолета.

Лаура се обърна и ги погледна безпомощно. Майкъл избухна в ридания и заклати глава.

— Моля те не ни убивай. Майка ми не искаше да те лъже.

Ванда изгледа Лаура, която отвърна предизвикателно на погледа ѝ.

— Какво послушно момченце. Веднага казва истината. А сега си затваряй устата.

Но Майкъл вече пицеше, плачът му премина в хълцане, а лицето му почервеня.

— Недей да правиш нищо лошо на майка ми — крещеше Майкъл. Плачът му оглушаваше Лаура и кънтеше по стълбата.

Ванда грубо го разтърси, за да го накара да спре.

— Дай да го взема — опита се да надвика плача Лаура. — Не виждаш ли колко е уплашен?

Изведнъж зад Ванда тя видя една фигура на вратата на спалнята. Остана без дъх, като осъзна, че това е Иън, който се опитваше да мине през вратата, като притискаше с една ръка, обагрена в аленочервено кървящите си гърди, а с другата се придвижваше покрай стената с безумна решителност в очите.

— Иън — едва промълви тя, — недей.

Ванда удари Майкъл, който пицеше, по ухото и погледна Лаура с присвити очи.

— Я не ме размивай — каза тя, без да се обръща. — Не съм вчерашна. Не можеш ли да накараш това дете да млъкне?

Лаура поклати глава, останала безмълвна при гледката, която представляваше олюляващият се към тях Иън. Какъв смисъл имаше? Какво си мислеше той, че може да направи? Едва се държеше на краката си. Но самоотвержеността му я разтърси.

— Стига с тези номера. Веднъж стомна за вода, два пъти стомна за вода... — продължаваше да мърмори Ванда.

В този миг Иън, който се бе довлякъл достатъчно близо до нея, за да се подпре на перилото, хвана рамото ѝ с едната си лепкава, кървава ръка. Ванда усети, че някой я дърпа, обърна се и изпищя. Кървавата ръка я накара да пусне Майкъл.

Лаура разбра, че това е нейният шанс. Иън се строполи в коридора, а Лаура се приведе, извърна се и стисна протегнатата ръка на Ванда, която държеше пистолета. Избута с всичка сила Ванда и успя да я притисне до перилото.

За секунда Ванда се задържа над перилото, опитвайки се да намери равновесие и да усети пода с краката си. Но Лаура бе действала

достатъчно бързо и неочаквано. Като изпищя от ужас, Ванда се преобърна и полетя надолу.

Лаура отскочи към стената и видя как Ванда лети, удряйки се в извитите перила, и пада на пода. Когато се строполи на паркета в антрето, се разнесе оглушителен трясък. Пистолетът изгърмя, когато се удари в пода.

— Мамо! — изпищя Майкъл.

Лаура вдигна очи към сина си, после погледна надолу към сгромолясалата се на пода жена. Очакваше Ванда да се изправи на крака, но видя, че около нея се образува виненочервена локва.

— Мамо, какво стана? — изхлипа Майкъл.

— Няма нищо — извика Лаура, — няма нищо. — Спусна се към детето и го притисна в прегръдките си, обсипвайки с целувки ухото, косата и мократа му от сълзи буза. — Добре ли си, скъпи?

Детето храбро кимна. Но телцето му се тресеше от плач.

— Ами Иън? Тя го уби — изплака Майкъл.

— Не — извика рязко Лаура. — Не. — Но макар да отричаше, знаеше, че и за него, и за нея се повтаря старият ужас. — Чакай тук — каза тя и го остави до най-близката врата — вратата на кабинета си. Влезе бързо вътре, вдигна припряно телефона, набра номера на „Бърза помощ“, каза си адреса и помоли да изпратят лекар. След това се върна в коридора.

Всичко беше в кръв — стените, персийският килим, топките на перилата. Очите на Иън бяха затворени, клепачите му имаха восъчен цвят.

— Иън — прошепна тя. Коленичи до него и внимателно повдигна главата му, като сложи ръка под врата му. Клепачите му потръпнаха и той я погледна.

— Сега ще дойде лекар — прошепна тя. — Трябва да издържиш още малко. — Той я погледна, сякаш се взираше през дълбок мрак и сърцето ѝ се сви от страх. — Недей да умираш — каза тя. — Моля те, не умирай! Всеки момент ще дойде лекар. Трябва да издържиш само още малко. Съжалявам за всичко. Не трябваше да се усъмнявам в теб. Моля те, остани жив. Моля те, остани жив и да опитаме още веднъж. Аз имам нужда от теб. Наистина имам нужда. Моля те, остани жив заради мен. — Хвана лепкавата му кървава ръка и я погали. Отдалече

се чу спасителният сигнал — трикратният писък на сирените. — Вече идват — каза тя. — Всеки момент ще бъдат тук.

— Мамо, може ли да дойда? — изплака Майкъл от вратата на кабинета. — Не ме е страх.

Иън представляваше кървава гледка. Но Майкъл го беше видял вече. Какъв смисъл имаше да го предпазва от нещо, което той вече знаеше?

— Моля те, мамо — настоя той.

— Да, ела — каза тя и той се спусна към нея. Намести се между нея и Иън, проснат на пода, и го загледа с широко отворени очи.

— Недей да умираш, Иън — каза сериозно той.

Иън облиза бавно устни с върха на езика си и погледът му спря върху Майкъл. Отвори уста и успя да прошепне:

— Няма. Обещавам.

— Трябва да си изпълниш обещанието — каза Лаура, стисна ръката му и го целуна по челото. И усети, че той ѝ отвърща, притискайки пръстите ѝ.

Долу някой шумно отвори вратата и тя чу нахълтването на полицията и на лекарския екип, чу викове, тропот по стълбите и погледна тревожно лицето на Иън. Устните му бяха свити от болка, но дълбоко в очите му имаше нещо спокойно, почти радостно. Нещо, което ѝ вдъхваше надежда. Той сякаш чакаше помощ на сигурно място. Изглеждаше като човек, положен на крилата на своя ангел пазител.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.